

Không Gặp Không Nên Duyên

Contents

Không Gặp Không Nên Duyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7: Chương 6.2	20
8. Chương 8: Chương 7	23
9. Chương 9: Chương 8	27
10. Chương 10: Chương 9	31
11. Chương 11: Chương 10	34
12. Chương 12: Chương 11	37
13. Chương 13: Chương 12	41
14. Chương 14: Chương 12.2	44
15. Chương 15: Chương 13	48
16. Chương 16: Chương 14	51
17. Chương 17: Chương 15	55
18. Chương 18: Chương 16	58
19. Chương 19: Chương 17	62
20. Chương 20: Chương 18	65
21. Chương 21: Chương 19	68
22. Chương 22: Chương 20	72
23. Chương 23: Chương 21	75
24. Chương 24: Chương 22	79
25. Chương 25: Chương 23	84
26. Chương 26: Chương 24	87
27. Chương 27: Chương 25	92
28. Chương 28: Chương 26	96
29. Chương 29: Chương 27	100
30. Chương 30: Chương 28	104
31. Chương 31: Chương 29	108
32. Chương 32: Chương 30	111
33. Chương 33: Chương 31	114
34. Chương 34: Chương 32	118
35. Chương 35: Chương 33	121
36. Chương 36: Chương 34	126
37. Chương 37: Chương 35	131
38. Chương 38: Chương 36	135
39. Chương 39: Chương 37	140
40. Chương 40: Chương 38	144
41. Chương 41: Chương 39	147

42. Chương 41: Chương 39	147
43. Chương 42: Chương 40	151
44. Chương 42: Chương 40	151
45. Chương 43: Chương 41	156
46. Chương 43: Chương 41	156
47. Chương 44: Chương 42	160
48. Chương 44: Chương 42	160
49. Chương 45: Chương 43	165
50. Chương 45: Chương 43	165
51. Chương 46: Chương 44	167
52. Chương 46: Chương 44	167
53. Chương 47: Chương 45	171
54. Chương 47: Chương 45	171
55. Chương 48: Chương 45.1	174
56. Chương 48: Chương 45.1	174
57. Chương 49: Chương 45.2	179
58. Chương 50: Chương 46	181

Không Gặp Không Nên Duyên

Giới thiệu

Nếu phải dùng ba chữ, thì đó là, rất biến thái. Bốn chữ, vô cùng biến thái. Chỉ đáng tiếc ban đầu kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-gap-khong-nen-duyen>

1. Chương 1

“Tiểu Tiểu, bánh kem của phòng Đại Đường có thể mang lên rồi đây.”

“Không thành vấn đề, đến ngay đây.” Giọng nữ vang dội đầy sức sống truyền qua bộ đàm.

Trong phòng khách quý Đại Đường Thịnh Thế của club Giang Sơn, phục vụ Tiểu Viên của phòng đó đặt bộ đàm xuống, lại quay về sảnh lớn rót rượu cho khách.

Khách hôm nay là một nhóm mấy ông chủ trẻ tuổi tiêu xài hoang phí, ví dụ như một trong số các vị khách đó đã tổ chức bữa tiệc này để chúc mừng sinh nhật cho bạn gái. Vừa nhìn bọn họ đã biết là quen ăn chơi rồi, các trò giải trí nhiều vô số kể, gọi các loại rượu nổi tiếng cứ như đùa, mấy cô gái hầu rượu cũng đã bị chuốc say hết hai người, có người còn sờ sờ mó mó trên người cô gái đã say khướt như vũng bùn, quả thật là có bệnh yêu xác mà. Nhưng mấy chuyện này đối với người làm trong club đã lâu như cô chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, người có tiền mà, càng nhiều tiền càng biến thái.

Nhưng hôm nay bên trong đám người này dường như có một người đàn ông là ngoại lệ.

Người đàn ông này cực kỳ tuấn tú, gương mặt góc cạnh rõ ràng, nhưng tổng thể lại rất nhã nhặn, thậm chí có thể nói như một quý ông vậy, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi và quần dài màu đen giá trị xa xỉ, nổi bật lên vẻ ngoài ấm áp lại thêm phần nam tính bí ẩn. Anh ta ngồi phía bên trái của sô pha trong góc, không ca hát cũng không chơi đùa, trong một đám người náo nhiệt có vẻ đặc biệt yên tĩnh, nhưng không có nghĩa anh ta không được người ta coi trọng, ngược lại, dường như anh ta là nhân vật quan trọng trong phòng bao này, mọi người đều không dám quấy nhiễu đến anh ta, cũng sẽ không để cho anh ta cảm thấy buồn chán.

Thật hy vọng có thể lọt vào mắt của anh ta, Tiểu Viên cầm lấy chai rượu ngoại và một cái ly rỗng đang đưa đi qua đó, anh ta đang chơi xúc xắc với người khác, cô đứng bên cạnh rót rượu cho anh ta.

“Đoạn thiếu, ba con năm.” Một gã đầu đinh chơi với người đàn ông đó, giọng nói mang theo sự nhiệt tình quá mức vang lên.

Người đàn ông ung dung dụi tắt điếu thuốc, hời hợt nói: “Tao không muốn chơi nữa, biến đi.”

“Ồ?”

“Mày ngu đến mức câu này cũng nghe không hiểu hả?”

Tiểu Viên ngạc nhiên ngẩng đầu lên, không dám tin lời nói sỉ nhục người khác như thế lại từ miệng của người đàn ông lịch sự nhã nhặn này nói ra.

Người ngồi bên cạnh cũng nghe rõ câu nói của người đàn ông, bầu không khí náo nhiệt tan rã như quân bài domino vậy, dần dần ngay cả người đang hát đến rất high cũng ngưng lại.

Không khí lạnh lẽo đột nhiên hạ xuống.

Chỉ có người đàn ông kia thoải mái bưng ly rượu Tiểu Viên vừa rót lên uống một ngụm.

Mặt của gã đầu đinh lúc trắng lúc xanh, Tiểu Viên liếc thấy ngón tay hằn đặt trên đùi vì dùng sức mà chuyển sang màu trắng, sợ hấn có xu hướng bạo lực, đang không biết nên tránh ra hay là lên hòa giải, lại nghe thấy hấn cực kỳ cứng ngắc cười hai tiếng, “Xin lỗi xin lỗi, sao em lại ngu thế chứ, làm Đoạn thiếu mất hứng! Em biến đây, biến ngay đây!”

Mọi người xung quanh cũng cười rộ lên điều hòa không khí lại, chủ phòng bao cười ha ha nói: “Mặc Ngôn nói đùa thôi, mày còn tưởng thật à!”

Người đàn ông kia không nói gì, vẫn ngồi đó với vẻ mặt vô tội.

Lúc này cửa phòng bao được mở ra, một cái bánh kem ba tầng ghim một cây nến được đặt trên xe đẩy xuất hiện trước mặt mọi người, một nhân viên phục vụ đẩy xe vào, nhân viên kiêm chúc Tiêu Tiêu bê một bó hoa tươi đi vào.

Bầu không khí trong phòng bao thoáng chốc lên cao, chủ phòng vội vàng dắt bạn gái đến chỗ bánh kem tiếp đón mọi người, sau khi các nhân viên hát bài chúc mừng sinh nhật, Tiêu Tiêu cười tươi tặng bó hoa cho nữ chính sinh nhật hôm nay.

Đợi nữ chính thổi nến xong, Tiểu Viên bắt đầu cắt bánh, Tiêu Tiêu đưa phần bánh đầu tiên cho nữ chính, ai biết người đẹp lại phẩy tay từ chối, bảo cô đưa đến cho người đàn ông áo đen ngồi trên sô pha chưa hề đứng lên.

“Mời anh ăn bánh ạ!” Tiêu Tiêu tuy không rõ mối quan hệ bên trong, nhưng cũng rất biết lắng nghe bề dưới bánh đi, mang theo nụ tươi với lúm đồng tiền đáng yêu vốn có, hai tay đưa đến trước mặt người đàn ông đó.

Tiểu Viên căng thẳng nhìn bọn họ, nuốt nước miếng, lo sợ người đàn ông tâm trạng không ổn định kia đột ngột trở mặt với người khác.

Người đàn ông lắc nhẹ ly rượu, xoi mói nhìn Tiêu Tiêu mặt đầy tươi cười với vẻ hứng thú không rõ. Vẻ mặt của anh ta rất chăm chú, tựa như người bị cận thị không đeo mắt kính mà nhìn đồ vật vậy.

Thời gian ngắn ngủi nhưng đối với người ở sau lưng Tiêu Tiêu mà nói thì hơi dài. Bỗng nhiên ngón tay của người đàn ông nhúc nhích, tim của mọi người đều treo lơ lửng, Tiểu Viên tưởng đâu anh ta sẽ tạt ly rượu

vào mặt Tiêu Tiêu. Cậu nói muốn kêu cô ấy cẩn thận cũng đã lên đến cổ họng rồi, nhưng lại thấy anh ta đặt ly rượu xuống, một tay nhận bánh kem, còn nói một tiếng cảm ơn lơ mờ.

Những người có mặt đều không nhận được âm thầm thở phào một hơi.

“Không có chi, anh ạ.” Tiêu Tiêu hoàn toàn không hiểu tình hình vẫn giữ nụ cười mỉm chi như trước, xoay người đi đưa bánh kem cho những vị khách khác.

Đợi đến lúc mỗi người đều có một phần, mọi người đều hòa thuận vui vẻ ăn bánh, không ngừng khen bánh kem ngon biết mấy, chủ phòng thương yêu bạn gái đến nhường nào, người đàn ông áo đen đặt đĩa bánh xuống, một miếng cũng chưa ăn, lặng lẽ đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài cửa.

Mọi người đều liếc trộm người đàn ông đã đi ra ngoài, trong phòng bao chợt yên tĩnh, bỗng lập tức reo vang lên như pháo lép đột nhiên nổ tung lớp vỏ, ai nấy đều vây quanh trước mặt chủ phòng.

“Anh! Đoạn thiếu khó hầu hạ quá!”

“Anh, em không chọc giận Đoạn thiếu chứ?”

“Anh, rốt cuộc phải làm thế nào thì Đoạn thiếu mới vui?”

Thoáng chốc chủ phòng phiền chết đi được, gã đầu đinh thấp thỏm bắt lấy hần lay lay, “Em sẽ không sao chứ, anh, em làm cho Đoạn thiếu tức giận rồi, em sẽ không sao chứ hả?”

Chủ phòng không kiên nhẫn nói: “Không sao! Cậu ta còn không đến mức vì chuyện cón con này mà quây mào đâu, cậu ta không rồi hơi vậy!” Nói xong hần còn trách cứ một câu, “Đang yên đang lành mào chạy qua chọc xúc xắc với cậu ta làm gì?”

Gã đầu đinh gào lên oan uổng, “Em đây chẳng phải không muốn để cho anh ta nhảm chán hay sao!”

“Chỉ mỗi mào thông minh à, tao không có tiếp đón cậu ta hay sao? Nói cho chúng mào nghe, nếu như cậu ta không chủ động mở miệng, thì chúng mào đừng lộn xộn qua đó, cẩn thận lại tự làm mình mất mặt đấy!”

“Tại sao vậy anh, Đoạn thiếu sao lại khó khăn vậy chứ?”

Chủ phòng trầm mặc trong chốc lát, mới từ từ nghiêm túc nhả ra một câu, “Cậu ta không được bình thường.”

2. Chương 2

Tiêu Tiêu trở lại quầy tiếp tân, vừa mới nhận một cuộc điện thoại, cảm thấy trước mặt có một bóng người. Cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo màu đen đứng trước mặt, mắt đẹp mào rậm, lịch sự nhã nhặn, là một anh chàng đẹp trai. Cô nhận ra đây là vị khách đầu tiên nhận bánh kem vừa rồi, lập tức nở nụ cười, rất hăng hái hỏi: “Chào anh, xin hỏi có chuyện gì ạ?”

Người đàn ông không nói gì, từ trên cao nhìn cô chăm chú. Tiêu Tiêu đối diện đôi mắt đen láy của anh ta, tim đập lỗ một nhịp, đôi đồng tử mào mực như chứa đựng vạn vật, lại như không có gì cả.

“Tôi đến thanh toán.” Qua một lúc, người đàn ông chợt lên tiếng.

Giọng nói của anh ta khá trầm thấp, khiến Tiêu Tiêu đột nhiên hoàn hồn, liên lụy bên tai cũng có chút nhột, cô mỉm cười chuyên nghiệp nói: “Được ạ, xin mời qua quầy thu ngân bên cạnh.”

Người đàn ông áo đen không làm theo lời cô, mà móc ví từ trong túi ra, ném một tấm thẻ đen lên bàn đá cẩm thạch, dùng ngón trỏ thon dài đẩy nó đến trước mặt cô.

Tiêu Tiêu luôn tuân thủ nguyên tắc khách hàng là thượng đế, vẫn giữ nụ cười mỉm nói: “Xin hỏi là phòng nào?”

Người đàn ông nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, “..... Chính là căn phòng cô vừa mới đưa bánh kem ấy.”

Dáng vẻ này của trai đẹp có chút ngốc nghếch đáng yêu, Tiêu Tiêu không nhịn được cười, khiến cho nụ cười tiếp đón khách hàng của mình nhuốm một chút tâm tư cá nhân, sau đó cô gật đầu, “Phòng Đại Đường phải không ạ? Xin chờ một chút.”

Cô đi nhanh sang quầy thu ngân điện tử bên cạnh, đưa thẻ cho nhân viên thu ngân, nói nhỏ với cô ấy vài câu.

Người đàn ông áo đen đứng bên này không hề nhúc nhích, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Không bao lâu sau, Tiêu Tiêu lại trở về, cầm máy quẹt thẻ đưa đến trước mặt anh ta, mỉm cười nói: “Anh à, xin nhập mật mã vào đây.”

Người đàn ông không nhìn đến số tiền trên máy, nhấn vài cái ngay trước mặt Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu thì sớm đã quay đầu sang một bên rồi.

Tiêu Tiêu cầm máy quẹt thẻ để lại chỗ cũ, chỉ chốc lát sau đã in ra biên lai, nhân viên thu ngân xé ra đưa cho Tiêu Tiêu, cô lại đi nhanh trở về, hai tay đưa thẻ và biên lai lên, “Thưa anh, xin hãy giữ lấy thẻ của anh, và ký tên ở trên đây ạ.”

Người đàn ông gật đầu, cầm bút ký tên của mình lên biên lai.

Tiêu Tiêu hạ mắt nhìn xuống, trên đó viết ba chữ “Đoạn Mặc Ngôn” theo lối chữ thảo rất đẹp.

Đoạn Mặc Ngôn..... Tiêu Tiêu lẩm bẩm một lần trong lòng.

Người đàn ông, Đoạn Mặc Ngôn đẩy biên lai trở lại trước mặt Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu nhếch môi cười nói: “Xong rồi, Đoạn tiên sinh, xin hãy giữ lấy bản của anh.”

Đoạn Mặc Ngôn không giơ tay ra, lại nhìn cô chăm chú một lúc, rồi bỗng nhiên hỏi: “Có phải cô rất thích cười không?”

“Tôi á?” Tiêu Tiêu sững sốt, lại mỉm cười trong vô thức, “Chắc là vậy, bọn họ đều nói tôi như thế, tôi cũng không biết nữa.”

“Sao cô lại thích cười thế?” Đoạn Mặc Ngôn có vẻ như đang nhàm chán, tùy tiện tìm một đề tài vô vị hỏi tiếp.

Tiêu Tiêu không nhịn được cười, vấn đề thế này bảo cô sao mà trả lời đây? “Ách, muốn cười thì cười thôi.”

Đoạn Mặc Ngôn gật đầu, ngay sau đó lại hỏi: “Hay là vì cô có lúm đồng tiền?”

“.....”

“.....”

Tiêu Tiêu và nhân viên thu ngân cách đó không xa đồng thời hết ý kiến, lúm đồng tiền với cười có quan hệ thiết yếu hả?

Cô cho rằng nhất định anh ta đã uống nhiều rồi, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc lại ngốc nghếch đáng yêu của anh ta, vô thức cười phì một tiếng, “Đoạn tiên sinh vui tính thật đấy, tại sao lúm đồng tiền lại liên quan đến thích cười chứ?”

Bị cô hỏi như thế, có vẻ như Đoạn Mặc Ngôn cũng phát hiện mình đã hỏi một vấn đề ngu ngốc, anh ho nhẹ một tiếng.

Tiêu Tiêu phản ứng lại, vội vàng chữa cháy: “Có phải anh đã gặp qua nhiều người thích cười đều có lúm đồng tiền không? Bạn của tôi cũng hỏi tôi vậy đấy.”

“Không, tôi chỉ gặp qua mỗi mình cô là có lúm đồng tiền thôi.”

Thấy anh không thuận theo bậc thang mà xuống, ngược lại còn nghiêm túc trả lời câu hỏi của cô, Tiêu Tiêu cảm thấy anh thật sự đang trò chuyện một cách chân thành với cô, không khỏi suy nghĩ, lần nữa trả lời vấn đề của anh, “Có lẽ là do tôi cứ vô tư tung tũn, không tim không phổi, nghĩ thoáng được thì cười nhiều thôi ấy mà.”

“Thì ra là vậy.” Người đàn ông hơi sững lại, “Tôi tên là Đoạn Mặc Ngôn, cô tên là gì?”

Nhân viên thu ngân vốn không để ý, vừa nghe đến tên thì kinh hãi, cô ta ngẩng đầu lên nhìn, vội vàng đứng lên chạy đến bên cạnh Tiêu Tiêu, cúi đầu chào: “Thật xin lỗi, Đoạn tiên sinh, tôi không biết anh đến thanh toán!”

Tiêu Tiêu kinh ngạc nhưng lại không bất ngờ, khí thế của người đàn ông này quá mạnh mẽ, khẳng định là có chút địa vị, nhưng lại không biết có lai lịch thế nào.

“Không sao.”

“Thật là ngại quá, tôi sẽ mời tổng giám đốc đến đây ngay.”

“Không cần đâu.” Đoạn Mặc Ngôn khoát khoát tay.

“Nhưng.....”

“Tôi nói không cần đâu.”

Trong giọng nói có một chút ý không vui khiến cho nhân viên thu ngân căng thẳng, cô ta lúng túng đứng ở đó, không biết nên nói gì mới phải.

“Cô tên gì thế?” Đoạn Mặc Ngôn lại quay đầu qua, hỏi lại lần nữa.

Tiêu Tiêu vội nói: “Tôi tên là Tiêu Tiêu, Tiêu ghép từ bộ Trúc với chữ Du ấy.”

“Tiêu Tiêu.....” Đoạn Mặc Ngôn đọc nhầm tên của cô, bỗng ngẩng đầu lên nhìn cô, “Tôi đoán cô hẳn là còn có một biệt danh.”

Tiêu Tiêu nghe thế không nhịn được cười lên, “Đúng vậy, bạn bè đều gọi tôi là Tiểu Tiểu.”

Đoạn Mặc Ngôn đoán trúng rồi, mặt lộ ra vẻ hài lòng, “Cô cười lên trông rất đẹp, rất hợp với cái biệt danh này.”

Tiêu Tiêu được anh chàng đẹp trai khen, mặt hơi đỏ lên, “Cảm ơn.”

Nhân viên thu ngân nghe hai người trò chuyện càng ngày càng tự nhiên, có chút không dám tin. Lẽ nào Đoạn tiên sinh đang..... cửa Tiểu Tiểu?

“Vậy tôi.....” Câu nói của Đoạn Mặc Ngôn bị tiếng chuông điện thoại bỗng dưng vang lên cắt đứt, anh lấy di động từ trong túi ra, nhìn màn hình một cái rồi ngắt máy.

“Vậy tôi có thể gọi cô là Tiểu Tiểu không?” Anh trở lại chủ đề ban nãy, sững lại một chút rồi hơi không xác định nói, “Hay là chỉ có bạn của cô mới có thể gọi như thế?”

“Ách, nếu như Đoạn tiên sinh không chê thì cứ gọi tôi là Tiểu Tiểu, quả thật Tiêu Tiêu không thuận miệng như Tiểu Tiểu nhỉ.” Tiêu Tiêu ngại ngừng cười một cái.

“Cảm ơn, cô có thể gọi tôi là Đoạn Mặc Ngôn.”

“Anh là khách, thế này không lễ phép lắm.....”

“Tôi cũng đã gọi cô là Tiểu Tiểu rồi, chẳng phải chúng ta là bạn bè rồi sao? Giữa bạn bè gọi tên nhau thì có vấn đề gì chứ?”

“Hả?” Tiêu Tiêu chớp chớp mắt. Anh ta, anh ta biết cách nói chuyện thật đấy!

Nhân viên thu ngân trợn mắt há mồm, ôi mẹ ơi kỹ xảo cửa gái này, nháy mắt đã là bạn bè rồi cơ à?

“Có phải tôi khiến cô khó xử rồi không?” Đoạn Mặc Ngôn nhìn vẻ mặt của cô, tựa như đã hiểu ra, “Xin lỗi, con người tôi không giỏi tiếp xúc với bạn bè.”

“Không, không, không có.” Tiêu Tiêu cười khoát khoát tay.

“Vậy tôi tuổi rông đấy, còn cô tuổi gì thế?”

Sao lại nhảy sang vấn đề tuổi tác rồi? “Tôi tuổi heo.....”

“21 à, tôi lớn hơn em 5 tuổi.” Trong nháy mắt Đoạn Mặc Ngôn đã tính ra tuổi của cô, “Em có thể gọi tôi một tiếng anh đó.”

Thế này, thế này, thế này là đã từ bạn bè nâng cấp đến quan hệ xưng hô anh em rồi à? Nhân viên thu ngân hét lớn trong lòng.

Tiêu Tiêu phì cười, “Tôi.....”

“Mặc Ngôn, cậu làm gì ở đây thế!” Đột nhiên một giọng nói rất lớn cắt đứt bọn họ, thì ra là chủ phòng phòng Đại Đường ra tìm người, “Còn không bắt điện thoại của tôi nữa chứ!”

Đoạn Mặc Ngôn khẽ xoay đầu qua nhìn bạn, rồi quay trở lại, nghiêm túc nhìn Tiêu Tiêu một cái, “Tạm biệt, Tiểu Tiểu.”

“Tạm biệt, anh... anh Đoạn.” Tiêu Tiêu nghiêng đầu, nhếch môi cười nói.

Đoạn Mặc Ngôn đi khỏi, nhân viên thu ngân lập tức cảm thấy mình nhẹ nhõm không ít, cô ta ngồi phịch xuống ghế, thở ra một hơi thật mạnh.

Tiêu Tiêu nhìn phương hướng mà bọn họ rời đi, quay đầu lại vẫn tò mò hỏi một câu, “Vị Đoạn tiên sinh này, rốt cuộc là có lai lịch gì vậy?”

“Anh ta là ông chủ nhỏ của tòa cao ốc này đây!” Nhân viên thu ngân vừa liên lạc với sếp vừa nói, vốn muốn nói tiếp, nhưng điện thoại của sếp đã kết nối ngay tức thì, cô ta vẫn báo cáo chuyện của Đoạn Mặc Ngôn với sếp trước, đó mới là quan trọng nhất.

Có vẻ như rất lợi hại nha. Tiêu Tiêu dùng di động lên mạng, gõ vào ba chữ Đoạn Mặc Ngôn, nhưng thông tin hiện ra lại chẳng liên quan gì đến người này, so với những kẻ ngậm thìa vàng ra đời có hẳn baidu baike cá nhân, quả thật anh ta đã cực kì khiêm tốn rồi.

Là một người rất bí ẩn. Tiêu Tiêu nhớ lại đôi mắt sâu thẳm thẳm kia, cảm di động than nhẹ một tiếng. Thì ra thật sự có người đàn ông xuất sắc như thế.

Lúc này nhân viên thu ngân đã cúp điện thoại, hét lên một tiếng “Tiêu rồi tiêu rồi”, Tiêu Tiêu bỏ di động xuống vội hỏi sao thế, nhân viên thu ngân mới nói sếp mắng cô ta trong điện thoại hết một trận, bây giờ sẽ nhanh chóng qua đây.

Tổng giám đốc không hề nói đùa, không đến năm phút đã xuống đến nơi, sau khi ông ta hiểu rõ tình huống, liền vội vã dẫn mấy người đi về phía phòng bao Đại Đường.

3. Chương 3

Đêm thứ hai, Tiêu Tiêu đến club làm thêm như thường lệ, đang bận ngồi giúp nhân viên thu ngân kiểm tra đối chiếu một nửa sổ sách ở quầy tiếp tân. Có cuộc gọi nội bộ từ phòng Đại Đường Thịnh Thế, thì ra là Tiểu Viên đột nhiên bị đau bao tử, gọi điện báo cô cho người đến thay thế một chút.

Tiêu Tiêu đồng ý ngay. Đi đến trước cửa phòng, Tiểu Viên đã đau đến đầu đầy mồ hôi dạn dò cô vài câu đơn giản, liên tục nói mấy tiếng cảm ơn rồi chạy mất.

Tiêu Tiêu đi vào phòng, phát hiện bên trong tuy tiếng nhạc điếc tai, nhưng sáng sủa ngoài dự đoán, trên sảnh chính karaoke chẳng có mấy người, ở sảnh bên thì khói thuốc mù mịt, cô đứng ở cạnh cửa cũng có thể ngửi được mùi thuốc nồng nặc, bàn mặt được ở giữa có ba nam một nữ đang ngồi, những người xem đánh bài vây quanh một vòng. Cô nhìn kỹ lại, nhận ra người đối diện với cô chính là ngôi sao đa tài Lạc Hạo, cô không khỏi hơi kinh ngạc, đồng thời cũng lập tức nghĩ đến cô em họ Đậu Tiểu Huyền là fan ruột của Lạc Hạo. Nếu như con bé thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ hét lên một tiếng quá đẹp át luôn cả tiếng nhạc.

Vì một màn tường tượng của mình mà cô nhếch môi lên, đồng thời thực hiện chức trách, cầm chai rượu Whisky trên bàn lên, đi rót rượu vào những ly rỗng cho khách.

“Ăn rồi.” Tiếng nhạc ngưng lại, Tiêu Tiêu đứng lúc nghe được một câu bình tĩnh không một gợn sóng trên bàn bài, cô quay đầu lại theo bản năng, người thắng là một người đàn ông mặc áo sơ mi xanh sẫm đưa lưng về phía cô, cô nhìn không rõ mặt của anh ta, chỉ cảm thấy tấm lưng của anh ta rộng lớn vững chắc, mái tóc đen nhánh. Giọng nói hình như đã nghe qua ở đâu rồi?

Tiếng nhạc vang lên lần nữa, Lạc Hạo hình như đang âm ỹ vì bất mãn, Tiêu Tiêu đi đến gần chỉ nghe thấy tiếng xào bài mặt chược vang lên rào rào.

“Đi lấy gạt tàn thuốc lại đây.” Tiêu Tiêu còn chưa đứng vững, đã bị một người phụ nữ chững chạc trắng trẻo cao sang đẹp dễ sai đi.

“Được ạ.” Cô đáp lại một tiếng, đặt tạm bình rượu sang một bên. Lúc cô tìm được một cái gạt tàn thuốc ở sảnh chính rồi trở lại, phát hiện người đàn ông mặc áo sơ mi xanh sẫm đang quay đầu nhìn cô, gương mặt tuấn tú thân nhiên, mắt đen như mực. Không phải Đoạn Mặc Ngôn thì là ai?

Cô thoáng ngạc nhiên, trên mặt lại lộ ra lúm đồng tiền, “Đoạn tiên sinh.”

“Tiểu Tiêu.” Đoạn Mặc Ngôn ôn hòa gọi tên cô.

Cách xưng hô thân mật của Đoạn Mặc Ngôn, lập tức khiến Tiêu Tiêu trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy mình như con kiến dưới lớp kính lúp, bị ánh mắt từ bốn phương tám hướng vây lại.

“Hôm nay lại đến làm thêm hả?” Tựa như không phát hiện ra sự chú ý của bạn bè, Đoạn Mặc Ngôn chỉ bình thản nhìn Tiêu Tiêu đang đi tới gần mà hỏi.

“Đúng vậy.” Tiêu Tiêu vừa đặt gạt tàn thuốc bên cạnh người phụ nữ trắng đẹp sang vừa cố gắng hết sức duy trì tâm trạng bình thường để trả lời.

“Quen hả?” Lạc Hạo đánh giá Tiêu Tiêu từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng tầm mắt dừng trên gương mặt của cô, chẳng lấy làm lạ là mấy.

Một người đàn ông khác trên bàn bài chải kiểu tóc vuốt ngược, nhìn qua cỡ tuổi của Đoạn Mặc Ngôn, giữa mày lộ ra mấy phần ghét bỏ, “Lại là loại này à.”

Bởi vì tiếng nhạc khá lớn, Tiêu Tiêu không hề nghe được câu nói của người đàn ông tóc vuốt ngược.

“Bạn mới.” Đoạn Mặc Ngôn không đồ xúc xắc, mà đứng dậy, “Tao không chơi nữa, tui mày ai đến thế tao đi, thua thì tính vào sổ của tao.”

“Anh đi đâu đấy!” Lạc Hạo nói.

“Tao tán gẫu với Tiểu Tiêu.”

Tay vừa cầm chai rượu của Tiêu Tiêu thoáng dừng lại, cô khó hiểu chớp chớp mắt nhìn Đoạn Mặc Ngôn. Tán gẫu với cô? Ý gì thế?

“Ồ ẹt!” Lạc Hạo lập tức văng tục, không hề phù hợp với hình tượng công tử rạng rỡ trên màn ảnh.

Cô nàng trắng đẹp sang nhả ra một ngụm khói, chớp chớp đôi mắt to với hàng mi thật dày, “Gấp cái gì, người cũng đâu có chạy mất.”

“Đoạn Mặc Ngôn, con mẹ nó chứ mày có thể thay đổi cái tật xấu này được không vậy?” Gã đàn ông tóc vuốt ngược không kiên nhẫn lên tiếng.

“Nghiêm Khác.” Cô nàng trắng đẹp sang kêu gã tóc vuốt ngược một tiếng.

Sắc mặt của Đoạn Mặc Ngôn hơi biến đổi, ánh mắt quét qua ba người một vòng, cười như không cười hừ một tiếng, cầm lấy chai rượu trong tay Tiểu Tiêu đặt ngay giữa bàn mặt chược, “Đi thôi, Tiểu Tiêu, chúng ta qua sô pha ngồi.”

“Nhưng mà Đoạn tiên sinh, hiện giờ tôi đang làm việc.....”

“Bọn họ muốn uống rượu sẽ biết tự rót, qua đây đi.” Đoạn Mặc Ngôn vừa nói vừa đi về phía sảnh lớn, thấy Tiểu Tiêu không đi theo, lại vẫy vẫy tay với cô.

Tiêu Tiêu quét qua ba người ba vẻ mặt khác nhau và những người xem xung quanh, cân nhắc một chút liền đi về phía Đoạn Mặc Ngôn.

Hai người ngồi xuống sô pha, Đoạn Mặc Ngôn đem đĩa trái cây và đồ ăn vặt trên mặt bàn đầy ly rượu bừa bãi qua đặt trước mặt cô.

Bầu không khí rất là quái dị, bên bàn mặt chược đã kéo một người vào lại bắt đầu cuộc chơi, người đang hát thì vẫn tiếp tục ca hát như trước, nhưng Tiêu Tiêu cảm nhận rõ ràng bầu không khí bên bàn mặt chược trầm hẳn xuống, người karaoke cũng hạ giọng xuống trong vô thức. Hơn nữa cô rất rõ ràng rằng mình chính là trung tâm của sự quái dị này.

“Tiểu Tiểu, ăn này.” Đoạn Mặc Ngôn lấy tấm ghim một miếng dưa lưới, hơi dịch người về phía cô, thân mật vươn tay đưa cho cô.

Cô nói cảm ơn rồi nhận lấy, nhìn về phía người đàn ông anh tuấn vẻ mặt dịu dàng ngồi ngược sáng, hơi thở của anh xộc vào mũi, mang theo hương vị phái nam mạnh mẽ. Cô có chút đứng ngồi không yên, lại nhớ đến vừa rồi người đàn ông tên Nghiêm Khác kia nói anh có tật xấu, rốt cuộc là chỉ cái gì nhỉ?

“Sao em lại đến đây làm thêm vậy? Con gái đi về khuya không an toàn lắm đâu.” Đoạn Mặc Ngôn hỏi.

“Ách, dượng của tôi là quản lý, mỗi ngày tôi đều về cùng với dượng ấy.”

Đoạn Mặc Ngôn gật đầu.

Thoáng chốc Tiêu Tiêu cũng không biết nói gì, cúi đầu ăn dưa lưới.

Cô vừa ăn xong, lại nghe anh hỏi: “Ăn có ngon không?”

Ông anh này thật sự đang tán gẫu với cô nha, Tiêu Tiêu không khỏi bật cười, ngược đôi mắt sáng long lanh lên, “Ngon lắm.”

“Vậy thì ăn nhiều chút đi.” Tuy anh không cười, nhưng Tiêu Tiêu cảm thấy anh có vẻ rất hài lòng.

Nếu như ở chỗ nào khác, có lẽ Tiêu Tiêu sẽ tỉnh tâm lại tán gẫu với Đoạn Mặc Ngôn một lúc, nhưng cô nhạy bén cảm giác được bầu không khí trong phòng bao này dường như càng lúc càng căng nhắc, cô đang nghĩ thầm nên mượn cớ rời đi như thế nào, thì cửa phòng chợt bị đẩy ra, cô nhìn theo nơi tiếng động phát ra, trong lòng hi vọng là Tiểu Viên đã uống thuốc rồi quay trở lại.

Sau đó hi vọng tan biến, đi vào là một người đẹp mảnh khảnh cầm nhón khuôn mặt chỉ cỡ bằng bàn tay, Tiêu Tiêu nhận ra người đến, là ngôi sao điện ảnh Lục Tiêm, bạn gái xi căng đan của Lạc Hạo, xuất hiện ở đây xem ra cũng đã chứng thực tin đồn, Tiểu Huyền nên khóc rồi đây.

“Xin lỗi xin lỗi, em đến trễ.” Lục Tiêm vừa đi vào, đã nhiệt tình vẫy tay chào hỏi xung quanh. Sau đó cô ta nhìn bàn mặt chược một cái, lại nhìn Đoạn Mặc Ngôn có vẻ như đang ngồi một mình, ra vẻ vô cùng tình cảm đi qua đó, cầm một ly rượu đỏ cười rạng rỡ với anh nói, “Đoạn thiếu sao lại ngồi uống rượu một mình ở đây thế này?”

Đoạn Mặc Ngôn lạnh nhạt nói: “Tôi đang trò chuyện với bạn.”

“Bạn?” Lục Tiêm nghi ngờ nhìn sang Tiêu Tiêu đang mặc đồng phục nhân viên. Cô gái này không phải chỉ là một tiếp viên thôi sao?

Tiêu Tiêu thức thời đứng lên, “Đoạn tiên sinh có bạn đến rồi, vậy tôi đi trước nhé, bên ngoài còn có việc phải làm.” Cô ở trong này khiến cho mọi người đều rất quái lạ, vẫn là nhanh chóng rời khỏi thì hơn.

Tiêu Tiêu rất nhanh đã đi ra, bầu không khí trong phòng lại biến đổi lần nữa, Lục Tiêm vẫn chưa phát giác ra sự khác thường, thật tình ngồi xuống bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn, “Đoạn thiếu, em uống với anh nhé.....”

Đoạn Mặc Ngôn tựa như chưa từng thay đổi sắc mặt bóp lấy cằm của cô ta, khiến cho câu nói của cô ta ngừng lại.

“Này, anh họ!”

Lạc Hạo chợt đứng lên, hét lớn một tiếng khiến cho mọi người yên lặng hẳn, có người vội vàng nhún xuống phím tạm ngừng tiếng nhạc, nhưng chỉ làm cho giọng nói lạnh lùng của Đoạn Mặc Ngôn càng thêm rõ ràng, “Cái cầm này phải gọt bao nhiêu lần mới có thể con mẹ nó nhọn đến giống cái mũi khoan thế này? Tôi dùng thêm chút sức có khi nào sẽ biến thành cái phễu không nhỉ? Bình sinh tôi không vừa mắt nhất những người giả tạo cô không biết à? Hắt gương mặt giả tạo mang theo nụ cười giả dối chạy đến trước mặt tôi cười cái gì hả?”

Trả lời anh là tiếng hét đau thấu tim gan của Lục Tiêm, cô ta kinh hoàng bắt lấy tay của Đoạn Mặc Ngôn, chỉ cảm thấy cầm thật sự sắp bị bóp nát mất rồi.

Cô, cô ta rốt cuộc đã đắc tội anh chỗ nào chứ!

4. Chương 4

Tiêu Tiêu kêu một nhân viên phục vụ khác qua phòng Đại Đường, qua hơn nửa tiếng đồng hồ, Tiểu Viên tạm dừng vì đau bao tử đã về nhận việc, cô nhân viên phục vụ kia trở về, trước tiên chính là chia sẻ câu chuyện tám nhăm mới nhất, “Lạc Hạo và Lục Tiêm đều ở trong phòng bao đó, Lạc Hạo thiệt là đẹp trai quá chừng luôn!”

“A—— Ghét thật! Anh ấy với Lục Tiêm thật sự là một đôi hả?” Nhân viên thu ngân hét chói tai.

“Không biết nữa, nhưng cũng coi là vậy đi, mà đoán chừng cũng sắp chia tay rồi.” Nhân viên phục vụ kia hả hê, “Tôi thấy Lục Tiêm đang khóc không ngừng ấy.”

Đang khóc? Tiêu Tiêu lấy làm lạ, rõ ràng vừa rồi còn vui vẻ đến thế cơ mà?

“Xuyt! Xuyt!”

Tiếng báo hiệu này xưa nay đều là để cảnh cáo lãnh đạo đến kiểm tra công việc của bọn họ, Tiêu Tiêu vừa ngẩng đầu, lại thấy hai người Đoạn Mặc Ngôn và Lạc Hạo đang đi qua đây. Đoạn nhạc đệm ban nãy đã bị cô vớt ra sau đầu rồi, cô nở nụ cười lịch sự chào hỏi: “Đoạn tiên sinh, Lạc tiên sinh.”

Đoạn Mặc Ngôn tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, đi đến trước quầy tiếp tân, nhún mày chỉ cậu em họ bên cạnh, “Em thật sự biết tên này hả?”

Lạc Hạo vẻ mặt hơi mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng.

“Tất nhiên rồi, ngài Lạc Hạo đây là ngôi sao lớn nhà nhà đều biết mà, sao có thể không biết được chứ?” Tiêu Tiêu vẫn giữ nụ cười không đổi. Đồng thời trong lòng cũng có chút rục rịch, nếu như có thể xin được chữ kí, thì Tiểu Huyền nhất định sẽ rất vui.

“Em cũng là fan của cậu ta hả?”

“Tôi không cuồng ngôi sao quá đâu, nhưng em họ của tôi rất thích Lạc tiên sinh đó.” Tiêu Tiêu thuận đà nhìn sang Lạc Hạo, “Vậy nên, có thể xin Lạc tiên sinh kí tên cho tôi có được không ạ? Em họ của tôi nhất định sẽ vui lắm!”

“Không thành vấn đề.” Lạc Hạo lập tức đồng ý, chỉ sợ ông anh họ lại nổi giận lần nữa.

Tiêu Tiêu tức thì lại lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu, “Cám ơn!” Cô vội vàng lấy một cuốn sổ tay từ trong túi xách ra, giở đến trang giữa, lấy một cây bút kí tên đưa cho Lạc Hạo. Nhân viên thu ngân và nhân viên phục vụ đều là nhân viên kỳ cựu, tuy biết trong club có quy định không cho phép quấy rầy khách, nhưng nếu Tiêu Tiêu đã đi tiên phong, thì bọn họ không thể bỏ lỡ cơ hội được, lập tức cũng đi lên phía trước xin chữ kí.

Tiêu Tiêu lại nhớ đến chuyện gì đó, giọng nói mang theo vẻ khẩn cầu hỏi Lạc Hạo: “Lạc tiên sinh, nếu tiện, tôi có thể để em họ tôi gọi video với anh một chút được không? Con bé thật sự là fan ruột của anh đó, nếu có thể gặp được người thật nó nhất định sẽ khóc đến mù luôn đấy!”

“Chuyện này.....”

“Xin anh đẩy, chỉ một lát thôi! Anh chỉ cần nói một tiếng xin chào với nó rồi cúp ngay cũng được!” Vì phúc lợi của em họ, Tiêu Tiêu dùng hết sức chấp hai tay lại cầu xin ngôi sao lớn.

“Anh ấy không đồng ý thì thôi vậy.” Nhân viên thu ngân nhỏ giọng nói với Tiêu Tiêu, nếu như Lạc Hạo khiếu nại các cô tắc trách thì Tiêu Tiêu xong đời rồi.

“À, xin lỗi.....” Tiêu Tiêu lập tức hiểu ra, đang muốn rút lại câu vừa rồi, Đoạn Mặc Ngôn không nói gì chỉ liếc Lạc Hạo một cái, Lạc Hạo liền nói ngay: “Được, cô gọi video đi!”

“Thật tốt quá! Cảm ơn anh nhiều lắm!” Tiêu Tiêu nghe thấy có chuyển biến, vui mừng đến mức nhảy lên hai cái.

Đoạn Mặc Ngôn trông thấy cô vui đến mức khoa tay múa chân, thế mà cũng khẽ nhếch môi lên.

Tiêu Tiêu vội lấy di động ra gọi cho Đậu Tiểu Huyền, mới đầu em họ còn thấy lạ, lúc nhìn thấy gương mặt của Lạc Hạo, trước tiên là ngạc nhiên, sau đó phát ra tiếng hét chói tai đột phá cả đề-xi-ben cực hạn của bản thân, chấn động gần như muốn khiến cho di động của Tiêu Tiêu hỏng luôn, “Lạc Hạo kìa a a a——”

Lạc Hạo tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ cô em họ này quả nhiên “nhiệt tình” như thế, trên mặt anh ta mang theo nụ cười nghề nghiệp xoa xoa lỗ tai bị ù mà chào hỏi với cô ấy, sau đó cúp điện thoại với tốc độ nhanh nhất.

Tiêu Tiêu ở bên cạnh còn vui hơn là gặp thần tượng của mình.

Nhân viên thu ngân thấy Lạc Hạo dễ nói chuyện như thế, vội vàng xin chụp hình chung, Lạc Hạo dứt khoát đồng ý hết. Nhân viên thu ngân hô to lucky, cùng với cô nhân viên phục vụ kia mỗi người chụp với Lạc Hạo một tấm.

“Tiểu Tiêu, em không qua chụp hình với cậu ta à?” Đoạn Mặc Ngôn hỏi Tiêu Tiêu đang không hề có ý nghĩ đó.

“Tôi đã thỏa mãn rồi!” Tiêu Tiêu thấy em họ nhún qua một loạt dấu chấm than, nhếch miệng cười nói.

Nhưng dường như Đoạn Mặc Ngôn nghĩ rằng cô đang ngại, “Đừng mắc cỡ, đi đi, tôi chụp dùm em.”

Thình thình khó từ chối, Tiêu Tiêu chỉ có thể đi lên phía trước đứng trước mặt Lạc Hạo, hai tay cô đan vào nhau nhe nếp đặt ở phía trước, đứng thẳng vô cùng.

Đoạn Mặc Ngôn khó được lúc chụp hình cho người khác vừa giờ di động lên, sau lưng lại vang lên tiếng gọi rất gấp gáp, “Ngài Lạc Hạo!”

Tiêu Tiêu nhìn về phía người đi tới, nụ cười vốn đã treo lên chợt không thấy đâu nữa, “Dạ..., quản lí.” Thấy sắc mặt của dưỡng quá lạ, nét vui vẻ của cô lập tức tan biến, không phải cô đã làm chuyện gì khiến cho dưỡng khó xử chứ?

Dưỡng của Tiêu Tiêu – Đậu Thắng Lợi vội vã chạy đến trước mặt Lạc Hạo, liên tục nói xin lỗi với Lạc Hạo, sau đó nghiêm túc khiển trách Tiêu Tiêu và các nhân viên khác, “Sao các cô lại quấy rầy khách thể này! Không biết chế độ quy định của club hay sao hả!”

Tức thì Tiêu Tiêu biết mình gây họa rồi, cô vội vàng tránh xa chỗ bên cạnh Lạc Hạo, cúi đầu xin lỗi Đậu Thắng Lợi.

Trong đó có một người còn căng thẳng hơn cả Tiêu Tiêu, chính là vị khách mà Đậu Thắng Lợi cho là bị quấy rầy – Lạc Hạo. Anh ta nhìn ánh mắt hơi biến đổi của ông anh họ, trong lòng thầm kêu khổ, vội phẩy tay nói: “Là tôi trông thấy cô gái nhỏ này đáng yêu quá, nên bảo cô ấy chụp hình chung với tôi ấy mà.”

“Tuy Lạc tiên sinh đây nói như vậy, nhưng chỗ chúng tôi có văn bản quy định rõ ràng với nhân viên, tóm lại vẫn mong anh thứ lỗi vì đã tạo cho anh sự bất tiện ạ.” Đậu Thắng Lợi vẫn nghiêm mặt như cũ trả lời.

“Được rồi, đừng dọa cô gái nhỏ người ta chứ.”

Đậu Thắng Lợi nghe được một câu lạnh nhạt như thế, quay đầu lại nhìn sang người đàn ông vẻ mặt khó lường đứng ở sau lưng, sắc mặt thay đổi, “Đoạn tiên sinh!” Ông còn tưởng đâu người giúp chụp ảnh chỉ là người qua đường nào đó, không ngờ lại là anh ta!

“Là tôi đề nghị bọn họ chụp chung đó, có vấn đề gì sao?” Đoạn Mặc Ngôn liếc qua bản tên của Đậu Thắng Lợi, giọng điệu cực nhẹ nhàng đầu mắt đối mắt với ông, “Hả quản lí Đậu?”

Tim Đậu Thắng Lợi chợt đập mạnh một cái. Ông tổng từng đưa cho các quản lí cấp cao một tờ danh sách, vô cùng trực tiếp nói với bọn họ rằng những hội viên trên đó là nhân vật mà bất kể thế nào bọn họ cũng không thể đắc tội được, tên của Đoạn Mặc Ngôn được liệt kê nổi bật trong đó. Ông không biết bối cảnh của anh ta rốt cuộc như thế nào, nhưng ông sợ nhất chính là những người trẻ tuổi có thể lực vững chắc phía sau, bởi vì bọn họ so với đời cha càng thêm huênh hoang, càng thêm không kiêng nể gì.

“Không.....”

Đoạn Mặc Ngôn dùng ánh mắt làm một động tác đi qua một bên, “Tôi còn chưa chụp xong cho bọn họ đâu.”

Đậu Thắng Lợi thoáng chốc cứng người ngay tại chỗ.

Tiêu Tiêu cảm thấy bầu không khí ngột ngạt quá, buột miệng nói ra, “Đoạn tiên sinh, quản lí Đậu chính là dưỡng của tôi.”

Câu này của Tiêu Tiêu vừa dứt, Đậu Thắng Lợi chỉ cảm thấy áp lực khổng lồ quanh người ông bỗng chốc tan biến hết.

“Thì ra là vậy, tôi thấy quản lí Đậu là người tốt, thì ra là thương càng sâu trách càng nặng, ha ha ha, nếu đã làm rõ rồi, quản lí Đậu ông mau nhường một chút đi nhé, thiếu chút xíu nữa thôi thì tôi đã chụp chung với cháu gái của ông được rồi.” Lạc Hạo cười ha ha nói, chỉ nghĩ chụp sớm siêu sinh sớm, nếu không không chừng lại có người nào gặp nạn nữa.

Tiêu Tiêu không hiểu hai vị đại thiếu gia này sao lại cố chấp với chuyện chụp hình với cô không được thế này, cuối cùng cô vẫn mơ mơ màng màng để cho Đoạn Mặc Ngôn chụp cho hai tấm, dưới con mắt nhìn chăm chăm của mọi người.

Sau đó thì chẳng có sóng gió gì nữa, chụp hình xong thì Đoạn Mặc Ngôn và Lạc Hạo liền rời khỏi, Đậu Thắng Lợi cũng bị điện thoại nội bộ gọi đi.

Mãi cho đến khi tan tầm, Đậu Thắng Lợi lái xe chở cháu gái về nhà, do dự một lúc, mới hỏi cô chuyện của Đoạn Mặc Ngôn và Lạc Hạo.

Tiêu Tiêu thật sự không biết diễn tả thế nào, cô mới gặp Đoạn Mặc Ngôn hôm nay với hôm qua thôi, hôm nay mới gặp Lạc Hạo, giữa bọn họ có thể có chuyện gì chứ? Suy nghĩ một lúc, cô chỉ có thể nói Đoạn Mặc Ngôn nói chuyện với cô rất lịch sự.

Đậu Thắng Lợi nghe xong, nét mặt không chỉ không giãn ra, ngược lại chân mày càng thêm nhíu chặt lại.

Tiêu Tiêu về đến nhà của người cô, vừa vào phòng đã nhận được vòng ôm cực kỳ nhiệt tình của Đậu Tiểu Huyền, “Chị gái tốt! Chị chính là cha mẹ thứ hai của em! Cả đời này em quyết định sẽ làm trâu làm ngựa cho chị!”

Tiêu Tiêu bình tĩnh mặc cho cô ấy ôm, “Làm nhiệm vụ trong game giúp chị chưa đấy?”

“Làm rồi, em còn cướp được ba rương báu vật cho chị đó nha.”

“Sự kiện bùng nổ đã hạ chưa?”

“Hạ luôn rồi.”

“Em gái tốt.”

Hai người quái lạ đang ôm nhau trò chuyện, bỗng nhiên Đậu Tiểu Huyền kéo ra một khoảng cách, mặt không cảm xúc nhìn cô, đột nhiên hét lên loạn xạ.

Tiêu Tiêu cũng không tiếng động hét lên với cô ấy.

“Tiểu Huyền, mấy giờ rồi hả, con không ngủ cũng đừng làm ồn hàng xóm chứ!” Cô của Tiêu Tiêu ở lầu dưới quát lên.

Tiểu Huyền vội che miệng lại, chân vẫn không ngừng kích động nhảy cẫng lên, Tiêu Tiêu bật cười cũng nhảy cùng với cô ấy.

“Sao thế được, sao thế được chứ, quá đáng, quá đáng quá mà, biết thế em cũng đi làm cho rồi!” Đâu Tiểu Huyền đi tới đi lui trong phòng, rất rõ ràng nổi hứng phấn khi gặp được thần tượng vẫn chưa qua hết.

“Đúng đó, kêu em đi em không đi, giờ hối hận rồi chứ gì?” Tiêu Tiêu lấy sổ tay trong túi xách ra, “Cho em này.”

Tiểu Huyền vừa lật ra đã thấy chữ kí của Lạc Hạo, hai tay cô ấy run run nói: “Ngày mai em sẽ đi lồng khung ngay!”

“Anh ta rất nhiệt tình với fan đấy, rất nhiều người cũng chụp riêng với anh ta.” Tiêu Tiêu lại thêm dầu vào lửa.

“Đừng nói nữa! Em muốn đi tìm cỗ máy thời gian đây này!” Tiểu Huyền nói xong liền đi mở ngăn kéo.

Lúc này di động của Tiêu Tiêu vang lên tiếng mời gọi video, Tiểu Huyền chịu không nổi nói: “Lại đến lover time rồi à? Ghét quá đi, ngày nào cũng yêu đương sến súa!”

Tiêu Tiêu cười khê nhận cuộc gọi video, trong màn hình điện thoại hiện lên một anh chàng đeo kính rất có phong độ của thành phần trí thức, chính là bạn trai của Tiêu Tiêu, “Tiểu Tiêu.”

Hai người bọn họ là bạn cùng lớp thời đại học, sau khi xác định quan hệ vào học kì đầu năm thứ hai, hai người đã quen nhau được nửa năm rồi. Bây giờ đang nghỉ hè, Nhiễm Huy đã về quê, Tiêu Tiêu thì ở lại. Hai người yêu xa, mỗi ngày bắt kể trễ đến mấy, Nhiễm Huy đều gọi điện cho cô chúc ngủ ngon.

Tiểu Huyền vẫn đang chốc chốc lại hét lên, Nhiễm Huy tò mò hỏi em ấy bị sao thế, Tiêu Tiêu liền kể cho anh nghe cuộc gặp gỡ bất ngờ tối nay, Nhiễm Huy vừa nghe, nói: “Hèn gì nhất định muốn đến club làm thêm, thì ra là chờ gặp ngôi sao.”

“Không có à, em chủ yếu nhất là đi làm, sau đó mới là gặp ngôi sao.” Tiêu Tiêu ra vẻ nghiêm túc nói.

“Tiểu Tiêu, em có ý đồ xấu xa, ngày mai vẫn là đừng đi làm thêm thì hơn.” Ở đầu bên kia Nhiễm Huy cười nói, “Anh sợ em bị ngôi sao lừa đi mất thôi.”

“Cũng phải ha, ai bảo em là người đẹp siêu cấp vô địch chứ.” Tiêu Tiêu hì hì nói.

“Em vốn chính là người đẹp siêu cấp rồi, ở trong lòng anh thì em đẹp nhất.” Nhiễm Huy nhìn chăm chú vào gương mặt Tiêu Tiêu, cười đến dịu dàng như nước.

“A, sến quá đi, có thể suy nghĩ đến cảm nhận của người độc thân một chút được không vậy!” Tiểu Huyền la lên.

Tiêu Tiêu vội cầm tai nghe vào, đồng thời cũng vì câu nói của bạn trai mà xấu hổ che mặt lại.

“Thứ hai tuần sau anh trở về rồi đó.” Nhiễm Huy đột nhiên nói.

Tiêu Tiêu hơi kinh ngạc, “Sao sớm vậy? Cách thời gian tự trường còn hơn một tuần mà.”

“Anh nhớ em, Tiểu Tiêu.” Nhiễm Huy tựa như than thở nói với cô, “Anh về đây một tháng mấy rồi, không có ngày nào không nhớ em hết, em có nhớ anh không?”

Tiêu Tiêu liếc trộm Tiểu Huyền, then thùng nhẹ nhàng nói ra một chữ “Nhớ”.

“Em muốn quà gì nào?”

“Em muốn một cái mô hình của Gintama! Nhỏ là được rồi! Nếu như có của Kagura thì cũng muốn luôn!” Tiêu Tiêu không hề khách sáo chỉ ra.

“Haiz, lớn thế này rồi còn thích anime nữa.”

“Em cứ thích đấy, nhất định phải mua giúp em đó nha!” Tiêu Tiêu nói, “Nếu như không mua được thì anh cũng đừng vội về đây.”

“Tiêu Tiêu!” Anh bạn trai tức giận rồi.

5. Chương 5

Sáng hôm sau, cô Tiêu gọi Tiêu Tiêu đang sắp đi ra ngoài lại, nói Đậu Thắng Lợi nói rằng club đã tuyển được một nhân viên làm việc dài hạn rồi, tối nay không cần cô đến làm thêm nữa.

Tiêu Tiêu gật đầu, vô duyên vô cớ trong đầu lại hiện lên gương mặt của Đoạn Mặc Ngôn, sau đó bình tĩnh trở lại.

Cô Tiêu nhìn cháu gái, do dự một lúc rồi hỏi sang chuyện khác, “Dạo gần đây cháu có gọi điện cho ba cháu không?”

Ánh mắt Tiêu Tiêu khẽ biến đổi, lặng lẽ lắc đầu.

“Haiz, ba cháu dù sao cũng quan tâm đến cháu, chỉ là không biết bày tỏ thế nào thôi. Thỉnh thoảng cháu cũng hãy gọi điện về nhà, trò chuyện với ông ấy, được không?”

Tiêu Tiêu im lặng một lúc lâu, mới đáp lại một câu khẽ khàng, “Cháu biết rồi ạ.”

Một đêm mưa của một tuần sau, Tiêu Tiêu đi ngủ sớm dự định sáng mai đi đón anh bạn trai đến nơi lúc bảy giờ, vừa mới chìm vào giấc ngủ, cái di động đáng ghét lại vang lên, cô râm rì một tiếng, chưa nhìn là ai đã nhận cuộc gọi, “Alo, xin chào ——”

“Tiểu Tiểu?” Trong một loạt âm thanh huyền ảo truyền đến một giọng nam trầm thấp, làm cho tai của Tiêu Tiêu ngứa ngứa.

Cô tỉnh táo lại, không xác định hỏi: “Đoạn tiên sinh?”

“Ừm.” Giọng nói của đối phương trong tiếng nhạc vui vẻ nao nhiệt vẫn rõ ràng đến thế, “Em khỏe không?”

“Tôi, ách, rất khỏe ạ.” Tiêu Tiêu ngồi dậy, hắng giọng trả lời.

“Em không đến làm thêm nữa hả?”

“Đúng vậy, dường như đã tìm được người làm dài hạn rồi, nên không cần tôi làm thay nữa.”

“Vậy à..... Cũng phải, dù sao em cũng là con gái.”

Đột nhiên bên đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng đàn ông nồn mưa rất lớn, Tiêu Tiêu không khỏi hơi kinh hãi.

“Có người uống say rồi.” Đoạn Mặc Ngôn thần nhiên giải thích, sau đó quay trở lại chủ đề chính, “Hôm nay tôi qua đây, là muốn đưa ảnh chụp cho em, không nghĩ tới em không có ở đây.”

“A! Vậy cảm ơn anh nhiều lắm nhé!” Tiêu Tiêu không ngờ anh ta thế mà vẫn còn nhớ đến chuyện này, nhưng từ đâu mà anh ta có được số di động của cô chứ? Hỏi Tiểu Viên lấy à?

“Đừng khách sáo, bình thường em dùng phần mềm giao tiếp nào thế?”

“WeChat.....”

“Vậy chút nữa tôi thêm bạn với em nhé.”

“Được.” Tiêu Tiêu nói cảm ơn lần nữa, rồi cúp máy.

Chỉ chốc lát sau, màn hình điện thoại lại sáng lên, trên WeChat hiện lên một thông báo thêm bạn. Tiêu Tiêu nhấn chấp nhận, suy nghĩ một lúc, tò mò nhấn vào vòng bạn bè của Đoạn Mặc Ngôn.

Trống rỗng.

Không cho cô xem vòng bạn bè ư, hay là vốn đã bí ẩn như thế? Cô đang suy nghĩ, WeChat vang lên một tiếng tít tang, Đoạn Mặc Ngôn gửi hình qua cho cô.

Thực ra bởi vì hoàn cảnh quá dị, cô cười cực kỳ cứng nhắc, vẻ mặt của Lạc Hạo cũng là lạ, tấm ảnh đó thuộc về loại ảnh hoàn toàn có thể xóa đi ngay. Tiêu Tiêu vừa lắc đầu, vừa nhún cho anh hai chữ cảm ơn, tiện tay nhún qua một cái mặt cười.

Qua một lúc sau Đoạn Mặc Ngôn cũng đáp lại một cái mặt cười, rất rõ ràng là kết quả của paste.

Tiêu Tiêu không khỏi bật cười, qua một lúc không thấy đối phương có tin nhắn gì nữa, cô chỉ coi là một khúc nhạc đệm mới mẻ mà thôi, cảm sặc vào điện thoại lại từ đầu, ngã đầu xuống liền ngủ mất.

Sáng sớm tinh mơ ngày thứ hai, Tiêu Tiêu vẫn không thể đi đón bạn trai, bởi vì cô Tiêu đột nhiên ở bệnh viện gọi về cho Tiểu Huyền, nói Đậu Thắng Lợi uống rượu nhiều quá bị tổn thương, bảo cô ấy nấu một ít cháo trắng đưa qua đó.

Cô Tiêu có nhẹ nhàng băng quơ thế nào đi nữa, Tiêu Tiêu cũng biết nếu như không nghiêm trọng, thì dưỡng cũng sẽ không vào bệnh viện. Cô suy nghĩ một chút, liền nhắn tin xin lỗi Nhiễm Huy, sau đó cùng Tiểu Huyền lấy cái nồi nhỏ nấu một nồi cháo trắng, vội vội vàng vàng chạy đến bệnh viện.

Khi các cô đến phòng bệnh, Đậu Thắng Lợi vẫn đang truyền nước biển, Tiểu Huyền thấy vẻ mặt tiêu tụy của ba mình, nhin không được kêu lên: “Ba à, ba cũng thật là, uống rượu không được thì đừng uống chứ!”

Cô Tiêu nửa đêm bị kêu đến bệnh viện, lo lắng phập phồng chăm sóc ông chồng thiếu chút nữa mất nước hết một đêm, sớm đã ghen một bụng tức, lúc này bà với con gái chung một chiến tuyến, than trách với các cô, “Ba của con cho rằng ông ấy vẫn còn mười tám, uống bao nhiêu cũng không sao! Uống đến ói cả máu ra! Chưa bao giờ thấy người nào uống rượu mà liều mạng đến thế, đã lớn tuổi thế này rồi còn ai đến đâu không từ chối nữa chứ!”

“Thì đó, ba à, ba đừng có cứng nhắc mãi như thế, khách muốn ba uống, ba cũng có thể từ chối mà, ba cũng đã là quản lý rồi, thật sự không thể để cho mấy chị tiếp viên uống giúp ba hay sao!”

Khi con bị người ta cầm chai rượu rót vào, thì không thể nào từ chối được. Đậu Thắng Lợi cười khổ một tiếng, nói một câu không sao.

Tiêu Tiêu múc một chén cháo từ trong bình giữ nhiệt ra, dùng muỗng khuấy nhẹ cho bớt nóng, “Dưỡng, bây giờ dưỡng cảm thấy thế nào rồi, đỡ hơn chút nào chưa?”

“Đỡ nhiều rồi, đợi truyền xong hai bình này thì có thể về.” Đậu Thắng Lợi cười miễn cưỡng, nhìn cô một cái, mấp má môi, cuối cùng muốn nói lại thôi.

Buổi chiều Tiêu Tiêu và Nhiễm Huy gặp nhau tại một quán trà sữa có tên là Charles Ngọt Ngào, hai người cười cười ôm nhau một cái, nắm tay đi vào trong quán.

“Dưỡng của em giờ sao rồi?” Nhiễm Huy vừa ngồi xuống vừa hỏi.

“Không sao, dưỡng ấy đã về nghỉ ngơi rồi.”

“Có phải ông ấy đã đắc tội ai không?”

Tiêu Tiêu cho rằng anh nói đùa, “Không có đâu.” Dưỡng làm việc vô cùng chuyên nghiệp, mặc dù hơi cứng nhắc một chút, nhưng có thể xử lý các tình huống một cách thỏa đáng, hẳn là không dễ dàng đắc tội người khác đâu.

“Anh cũng chỉ tùy tiện nói thế thôi.” Nhiễm Huy không để ý lắm, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, mà lấy từ trong ba lô ra món quà mô hình mà bạn gái đại nhân chỉ tên muốn có được, hơn nữa còn đưa một tặng một, tặng thêm một chiếc vòng tay bằng bạc rất đáng yêu.

“Trông rất đẹp.” Nhiễm Huy cảm thấy ánh mắt của mình không tệ, sau đó lại lấy ra một cái áo t-shirt dài của Ayilian đưa cho cô, “Cho em đó, cái này cũng của em luôn.”

“Ồ, còn nữa à?” Tiêu Tiêu chớp chớp mắt.

“Cái này là mẹ anh tặng em đó.”

“Của dì tặng á?” Tức thì Tiêu Tiêu kinh ngạc, cúi đầu nhìn chiếc áo t-shirt bằng cotton đính hoa.

“Ừ, mẹ thấy ảnh của em, thích lắm, nhất định muốn mua cái áo cho em bắt anh đem đến tặng.” Nhiễm Huy uống một ngụm nước trái cây, nhìn cô cười.

Mặt Tiêu Tiêu hơi đỏ ửng lên, mím môi cười cầm lấy t-shirt lật trái lật phải xem rồi lại xem, “Cái áo này đẹp thật đấy, cảm ơn dì giúp em nhé.” Cô nói xong, đột nhiên nghĩ ra một sáng kiến, bảo Nhiễm Huy chờ một chút, mình thì đứng lên, đi vào phòng vệ sinh của quán trà sữa.

Không bao lâu sau, cô mặc chiếc áo t-shirt mới ra.

“Rất đẹp.” Nhiễm Huy hài lòng gật đầu, “Mắt thẩm mỹ của mẹ anh cũng không tệ.”

“Ha ha, vui quá, nhận được quà rồi.” Tiêu Tiêu cúi đầu sờ sờ mó mó, “Ừ, anh chụp cho em tấm hình gửi cho dì đi, nói là vô cùng cảm ơn món quà của dì nhé.”

“Được.” Nhiễm Huy cầm di động liền ngắm chuẩn vào cô.

“Chụp đẹp một tí nha.” Tiêu Tiêu vì không muốn che đi chiếc áo mới, nên ngồi dựa vào phía sau, hai tay đặt tự nhiên ở hai bên, hai lúm đồng tiền như hoa nở.

Nhiễm Huy chụp liên tục năm sáu tấm, cho Tiêu Tiêu tự chọn một tấm đẹp nhất rồi gửi đi, sau đó còn để cô tự viết tin nhắn cảm ơn.

Tiêu Tiêu cúi đầu viết rất nghiêm túc, Nhiễm Huy trêu ghẹo nói: “Xem ra hai người tương lai sẽ không có vấn đề mẹ chồng nàng dâu rồi.”

Tiêu Tiêu ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, cúi đầu kiểm tra tin nhắn hai lần, thế mới nhấn gửi. “Đợi thêm chút nữa, em gửi hình qua đi động, em muốn đăng lên vòng bạn bè để khoe.”

Nhiễm Huy cười híp cả mắt, “Vui đến thế cơ à?”

“Đương nhiên rồi.” Tiêu Tiêu gửi hình qua xong, lập tức cầm di động của mình lên chọc ngoáy, không bao lâu sau, cô đã đăng tấm ảnh lên, hơn nữa còn phối thêm tiêu đề: [Nhận được món quà cực kỳ tuyệt vời, vui quá], sau tiêu đề còn thêm vào một chuỗi mặt cười.

Nhiễm Huy lấy di động về, load tin mới một lần liền nhìn thấy bài đăng mới của cô, anh là người đầu tiên nhấn khen.

Hai người cầm ly trà sữa chưa uống hết đi ra ngoài cửa quán, vòng qua rạp phim mới mở đi xem phim, trong lúc rảnh rỗi chờ Nhiễm Huy xếp hàng mua vé, Tiêu Tiêu tùy ý mở WeChat lên, mới phát hiện có một tin nhắn, hơn nữa còn đến từ Đoạn Mặc Ngôn.

[Nhận được quà gì, mà cười vui đến thế?]

Tiêu Tiêu suy nghĩ rồi trả lời: [Là áo mới được trưởng bối tặng, nên rất vui.]

Vì tin nhắn được gửi đến từ mười phút trước, Tiêu Tiêu không hề nghĩ rằng Đoạn Mặc Ngôn sẽ trả lời tin nhắn ngay lập tức, vừa muốn khóa màn hình, “vù” một cái tin nhắn hiện lên.

[Đẹp lắm.]

Tiếp đó anh lại nhắn qua tấm ảnh cô đã đăng lên vòng bạn bè.

Đây..... Đây là có ý gì? Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, nhìn tấm ảnh mình mặc áo mới với nụ cười rạng rỡ, anh thế này là đang khen áo của cô đẹp, hay là đang khen cô đẹp vậy? Đương nhiên câu hỏi tự kỷ như vậy cô sẽ ngại hỏi người không thân quen mấy với mình, cô ngừng lại một lúc, chỉ có thể nhắn lại một câu cảm ơn.

Đối phương không nhắn lại nữa.

Tiêu Tiêu không tự chủ nhấn vào vòng bạn bè, bài đăng vừa rồi được hơn mười người nhấn khen, hơn nữa trong số người đó bao gồm cả Đoạn Mặc Ngôn.

Không ngờ anh thuộc kiểu người sẽ nhấn khen trong vòng bạn bè. Tiêu Tiêu thấy hơi buồn cười.

6. Chương 6

Hai tuần sau ——

Trong đại sảnh viện phúc lợi trẻ em Tiểu Thiên Sứ, đám con nít vây quanh một cái bàn, trong ba lớp ngoài ba lớp, năm đứa trẻ nhỏ cộng thêm một đứa trẻ lớn nhìn chăm chăm bài trong tay, căng thẳng đến mức như đang tham gia tranh ngôi vua bài vậy.

“U——NO!” Tiêu Tiêu – đứa trẻ lớn trong đó ném ra một lá bài, hô lớn một tiếng.

Đám con nít cũng huyền não hẳn lên.

“Chị lại chỉ còn một lá bài nữa hả?” Những đứa nhỏ đang cầm bài càng thêm tức ngực.

“Ha ha ha, mấy nhóc muốn thắng chị hả, một trăm năm nữa đi!” Tiêu Tiêu đã ném ra một lá bài chủ chốt, huênh hoang cười ha ha.

“Đáng ghét quá đi——“

“Được rồi, các em nhỏ, ăn cơm thôi, nhanh đi rửa tay lấy chén cơm nào.” Viện trưởng Vương của viện phúc lợi đi ra từ nhà bếp, vừa cười vừa nói với một đám trẻ lớn nhỏ đang vây thành một đoàn.

“Đợi chút nữa thôi, còn chưa phân thắng thua nữa!” Một cậu bé trên tay cầm nhiều bài nhất hô lớn lên.

“Nhanh lên! Không đi nữa thì khỏi ăn đấy!” Dì Triệu thường giả vờ làm mặt cau có quát lên rất vang.

Bà xây dựng hình tượng uy nghiêm trong lòng lũ trẻ đã lâu, một câu nói thôi đã khiến mọi người giải tán ngay lập tức, rồi rít chạy đi rửa tay.

“Buổi chiều quyết thắng thua!” Những đứa trẻ chơi bài quăng ra một câu, mới vội vàng đặt bài xuống chạy đi.

Tiêu Tiêu nhanh chóng dọn bài, cùng với những dì khác xếp bàn xếp ghế ở sảnh lớn, dì Triệu và viện trưởng Vương bưng một nồi thức ăn lớn ra, Tiêu Tiêu thuận thực mức thức ăn cho những đứa trẻ đang cầm chén cơm đi ra.

Viện phúc lợi tư nhân này có hơn một trăm trẻ mồ côi, trừ ra trẻ sơ sinh và những đứa nhỏ kém thông minh không thể tự lo cho mình, vẫn còn khoảng bảy tám chục người, mỗi khi đến giờ ăn cơm đều giống như đánh trận vậy, may mà lũ trẻ cũng rất có kỷ luật, xếp hàng lấy thức ăn xong liền ai nấy tự ngồi vào chỗ của mình rồi ăn cơm.

Đội Tiêu Tiêu hết bận, thì có đứa đã ăn xong rồi, cô dứt cơm không được chuyên nghiệp lắm, nên chỉ có thể nhanh chóng ăn cơm rồi phụ rửa chén. Mới rửa được một nửa, dì Triệu đã đi vào làm tiếp công việc của cô, “Đừng rửa nữa, làm bàn tay nòn nà của cháu thô ráp mất thôi, cháu đi dỗ bọn trẻ ngủ trưa đi, rất nhiều đứa đều đang tìm chị Thích Hôn kia.”

Tiêu Tiêu cười cười rửa tay sạch sẽ rồi đi ra ngoài, đợi đến khi cô đi vào phòng ngủ chung của bé gái, rất nhiều em gái nhỏ đều kêu lên, “Chị Thích Hôn đến rồi, chị Thích Hôn đến rồi!”

“Các em mau nằm xuống nào, nếu không chị không hôn đâu đó!”

“Mới không thèm chị hôn đâu.....” Một vài bé gái mạnh miệng, nhưng thân người lại ngoan ngoãn rúc vào trong chăn.

Tiêu Tiêu được gọi là “chị Thích Hôn”, là vì lúc bọn trẻ ngủ trưa cô rất thích hôn vào trán bọn chúng, hôn từng đứa từng đứa, bé trai bé gái đều không có ngoại lệ, nên mới bị bọn nhóc đó gọi là ma cuồng hôn trán, gọi tắt là “chị Thích Hôn”. Lúc này cô cũng hôn trán từng đứa một, hi vọng giữa trưa bọn chúng có thể có một giấc mơ đẹp.

Xuống lầu đi đến sảnh lớn, cô lại không ngừng kiểm tra bài tập của lũ trẻ, công việc bận rộn của viện trưởng Vương cũng vừa chấm dứt, ngồi xuống xếp quần áo cho bọn nhóc, vừa tán gẫu với cô, “Tiểu Tiểu này, nghe nói cháu phải thi nghiên cứu sinh du học phải không, việc học hành có nặng nề lắm không?”

“Dạ, chủ yếu là phải thi để giữ được học bổng, nên mới tương đối khó.” Tiểu Tiêu đánh dấu chéo lên bài tập sai.

“Thế à..... Nếu như bận quá, thì cháu đừng đến đây phụ giúp nữa, dù sao thì việc học hành của cháu quan trọng hơn.”

“Không sao, cháu có thể giải quyết được mà, hơn nữa có thể nào thì thứ bảy chủ nhật cũng phải nghỉ ngơi chứ.”

“Haiz, vậy thì tốt, bọn trẻ đều rất thích cháu, đợi cháu ra nước ngoài rồi bọn chúng nhất định sẽ rất nhớ cháu đó.” Cũng có tình nguyện viên đến viện phúc lợi giúp đỡ, nhưng những người trẻ tuổi có thể kiên trì đến cùng thì không có mấy ai, năm nhất đại học Tiêu Tiêu đến cùng mấy tình nguyện viên nữa, đến hiện tại cũng chỉ có cô kiên trì đến thăm khám nhóc mỗi cuối tuần, hai kì nghỉ cũng thường đến đây, mới có thể xây dựng tình cảm thân thiết với mấy đứa nhỏ.

“Đúng rồi, nếu như cháu không ra nước ngoài được, thì sang năm cũng tốt nghiệp rồi.” Tiêu Tiêu suy nghĩ một lúc, có chút tiếc nuối.

“Cháu không dự định ở lại đây làm việc sao?”

Tiểu Tiêu lắc đầu, “Cháu đã nghĩ kĩ rồi.....” Vừa muốn nói, cánh tay của cô bị một bàn tay nhỏ nhẹ nhàng nắm lấy, cô quay đầu nhìn, là Hiên Hiên – cậu bé bốn tuổi bị cầm bẩm sinh, lặng lẽ đứng trước mặt cô.

“Ngủ không được hả, Hiên Hiên?” Tiểu Tiêu mỉm cười hỏi.

Hiên Hiên gật đầu.

“Muốn ôm ôm phải không?”

Hiên Hiên lại gật đầu.

“Được, qua đây nào.” Một năm trước Hiên Hiên bị cha mẹ bỏ lại trước cửa Tiểu Thiên Sứ, nó là đứa bé hướng nội nhất thiếu cảm giác an toàn nhất trong số các bé trai, Tiểu Tiêu cũng không tiếc rỏ vòng ôm của mình. Cô điều chỉnh vị trí, ôm Hiên Hiên nhỏ bé gầy gò vào trong lòng, xoa xoa đầu của nó.

“Lại làm nũng với chị Tiểu Tiểu nữa rồi.” Viện trưởng Vương cười nói.

Hiên Hiên ngoan ngoãn tựa vào lồng ngực của Tiểu Tiêu, không hề nhúc nhích.

Tiểu Tiêu hôn lên trán của nó, nương theo tư thế như vậy tiếp tục kiểm tra bài tập.

“Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ.....”

“Viện trưởng, có hai vị khách, nói muốn tham quan viện mồ côi của chúng ta một chút.” Dì Triệu chạy vào, lần nữa cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người.

Có khách, phần lớn có nghĩa là có người muốn nhận nuôi trẻ em, hoặc là có ý muốn đầu tư hỗ trợ viện phúc lợi, hai người này đều là người mà viện phúc lợi Tiểu Thiên Sứ rất cần, viện trưởng Vương vội đứng lên, nghênh đón hai người đàn ông mà dì Triệu đã dắt vào.

Tiểu Tiêu bế Hiên Hiên đứng lên, ngẩng đầu nhìn rõ người đến, không khỏi ngạc nhiên, “Đoạn tiên sinh?”

Người đến chính là Đoạn Mặc Ngôn và trợ lý của anh Viên Kha, hai người đều mặc âu phục giày da, điệu bộ mang phong cách của những tình anh.

Viện trưởng Vương đang muốn chào hỏi với bọn họ không khỏi quay đầu lại, “Các cháu quen biết à?”

Đoạn Mặc Ngôn trông thấy cô không hề lộ ra biểu hiện kinh ngạc quá nhiều, “Tiểu Tiểu, em làm gì ở đây vậy?”

“Tôi làm việc tình nguyện ở đây, Đoạn tiên sinh thì sao?”

Viên Kha nói: “Công ty chúng tôi dự định làm chút chuyện từ thiện, nên định tự mình đi điều tra các đối tượng quyên góp một chút.”

“Đoạn tiên sinh muốn đầu tư hỗ trợ Tiểu Thiên Sứ sao?” Tiêu Tiêu vừa nghe, thoáng chốc nở nụ cười vui vẻ.

“Tôi phải xem trước xem có nhu cầu giúp đỡ không đã.”

Viện trưởng Vương lập tức nói: “Tất nhiên, tất nhiên, tôi là viện trưởng của Tiểu Thiên Sứ - Vương Chi Mai, nhiệt liệt hoan nghênh hai vị đến thăm, xin mời đến phòng làm việc ngồi một chút.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn Viên Kha một cái, kể sau lập tức hiểu rõ liền cười nói với viện trưởng: “Viện trưởng Vương, tôi họ Viên, đây là danh thiếp của tôi. Thực ra thứ năm tôi có gọi điện qua, có nói mấy ngày gần đây có thời gian sẽ ghé qua hỏi thăm, không biết viện trưởng Vương đã quên hay chưa?”

Viện trưởng Vương chợt nhớ ra, “Cậu chính là Viên tiên sinh ở khoa học kỹ thuật Thái Nhất.” Bà có ấn tượng rất sâu sắc với anh ta và công ty của anh ta, bởi vì bọn họ chủ động gửi qua rất nhiều tài liệu và fax qua chứng minh tính chân thật của công ty bọn họ, biểu hiện rất có thành ý.

Khoa học kỹ thuật Thái Nhất? Thì ra Đoạn Mặc Ngôn làm về kỹ thuật à? Tiêu Tiêu có chút tò mò.

“Phải, đây là ông chủ của công ty chúng tôi anh Đoạn Mặc Ngôn.”

Viện trưởng Vương nhiệt tình chào hỏi với Đoạn Mặc Ngôn, rồi bắt tay với anh.

Sau khi giới thiệu đơn giản, Viên Kha mang theo nụ cười nghề nghiệp nói: “Vay phiền viện trưởng Vương dẫn đường, tôi đi với bà đến phòng làm việc xem tư liệu.”

“Ồ, thế còn Đoạn tiên sinh.....”

“À, ông chủ chúng tôi không thích xem tài liệu khô khan đâu, xin mời viện trưởng Vương.”

“Ha ha, được.” Dưới phép lịch sự cương quyết của Viên Kha, viện trưởng Vương chỉ có thể gật đầu dẫn đường, còn nháy với dì Triệu, ý bảo bà ấy đón tiếp Đoạn Mặc Ngôn cho thật tốt.

Tiếng bước chân hai người xa dần, sảnh lớn chìm vào vài phút yên lặng ngán ngửi, dì Triệu lập tức gánh lấy trách nhiệm to lớn, “Đoạn tiên sinh, mời ngồi, tôi đi rót ly nước cho cậu nhé!”

Đoạn Mặc Ngôn nghe lời ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn nhỏ mà Tiêu Tiêu đang kiểm tra bài tập,. Bởi vì bàn ghế ở đây đều mua theo nhu cầu chăm sóc cho các em nhỏ nên đều là bàn nhỏ ghế nhỏ, đàn ông cao 1m8 ngồi xuống, bắp chân đã cao ngang cái bàn rồi, giống như người khổng lồ lạc vào vương quốc của người tí hon vậy. Hơn nữa chiếc ghế kia còn có chút không chắc chắn, cả chiếc ghế giống như một cái khung sắp rã nghiêng qua một bên.

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày, chọc cho Tiêu Tiêu cười phì một tiếng.

Dì Triệu ái ngại nói: “Thật xin lỗi Đoạn tiên sinh, những chiếc ghế của chúng tôi hẳn là nên đổi mới rồi ha ha.” Bà vừa nói vừa nhìn trái nhìn phải, chỉ là những chiếc ghế lớn đều ở trong phòng làm việc của viện trưởng hết rồi, trong chốc lát bà cũng không biết phải làm thế nào mới tốt.

Tiêu Tiêu lại kéo một chiếc ghế qua cho anh, “Đoạn tiên sinh anh ngồi một lúc hai cái đi, như vậy vững hơn một chút, ở đây đều là ghế nhỏ, anh ngồi tạm nhé.”

“Đừng làm như đang nói chuyện với cấp trên thế, tôi đâu phải ông chủ của em.” Đoạn Mặc Ngôn nói.

“Ha ha, được, vậy em gọi là anh Đoạn nha.” Tiêu Tiêu vốn không quen kêu tiên sinh này tiên sinh nọ, hơn nữa hành động tự thân tự lực đến quan sát đối tượng cần được quyên góp của Đoạn Mặc Ngôn làm cho ấn tượng tốt của cô đối với Đoạn Mặc Ngôn tăng vọt lên, cô cho rằng anh thật lòng chân thành muốn đầu tư làm chút chuyện giúp đỡ cho bọn nhỏ, thoáng chốc cảm giác thân thiết tăng lên gấp mấy lần.

“Ừ.” Đoạn Mặc Ngôn hài lòng gật đầu, thật sự làm theo ý của cô cùng lúc ngồi lên hai cái ghế, dì Triệu đi rót nước rồi, Tiêu Tiêu ôm lấy Hiền Hiền ngồi xuống.

Tầm mắt của Đoạn Mặc Ngôn vừa vặn chống lại tầm mắt của nhóc quỷ nhỏ ở trong lòng cô, Tiêu Tiêu thấy thế giới thiêu: “Nhóc này là Vương Hiên Hiên, năm nay bốn tuổi, Hiên Hiên, đây là anh trai Đoạn, nào, cười chào hỏi một cái xem nào.” Cô vừa nói, vừa nhìn Đoạn Mặc Ngôn, chỉ chỉ vào cổ họng lắc lắc đầu.

Đoạn Mặc Ngôn đương nhiên hiểu ý của cô, “Sao lại chỉ có một mình cậu bé này ở đây?”

“À, những đứa khác đều đang ngủ.”

“Sao nó không ngủ?”

Tiêu Tiêu cười hì hì cúi đầu, yêu thương ôm Hiên Hiên vào lòng, nói bằng giọng điệu trẻ con: “Hiên Hiên của chúng ta thích làm nũng ấy mà, phải không nào, Hiên Hiên?”

Trên gương mặt hiền hòa của Hiên Hiên nổi lên một chút xấu hổ và dịu dàng.

“Là do thiếu thốn tình.....”

Chữ tình của Đoạn Mặc Ngôn nói được một nửa, vì bị người ta đá vào chân một cái nên dừng lại. Anh kì quái cúi đầu nhìn vào dấu chân trên ống quần, chậm rãi ngẩng đầu quái lạ nhìn Tiêu Tiêu, ai kia đỏ mặt ái ngại nhìn anh cười khan hai tiếng, dưới tình thế cấp bách lướt đến bên tai anh nhẹ giọng giải thích, “Con nít nghe một chút đã hiểu, đừng nên nói ra.”

Hơi thở ấm nóng phả ra bên tai, giống như lông vũ lướt qua vậy.

7. Chương 7: Chương 6.2

Lúc này dì Triệu đưa đến một ly nước nóng, khiến bầu không khí tạm thời hòa hoãn lại. Dì Triệu cố gắng tạo đề tài trò chuyện, nhưng mỗi lần Đoạn Mặc Ngôn trả lời bà đều không vượt quá ba chữ, rất nhanh bà đã bại trận.

Tiêu Tiêu thừa dịp rảnh rỗi, phân tâm đi kiểm tra bài tập tiếp.

Tiểu Hiên Hiên nằm trong lòng Tiêu Tiêu từ từ ngủ thiếp đi, dì Triệu thấy thế, đứng lên bế nó về phòng.

Tiêu Tiêu tranh thủ cười với Đoạn Mặc Ngôn một cái, “Anh Đoạn anh ngồi một chút nhé, chờ em kiểm tra xong các bài tập này, chút nữa cho đám nhóc sửa lại thì bọn chúng có thể thả lỏng mà chơi đùa rồi.”

“Ừm.” Đoạn Mặc Ngôn đáp một tiếng, ngồi bên cạnh không nói tiếng nào.

Tiêu Tiêu cúi đầu kiểm tra một hồi, đột nhiên dường như nghĩ đến gì đó, ngẩng đầu đề nghị: “Anh Đoạn này, không bằng anh cũng đến giúp em kiểm tra mấy cuốn bài tập đi được không? Chỉ là bài tập toán của lớp một lớp hai tiểu học thôi, xem xem tụi nhỏ có viết sai hay không là được rồi.” Cô vừa nói, vừa rút mấy cuốn vở luyện tập toán trong sổ đồ đưa cho anh.

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày, thế mà ngón trở thật sự chọn một cuốn để xem.

Tiêu Tiêu vừa kiểm tra bài tập trong tay mình vừa liếc trộm anh, quả thật cô có dùng một chút tâm tư trong đó, đưa cho anh xem đều là bài tập của những đứa trẻ gọn gàng nhất nghiêm túc nhất trong viện.

Đoạn Mặc Ngôn rất nhanh đã xem xong một quyển, Tiêu Tiêu biết rõ còn hỏi. “Thế nào, có sai gì không?”

“Không có.”

“Mấy đứa nhóc này học hành rất nghiêm túc, cũng rất chịu khó, lúc em còn nhỏ cũng không học giỏi được như tụi nó đâu.” Tiêu Tiêu hé môi cười.

Dì Triệu xuống lầu, chú La bảo vệ đi vào, “Bà Triệu, có một cặp vợ chồng đến nộp hồ sơ, bà mau ra đây đi.”

Tiêu Tiêu vội hỏi: “Bọn họ muốn nhận nuôi đứa nào thế?”

“Chính là Hiên Hiên đó!” Dì Triệu vừa nói vừa cười ra ngoài.

Thoáng chốc Tiêu Tiêu cười như hoa nở: “Tốt quá rồi!”

Đoạn Mặc Ngôn chăm chú nhìn cô không hề che giấu niềm vui, hỏi: “Em vui như thế làm gì?”

“Có bạn nhỏ sắp có gia đình mới, dĩ nhiên em phải vui rồi, đặc biệt là có khuyết tật bẩm sinh như Hiên Hiên, lại càng không dễ được người ta nhận nuôi.” Tiêu Tiêu vui sướng cảm thán, “Trên đời này quả nhiên là còn có người tốt.”

“Khó trách em cười tươi như hoa vậy.” Một hồi vui vì chuyện này, một hồi vui vì chuyện kia, sao có thể không cười được?

“Có phải nhìn ngốc lắm không?” Tiêu Tiêu còn đắm chìm trong niềm vui vì Hiên Hiên sắp được người ta nhận nuôi, cười ngây ngô hỏi một câu.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô hồi lâu, ý tứ sâu xa đáp một câu, “Không ngốc lắm.”

Nửa tiếng sau, bọn nhỏ lục tục thức dậy, thoáng chốc Tiêu Tiêu bận rộn cả lên, lấy bài tập đã được kiểm tra đưa cho bọn trẻ sửa lỗi, bên này vẫn tiếp tục kiểm tra, đồng thời một đám nhóc quần lầy cô bắt cô tiếp tục chơi bài với chúng. Những nhân viên khác cũng ra phụ giúp, chia bọn nhỏ ra phòng học tập và phòng trò chơi, nhưng trong sảnh lớn vẫn còn rất nhiều người, tiếng cười tiếng kêu của trẻ con hòa lẫn nhau tạo thành âm thanh náo nhiệt.

Kết quả cả một buổi chiều, Tiêu Tiêu không còn hơi sức để trò chuyện với Đoạn Mặc Ngôn nữa, đám nhóc xoay cô vòng vòng, hướng dẫn bọn nhỏ làm bài tập xong rồi lại chơi đùa với chúng, chơi bài với những đứa hơi lớn, lại dẫn đám nhóc nhỏ ra khu đất trống ở bên ngoài chơi chim ưng bắt gà con, tóm lại là không có thời gian rảnh rỗi.

Đoạn Mặc Ngôn dường như vô cùng coi trọng chuyện quyên góp lần này, Viên Kha chọn những tin tức trọng điểm của viện phúc lợi báo cáo cho anh, anh vẫn ở viện phúc lợi chờ cả một buổi chiều, nhưng điều kì lạ là, anh không hề đi lại xung quanh, cũng chẳng có vấn đề gì để hỏi thăm viện trưởng Vương, chỉ ngồi ở đó nhìn Tiêu Tiêu dật lủ trẻ ra ngoài nô đùa, chăm chú đến mức không biết đang suy nghĩ gì. Đợi đến lúc mặt trời sắp xuống núi, anh vừa mở miệng chính là bảo Viên Kha viết một tấm chi phiếu ketch xù quyên góp cho viện phúc lợi.

Viện trưởng Vương vui mừng khôn xiết, nói cảm ơn liên miên.

Viên Kha viết chi phiếu xong, đưa qua cho Đoạn Mặc Ngôn xem lại, lúc này Tiêu Tiêu nhảy vào, được biết Đoạn Mặc Ngôn chuẩn bị đóng dấu quyên tiền, không nhịn được vỗ tay khen hay, “Anh Đoạn anh quả là một người tốt!” Cô lại gần ngồi xuống vừa nhìn thấy con số trên chi phiếu, càng hô lớn hơn, “Woa! Nhiều tiền quá! Lợi hại thật! Anh Đoạn anh lợi hại thật đấy, quyên góp cho chúng em nhiều tiền như vậy, woa, thật là tốt quá!”

Cô vui đến mức nói năng loạn xạ lên.

Đoạn Mặc Ngôn ngược mắt thấy cô vui vẻ đến quên trời quên đất, nhếch môi, đột nhiên giơ bàn tay to ra xoa xoa đầu cô, “Lại cười ngốc rồi.”

Mặc dù hành động của anh rất đột ngột, nhưng Tiêu Tiêu không hề cảm thấy áp lực, ngược lại dâng lên một cảm giác ấm áp, giống như được anh trai nhà bên xoa một cái vậy, cô có chút ngượng ngùng vuốt vuốt mặt, “Có phải em làm quá rồi không?”

“Không.” Đoạn Mặc Ngôn nhẹ nhàng đóng dấu, thuận miệng hỏi: “Em tới đây bằng phương tiện gì?”

“Hả? Em ngồi xe buýt.....”

Đoạn Mặc Ngôn xé chi phiếu ra đưa cho viện trưởng Vương, viện trưởng Vương cảm động hai tay bắt tay anh thật chặt một hồi lâu.

Đoạn Mặc Ngôn tựa như không quen được người ta cảm kích, anh hơi hột rút tay ra, chỉ là quay đầu sang nói với Tiêu Tiêu: “Em đi thu dọn một chút đi, tôi đưa em về.” Dường như vừa mới quyên một số tiền lớn đối với anh mà nói chẳng qua chỉ là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn.

“Hơ? Được!” Tiêu Tiêu kinh ngạc với thái độ tốc chiến tốc thắng của anh, nhưng theo bản năng nói một chữ được. Viện phúc lợi khá xa thành phố, xưa nay chờ xe buýt cũng phải chờ gần nửa tiếng đồng hồ, có xe để đi nhờ Tiêu Tiêu dĩ nhiên không từ chối.

Không bao lâu sau, Đoạn Mặc Ngôn với tác phong nhanh như chớp đã cùng với Tiêu Tiêu ngồi trong một chiếc xe màu đen khiêm tốn rời khỏi viện phúc lợi.

Bốn mươi phút sau, Tiêu Tiêu và Đoạn Mặc Ngôn về đến thành phố, cô lại không trực tiếp về trường, mà được Đoạn Mặc Ngôn dẫn đến một nhà hàng cao cấp kiểu Trung ở ven biển.

Thì ra trên đường Đoạn Mặc Ngôn đã xem thời gian, liền nói muốn đưa cô đi ăn một bữa cơm rồi mới đưa về trường. Tiêu Tiêu vốn đã có hẹn với Nhiễm Huy, hơn nữa cô cũng ngại để anh mời, liền lấy cớ có hẹn với bạn trai để từ chối, không ngờ Đoạn Mặc Ngôn lại rất biết lắng nghe bảo cô kêu bạn trai đến cùng ăn cơm.

Cô hết cách từ chối, chỉ có thể nhấn tin thông báo địa điểm cho Nhiễm Huy, bảo anh ấy bắt xe đến đây.

Viên Kha không lên cùng với bọn họ, thế là trong phòng bao mang không khí cổ kính tạm thời chỉ có hai người bọn họ. Trước kia Tiêu Tiêu có nghe bạn cùng phòng nói qua đây là nhà hàng cao cấp, phải biết rằng người đến đây tiêu xài đều không phú cũng quý, cô không khỏi có chút gò bó, lại có chút tò mò. Cô nhìn xung quanh bốn phía, cả căn phòng được trang hoàng theo phong cách bằng gỗ, trên tường dùng tranh truyền thống để trang trí, cửa sổ nửa vòng tròn treo hai lớp rèm cửa hoa lệ, bàn ghế đều là gỗ trầm hương cực kỳ tinh xảo, chén đĩa được viền vàng, nơi nào cũng lộ ra vẻ xa hoa. Chợt một nhân viên phục vụ hai tay đưa cho cô một phần thực đơn, cô hoàn hồn trở lại hơi lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tiểu Tiêu, em xem xem muốn ăn gì.” Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu nhìn thực đơn trong tay mình nói với cô.

Tiêu Tiêu nhận lấy phần thực đơn có lớp vỏ ngoài cứng cáp tinh xảo, lật ra xem các món ăn khiến người ta thêm thưởng bên trong, lại nhìn nhìn giá tiền khiến người ta tránh xa chín mươi dặm, thoáng chốc âm thầm tắc lưỡi.

“Em thích uống canh gì? Canh gà, hay là canh bồ câu?”

“Ách, gì cũng được.....”

“Em thích Phật Nhảy Tường không?”

“Em chưa ăn qua.....”

“Hải sâm gân hươu?”

“Cũng chưa từng ăn.....”

“Tôm lớn có thích không?”

“Thích.....”

“Thích bào ngư không?”

“Cá thì sao?”

“Thích ăn gà kiểu nào?”

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy nghe thôi đã no rồi, “Anh Đoạn, chúng ta chỉ có ba người, tùy tiện chọn hai món là được rồi.”

“Nếu em đã chưa từng đến đây ăn, thế thì món nào cũng thử một chút đi.” Đoạn Mặc Ngôn khép thực đơn lại.

Tiêu Tiêu bị dọa đến nhảy dựng, thế này dành cho ba người ăn hay là cho mười người ăn vậy. Cô vội vàng ngăn cản người quản lý đang muốn rời đi, nói hết lời mới khiến cho Đoạn Mặc Ngôn giảm xuống còn bốn món một canh.

Quản lý đi rồi, Đoạn Mặc Ngôn dựa vào thành ghế, cánh tay đặt trên giá ghế hai tay đan vào nhau, nghiêng đầu ngắm cảnh biển ngoài cửa sổ. Tiêu Tiêu bận bịu cả buổi chiều cũng có chút mệt mỏi, thấy anh không

nói gì, tự mình cũng nghiêng người chống cằm cùng anh thưởng thức cảnh biển, những cơn gió mát mang theo vị mặn thoải hiu hiu, thoải mái đến mức khiến người ta hơi buồn ngủ.

Tiêu Tiêu cảm thấy rất kì diệu, đối với cô mà nói, Đoạn Mặc Ngôn là một người xa lạ, nhưng cô ngồi ở đây không hề cảm thấy căng thẳng gò bó, thậm chí có thể cùng anh yên tĩnh ngắm cảnh biển mà không cảm thấy ngại ngùng.

Có lẽ là bởi vì trên người anh có một loại sức quyến rũ khiến người ta yên tĩnh, trong lòng cô nghĩ.

Hai người yên lặng ngồi đó khá lâu, mãi cho đến khi di động của Tiêu Tiêu vang lên, mới phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này. Cuộc gọi này là do Nhiễm Huy đang đứng dưới lầu nhà hàng gọi tới, anh nghiêm trọng nghi ngờ bạn gái đang chọc anh chơi thôi, liên tục hỏi cô địa điểm thực sự rốt cuộc ở đâu.

Tiêu Tiêu cười hì hì xuống lầu đón anh, lúc Nhiễm Huy bị cô kéo lên lầu thì có chút không tự nhiên, sau khi trông thấy người mời khách là một cậu ấm nhà giàu tuổi lớn hơn bọn họ không bao nhiêu, anh lại càng thêm không tự nhiên.

“Vị này là anh Đoạn – Đoạn Mặc Ngôn, vốn là khách của club đã gặp qua rồi, hôm nay anh ấy lại đến viện phúc lợi quyên góp, nên bọn em mới gặp lại nhau, anh ấy không chỉ đưa em về thành phố, còn mời chúng ta ăn cơm, là một người rất tốt đó, anh cũng cảm ơn anh Đoạn đi.” Tiêu Tiêu kéo lấy cánh tay của Nhiễm Huy giới thiệu.

Đoạn Mặc Ngôn thấy động tác thân mật của hai người, sắc mặt không hề thay đổi, “Qua đây ngồi đi, Tiểu Tiểu, để nhân viên phục vụ lên món.”

“Được.”

Nhiễm Huy câu nệ ngồi xuống, trò chuyện khách sáo với Đoạn Mặc Ngôn. Anh không giống Tiêu Tiêu, chỉ thấy một mặt tốt của người ta, một cậu ấm nhà giàu nếu như không có mục đích, sao lại mời những sinh viên nghèo như bọn họ ăn cơm? Nhưng ý đồ của anh ta là gì, sắc đẹp của Tiêu Tiêu sao? Nhưng sao anh ta lại còn mời cả bạn trai là anh đây đến cùng?

Nhiễm Huy tâm tư nặng nề, vẻ mặt của Đoạn Mặc Ngôn lại hết sức thản nhiên, hoàn toàn chẳng có địch ý gì với anh cả, giống như Tiểu Tiểu đã nói vừa gặp mà tựa như thân thiết đã lâu vậy. Thấy cử động thân mật của anh với Tiểu Tiểu, ngược lại vẻ mặt anh ta còn có mấy phần vừa lòng.

“Tình cảm của hai người tốt thật.”

Tiêu Tiêu ngại ngùng nhìn sang Nhiễm Huy cười cười.

“Tiêu Tiêu là một cô gái tốt, cậu yêu thương em ấy cho tốt đấy.” Đoạn Mặc Ngôn nói với Nhiễm Huy như một ông anh thực thụ.

Nhiễm Huy vừa nghe thấy câu này, rốt cuộc cũng yên tâm, nhìn điệu bộ này quả nhiên anh ta không có ý đồ gì với Tiêu Tiêu cả, “Em sẽ mà, anh Đoạn.” Nói xong anh cũng tiện đà hỏi luôn, “Chị nhà sao không đến ăn cơm cùng ạ?”

8. Chương 8: Chương 7

Nhiễm Huy vừa nghe thấy câu này, rốt cuộc cũng yên tâm, nhìn điệu bộ này quả nhiên anh ta không có ý đồ gì với Tiêu Tiêu cả, “Em sẽ mà, anh Đoạn.” Nói xong anh cũng tiện đà hỏi luôn, “Chị nhà sao không đến ăn cơm cùng ạ?”

“Tôi không có gọi cô ấy.”

“Anh Đoạn lập gia đình rồi ă?”

“Vợ chưa cưới.”

“Có thể thu hút anh Đoạn, thì nhất định là một cô gái vô cùng ưu tú rồi.” Tiêu Tiêu cười nói.

Đoạn Mặc Ngôn rút một điếu thuốc châm lửa, không nói lời nào cầm di động lên gọi điện thoại. Anh thấp giọng nói hai câu, bọn Tiêu Tiêu nghe không rõ, cũng không hỏi nhiều.

Đại khái khoảng nửa tiếng sau, bữa cơm kết thúc bọn họ đang uống trà, một người đẹp tóc ngắn mặc chiếc váy Chanel, mang đôi giày cao gót mười hai phân đi vào.

Đoạn Mặc Ngôn đứng lên, tự nhiên vòng tay qua eo của người đẹp đi về phía anh, thản nhiên giới thiệu: “Cô ấy là Hạ Dung, vợ chưa cưới của tôi.”

Tiêu Tiêu không ngờ anh đột nhiên lại kêu vợ chưa cưới đến đây thật, vội đứng dậy cười nói với Hạ Dung: “Xin chào, chị Hạ, em tên là Tiêu Tiêu.”

Hạ Dung nhìn cô gái xinh đẹp ngọt ngào với lúm đồng tiền ở trước mặt, không nóng không lạnh đáp lại một câu.

Đoạn Mặc Ngôn ở trên vòng eo của cô ta siết một cái, Hạ Dung không dấu vết nhíu mày lại, chợt nở nụ cười tươi rói, nhiệt tình chào hỏi bọn họ rồi lại rời xuống.

Bốn người tán gẫu với nhau, Nhiệm Huy được biết Hạ Dung thế mà lại là thiên kim nhị tiểu thư của khách sạn năm sao Mai Viên, trong lòng âm thầm kinh hãi. Thân phận của bọn họ so với cậu ấm cô chiêu trong tưởng tượng của anh còn lợi hại hơn nhiều, cô nhị tiểu thư này chỉ nhờ vào di sản thừa kế thôi thì giá trị con người cũng có thể lên đến bạc triệu rồi, nhưng rõ ràng trong mối quan hệ này Đoạn Mặc Ngôn nắm vị trí chủ đạo, như vậy thân phận của anh ta rốt cuộc là gì?

“Anh Đoạn này, công ty kỹ thuật Thái Nhất của anh là làm gì thế?” Tiêu Tiêu tò mò hỏi.

Đoạn Mặc Ngôn uống một ngụm trà, “U.A.V, máy không người lái.”

Tiêu Tiêu thấy mới mẻ chớp chớp mắt, “Chính là máy bay không người lái dùng để quay hình trên không á hả?” Cô ở trong trường đại học từng thấy một sư huynh chơi qua.

Máy không người lái à? Nhiệm Huy nghe nói ứng dụng không người lái thực ra không hề đơn giản như trong tưởng tượng.

“Đúng vậy, em muốn không? Tôi tặng em một cái?”

“Cám ơn ạ, cái đó mắc quá, em vẫn là không cần đâu.” Tiêu Tiêu phẩy tay cười nói.

“Không cần lo, anh Đoạn của em đã tặng nhiều cái lắm rồi, không để ý thêm một cái đâu.” Hạ Dung nhìn về phía Đoạn Mặc Ngôn cười một cái.

Đoạn Mặc Ngôn cũng nhìn sang cô ta, tâm tư không rõ nắm lấy bàn tay ở trên bàn của cô ta dùng ngón cái xoa một cái.

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy mình với Nhiệm Huy không lạnh lợi chút nào, vội vàng lên vỗ vỗ Nhiệm Huy, sau đó cầm lấy ba lô của mình đứng lên, “Anh Đoạn, chị Hạ, cám ơn hai anh chị đã chiêu đãi, đến giờ chúng em phải về rồi ạ.”

“Tôi tiễn em.” Đoạn Mặc Ngôn đứng lên.

“Không cần đâu, không cần đâu, chúng em có thể ngồi tàu điện ngầm về mà.”

“Đêm khuya rồi, để Viên Kha tiễn hai người đi, cậu ấy vẫn còn ở dưới đó.” Hạ Dung không đứng lên, khoé môi nhếch lên một độ cong thích hợp.

Tiêu Tiêu do dự một chút thì nhận ý tốt, cùng nhau đi xuống với Nhiệm Huy.

Trong phòng bao chìm vào sự yên lặng. Chiếc ấm nhỏ gác trên ngọn nến thơm dâng lên làn sương mờ, chỉ có tiếng nước sôi khe khẽ.

Hạ Dung chậm rãi ngồi thẳng lên, pha một ấm trà khác, lấy một chung trà mới rót cho Đoạn Mặc Ngôn một chung, “Cho nên —— vì sao gọi em đến?”

“..... Tiểu Tiểu muốn gặp em.”

Chồng chưa cưới đã lâu không gặp, lúc ngồi riêng với nhau câu đầu tiên đã khiến cho vợ chưa cưới tức không chịu được.

“ ‘Tiểu Tiểu muốn gặp em’? Vậy nên em đây vừa về nước giờ giấc chênh lệch còn chưa điều chỉnh lại đã phải xun xoe chạy đến đây cho cô gái mới của anh xem xem dáng vẻ của em thế nào?” Hạ Dung ngoài cười nhưng lòng không cười.

Đoạn Mặc Ngôn không đổi sắc mặt, “Em đừng hung hăng giống con gà chọi mãi thế, không ai có thể uy hiếp được địa vị của em.”

“Ồ? Vậy em có phải nên cảm động đến rơi nước mắt không?”

“Được rồi, em không muốn ở đây thì đi đi.”

“Thế sao được, còn chưa hầu hạ ngài đi ngủ đâu.” Hạ Dung tự giễu nói.

“Hôm nay tôi không có hứng.”

Hạ Dung đứng bật dậy, bờ ngực cao ngất phập phồng kịch liệt, “Đoạn Mặc Ngôn! Anh cứ phải sỉ nhục em thế sao!”

Trên mặt Đoạn Mặc Ngôn không hề có một tia xao động, anh ngược mắt nhìn cô vợ chưa cưới đang vô cùng tức giận, trong giọng nói thế mà lại có mấy phần khó hiểu, “Hạ Dung, em vì muốn có được quyền thừa kế khách sạn nên tìm đến tôi, tôi đồng ý rồi, cũng đã thực hiện trách nhiệm của một người chồng chưa cưới, lên giường với gặp bạn bè của tôi lẽ nào không phải nghĩa vụ của một người vợ chưa cưới sao? Sao em lại kêu than này kia?”

“Anh.....!” Hạ Dung nghiêng răng, hồi lâu sau cũng không thể nói được một câu nào.

“Sau này đừng dùng thái độ qua quýt đối mặt với người mà tôi muốn em gặp, cũng đừng lấy cái điệu bộ đau khổ hận tình ra mỗi khi xuất hiện trước mặt tôi, đã hiểu chưa?” Giọng điệu của Đoạn Mặc Ngôn lạnh băng không hề có một chút độ ấm.

Móng tay dài của Hạ Dung gần như cắm vào trong cánh tay mình, chỉ cảm thấy tim gan phèo phối thán của mình đều vì bị sỉ nhục mà sôi trào, “Cái tên biến thái không có tim này.....” Cô ta nghiêng răng cười lạnh, “Tôi đã không thể chờ để nhìn xem gương mặt khóc lóc của cô gái Tiểu Tiểu của anh rồi đấy.” Cô ta nói xong, liền cầm lấy chiếc túi xách mới tinh của mình, xoay người bước nhanh rời khỏi.

Mí mắt của Đoạn Mặc Ngôn cũng không giở lên, một thân một mình ngồi trong phòng bao, ngắm phong cảnh đã mờ mịt không rõ ngoài cửa sổ, trầm tĩnh đến mức như đã vượt qua không gian khác.

Ai ngờ chưa đến mười phút, bỗng nhiên cửa bị mở ra, Hạ Dung xuất hiện lần nữa, trừng Đoạn Mặc Ngôn rồi từ kẽ răng nhả ra một câu, “Anh không có xe, tôi đưa anh về.”

Đoạn Mặc Ngôn quay đầu sang nhìn cô ta một cái, dừng lại vài giây, anh cầm lấy di động đứng lên.

Viên Kha làm hết phận sự lái xe đến trường học, đến dưới lầu kí túc xá nam thì thả Nhiễm Huy xuống. Vốn Nhiễm Huy còn định hẹn hò tiếp với Tiêu Tiêu, nhưng thịnh tình khó từ, chỉ có thể theo lời mà xuống xe.

Viên Kha lại đưa Tiêu Tiêu đến dưới lầu kí túc xá nữ. Tiêu Tiêu xuống xe, khom lưng muốn nói cảm ơn Viên Kha, lại thấy anh cũng tắt máy xuống xe.

“Bạn học Tiêu, tôi có hai câu muốn nói riêng với cô.” Viên Kha đứng thẳng tắp trước mặt Tiêu Tiêu nói.

Tiêu Tiêu nhìn anh thư kí bình dị gần gũi trước mặt, mỉm cười nói: “Xin hỏi có chuyện gì thế, Viên tiên sinh?”

Viên Kha nhìn cô chằm chằm trong chốc lát, ôn hòa nói: “Bạn học Tiêu đây nhiệt tình cởi mở, tấm lòng lại hiền lành, quả thật là một cô gái tốt.”

Tiêu Tiêu đang suy đoán anh muốn nói gì thì chợt nghe một chuỗi câu từ ca ngợi, ngoài kinh ngạc còn có một chút ngỡ ngàng. “Anh quá khen rồi ạ.”

“Không, cô gái có thể được Đoạn tiên sinh thưởng thức, nhất định là một cô gái tốt hiếm có.” Viên Kha nói bằng giọng điệu khẳng định.

Tiêu Tiêu sững sốt.

“Chính vì vậy, tôi mới có một lời khuyên muốn nói với bạn học Tiêu đây.”

“Mời nói ạ.....”

“Xin cô nhất định đừng yêu phải Đoạn tiên sinh nhé.”

“Hả?”

“Xin bạn học Tiêu đây nhất định đừng yêu phải Đoạn tiên sinh nhé.” Viên Kha nghiêm túc nói lại một lần.

Tiêu Tiêu có chút khó hiểu, “Tôi đâu có yêu anh ấy, Nhiễm Huy là bạn trai của tôi, anh Đoạn cũng đã có vợ chưa cưới rồi, chẳng phải sao?” Rốt cuộc vì sao anh lại nói như thế?

“Tôi hiểu rồi, nhưng xin bạn học Tiêu sau này cũng có thể dùng thái độ đơn thuần trước sau như một này để qua lại với Đoạn tiên sinh, như thế đối với mọi người đều tốt.” Viên Kha nói, “Cô coi như tôi đang khuyên răn cũng được, uy hiếp cũng được, tóm lại xin hãy nhớ câu này của tôi.”

Viên Kha nói xong, gạt đầu với cô, đi bước lớn trở vào xe, lái xe rời đi.

Tiêu Tiêu trăm điều không thể lý giải đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc, chỉ cảm thấy Viên Kha buồn lo vô cớ, cười cười rồi xoay người đi vào kí túc xá.

Viên Kha liên lạc với Đoạn Mặc Ngôn, được biết Hạ Dung đưa anh ta về nhà, sau khi được cho phép anh đảo tay lái theo đường về nhà.

Hai mươi phút sau, anh về đến cửa nhà hít sâu một hơi, móc chìa khóa ra mở cửa.

Căn hộ cao cấp ba phòng một sảnh do Đoạn Mặc Ngôn biếu tặng, tuy tính tình của anh ta khó dò, nhưng vẫn luôn là một người hào phóng. Xưa nay Viên Kha đều một mình sống trong căn hộ rộng lớn này, nhưng mấy tháng gần đây, trên giá giày đã nhiều thêm hai đôi giày nữ để bằng.

Trong phòng khách ngọn đèn nhỏ tỏa ra ánh sáng ấm áp, yên tĩnh đến mức không có hơi người. Viên Kha chậm rãi đi vào trong nhà, đứng lại trước cửa phòng ngủ dành cho khách.

Bên trong truyền đến tiếng khóc mơ hồ, Viên Kha thở dài lần nữa, cong hai ngón tay gõ nhẹ lên cửa. Qua một lúc, một cô gái có gương mặt búp bê đáng yêu nhưng nét mặt lại đầy ưu thương đi ra, chớp mũi hồng hồng, trên lông mi còn vương vết nước mắt.

“Tiểu Trúc, cô lại khóc nữa à?” Viên Kha không đồng ý thở dài nói.

“Anh Viên, hôm nay Đoạn thiếu có nhớ đến em không, có tìm em không?” Cô gái đáng yêu Lôi Tiểu Trúc đau xót hỏi.

Giữa hàng chân mày của Viên Kha có một chút tiếc thương lướt qua, nhưng anh lại không thể không nhẫn tâm đánh tan ảo tưởng của cô ấy, “Xin lỗi, Đoạn tiên sinh không có tìm cô, trên thực tế, anh ấy đã tìm được cô gái mới rồi.”

Lôi Tiểu Trúc nghe thế, giống như trời sập xuống vậy, cô ấy không nhận được bắt lấy tay áo của anh, “Tại sao chứ, tại sao Đoạn thiếu đột nhiên không quan tâm đến em nữa, không phải anh ấy thích em sao?” Trong đôi mắt to đong đầy nước mắt cũng đều là mờ mịt, “Tại sao chứ, là vì em nói yêu anh ấy sao? Nhưng em thật lòng yêu anh ấy mà, không phải tiền tài của anh ấy, không phải thân phận của anh ấy, em chỉ là yêu anh ấy.....”

Viên Kha nhú mày, nhìn cô chăm chú, mím môi không nói lời nào.

“Aa——” Lôi Tiểu Trúc đau khổ ôm đầu ngồi xổm trên đất khóc to.

9. Chương 9: Chương 8

Cuối tuần đó như một sự khởi đầu, dần dần Tiêu Tiêu và Đoạn Mặc Ngôn tiếp xúc với nhau nhiều hơn, bọn họ thường tán gẫu trên WeChat, thường là do Đoạn Mặc Ngôn khởi xướng, nói về những tin tức mà Tiêu Tiêu đăng trên vòng bạn bè, đều là những đề tài vui vẻ. Đoạn Mặc Ngôn ở trên di động trò chuyện có phần tích cực và trẻ trung hơn so với lúc đối mặt nhau, hơi quen thuộc một chút rồi Tiêu Tiêu cũng sẽ chủ động nhắn tin hỏi thăm tình trạng gần đây của anh. Hơn nữa khoảng mười ngày nửa tháng Đoạn Mặc Ngôn rảnh rỗi thì họ sẽ gặp mặt nhau một lần, cô với Nhiễm Huy thường được anh gọi ra ngoài ăn cơm, hoặc là dẫn bọn họ đi đâu đó giải trí.

Sáng sớm thứ hai, Tiêu Tiêu đang cùng Nhiễm Huy đi về phía tòa nhà thứ hai để học tiết thứ hai, thì nhận được điện thoại của Đoạn Mặc Ngôn vừa từ nước ngoài về, thế mà lại kêu bọn họ ra ngoài đánh golf.

“Nhưng mà anh Đoạn, bọn em còn phải học nữa.” Tiêu Tiêu thấy hứng thú với đánh golf, hai ngày trước cô còn chia sẻ một đường link kiến thức nhỏ về golf lên vòng bạn bè, mà thực ra, cô đối với tất cả những sự vật mới mẻ đều cảm thấy hứng thú, chỉ cần là chuyện mình chưa làm qua, cô đều hi vọng thử một lần. Vậy nên khi cô nghe lời mời của Đoạn Mặc Ngôn, thì cả người cũng có chút rộn rạo.

“Ồ? Em làm sinh viên đại học, mà đó giờ chưa bao giờ trốn tiết hả?”

Tiêu Tiêu bị anh khiêu khích thế này, trong lòng càng thêm ngứa ngáy. Trốn tiết là chuyện độc quyền của sinh viên đại học, tuy không phải là truyền thống tốt đẹp gì, nhưng gần như mỗi một học viện đều tạo thành thông lệ như thế. Có lẽ là do giáo trình trước khi vào đại học sắp xếp vượt chế độ quá mức, làm cho các sinh viên khi vào đại học đều không hên mà cùng nhau phản nghịch. Cô luôn là một sinh viên tốt hơn hai năm nay chưa từng trốn tiết, chủ yếu là do không có lí do để trốn tiết. Nhưng mà bây giờ..... Cô mím môi cười, che loa nói nhìn sang Nhiễm Huy, “Anh Đoạn kêu chúng ta ra ngoài đánh golf, đi không anh?”

“Bây giờ á?” Nhiễm Huy kinh ngạc.

“Ừa.”

Nhiễm Huy khó xử, anh đương nhiên muốn đi, nhưng..... “Lỡ như tiết sau điểm danh thì thế nào? Như vậy sẽ liên lụy tới sinh viên ba tốt của chúng ta đó.”

“Tuần trước thầy Lưu điểm danh rồi, tuần này hẳn là sẽ không điểm danh nữa đâu.” Thầy ấy không phải kiểu giáo viên tiết nào cũng điểm danh, “Đúng lúc buổi chiều cũng hết tiết rồi.”

Nhiễm Huy vốn ý chí đã không quá kiên định lập tức nói: “Được thôi!”

Tiêu Tiêu cười hì hì, thả tay che loa nói ra hỏi đối phương: “Ồ chỗ nào vậy ạ?”

“Anh tiện đường qua đón hai người.”

“Chị Hạ không đi chơi à?”

“Cô ấy bận việc.”

Hơn mười phút sau, Đoạn Mặc Ngôn lái một chiếc Hummer đến trước cửa trường đón bọn họ. Chiếc xe này là ghế điều khiển siêu cấp trong lòng Nhiễm Huy, anh vẫn luôn mơ ước có một ngày mình có thể có được nó, thế là cả đường đi đều trôi qua trong tiếng cảm thán của Nhiễm Huy.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, đã lái xe đến ngoại ô, Đoạn Mặc Ngôn chạy xe qua một cánh cửa sắt lớn của một tòa kiến trúc hùng vĩ sừng sững, Tiêu Tiêu nhìn nơi hoàn toàn không giống sân golf mà ngược lại cực giống sân vận động kiểu Âu ở trước mắt, không khỏi có chút hoang mang, lẽ nào anh Đoạn đưa bọn họ đến ăn cơm trước?

Đoạn Mặc Ngôn dừng xe ổn định lại, ngay tức thì có người đến mở cửa xe cho bọn họ, nhìn đồng phục áo mũ gọn gàng của nhân viên phục vụ, Tiêu Tiêu nói một tiếng cảm ơn, nhin không được hỏi, “Anh Đoạn, đây là đâu thế?”

“Sơn trang Thanh Hòe, chúng ta đi ăn cơm trước.”

“Ồ, còn chưa đến sân golf nữa à?”

“Ồ đây hết.” Dứt lời Đoạn Mặc Ngôn ném chìa khóa cho cậu nhóc đậu xe, dắt bọn họ lên cầu thang.

Sơn trang Thanh Hòe, sơn trang Thanh Hòe, Nhiễm Huy cứ cảm thấy đã nghe qua ở đâu rồi, vừa đi vừa dùng di động tìm trên mạng. Chỉ chốc lát sau, tin tức đã ra rồi.

“Má ơi.....” Nhiễm Huy nhanh chóng xem qua giới thiệu trên website, mắt ngày càng tròn lớn hơn. Thì ra nơi hiện giờ bọn họ đang đứng, là sơn trang khổng lồ chứa cả sân golf lớn nhất cả nước, diện tích đạt đến mấy ki-lô-mét vuông! Trong đó không chỉ có golf, còn có sân ngựa, khu biệt thự, phòng ăn và hội sở dưỡng sinh, hơn nữa còn có club với chế độ hội viên được mời. Chế độ hội viên được mời đó! Ý là cậu không đủ trâu bò, thì con mẹ nó ngay cả tư cách được mời cậu cũng không có đâu!

Nhiễm Huy lập tức hiểu ra nơi này tuyệt đối là nơi tụ tập của các nhân vật nhà giàu nổi tiếng trong nước và toàn thế giới. Anh có thể gặp được tổng thống Mỹ ở đây cũng không lạ lùng gì. “Hơ hơ, chào ôi!” Anh kích động đến mức tay cầm di động cũng run lên. Trâu bò quá đi, anh Đoạn trâu bò quá rồi! Anh quả thật không dám tin mình và Tiêu Tiêu đã gặp phải vận may gì, có thể làm bạn với anh ấy, còn được anh ấy mời đến đây nữa! Chỉ là rốt cuộc anh Đoạn có thân phận gì, cái khác thì không nói, đối với đối tượng được mời mà nói thì tuổi tác của anh ấy, cũng quá trẻ rồi đi.....

“Hả, sơn trang này là của nhà anh Đoạn à?” Tiêu Tiêu ở phía trước truyền đến một tiếng kêu kinh ngạc, làm cho Nhiễm Huy giật mình. Tiểu Tiểu nói gì thế?

“Đúng vậy, Thanh Hòe là tên của mẹ anh.” Vì Tiêu Tiêu tò mò hỏi xuất xứ của sơn trang, nên Đoạn Mặc Ngôn mới giải thích đơn giản.

Nhiễm Huy đang nghe rõ ràng thiếu chút nữa làm rớt di động trong tay.

Ăn xong một bữa buffet có lẽ còn ngon hơn cả nhà hàng năm sao, Đoạn Mặc Ngôn bảo bọn họ thay đồ mới, cùng được xe của sơn trang đưa đến sân golf, bọn họ đi luyện tập làm nóng người trước, học một vài động tác cơ bản, lại thử tài vùng gậy hai lần, Đoạn Mặc Ngôn liền bảo nhân viên đưa bọn họ đến sân số hai có đường đi ngắn nhất.

“Lần này đánh thật hả? Em còn chưa rành mấy đâu.” Tiêu Tiêu vùng gậy golf nói. Cô thấy mấy người trong tivi đánh rất dễ mà, sao tới mình học lại khó vậy chứ?

“Xuống sân học trực tiếp càng nhanh hơn, chúng ta có thời gian.” Đoạn Mặc Ngôn hời hợt nói.

Thế là một nhóm người ngồi lên xe golf đi tới đích đến, trên đường đi sân cỏ mênh mông nhấp nhô nối liền nhau làm cho lòng người vui vẻ thoải mái, Tiêu Tiêu tò mò ngó dáo dác, ngửi luồng gió mát nhuốm vị cỏ xanh, trong lành đến mức ngay cả một hồ cát cũng có thể nhảy căng lên hoan hô.

Bọn họ đã đến nơi, nhân viên cầm banh golf xuống, Tiêu Tiêu mời Đoạn Mặc Ngôn làm mẫu cho bọn họ xem. Đoạn Mặc Ngôn không từ chối, đeo găng tay vào cầm gậy golf lên, đứng nghiêng cạnh quả bóng trắng, nhẹ nhàng hạ gậy xuống, sau đó vùng mạnh một cái, theo tư thế dứt khoát đẹp đẽ và tiếng rít gió đầy sức mạnh, quả bóng trắng bị đánh bay ra ngoài một cách gọn gàng.

“Wow——” Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn theo hướng quả bóng trắng bay đi, “Lợi hại quá!”

“Đơn giản lắm, em đến thử một chút đi.”

“Em thử trước cho.” Nhiễm Huy nhiệt huyết sôi trào, cầm gậy đi đến phía trước. Đợi nhân viên đặt bóng xong, anh dùng sức nắm lấy gậy, hơi điều chỉnh lại tư thế. Một lòng muốn thể hiện trước mặt Đoạn Mặc Ngôn và Tiêu Tiêu, anh hít một hơi thật sâu, sau đó xoay người dùng sức vùng lên ——

Quả bóng trắng bay lệch sang một bên, rơi xuống một chỗ không xa.

“Ôi, tiếc quá.” Tiêu Tiêu mỉm cười quay đầu lại, lại thấy Nhiễm Huy khó chịu ôm bụng. Cô vội vàng đi lên dìu tay của anh, “Anh sao rồi?”

Nhiễm Huy bối rối nói lí nhí, “Anh, vặn trúng eo rồi.”

Nhân viên nói đây là tình trạng thường gặp ở những người mới học, nếu như cảm thấy nghiêm trọng thì cậu ta sẽ gọi tiểu đội bác sĩ đến đây, nhưng Nhiễm Huy kiên trì nói mình chỉ bị trật nhẹ thôi, nghỉ ngơi một chút là khỏe ngay, thế là Tiêu Tiêu dìu anh đến xe golf ngồi, xoa nhẹ vùng eo giúp anh, “Anh có sao không?”

“Anh không sao, em mau qua đó đi, đừng để anh Đoạn chờ lâu.”

Thấy anh dường như thật sự không có gì đáng ngại, lúc này Tiêu Tiêu mới không phúc hậu cười, “Kém quá đi à.”

“Em còn cười bạn trai em nữa hả?” Nhiễm Huy chọc lét cô một cái.

“Hi hi.” Tiêu Tiêu lanh lẹ tránh khỏi, “Cho anh xem tư thế oai hùng của em nè.”

Ai ngờ mở miệng khoe khoang sớm quá, Tiêu Tiêu cầm gậy golf chuyên dụng dành cho nữ đứng vào bệ phát banh dành riêng cho nữ, vô cùng nghiêm túc vung ra gậy đầu tiên, nhưng bóng không bay đi, gậy thì bay mất rồi.

Đoạn Mặc Ngôn bình tĩnh né cây gậy xoay vòng vòng đang bay nhanh qua.

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, nhìn lòng bàn tay trống không của mình, lại nhìn về mặt không có biểu cảm của Đoạn Mặc Ngôn, ngơ ngác một lúc, rồi vớ vẫn cười ầm lên, “Xin lỗi, xin lỗi.”

Đoạn Mặc Ngôn híp mắt nhìn cô đang cười ha hả, “Tay em trơn đó.”

“Đúng vậy, tay em bị trơn, ha ha ha.” Rõ ràng là một chuyện rất nghiêm túc, Tiêu Tiêu lại cực kỳ vui vẻ, thậm chí là ôm bụng mà cười.

Hai tay Đoạn Mặc Ngôn vòng trước ngực nhìn cô một lúc, nhếch môi, cầm lấy cây gậy golf màu hồng mà nhân viên nhặt lên, đặt đứng trước mặt cô, Tiêu Tiêu vốn đã ngừng cười rồi, ngẩng đầu nhìn sang anh lại cười phì một tiếng, “Anh Đoạn, anh bình tĩnh thật đấy.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn lúm đồng tiền của cô, đợi cô cười đủ rồi mới nói: “Thử lại một lần nữa.”

Tiêu Tiêu nghe lời, cầm chắc cây gậy rồi đứng vững, hít sâu một hơi, khi nghiêm túc muốn vung gậy, lại bị một bàn tay to đè lại cánh tay. Cô ngạc nhiên thuận theo cánh tay nhìn sang Đoạn Mặc Ngôn không biết từ khi nào đã đi đến trước mặt.

“Tư thế của em không đúng.” Đoạn Mặc Ngôn nói, “Cách cầm gậy rất quan trọng.”

“Sợ em quăng gậy bay lán nữa hả?” Tiêu Tiêu cười hi hi nói.

“Anh sợ em tự đánh trúng đầu mình ấy.” Đoạn Mặc Ngôn xoa xoa đầu của cô, đồng thời hỏi như một quý ông, “May I?”

“Please.”

Thế là Đoạn Mặc Ngôn như một huấn luyện viên chuyên nghiệp đứng sau lưng cô, bàn tay to hơi thô ráp bao lấy đôi tay của cô đè xuống, Tiêu Tiêu kêu nhỏ một tiếng, rút tay ra.

Chạm điện rồi.

Tiêu Tiêu quay đầu qua cùng với Đoạn Mặc Ngôn nhìn nhau, ngại ngừng cười cười, không bàn tới đề tài này.

Đoạn Mặc Ngôn nắm tay cô lần nữa, điều chỉnh cách cầm gậy và tư thế cho cô, “Thả lỏng, lúc vung ra phải nương theo sức đánh.” Anh khom lưng nói bên tai cô, “Hít một hơi thật sâu..... thở ra.”

Nhiễm Huy nhìn cảnh tượng trước mắt, biết rõ bọn họ đang chỉ dẫn và học tập không hề có ý nghĩ bậy bạ, nhưng vẫn có chút cảm giác khó tả. Có thể là do chiều cao của hai người hơn kém nhau quá thích hợp, khiến cho người chỉ cao hơn Tiêu Tiêu nửa cái đầu như anh có chút ghen tị.

Tiêu Tiêu tập trung toàn bộ tinh thần nghe anh hướng dẫn, nhìn quả bóng nhỏ bắt mắt trên sân cỏ, bàn tay nhỏ bị bàn tay lớn bao lấy mang theo sức lực không cho phản kháng, đang được hướng dẫn, “Sau đó, vung gậy nào.”

Anh nắm tay cô lắc người, vung ra một gậy thật đẹp. Quả bóng trắng vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, sau đó biến mất trong đám cỏ ở phía xa.

“Wow!” Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy đó là một sức mạnh mạnh mẽ của cô mà cũng không phải của cô, sức mạnh đó cho cô cảm nhận được luồng gió, “Chơi vui quá.” Cô quay sang Đoạn Mặc Ngôn, đôi mắt híp lại dù khuất bóng nhưng vẫn long lanh như thường.

Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu nhìn cô một lúc, buông tay cô ra, “Lần sau tự đánh đó.”

“Yes, sir!” Tiêu Tiêu nghịch ngợm nói.

Sau đó thì lý tưởng rất phong phú, mà hiện thực lại rất tàn khốc, Tiêu Tiêu một mình đánh lỗ thứ nhất, đã đánh tới mười lần, quả thật là thê thảm không nỡ nhìn, nhưng Đoạn Mặc Ngôn có vẻ rất kiên nhẫn, ngay cả Nhiễm Huy cũng lo bạn gái làm lỡ mất thời gian, mà anh thì một chút cũng không hề có vẻ mất kiên nhẫn, cuối cùng vẫn là anh tay nắm tay dạy cô cầm gậy đẩy bóng vào lỗ. Tiêu Tiêu càng thua càng có hứng, lần thứ hai đánh bóng, tự ý vung một gậy động tác đúng tiêu chuẩn, tuy hơi thiếu lực một chút, nhưng về tổng thể mà nói thì đã rất tốt rồi.

Tiêu Tiêu vui vẻ nhảy cẫng lên, giơ tay trước mặt Đoạn Mặc Ngôn, “Highfive!”

Đoạn Mặc Ngôn nghe thế cũng hưng phấn đập tay với cô, “Em học nhanh thật.”

“Cám ơn.” Được khen, Tiêu Tiêu cười đến mức hàm răng cũng không khép lại được, đang muốn quay qua phía bạn trai mong được khen ngợi, lại nghe thấy tiếng vỗ tay ở sau lưng, giọng nói mang theo tiếng cười, “Bóng hay.”

Mọi người tìm theo giọng nói, chỉ thấy một ông cụ khoảng sáu mươi tuổi đầu đầy tóc bạc mặc đồ thể thao đang đứng cạnh một chiếc xe golf khác, hai người đàn ông vệ sĩ mặc âu phục giày da như nhau và nhân viên đeo bao đựng cụ golf đi theo phía sau.

Nhận ra người đến, Đoạn Mặc Ngôn dựa theo lễ phép của hậu bối, đi lên phía trước bắt tay, “Bác Chu.”

“Cháu hiền, đã lâu không gặp.” Vừa mở miệng chính là câu nói tiếng phổ thông Hong Kong tiêu chuẩn, cứng nhắc nhưng lại dễ nghe. Người tới chính là ông trùm bất động sản ở Hong Kong – Chu Trang Phát, con gái của ông ấy là vợ của anh họ Đoạn Mặc Ngôn, tính ra hai người cũng dính vào quan hệ họ hàng. Chu Trang Phát lần này đến nội địa là vì một vụ làm ăn, dự định ngày mai trở về Hong Kong, “Bác rảnh rồi một chút thì tay ngứa ngáy liền, nghĩ không có ai rảnh rồi, nên bác đến đây một mình.”

“Nếu như ngài không ngại, thì mời nhập bọn với chúng cháu ạ.” Tiêu Tiêu cười nói, chơi một mình đâu có vui.

Chu Trang Phát sững sốt.

Tiêu Tiêu thấy thế, sợ mình thắng tính nhanh miệng khiến hai người khó xử, khoát tay lia lịa nói: “À, cháu quên mất mình là tay mơ trong các tay mơ, nhất định sẽ làm chậm trễ thời gian của ngài mất, nếu ngài không đồng ý thì từ chối cũng không sao đâu ạ.”

“Đâu có, đâu có, để cô gái nhỏ xinh đẹp như cháu đánh bóng với ông già này, sao bác lại không đồng ý chứ? Phải không, cháu hiền?” Chu Trang Phát quay qua Đoạn Mặc Ngôn, “Hơn nữa bác nghe nói tài đánh bóng của cháu cực kỳ lợi hại, hôm nay cũng đúng lúc lĩnh giáo một chút vậy.”

“Bác Chu quá khen rồi, hôm nay cháu chủ yếu chỉ là đi cùng với Tiểu Tiêu thôi, nếu như bác không ngại, thì thuận tiện đánh một trận nhé.”

Kết quả Chu Trang Phát thật sự tham gia với bọn họ, người chuyên nghiệp thì thi đấu, kẻ nghiệp dư thì tham gia náo nhiệt, nhưng Tiêu Tiêu đánh bóng thật sự làm chậm trễ bọn họ, đến chính cô cũng ái ngại, sau khi nhờ Đoạn Mặc Ngôn giúp cô đánh một bóng vào hố cát, cô nhẹ giọng nói với anh: “Anh Đoạn, hay là các anh đi trước đi, em bảo Nhiễm Huy cùng em đánh từ từ là được rồi.”

“Không cần để ý, hành trình đánh golf vốn chậm chạp, lúc đông người còn phải xếp hàng nữa, bác Chu đã chờ quen rồi, chính em tập trung chơi cái của em là được.” Đoạn Mặc Ngôn nói, “Chơi cho vui, những cái khác đừng nghĩ tới.”

Mặt Tiêu Tiêu giãn ra, “Cám ơn anh, anh Đoạn.” Chị Hạ có phước thật, có thể có được chồng chưa cưới dịu dàng chín chắn như anh Đoạn thế này.

Tiêu Tiêu yên tâm, nín thở tập trung đánh một gậy vào ngay lỗ, tức thì lại cười vui vẻ như ánh mặt trời, nhảy nhót tung tăng đi về phía Nhiễm Huy khoe khoang.

Chu Trang Phát neho mắt nhìn gương mặt tươi cười phảng phất như tỏa ra ánh sáng kia, cảm khái than một tiếng, “Cháu hiền, cô em gái này của cháu, là đóa hoa đẹp khó nuôi nhất trong số các cô gái đó.”

Đôi mắt đen của Đoạn Mặc Ngôn hơi trầm xuống, qua một lúc sau chậm rãi gật đầu: “Đúng vậy.”

10. Chương 10: Chương 9

Hôm đó Tiêu Tiêu đã hoàn thành trận golf đầu tiên của đời người một cách khó khăn, vô cùng vui vẻ ra về, ai ngờ kết cục lại là bi kịch: Cô với Nhiễm Huy đều bị điểm danh.

Đối với chuyện bị điểm danh, Nhiễm Huy đột nhiên có vẻ như không mấy để ý nữa, bởi vì anh đã thấy được gia tài đồ sộ đáng ngưỡng mộ của Đoạn Mặc Ngôn, đã có cảm giác tương lai của mình và Tiêu Tiêu sẽ rực rỡ rồi đây. So với tạo mối quan hệ thân thiết với kiểu cậu ấm như vậy, thì vẫn bằng khen thưởng gì đó của nhà trường đều mà đồng giấy phế thải mà thôi. Anh thường nói với Tiêu Tiêu là phải duy trì mối liên hệ với Đoạn Mặc Ngôn cho thật tốt, vì so ra, thì Tiêu Tiêu càng giống em gái của anh ấy hơn, cùng lắm thì mình cũng được coi như là em rể. Anh hi vọng bạn gái hiểu được sau này Đoạn Mặc Ngôn nhất định sẽ là quý nhân của bọn họ.

Tiêu Tiêu lại không nghĩ như vậy, cô ghét nhất là giữa bạn bè với nhau dính líu đến chuyện lợi ích, bởi vì một khi xem bạn bè có giá trị lợi dụng hay không, thế thì mối quan hệ hữu nghị đó đã biến chất rồi. Bọn họ rõ ràng không có lợi ích gì cho Đoạn Mặc Ngôn hết, nhưng anh ấy vẫn hi vọng làm bạn bè với bọn họ, đã cho thấy rõ sự chân thành của anh ấy, cô không muốn khiến anh ấy thất vọng.

Nhiễm Huy nói hai lần cũng không thuyết phục được thì không nhắc lại nữa, anh biết Tiêu Tiêu là người cố chấp từ trong xương tủy, hơn nữa cô giữ thái độ như thế này chưa chắc đã không tốt, Đoạn Mặc Ngôn đã gặp qua nhiều cô gái yêu tiền, có thể chính là vì Tiêu Tiêu ngay thẳng nên mới dành cho cô sự tán thưởng. Tóm lại tất cả mọi chuyện cứ phát triển theo hi vọng của anh. Như thế là được rồi.

Chớp mắt đã qua một học kì, tuyết trắng phủ đầy trời đất, báo trước một năm nữa lại sắp kết thúc rồi. Trước một ngày Tiêu Tiêu và Nhiễm Huy dự định đi mua vé xe về nhà, thì Đoạn Mặc Ngôn gọi bọn họ ra cùng ăn cơm, hơn nữa còn lấy ra hai tấm vé máy bay đưa cho hai người.

Nhiễm Huy biết thế này là báo trước bọn họ đã được anh ấy tiếp nhận chăm lo cho rồi. Cùng ăn cơm giải trí thì không tính là gì, nhưng anh ấy lại chú ý đến chuyện riêng tư của bọn họ như thế, thì có nghĩa là anh ấy đã để tâm. Nhiễm Huy không khỏi có chút đắc ý, dù sao không có bao nhiêu sinh viên đại học có cơ duyên như bọn họ. Ngay lúc anh buột miệng vừa định nói tiếng cảm ơn, lại nghe thấy Tiêu Tiêu bất ngờ giành nói trước: “Cảm ơn anh, anh Đoạn, nhưng bọn em không thể nhận được.”

Nhiễm Huy kinh ngạc nhìn về phía bạn gái.

“Tại sao?”

“Vé máy bay mắc quá, em vẫn là ngồi xe lửa về thôi.”

“Anh đã trả tiền giúp em rồi.”

“Anh Đoạn, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng em không cần đâu.” Quen biết với Đoạn Mặc Ngôn nửa năm, Tiêu Tiêu nói chuyện cũng không khách sáo lạnh nhạt như trước nữa, “Thời gian gần đây em nghèo lắm, thật sự không có tiền mua vé máy bay, nên chúng ta vẫn là trả vé máy bay lại đi, em dùng thẻ sinh viên mua vé xe lửa được giảm nửa giá đó!”

“Một chút tiền thôi, đừng giành với anh mà.” Đoạn Mặc Ngôn lại đẩy vé máy bay mà Tiêu Tiêu vừa đẩy về đến trước mặt cô.

“Tóm lại là bọn em không thể nhận được.” Tiêu Tiêu lại đẩy trở về.

Bỗng chốc hai người giằng co không thôi.

Nhiễm Huy vội giải hòa, “Tiểu Tiểu, anh Đoạn chỉ là có ý tốt.....” Câu nói của anh biến mất dưới cái trừng mắt của Tiêu Tiêu.

Ý tốt của Đoạn Mặc Ngôn bị từ chối, hàng mi hơi khép lại, “Sao lại không cần?” Anh tưởng cô sẽ rất vui.

“Em không có tiền.” Tiêu Tiêu cười đùa tí tởn, “Bọn em đã được anh chăm lo cho rất nhiều rồi, sao có thể mặt dày mà nhận thêm vé máy bay chứ?”

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày nhìn cô một lúc, “Em không cần thì vứt nó đi, anh không có thói quen trả đồ.”

Tiêu Tiêu sáng giọng, sau đó vẫn cười nói: “Vậy em đi trả dùm anh nhé, sau đó đưa tiền lại cho anh.”

“Anh không để tâm chút tiền đó, bữa cơm này cũng gần bằng tiền vé máy bay của hai người rồi, có phải hai người cũng muốn trả tiền bữa cơm này lại cho anh không?”

Tiêu Tiêu sững sốt, mắt của cô trước là đỏ ửng cả lên, sau đó lại nhanh chóng tan đi, trở nên trắng bệch.

Mỗi lần bọn họ ra ngoài đều là nơi Đoạn Mặc Ngôn đã đặt chỗ hết rồi, xưa nay đều không để cho bọn họ phải lấy ra một đồng nào, có bảo bọn họ trả thì bọn họ cũng trả không nổi. Cô cũng từng nói qua muốn làm chủ xị mời Đoạn Mặc Ngôn ăn một bữa cơm gì đó, nhưng Nhiễm Huy nói anh ấy nhất định sẽ chường mắt chỗ bọn họ chọn, hơn nữa Đoạn Mặc Ngôn cũng hầu như là lấy cớ để lần sau mà từ chối.

Có phải vì vậy, nên anh Đoạn cho rằng hành động của cô là đang làm kiêu? Thực ra có phải mình thật sự đã làm mình làm mất quá rồi không?

Bầu không khí trở nên lúng túng khác thường, Nhiễm Huy vô cùng khó chịu, anh cảm thấy lòng tự tôn của anh bị chà đạp, thậm chí muốn đi khỏi đây ngay tức thì, nhưng anh hiểu rất rõ, nếu như mình kéo Tiêu Tiêu đi, cũng đồng nghĩa giữa họ với Đoạn Mặc Ngôn coi như xong rồi.

“Sao thế, anh nói sai à?” Đoạn Mặc Ngôn lạnh lùng thêm vào một câu.

Cuối cùng cũng không vui mà tan rã.

Về đến trường học Nhiễm Huy không khỏi oán trách Tiêu Tiêu, “Tiểu Tiểu, người như anh Đoạn ấy, tiền nhiều đến mức không có chỗ xài, một ngàn hai ngàn đối với anh ấy có là gì đâu? Chỉ là mấy tờ giấy thôi! Lại nói anh ấy cũng có ý tốt thôi, em không chỉ không nhận ý tốt của người ta, còn chọc người ta giận nữa, kết quả còn tự làm cho chúng ta khó xử, sao phải vậy chứ?”

Trên gương mặt luôn mang nụ cười ngọt ngào mất đi vẻ thoải mái ung dung, Tiêu Tiêu mím chặt môi không nói lời nào, hai tay siết chặt quai ba lô ở hai bên vai, cúi đầu bước nhanh về phía trước.

Nhiễm Huy đá một cái lên lan can sắt bên cạnh, “chắc” một tiếng, đi theo phía sau cô.

Tiêu Tiêu không về kí túc xá, mà dạo một vòng đến hành lang sân vận động của trường ngồi xuống, một hồi lâu cũng không nói gì.

Nhiễm Huy đứng bên cạnh cô một lúc, thật sự nhìn không được nữa, lớn tiếng kêu lên, “Tiểu Tiểu.”

“..... Có phải đây chính là cái gọi là chênh lệch không?” Giọng nói rầu rĩ truyền ra từ cái đầu đang rũ xuống, “Tầng lớp? Giai cấp?” Môn đăng hộ đối, xã hội thượng lưu, giai cấp bình dân. Lúc trước cô không cho rằng tiền sẽ ảnh hưởng thế nào, tiền của bạn là của bạn, chỉ cần có lòng, người không cùng tầng lớp vẫn có thể trở thành bạn tốt. Nhưng hiện thực đã cho cô một bài học, không có tài sản thực lực tương đương nhau, thậm chí ngay cả chỗ ăn cơm cũng không giống nhau. Cô cho rằng cô và Đoạn Mặc Ngôn có thể qua lại bình đẳng với nhau, nhưng trên thực tế vừa bắt đầu, bọn họ đã nằm ở vị trí ỷ lại rồi.

Cô không hiểu, bây giờ cô cũng không biết sự kiên trì của cô có đúng hay không, không biết mình đang kiên trì giữ nguyên tắc hay là đang tỏ ra nhỏ mọn, hoặc là đối với Đoạn Mặc Ngôn thì không nhận ý tốt của anh ấy càng làm anh ấy không vui hơn là tiêu tiền của anh ấy, bây giờ cô thật sự nghĩ không ra cái gì cả.

“Tiểu Tiêu.” Nhiễm Huy thở dài, ngồi xuống cạnh cô, “Em phải hiểu, xã hội này xưa nay không hề có quan hệ bình đẳng thật sự. Cho dù là ở trong nhà, cũng còn phân chia vai vế cơ mà.”

Tiêu Tiêu im lặng hồi lâu, “Thế có nghĩa là anh Đoạn giống như bề trên trong nhà vậy, anh có muốn kết bạn với anh ấy thế nào đi nữa, nhưng vẫn phải kính trọng vai vế của anh ấy, giữa chúng ta rồi cuộc vẫn là có khoảng cách phải không?” Vậy nên bọn họ phải giống như trẻ con đi làm người lớn vui lòng?

“Em nói như thế, thực ra cũng không sai.....”

“Em không thích như vậy!” Tiêu Tiêu đứng bật dậy.

“Em có thích hay không cũng hết cách, thế giới này mấy ngàn năm nay đều hoạt động như thế đó, cùng một tầng lớp mới có thể chơi với nhau được, không cùng giai cấp muốn qua lại chẳng phải chỉ có thể thỏa hiệp và chấp nhận sao?” Nhiễm Huy kéo lấy tay cô, “Cho nên, em xin lỗi anh Đoạn được không?”

“Cho đến giờ em vẫn nghĩ mãi không hiểu, đợi em hiểu ra rồi hãy nói tiếp!” Tiêu Tiêu nóng nảy nói, rút tay ra đi về trước.

Viên Kha chở Đoạn Mặc Ngôn ngồi ở ghế sau đi đến khách sạn Mai Viên, club tư nhân ở trên đó là tầng hai trong buổi tối hôm nay của ông chủ, sinh nhật của Nghiêm Khác, nhưng anh nghĩ hôm nay ông chủ không có tâm trạng tốt để nói lời chúc mừng sinh nhật rồi, có lẽ nói không chừng còn là người làm mất vui nữa kìa.

Anh ngược mắt lên kính chiếu hậu lén nhìn Đoạn Mặc Ngôn đang nhận điện thoại, mặt dù vẻ mặt của anh ấy vẫn bình tĩnh trước sau như một, bình tĩnh đến mức thậm chí không hề có một chút cảm xúc nào, nhưng anh biết tâm trạng của ông chủ bây giờ tuyệt đối không hề vui vẻ.

Nguyên nhân chính là hai tấm vé máy bay bị anh ấy coi như giấy vụn vò thành một cục ở bên cạnh.

Bạn học Tiêu ở bên cạnh ông chủ nửa năm, không tính là dài nhưng cũng không ngắn, nhưng ít nhất ông chủ cũng chưa từng mất đi hứng thú với cô ấy, trước bữa ăn tối anh ấy còn rất hăng hái, thậm chí còn từ chối tăng một của Nghiêm Khác. Chỉ là vì sao lại.....

“Xe lửa hay là máy bay?” Đoạn Mặc Ngôn bỗng dưng hỏi đối phương.

Đối phương hiển nhiên sững sốt.

Đoạn Mặc Ngôn cúp máy, nhìn lên Viên Kha đang nhìn anh từ kính chiếu hậu, hỏi một lần nữa, “Xe lửa hay là máy bay?”

Viên Kha lập tức trả lời, “Máy bay.”

“Tại sao còn có người muốn ngồi xe lửa chứ?”

Viên Kha đã xác nhận suy đoán của mình, “Ông chủ, Tiêu Tiêu không chịu nhận vé máy bay à?”

“Tại sao?”

Viên Kha cẩn thận nói: “Có lẽ Tiêu Tiêu cảm thấy đã chịu ơn nghĩa, lòng tự trọng không cho phép..... Mấy cô gái nhỏ thường có cảm xúc như vậy.”

“Lôi Tiểu Trúc vui lắm mà, tại sao chứ?”

Viên Kha hơi ngạc nhiên, không ngờ ông chủ sẽ đột nhiên nhắc đến Lôi Tiểu Trúc, anh lại nhìn lên kính chiếu hậu, thấy ông chủ dường như thật sự không hiểu, rất muốn nói với anh ấy lúc đó Tiểu Trúc cho rằng cô ấy với Đoạn Mặc Ngôn đã yêu nhau rồi, cho nên cô ấy mới vui vẻ tiếp nhận mọi thứ. Nhưng cho dù cô ấy không nghĩ rằng ông chủ yêu cô ấy, thì cô ấy cũng sẽ nhận quà. Tiểu Trúc là một cô gái dễ dàng nhận quà tặng.

“Ông chủ, tính cách của hai cô gái này không giống nhau.”

Đoạn Mặc Ngôn rũ mắt liếc sang hai cục vé máy bay, khóe môi mím chặt hơi nhúc nhích.

Viên Kha nghe được ông chủ thấp giọng nói một câu “Phiền phức.”, thì đã biết bạn học Tiêu Tiêu đến đây là xong rồi.

Từng có mấy cô gái tốt ngây thơ cởi mở như Tiêu Tiêu xuất hiện bên cạnh ông chủ, Lôi Tiểu Trúc chính là một trong số đó. Bốn cô gái đó kết cục cuối cùng đều là bị vứt bỏ, bởi vì dường như ông chủ chỉ muốn cảm xúc vui vẻ mà các cô ấy mang đến, thậm chí tình yêu mà bọn họ dành cho anh ấy đều bị chê là “phiền phức”. Tuy sự việc của Tiêu Tiêu không giống như mấy người trước, nhưng ông chủ đã nói hai chữ phiền phức, có nghĩa là anh ấy đã mất hứng rồi.

“Ông chủ..... Anh có muốn gặp Tiểu Trúc không?” Viên Kha nhân cơ hội hỏi.

“Gặp cô ta làm gì?”

“Hình như cô ấy tìm được bạn trai rồi, lại khôi phục vẻ rạng rỡ như xưa.”

“Cô ta khóc còn nhanh hơn cười nữa.”

Một câu nói vô tình đã triệt để tuyên bố Lôi Tiểu Trúc đã bị phán tử hình. Nhớ đến gương mặt như hoa lê đắm mưa, Viên Kha không khỏi có chút đau lòng cho cô ấy.

“Quay đầu lại, về nhà.” Đoạn Mặc Ngôn hoàn toàn mất hết tâm trạng ra lệnh.

“Ồ? Nhưng anh Nghiêm.....”

“Quay đầu.”

Viên Kha không dám nói nhiều nữa, trực tiếp bật đèn tín hiệu. Lời khuyên của đàn anh trước khi đi chính là đừng để ngài Đoạn nhắc lại lời nói đến lần thứ ba.

Về đến căn nhà được thiết kế vô cùng có sức sống bởi nhà thiết kế nổi tiếng, Đoạn Mặc Ngôn đi tắm trước, mở tiếng nhạc trong nhà lên, bản giao hưởng số một “Spring” của Schumann lập tức chảy xuôi vào trong phòng. Anh rót một ly whisky, ngồi xuống chiếc sofa đơn, yên lặng lắng nghe hồi lâu, anh đặt chiếc ly trống xuống, tiện tay cầm di động trên bàn lên, bật màn hình lên trầm ngâm nhìn tấm ảnh Tiêu Tiêu cười tươi như hoa với lúm đồng tiền.

Lại phải đổi người sao? Anh nghĩ ngợi, chân mày nhíu chặt lại.

11. Chương 11: Chương 10

Qua mấy ngày nữa chính là đêm giáng sinh, trong trường đại học tổ chức tiệc dạ hội liên hoan, Tiêu Tiêu liên hệ với mấy người bạn cùng trường luyện múa từ nhỏ, cùng với các em nhỏ của viện phúc lợi Tiểu Thiên Sứ sắp xếp một vở ca kịch, hơn nữa được nhà trường ủng hộ mời những em nhỏ còn lại của viện phúc lợi đến xem dạ hội.

Buổi chiều Tiêu Tiêu và các bạn trong nhóm tiến hành diễn tập một lần, lập tức thay đồ hóa trang cho mười tám em nhỏ sắp lên biểu diễn, Nhiệm Huy đến tìm cô, hỏi cô có gọi điện cho Đoạn Mặc Ngôn chưa.

Tiêu Tiêu trầm mặc. Lần trước không vui ra về là lần cuối cùng bọn họ gặp nhau, nhưng trước hôm đó cô đã mời anh ấy đến xem buổi diễn rồi, chỉ là bây giờ cô không xác định có cần phải mời thêm lần nữa hay không.

Mấy ngày nay cô suy nghĩ rất nhiều, chuyện vé máy bay cô cũng có phần sai, đối phương cũng xuất phát từ ý tốt của anh ấy thôi, cách cô từ chối hơi quá trực tiếp, quả thật là có chút không biết điều, nhưng lời nói vô tình đầy sỉ nhục của Đoạn Mặc Ngôn vẫn luôn quanh quẩn bên tai cô. Cô biết tính tình của anh ấy hơi quái lạ, nhưng anh ấy không hề kiêng nể đến mặt mũi của cô và Nhiệm Huy, anh ấy không hề để tâm sẽ mất đi bọn họ. Có lẽ đối với anh ấy, bọn họ chỉ là một mối quan hệ mới mẻ mà thôi.

Lúc nhận ra điều này, cô cảm thấy rất thất vọng. Cô cảm thấy giống như trò chơi vậy, đã đến lúc yên lặng rút lui rồi. Nếu như lại tiếp tục mặt dày bám lấy, không chừng lại gây thêm trò cười.

Nhưng vẫn cần phải xin lỗi, đợi ngày mai lại nhắn tin nói với anh ấy vậy.

Tiêu Tiêu đã quyết định, nói với Nhiệm Huy dự định của mình. Nhiệm Huy hoàn toàn không đồng ý, nhưng Tiêu Tiêu không có thời gian giải thích với anh ta, cùng với dì Triệu dắt lũ trẻ vội vã đi mất.

Nhiệm Huy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn bạn gái rời đi, suy nghĩ một lúc mở di động ra, tìm đến số di động của Đoạn Mặc Ngôn trước kia lấy từ chỗ Tiêu Tiêu, anh tự lẩm bẩm một hồi, rồi ấn xuống phím gọi. Thấy màn hình hiển thị cuộc gọi đang gọi đi, anh căng thẳng nuốt nước miếng, áp di động lên tai. Ai ngờ tiếng tút tút khô khan vang lên hơn chục lần, rồi tự động xuất hiện giọng nói báo không ai trả lời.

“Haiz!” Nhiệm Huy mang theo vẻ oán than thở dài một hơi, không ngờ cứ thế mà lỡ mất quý nhân.

Màn đêm buông xuống, sinh viên và giảng viên các khoa lục tục tiến vào hội trường lớn. Tuy phần lớn các thanh niên ghen ghét đều xì mũi coi thường đối với màn diễn xuất văn nghệ không chuyên nghiệp của nhà trường, nhưng hoạt động tập thể vẫn luôn tạo cho mọi người một loại hứng thú khó tả, cách giờ mở màn mười mấy phút, hội trường lớn đã chật ních người.

Tiết mục của bọn Tiêu Tiêu vì là tiết mục vui vẻ sôi nổi, được xếp vào tiết mục thứ ba, Tiêu Tiêu mặc một bộ đồ con hươu đỏ rực còn đeo cái mũ giả, khoác cái áo bằng vải bông dài, cùng với bọn nhóc chờ ở phía sau sân khấu, cô nhìn di động, thấy trên WeChat không có bất cứ tin nhắn nào, ánh mắt lướt qua một tia sáng phức tạp.

Lúc này bọn nhóc buồn chán ồn ào đòi chơi di động của cô, cô chỉ có thể mở mấy tập phim hoạt hình đã tải sẵn cho bọn chúng xem, cũng vì vậy mà không rảnh để ý đến những chuyện khác.

Ở ngoài trước các lãnh đạo của nhà trường đều đã vào hội trường, buổi dạ hội chính thức bắt đầu. Có mấy sinh viên diễn xuất không chịu được yên tĩnh đã chạy ra phía trước xem náo nhiệt, trở lại hưng phấn hét lớn hét nhỏ, “Có một anh chàng đẹp trai ngồi cạnh hiệu trưởng Cổ đó, vừa trẻ vừa đẹp trai, rất đẹp trai, thật sự là đẹp trai lắm, không biết là có thân phận gì nữa!”

“Thật hả thật hả? Lẽ nào là con trai của hiệu trưởng Cổ?”

“Gen của hiệu trưởng Cổ mà có thể sinh ra con trai như vậy, tuyệt đối phải thấp nhang cảm tạ trời đất rồi!”

“Có đẹp trai đến vậy không, mình cũng đi xem thử!”

Đám sinh viên nữ bị cảm dỗ chạy ra xem như ong vỡ tổ, ngay cả tiết mục đầu tiên đã bắt đầu diễn cũng không có sức hấp dẫn bằng trai đẹp, Tiêu Tiêu không định đứng lên, nhưng ngờ ngác bị một cô bạn múa cùng kéo đi. Vốn là không hề để ý nhưng sau khi nhìn rõ người đàn ông thu hút vô số ánh mắt ngồi trên hàng ghế vip, tinh thần chợt rung động, sau đó không tự chủ cười rộ lên.

“Woa, đẹp trai thật.”

“Ừm.”

Rất nhanh đã đến tiết mục của Tiêu Tiêu, các cô đã dùng mấy bài hát giáng sinh tạo thành một liên khúc, vì để phối hợp với nét hồn nhiên của bọn trẻ, màn biểu diễn của các cô vô cùng sôi nổi sinh động, nhận được những tràng pháo tay nhiệt liệt dưới sân khấu, còn có những tiếng khen hay liên miên. Buổi diễn thành công viên mãn, các em nhỏ của viện phúc lợi đều hết sức vui mừng, Tiêu Tiêu cũng cực kỳ vui vẻ.

Cô dắt đám nhỏ đã biểu diễn xong đến chỗ ngồi đã để sẵn cho bọn chúng, vừa xoay người thì thấy Viên Kha đứng ở một bên.

“Anh Viên, em, ừm, thay bộ đồ rồi đến ngay.” Cô lấy cặp sừng hươu trên đầu xuống, xấu hổ cười một cái.

Tiêu Tiêu tẩy trang với tốc độ nhanh nhất, sau khi thay lại bộ đồ trước đó, thì được Viên Kha dẫn đi về phía hàng ghế đầu.

“Anh Đoạn.” Tiêu Tiêu khom lưng gọi khẽ vị khách quý đang tập trung tinh thần xem biểu diễn – Đoạn Mặc Ngôn.

Đoạn Mặc Ngôn hơi nghiêng đầu sang, cô nhếch môi cười một cái. Gương mặt tuấn tú vì ngược sáng mà trở nên sâu kín, yên lặng nhìn cô một cái. Một tiếng động nhỏ bên này khiến một hàng ban lãnh đạo nhà trường đồng loạt quay đầu nhìn về phía người mới đến, Tiêu Tiêu bỗng dưng cảm thấy không được tự nhiên.

“.....Ngồi đi.” Đoạn Mặc Ngôn không nóng không lạnh vỗ vào chỗ trống bên cạnh. Đó là chỗ ngồi của Viên Kha.

“Em vẫn nên.....”

“Tổng giám đốc Đoàn, bạn học này chính là em gái của cậu à?” Hiệu trưởng Cổ hỏi.

Đoạn Mặc Ngôn quay đầu qua thản nhiên giới thiệu: “Đúng vậy, em ấy là sinh viên năm ba khoa Tiếng Anh của trường ta, Tiêu Tiêu.”

“Chào hiệu trưởng, chào ban lãnh đạo ạ.” Tiêu Tiêu vừa nghe, vội lúng túng chào hỏi.

“Thì ra là Tiêu Tiêu.” Chủ nhiệm khoa Tiếng Anh ngồi cách hiệu trưởng Cổ một ghế nhớ ra cô, vội đứng dậy đi qua nói, “Hiệu trưởng, bạn học Tiêu Tiêu năm học trước là sinh viên ba tốt của trường ta đó, còn lấy được học bổng nữa, là một sinh viên vô cùng ưu tú của khoa chúng tôi.”

“Ra là vậy, bạn học Tiêu Tiêu, chào em.” Hiệu trưởng Cổ hòa nhã gần gũi nói. Ông không ngờ trong trường thế mà lại có em gái của Đoạn Mặc Ngôn.

“Chào hiệu trưởng ạ.” Tiêu Tiêu chào lại lần nữa.

“Mau ngồi xuống nào.”

Hiệu trưởng đại nhân cũng đã lên tiếng rồi, cô không thể không nghe nên liền ngồi xuống.

Ánh mắt của các lãnh đạo vẫn quái lạ như trước, Tiêu Tiêu cứng nhắc ngồi một lúc, hắng giọng, hơi nghiêng người nhẹ giọng nói: “Anh Đoàn, cảm ơn anh đã đến đây.”

“Hả?” Tiếng hợp ca của các sinh viên trên sân khấu khá lớn, cơ thể của Đoạn Mặc Ngôn cũng dịch về phía cô một chút.

Tiêu Tiêu chỉ có thể nói lại bên tai anh một lần nữa.

“Chẳng phải em kêu anh đến sao?” Đoạn Mặc Ngôn nói với giọng điệu bình tĩnh.

“Ừm..... Phải.” Tiêu Tiêu nghiêng đầu, nhìn anh chăm chăm, trên mặt hiện lên hai lúm đồng tiền thật sâu.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô trong chốc lát, nhếch môi lên, “Cặp sừng hươu của em rất dễ thương.”

“Cảm ơn.” Tiêu Tiêu ho nhẹ một tiếng, biểu diễn trên sân khấu thì không cảm thấy gì, bị anh nói như thế ngược lại có chút xấu hổ, cô cúi đầu kéo khóa kéo của chiếc áo khoác bông lên để che giấu.

“Lạnh à?” Nhiệt độ trong hội trường vừa phải, nhưng bên ngoài tuyết đang rơi nặng hạt. Huống chi vừa rồi cô còn đang mặc đồ biểu diễn mỏng manh thế kia.

“Một chút thôi, tí nữa là hết rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn đột nhiên nắm lấy bàn tay ửng đỏ của cô, “Sao lạnh thế này?”

Tiêu Tiêu bỗng kinh ngạc, bàn tay nhỏ đã bị bàn tay lớn hơi thô ráp bao lấy trong lòng bàn tay. Bàn tay của đàn ông trời sinh đã thô dày cứng cáp hơn phụ nữ, nhưng lúc Nhiễm Huy nắm tay, cô không có cảm giác mạnh mẽ có lực như vậy, Đoạn Mặc Ngôn – người này, ngay cả nắm tay cũng mang theo sự khống chế mãnh liệt.

Tiêu Tiêu chột đỏ cả mặt, “Anh Đoàn, em không sao.....”

“Lạnh như đá luôn rồi này.” Đoạn Mặc Ngôn vừa nói, vừa cầm tay cô đặt vào trong túi áo khoác ngoài của mình.

Hiệu trưởng Cổ thấy tình hình bên này, gương mặt giống như đang nghiêm túc xem biểu diễn mang theo vẻ hơi kinh ngạc quay sang, “Tổng giám đốc Đoàn, sao thế?”

“Tay của Tiểu Tiểu lạnh đến hồng mất rồi, tôi ủ ấm cho em ấy.” Đoạn Mặc Ngôn thẳng thắn vô tư nói.

Đầu tiên hiệu trưởng Cổ hơi sững sốt, sau đó cười ha ha một tiếng, nửa đùa nửa dò xét nói: “Tổng giám đốc Đoàn đây thật sự là một ông anh tốt nha, chỉ là yêu thương như thế, bạn học Tiêu Tiêu chắc là khó mà tìm được bạn trai rồi đây!”

“Em ấy có bạn trai rồi.” Đoạn Mặc Ngôn nghiêng đầu sang hỏi Tiêu Tiêu, “Bạn trai em đâu?”

“Nhiễm Huy là nhân viên công tác bên bộ phận âm thanh, đang bận việc phía sau sân khấu ấy.”

“Bạn trai của bạn học Tiêu Tiêu cũng là sinh viên trường ta à?”

“Đúng ạ, hiệu trưởng, anh ấy là bạn cùng lớp của em, tên là Nhiễm Huy.” Vì muốn cho hiệu trưởng Cổ nghe rõ hơn, nên Tiêu Tiêu chỉ có thể dịch người đến phía trước ngực của Đoạn Mặc Ngôn cười nói. Chỉ là giới thiệu bạn trai mình cho ban lãnh đạo nhà trường cứ có cảm giác là lạ thế nào ấy.

Bỗng chốc dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay cho màn biểu diễn đặc sắc trên sân khấu, hiệu trưởng Cổ đơn giản đáp lại một tiếng, rồi quay đầu lại vỗ tay theo hoàn cảnh, Tiêu Tiêu cũng muốn vỗ tay, nhưng tay vẫn nằm trong túi giữ ấm nhân tạo không thể nào nhúc nhích được.

“Bạn học Tiêu Tiêu.” Giáo viên chủ nhiệm ở một bên khác gọi cô, Tiêu Tiêu quay đầu lại, chỉ thấy cô giáo chủ nhiệm xưa nay vô cùng nghiêm khắc lúc này lộ ra nụ cười thân thiết hiếm có, “Em đưa anh trai em đi xem chữ lưu niệm do chính tay thầy Đoạn viết chưa?”

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, lén lút siết chặt tay của Đoạn Mặc Ngôn, còn nhìn về phía anh cầu cứu, “Chữ lưu niệm chính tay viết.....”

Đoạn Mặc Ngôn nhận được tín hiệu, hiểu rõ tiếp lời, “Là chữ mà ông nội viết cho thư viện đó, anh xem qua ảnh chụp rồi.”

Thầy, thầy Đoạn Đình Chi là ông nội anh ấy? Tiêu Tiêu tròn mắt lú lẫm, vậy ba của anh ấy chẳng phải là.....Woa... Thật là kinh người mà.....

Thấy dáng vẻ ngờ nghệch của cô, Đoạn Mặc Ngôn bật cười, không tự chủ dùng ngón cái xoa xoa mu bàn tay của cô.

Tiêu Tiêu cả kinh, rút tay lại theo bản năng. Đoạn Mặc Ngôn quái lạ nhìn sang, cô lúng túng cười, “Em hết lạnh rồi, cảm ơn anh Đoạn.”

12. Chương 12: Chương 11

Buổi biểu diễn kết thúc mỹ mãn, Nhiễm Huy vừa nhận được tin nhắn của Tiêu Tiêu vội vàng chạy đến bắt tay chào hỏi với ban lãnh đạo nhà trường, quả thật không thể không mừng thầm. Tiêu Tiêu đã đi giúp bọn trẻ ở viện phúc lợi ra về, đợi cô hết bận, Đoạn Mặc Ngôn và Nhiễm Huy đã cùng với các lãnh đạo tách ra rồi. Tiêu Tiêu thật sự dẫn Đoạn Mặc Ngôn đến trước cửa thư viện trường, chỉ cho anh khối đá hiếm trên đồng tuyết, trên đó chính là hai chữ “Thư Viện” được viết theo lối chữ thảo do thầy Đoạn đề tên. Nhiễm Huy biết được sự thật, còn kinh ngạc hơn so với Tiêu Tiêu.

“Anh Đoạn này, thầy Đoạn quyên góp hỗ trợ xây dựng tòa thư viện này là niềm kiêu hãnh của sinh viên trường chúng em đó, sách ở trong này còn đầy đủ hơn cả trong thư viện thành phố nữa, hơn nữa còn có rất nhiều sách gốc hiếm có, rất nhiều sinh viên trường khác đều ngưỡng mộ bọn em đó nha.” Tiêu Tiêu nói, ngay sau đó cười rạng rỡ nói tiếp, “Anh nói cảm ơn thầy Đoạn giúp bọn em nhé.”

“Anh sẽ mà.” Đoạn Mặc Ngôn gật đầu, thấy mũi của Tiêu Tiêu bị đông cứng đến đỏ ửng lên, “Được rồi, hôm nay không còn sớm nữa, các em về kí túc xá đi.”

Thấy anh muốn rời khỏi, Tiêu Tiêu vội gọi anh lại, “Anh Đoạn, em muốn xin lỗi anh.”

Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày.

Tiêu Tiêu nhìn Nhiễm Huy, lại quay trở lại nói: “Chuyện vé máy bay lần trước, là em quá không biết điều, lãng phí ý tốt của anh, em xin lỗi.”

Đoạn Mặc Ngôn gật đầu, yên lặng trong chốc lát, nghiêm túc hỏi: “Là vì anh đã làm tổn thương lòng tự trọng của em sao?”

“Em.....” Tiêu Tiêu há miệng, phát hiện có một số lời nói thật sự không dễ dàng nói ra. Cô nhìn Nhiễm Huy ra ám hiệu, ý bảo muốn nói chuyện riêng với Đoạn Mặc Ngôn.

Nhiễm Huy tuy không mấy tình nguyện, nhưng vẫn đi sang một bên.

Tiêu Tiêu cúi đầu dầm lên tuyết, im lặng một lúc, mới ngẩng đầu lên nói: “Em, ách, em biết em có vẻ như hơi làm kiêu, đi ra ngoài chơi đều do anh mời, em thấy ngại lắm, bây giờ ngay cả vé máy bay anh cũng mua giúp bọn em luôn, em lại càng.....” Cô nhìn anh, “Em, ừm, cảm thấy anh Đoạn là một người tốt, em hi vọng có thể duy trì tình bạn này với anh, em thật sự rất để ý, nên, em không muốn bọn em ỷ lại vào anh quá nhiều, đặc biệt là về mặt tiền bạc, như vậy, không tốt.....”

Đoạn Mặc Ngôn nhún mày tỏ vẻ không hiểu, “Tâm tư của mấy cô gái nhỏ các em khó đoán quá, Tiểu Tiểu, khi em đối mặt với anh không cần suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần em vui là tốt lắm rồi.” Anh dừng lại một chút, “Anh có tiền hơn em, đây là sự thật, tiền đối với anh mà nói không hề quan trọng, không cần phải vì tiền của ai nhiều hơn mà cảm thấy lo lắng, em có rất nhiều thứ so với sự giàu có của anh, chỉ là em không phát hiện ra thôi.”

Tiêu Tiêu nhìn anh chăm chú, hai lúm đồng tiền lún sâu vào, “Anh Đoạn, anh tốt thật đó. Sau này em sẽ chú ý hơn.”

“Được rồi, anh kêu Viên Kha đưa lại vé máy bay cho hai người.”

“Không, không cần đâu, chuyện có thể tự lập cánh sinh, bọn em vẫn hi vọng tự mình làm lấy.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô nhóc nhỏ này quả thật là càng thêm sầu mà, vừa rồi nói cũng như không.

Thấy vẻ mặt khốn quẫn không hề che giấu của anh, Tiêu Tiêu không nhịn được phì cười, bây giờ cô có chút hiểu ra rồi, lần trước anh ấy không phải cố ý nói ra những lời như thêm anh ấy chỉ là EQ thấp mà thôi. Hôm nay anh ấy đến đây, đã chứng tỏ thái độ của anh ấy rồi.

“Anh Đoạn, tấm lòng của anh, em xin nhận, thật sự cảm ơn anh nhiều lắm.” Tiêu Tiêu cười tươi như hoa.

Đoạn Mặc Ngôn không biết vì sao cô lại cười lên, anh sớm đã bỏ cuộc với chuyện suy đoán rồi. Cô gái này có chuyện hay không có chuyện đều cười được cả, hiểu được cô ấy sẽ tổn thương rất nhiều tế bào não.

Tóm lại, cô ấy cười là được rồi. Đoạn Mặc Ngôn chỉ cảm thấy có một dòng nước mát chảy trong cơ thể, môi khẽ cong lên.

Hai người đưa mắt nhìn theo Viên Kha chở Đoạn Mặc Ngôn về, Nhiễm Huy hỏi Tiêu Tiêu lúc này nói gì, Tiêu Tiêu nói đại khái với anh, Nhiễm Huy vừa nghe bọn họ đã giải quyết mâu thuẫn, cười đến không ngậm miệng lại được, anh ôm chặt lấy cô, hôn một cái lên má cô, “Tiểu Tiểu, em lợi hại quá, ngày tháng tốt đẹp của chúng ta sắp bắt đầu rồi!” Bối cảnh của người đó sâu như vậy, lại coi trọng anh với Tiêu Tiêu như thế, ngày tháng thăng quan tiến chức còn cách bọn họ bao xa nữa chứ?

“Đã nói là không được nghĩ như thế rồi mà.” Tiêu Tiêu không đồng tình chau mày lại.

“Đúng đúng đúng, không nghĩ như thế, không nghĩ như thế.” Nhiễm Huy cười toe toét phụ họa.

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy đã bỏ xuống tảng đá trong lòng, hát ngâm nga trở về kí túc xá, ai biết vừa mở cửa, chỉ thấy năm cô bạn cùng phòng của mình và mấy cô bạn phòng khác đang vây lại thành vòng tròn bàn tán sôi nổi, thấy cô về đều đồng thời im lặng, tầm mắt đồng loạt bắn qua.

“Tiểu Tiểu!”

“Có mặt!” Tiêu Tiêu bị tiếng kêu đồng thanh mang theo không khí thăm vắn làm cho hết hồn, dựa sát vào cánh cửa không dám đi lên phía trước.

Lão tứ, lão ngũ trong kí túc xá bước lên phía trước không nói lời nào trái phải mỗi người nhấc một bên, để cô ngồi xuống chiếc bàn dài ở giữa phòng, bốn phía lập tức vây lại thành một vòng, chị hai mở đèn pin trên di động rọi về phía cô, “Thành thật khai báo đi!”

Tiêu Tiêu bị rọi vào nheo mắt lại, thật là có cảm giác như bị ép hỏi vậy, “Khai báo gì chứ?”

Các cô gái lập tức ồn ào lộn xộn hỏi tới tấp,

“Anh chàng đẹp trai đó là ai?”

“Cậu với anh chàng cao đẹp giàu kia có quan hệ gì?”

“Tại sao cậu lại ngồi trên hàng ghế của ban lãnh đạo?”

“Sao giờ này cậu mới về?”

“Cậu ăn cơm chưa?”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía người đưa ra câu hỏi không ăn nhập gì – lão đại của kí túc xá, lão đại vô tội nói: “Thì các cậu hỏi hết cả rồi, mình chỉ có thể hỏi câu này thôi.”

Tiêu Tiêu đập bàn bật cười ha hả lên.

“Cậu đừng có cười, thành thật chút đi!” Chị hai lớn tiếng nói.

Tiêu Tiêu nhìn lão nhị đang nhập vai, “Chị hai à, cậu không học hệ công an thật là uổng phí nhân tài mà, nếu không khoa diễn kịch chuyên nghiệp cũng được đấy.”

“Nhanh lên đi đừng có đáng trống lảng nữa, bọn mình đều tò mò muốn chết rồi nè, anh chàng đẹp trai đó rốt cuộc là có thân phận gì?” Một bạn học phòng bên cạnh tóm lấy cô dùng sức lắc lắc.

Tiêu Tiêu giơ tay đầu hàng, “Mình nói mình nói, anh ấy là một người anh mà mình quen lúc đi làm thêm, chính là anh Đoạn mà mình từng nói với mọi người đó, anh ấy là tổng giám đốc của một công ty khoa học kỹ thuật, hôm nay đến xem chương trình biểu diễn của trường ta.”

“Thì ra anh ấy chính là anh Đoạn mà cậu hay kể hả!” Các chị em trong kí túc xá tuy đều biết cô có quen một người bên ngoài xã hội, thường xuyên ra ngoài ăn cơm các thứ, nhưng không ngờ lại là một nhân vật đẹp trai phong độ như thế, còn là tổng giám đốc của công ty khoa học kỹ thuật nữa? Có nói quá không vậy?

“Tổng giám đốc công ty! Anh mấy mới bao nhiêu tuổi chứ? Khoảng ba mươi không?”

“Hai mươi sáu.”

“Wow—” Một đám con gái háo sắc chịu không nổi cảm thán liên tục.

“Vậy quan hệ của cậu với anh ấy là gì, bên bờ thứ hai của cậu hả?”

“Nói bậy gì đó?”

“Mình có nói bậy đâu? Mình ở trên sân khấu rõ ràng thấy hai người có hành động mờ ám, anh ấy còn để tay của cậu vào túi áo nữa mà!”

“Lúc đó anh ấy nói tay của mình lạnh, tốt bụng ừ ừ ấm dần mình thôi.”

“Thôi đi! Thế giới bây giờ ấy à, nắm tay thôi đã có thai rồi đấy cậu không biết sao?”

“Loài người ơi, các người thật là xấu xa.” Tiêu Tiêu nói thầm.

“Tiểu Tiểu, không phải bọn mình tra hỏi cậu, mà nói thật đi, có phải anh ấy có ý với cậu không?” Lão tứ hỏi.

“Không có, mình xin các cậu luôn ấy, đừng có nói bậy nữa, anh ấy với Nhiễm Huy cũng là bạn bè, hơn nữa anh ấy có vợ chưa cưới rồi.”

“Vợ chưa cưới chưa phải là vợ, đừng lo, nếu như anh ấy có ra tín hiệu với cậu, thì mau mau quăng Nhiễm Huy đi cặp với anh ấy đi.” Lão tứ xem ra còn kích động hơn cô, “Nhiễm Huy tuy là không tệ, nhưng so với anh Đoạn của cậu, thì khoảng cách cứ như một trời một vực ấy.”

Tiêu Tiêu nhú chặt mày, “Anh ấy rất tốt, nhưng bọn mình không phải loại quan hệ đó, cũng sẽ không trở thành kiểu quan hệ đó.”

Lão tứ nhìn cô với vẻ mặt trẻ nhỏ khó dạy, “Cậu đó, người phải hướng chốn cao mà đi, nước thì nhằm chỗ thấp mà chảy, coi như không phải loại quan hệ đó, thì cũng có thể tạo điều kiện để trở thành mối quan hệ đó mà, đừng cố chấp thế.”

“Tiểu Tiểu thế này gọi là trong sáng, đâu có thực tế giống như cậu vậy.” Lão đại kí túc xá nói.

“Cậu ấy thế này là ngây thơ thì có.”

“Mặc kệ là thế nào, mình với anh Đoạn là tình bạn cách mạng đơn thuần, bây giờ là vậy, tương lai cũng sẽ như vậy.” Tiêu Tiêu nói chắc chắn.

Hai ngày sau tết Nguyên Đán, Tiêu Tiêu được nghỉ lễ, ở lại nhà của cô dưỡng hai ngày, chuẩn bị hành lí về quê. Một đêm trước khi cô đi về, cô Tiêu đã đóng gói một ít đặc sản để cô mang đi cùng. Tiêu Tiêu nhìn bao lớn bao nhỏ kêu gào xách không nổi nữa rồi.

“Không sao, ngày mai cô tiễn cháu ra trạm xe lửa, về đó kêu ba cháu ra bến xe đón cháu là được rồi.”

Tiêu Tiêu nhếch môi, không nói gì.

Cô Tiêu nhìn cháu gái, cười một cái rồi nói: “Có lẽ chúng ta nên gọi ba cháu lên đây đón năm mới, dù sao trong nhà cũng chỉ có hai cha con cháu.”

“Bọn cháu tốt lắm, trong nhà còn có họ hàng lui tới mà, với lại, hai mươi chín bọn cháu còn phải đi cúng tất niên cho mẹ nữa.”

“Ừm.” Cô Tiêu khẽ thở dài một tiếng, nắm lấy tay Tiêu Tiêu, “Về nhà trò chuyện với ba cháu nhiều một chút, tán gẫu này kia, trong lòng ông ấy vẫn thương yêu cháu, chỉ là không biết thể hiện như thế nào thôi.”

Tiêu Tiêu gật đầu. Câu nói này cô đã nghe từ nhỏ đến lớn, ông nội, ông ngoại, bà ngoại của cô, còn có tất cả bà con họ hàng đều nói như thế.

Hai mươi tháng chạp, Tiêu Tiêu về đến thành phố H, nơi cô lớn lên từ nhỏ. Cô xuống xe lửa, không gọi điện báo ai đến đón cả, một thân một mình khiêng bao lớn bao nhỏ lên xe buýt, xe chạy khoảng hơn bốn mươi phút, cô đã đến trước cửa nhà.

Sau khi đổ mồ hôi đầy người xách một đồng hồ lên tới lầu sáu, Tiêu Tiêu lấy chìa khóa nhà ra mở cửa. Trong nhà không có ai, vẫn vắng lặng như xưa, dường như tất cả vết tích đều dừng lại vào hai mươi năm trước.

Một năm không về nhà, trong phòng bếp chất đầy chén đĩa chưa rửa, dưới đất trái một miếng rác phải một miếng rác, trên sofa toàn là quần áo và báo chí vứt lung tung, nếu không phải lịch treo tường cho thấy đã qua một năm, thậm chí cô còn nghi ngờ rằng mình đã trở về vào ngày này của năm ngoái.

Tiêu Tiêu quét dọn căn phòng của mình, trải giường gọn gàng, cầm máy sưởi thử hong ấm tấm chăn đã một năm chưa dùng qua. Cô quét dọn căn nhà từ trong ra ngoài một lần, khi cô mới vừa loay hoay kết thúc công việc, cánh cửa được mở ra lần nữa, cha của Tiêu Tiêu, Tiêu Hoàn Nhân trở về. Năm nay ông ấy chỉ mới bốn mươi lăm tuổi, có thể nhìn ra thời trẻ là một chàng trai anh tuấn, nhưng bây giờ đầu tóc đã bạc phơ, già dặn như một ông cụ sáu mươi tuổi.

“Ba.” Hai cha con đối diện nhau, Tiêu Tiêu cứng nhắc kêu một tiếng.

“Ừ, về rồi hả?”

“Dạ.”

Rất nhanh hai người đã kết thúc đoạn đối thoại ngắn ngủn, người cha đi vào phòng bếp, cô con gái thì tiếp tục làm chuyện của mình.

Không lâu sau Tiêu Hoàn Nhân đã làm xong hai món ăn đơn giản, một tay bưng một đĩa đặt lên bàn cơm đầy đồ đặc lợn xộn, “Ăn cơm đi.”

“Dạ.” Tiêu Tiêu bỏ lại công chuyện đang làm, đi rửa tay, rồi rửa hai bộ chén đĩa sạch sẽ ra, bới cho mỗi người một chén cơm, yên lặng ăn cơm.

Một bữa cơm hai người không ai nói một câu, tựa như Tiêu Tiêu không phải vừa mới trở về từ trường đại học, mà Tiêu Hoành Nhân cũng chẳng phải một năm chưa gặp con gái của mình, đã quen với việc..... nhìn mà như không thấy.

13. Chương 13: Chương 12

Tiêu Hoành Nhân ăn xong trước, rót một ly trà uống hết liền đi vào phòng, nghe được một tiếng cạch vang lên từ cánh cửa, Tiêu Tiêu khẽ thở phào một hơi.

Cô ăn cơm xong rồi, một mình tiếp tục dọn dẹp căn nhà sạch sẽ, rồi cô đi tắm, tóc còn chưa khô, đã mệt mỏi ngã xuống chần đệm đã trải sẵn, hít một hơi thật sâu rồi lại thở ra. Cô nhìn chăm chăm trần nhà vì bị ẩm ướt mà bong tróc ra thật lâu, mãi cho đến khi di động vang lên, cô mới ngồi bật dậy.

Là Nhiễm Huy gọi tới, anh muốn xác nhận xem cô đã an toàn về đến nhà chưa, lúc này Tiêu Tiêu mới nhớ ra mình còn chưa báo bình an cho anh và cô của cô. Cô nói với anh vài câu đơn giản, rồi muốn gọi cho cô Tiêu, mới phát hiện ra Đoạn Mặc Ngôn thế mà cũng gọi điện đến.

Thời gian là khoảng hai tiếng trước, cô để di động trong ba lô nên đã lỡ mất. Vốn muốn gọi lại, nhưng nhớ ra anh ấy nói hai này nay anh ấy sẽ ở nước ngoài, vì vấn đề chênh lệch thời gian, cô vẫn là nhấn một tin báo bình an mà thôi. Thuận tiện vào xem vòng bạn bè một chút, cô nghĩ ngợi một hồi, đăng một tấm hình tự chụp bản thân trên chuyến xe lửa chật chội, còn kèm theo tựa đề: [Lệnh trời giao trách nhiệm lớn lao cho kẻ này, nhất định phải bắt cô ấy chen chúc trên chuyến xe đường dài trong nước..... Được rồi, thì tôi tự chuốc lấy cực khổ vậy. *thở dài* *thở dài*]

Hai giờ sáng Đoạn Mặc Ngôn vẫn đang chơi bài với bạn, nghe thấy một tiếng tính tong, ném xuống đôi át trong tay, mở di động ra nhìn chăm chú vào dòng tin nhắn không được mấy chữ, ra khỏi giao diện lại vào xem bài đăng của người bạn duy nhất trong vòng bạn bè.

Anh tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào bài đăng một lúc lâu, bất chợt phát ra một tiếng cười phì từ mũi. Không biết vì sao, anh lại hiểu được câu nói mang hàm ý phức tạp của Tiêu Tiêu.

Một cô gái kì quặc.

“Anh đang xem gì thế?” Bạn chơi bài tò mò khi thấy anh hiếm khi có tâm trạng vui vẻ.

“Không có gì.” Đoạn Mặc Ngôn cất di động vào.

Từ khi Tiêu Tiêu về nhà, cũng không thường ăn cơm ở nhà, bởi vì qua năm mới cũng là ngày tốt để bạn bè năm bờ bốn bể tụ tập lại với nhau, còn có hai cô bạn thân của cô là Tô Vi và Đồng Dĩ Diệc cũng trở về, thậm chí có khi ngay cả giữa trưa cũng kêu cô ra đi ăn.

Tuy trời rất lạnh, nhưng cô vẫn tình nguyện mỗi ngày đều ra ngoài, bởi vì ở trong nhà, chỉ có thể lặng im đối mặt với ba mà thôi.

Hai mươi chín tháng chạp, hai cha con nhà họ Tiêu đến núi tổ cúng tất niên cho ông bà tổ tiên và mẹ của cô, lần qua lần lại hết một ngày mới về, Tiêu Tiêu lấy con gà đã cúng tổ ra nấu, bưng cái nồi lẩu ra đặt lên bếp điện từ trên bàn ăn, cô đi đến trước cửa phòng ngủ đã đóng chặt, muốn gõ cửa gọi ba ra ăn cơm, lại mơ hồ nghe được tiếng khóc.

Đúng, là tiếng khóc. Từ khi cô có ký ức, mỗi lần ba đi thăm mộ mẹ, lúc về đều sẽ đau đớn khóc một trận.

Ông ấy yêu mẹ, rất sâu sắc, rất yêu bà ấy. Vậy mà ông ấy yêu mẹ bao nhiêu, thì lại hận cô bấy nhiêu.

Bởi vì cô chính là kẻ tội đồ dẫn đến cái chết của mẹ. Do cô nên mẹ chết vì sinh khó, ngày sinh nhật của cô, cũng chính là ngày giỗ của mẹ.

Bản thân lúc nhỏ không hiểu vì sao người ta ai cũng có mẹ, mà cô lại không có, khi cô quay đầu sang hỏi ba, thì nhận được một ánh mắt hung tợn khác thường và một cái tát không hề nương tình. Nếu mà lúc đó

ông nội qua đời rồi, thì có thể cô sẽ bị đánh chết cũng không chừng. Sau này khi lớn lên dần dần, cô mới hiểu ra, mình không chỉ không có mẹ, mà cha thì có cũng như không. Ở trong nhà của cô, trước nay chưa từng có cái gọi là cha nghiêm cha hiền, ông ấy không quan tâm thành tích của cô ra sao, sức khỏe của cô thế nào, chỉ là làm tròn nghĩa vụ của mình như một cái máy. Cô đã từng lấy lòng, đã từng cẩn thận, cũng đã từng gây gổ, lúc nghiêm trọng nhất thậm chí còn bỏ nhà đi, nhưng chẳng có tác dụng gì cả, cũng ngay lúc đó, từ miệng của cậu, cô mới biết được sự thật tàn khốc rằng mình chính là kẻ giết chết mẹ, cô gần như sụp đổ. Từ đó không bao giờ gây gổ với ba nữa, chỉ duy trì quan hệ máu mủ lạnh lẽo thế này.

“.....Ba, ăn cơm thôi”

“Ăn một mình đi!” Tiêu Hoàn Nhân quát lớn một tiếng.

Hốc mắt Tiêu Tiêu nóng lên, quay đầu nhìn sang nồi lẩu còn đang bốc hơi nóng trên bàn, chậm rãi đi qua đó bấm tắt bếp điện từ đi, cầm chìa khóa mở cửa nhà ra.

Ai ngờ vừa mở cửa, lại thấy ông anh hàng xóm Tống Hiếu Nhiên ở nhà đối diện đột nhiên đứng ngoài cửa sắt.

“Anh Hiếu Nhiên.” Tiêu Tiêu cực kỳ kinh ngạc, dùng sức chớp chớp mắt ép cho nước mắt đã dâng lên trong hốc mắt trở về.

“Tiểu Tiêu, đã lâu không gặp.” Tống Hiếu Nhiên mặc một chiếc áo khoác màu xanh lam phẳng phiu, chăm chú nhìn cô xuyên qua cánh cửa sắt, trong giọng nói mang theo chút hoài niệm.

Tiêu Tiêu khó tin mở cánh cửa sắt ra. “Sao anh lại ở đây thế?” Chẳng phải anh ấy đang ở nước ngoài sao?

“À, bọn anh về đây ăn tết.”

“Bác gái bọn họ cũng về luôn hả?” Thật ra gia đình họ Tống hai năm trước đã dọn đến thành phố Q sống trong căn nhà lớn mà Tống Hiếu Nhiên mua.

“Phải, đến đây nào, mấy cái này là cho nhà em đó, chú Tiêu có ở nhà không?”

“Ồ, cảm ơn anh.....” Tiêu Tiêu nhìn vào trong nhà, hơi khó xử.

Tống Hiếu Nhiên nhìn phòng ăn với nồi lẩu ở sau lưng cô, chợt hỏi: “Em muốn ra ngoài à?”

“À, ừ..... Em đi mua nước tương.”

“Vậy anh đi cùng em.” Tống Hiếu Nhiên để đồ vào trong nhà, làm một động tác mời với cô.

“Hả, không cần đâu.....”

“Không sao, anh cũng đang muốn xuống đi dạo lòng vòng, dù sao cũng mấy năm rồi chưa về đây.”

Thế là vài phút sau, Tiêu Tiêu và Tống Hiếu Nhiên im lặng đi về phía siêu thị ở gần đó, hiển nhiên cô còn chưa thoát khỏi tâm trạng phức tạp trong lòng.

Bởi vì đối với cô, Tống Hiếu Nhiên không chỉ đơn giản là anh trai hàng xóm, anh ấy còn là mối tình đầu của cô nữa.

Hai nhà Tống – Tiêu đối diện nhau, đàn ông của hai gia đình cũng làm việc cùng một đơn vị, vì thế mà thường xuyên qua lại với nhau, chuyện gia đình cô nhà họ Tống cũng biết rất nhiều, đặc biệt là anh trai Tống Hiếu Nhiên lớn hơn cô chín tuổi chơi với cô từ nhỏ đến lớn, bọn họ từng rất thân thiết, sự ngăn cách giữa cô với ba, anh ấy đều biết hết, cũng chính anh ấy là người đã cho cô niềm an ủi và sự động viên trong lúc cô yếu đuối nhất, mới làm cho cô không đến mức tự sa ngã. Sau khi lên trung học, cô phát hiện tình cảm của mình, yêu thâm anh ấy hơn ba năm dài, vào ngày biết được điểm tốt nghiệp trung học, anh đặc biệt đến giúp cô điền nguyện vọng, thật không dễ dàng gì cô mới tỏ tình với anh, trả lời cô lại là một tiếng thở dài. Qua mấy ngày, anh đưa cô bạn gái về ra mắt cha mẹ dẫn đến trước mặt cô, bảo cô kêu một tiếng “chị dâu”.

Năm ấy cô mười tám tuổi lại nếm được nỗi đau khi thất tình.

“À..... Chị dâu cũng về luôn ă?” Thở ra một làn khói trắng, Tiêu Tiêu nhẹ giọng hỏi. Cô không biết qua hai năm rồi gặp lại Tống Hiếu Nhiên rốt cuộc là có tâm trạng gì, tóm lại là rối như tơ vò.

Tống Hiếu Nhiên kéo áo khoác khép lại, cười khê nói: “Em không có chị dâu nữa, chia tay rồi.”

“Hả?” Hai năm trước anh ấy giới thiệu bạn gái cũng là lần cuối bọn họ gặp nhau, nhưng lúc đó bọn họ trông có vẻ ân ái lắm mà, “Sao vậy anh?”

“Tính cách không hợp chứ sao.” Tống Hiếu Nhiên hời hợt nói, “Em thì sao, có bạn trai chưa?”

Tiêu Tiêu ngượng ngùng cười cười, gật đầu một cái.

“Ô?” Tống Hiếu rõ ràng có chút kinh ngạc, “Không ngại cho anh xem ảnh chứ?”

Tiêu Tiêu suy nghĩ một hồi, mở di động lên, màn hình chính là ảnh cô với Nhiễm Huy chụp chung.

Tống Hiếu Nhiên đẩy cặp kính không gọng lên, nhìn một lúc rồi trả lại cho cô, “Cũng được, nhìn có hơi giống anh đấy, chỉ là không đẹp trai bằng anh thôi.”

Tiêu Tiêu cười khê, “Anh Hiếu Nhiên đây đẹp trai rạng ngời hào hoa phong nhã phong độ ngất trời, ai mà có thể hơn anh được chứ.”

“Con nhóc xảo trá này, gan vẫn còn lớn đấy nhỉ, dám chọc anh đấy hả!” Tống Hiếu Nhiên ôm lấy cổ của cô, trở tay véo lên mặt cô.

Thuở thiếu thời bọn họ cũng thường chơi đùa như thế, Tiêu Tiêu đụng vào lồng ngực của anh, cười hì hì ra tiếng.

Đêm ba mươi, hai cha con Tiêu Tiêu và Tiêu Hoàn Nhân cùng nhau trải qua đêm giao thừa. Bên ngoài vang lên tiếng pháo lụp bụp, tiếng ti vi trong nhà cũng rất lớn, có vẻ như gia đình này cũng rất náo nhiệt. Ngoại trừ không có tiếng nói chuyện.

Tiêu Tiêu chuẩn bị ba món ăn đặt trên bàn, Tiêu Hoàn Nhân bày sẵn chén đĩa cho người vợ đã khuất, còn rót thêm một ly rượu, cũng rót cho bản thân một ly.

Tiêu Tiêu bới cơm, hai người yên lặng ăn cơm như bình thường vẫn vậy.

Kể từ khi ông nội mất ba năm trước, hằng năm đây là ngày mà cô thấy khó chịu nhất. Nhà nhà đều vô cùng náo nhiệt, chỉ mỗi nhà cô là không khí chết chóc nặng nề. Cô thậm chí còn không dám nghĩ ngợi nhiều, cô sợ suy nghĩ đó sẽ khiến cô mất ngủ.

Rõ ràng một bàn thức ăn phong phú, nhưng cô chỉ và xong một chén cơm coi như hoàn thành nhiệm vụ, rồi cất chén đĩa của mình vào phòng bếp, cô trở ra phòng khách ngồi xuống, mắt nhìn chăm chăm người dẫn chương trình đang đọc báo cáo chuẩn bị cho hoạt động của đêm cuối năm, nhìn môi của anh ta mấp máy, nhưng đã nói gì thì cô lại không rõ.

Tiêu Tiêu liếc nhìn đồng hồ, bảy giờ năm mươi phút, đợi đến khi đêm giao thừa kết thúc, còn hơn bốn tiếng đồng hồ nữa, cô có thể kiên trì lâu đến vậy không, cô không biết. Bởi vì giống như lời nguyên vậy, đêm giao thừa mỗi năm, bọn họ luôn kết thúc bằng tiếng cãi vã và tiếng khóc của cô.

Tiêu Hoàn Nhân vẫn đang yên lặng uống rượu nhắm nháp đồ ăn trên bàn cơm.

Trong nhà tựa như có máy hút chân không đang rút không khí ra vậy, Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy tức ngực không thôi, đứng dậy muốn đi mở cửa sổ ra, chợt nghe tiếng gõ cửa vang lên.

Cô lấy làm lạ mở cửa ra xem, chỉ thấy Tống Hiếu Nhiên tay cầm bình rượu mặt cười rạng rỡ đứng bên ngoài cửa, “Anh đến tìm chú Tiêu uống rượu.”

Tiêu Hoàn Nhân nghe tiếng ngạc nhiên thò đầu ra dò xét, chợt cười nói: “Là Hiếu Nhiên hả, mau vào đây!”

“Chú Tiêu, chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!”

Tiêu Tiêu chuẩn bị cho Tống Hiếu Nhiên một bộ chén đĩa, lấy thêm một ly rượu cho anh.

Hiếu Nhiên ngược mắt nhìn cô, “Em cũng đến làm một ly đi?”

“Em pass.” Tiêu Tiêu cười cười, “Nhưng mà em phải đi kính bác Tống và bác gái một ly.” Nói rồi cô lại cầm một cái ly bước nhanh ra khỏi cửa.

Tiêu Hoàn Nhân và Tống Hiếu Nhiên cạn một ly, liền nghe thấy tiếng Tiêu Tiêu nhiệt tình chào hỏi với mẹ Tống vừa ra mở cửa, Tống Hiếu Nhiên rót đầy cho ba Tiêu, cười khẽ một tiếng nói: “Tiêu tiêu trưởng thành rồi.”

Tiêu Hoàn Nhân im lặng một lúc, gật đầu: “Đúng vậy.”

14. Chương 14: Chương 12.2

Đoạn Mặc Ngôn ngồi ở một góc trong ngôi nhà tổ của nhà họ Đoạn, gác chân lên ghế dựa, yên tĩnh cầm máy tính bảng mà xem. Vốn là anh phải ở New York kí hợp đồng với khách hàng, lại bị mẹ đại nhân đích thân mời về đây. Ngoài sảnh lớn cách đó không xa người nhà đang tụ tập, người lớn trẻ nhỏ bày ra mấy cái bàn lớn, tiếng nói cười tiếng cụng ly, tiếng vui đùa của trẻ con hòa vào nhau, cực kỳ náo nhiệt, anh lại giống như nhà sư ngồi thiền thờ ơ lặng thinh.

Ngón tay của anh lướt lên lướt xuống, đang xem tài liệu chi tiết của Tiêu Tiêu. Lúc mẹ cô dạy học tình nguyện ở vùng núi vì sinh cô khó nhọc mà qua đời, cha cô đổ hết mọi tội lỗi lên người cô, đối với cô vẫn luôn làm như không nghe không thấy..... Anh có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng cô gái như cô nhất định có một gia đình hòa thuận, thuận buồm xuôi gió, không ngờ thế mà lại sinh trưởng trong một gia đình đơn thân rạn nứt thế này. Cô không trở thành một cô gái có vấn đề đã là điều may mắn nhất trong nỗi bất hạnh rồi, sao còn có thể vui tươi rạng rỡ thế này? Anh nhớ trong nhà bọn anh có một cô em họ, cha mẹ li hôn, mỗi người đều có gia đình riêng, đối xử với con bé cũng coi như không tệ, mà đã quậy đến mức phải đi khám bác sĩ tâm lý rồi, ngày nào cũng buồn khổ lắm lì như cả thế giới nợ nó vậy.....

“Mấy người ai nấy đều giả vờ giả vịt làm gì chứ! Chẳng phải mấy người không muốn thấy tôi sao, tôi đi ngay bây giờ, để mấy người khỏi phiền lòng!” Nghĩ tới ai thì người đó lên tiếng, Đoạn Mặc Ngôn ngược mắt lên, nhìn về phía cô em họ đập cái ly rồi khóc lóc bỏ chạy, nhíu mày, lại rũ mắt xuống nhìn gương mặt tươi cười trong máy tính bảng, dùng ngón trỏ ấn ấn lên lúm đồng tiền trên màn hình.

Hạ Dung là vợ chưa cưới của anh nên cũng có mặt trong đêm đoàn viên của nhà họ Đoạn, hơn nữa mọi mặt đều suôn sẻ, rất được người nhà họ Đoạn yêu thích. Cô ta đã ngà ngà say cầm lấy ly rượu nho đi tới, “Haiz, em họ của anh tội nghiệp thật đấy, nghe nói khi con bé còn nhỏ tuổi đã bị ép phải đi khám bác sĩ tâm lý rồi hả?”

Đoạn Mặc Ngôn không bình luận gì thêm.

Quả nhiên là đề tài này không thể khơi dậy hứng thú của anh, Hạ Dung ngồi xuống cạnh anh, nhìn người chồng chưa cưới qua năm mới mà vẫn mặc toàn thân màu đen, nhưng lại giống như một cái hố đen thu hút tầm nhìn của người khác, khẽ nhấp một hớp rượu, “Gia đình anh đều đang ăn mừng năm mới, một mình anh ngồi ở đây, cũng lạc loài quá đi?”

“Không cần em bận tâm.”

Hạ Dung bĩu môi, “Không phải anh thích náo nhiệt sao?” Bình thường anh gần như mỗi tối đều lăn lộn trong các kiểu sống về đêm, không đến một hai giờ sáng thì tuyệt đối sẽ không dọn đường về nhà, thế nhưng anh lại ghét tết đến, mẹ của anh nói anh đã ba năm không ở nhà đón năm mới rồi, hơn nữa mỗi năm đều bận việc ở nước ngoài, dường như cố ý tránh đi vậy.

Đoạn Mặc Ngôn lật sang trang khác. Anh thích náo nhiệt, nhưng không thích kiểu náo nhiệt toàn dân thế này. Tất cả mọi người đều cười ngu ngơ, đến chỗ nào cũng chúc mừng, một tỷ mấy người giống như bị tẩy não vậy, vì một ngày như thế mà buộc mình vui vẻ. Nếu như có máy thăm dò tình cảm, thì trên trời có thể xuất hiện lốc xoáy tình cảm khổng lồ mất. Khổng lồ đến mức khiến người ta thấy ghét.

“Chúng ta cùng nhau qua đó chúc ông nội một ly đi.”

“Không đi.”

“Anh.....” Hạ Dung tức đến mức thiếu chút nữa trợn trắng mắt, “Mọi người tụ tập lại một chỗ anh cũng thờ ơ làm thinh, rốt cuộc phải như thế nào anh mới vui vẻ hả!”

“Hai đứa ở đây hết làm gì thế?” Một giọng nói dịu dàng truyền tới, chính là bà chủ của gia đình này, mẹ của Đoạn Mặc Ngôn bà Trần Thanh Hòe. Bà là con gái của một thương gia giàu có người Malaysia gốc Hoa, quen biết với ba Đoạn hồi cùng du học ở Havard, rồi gả về Trung Quốc.

“Dì.” Hạ Dung thu lại vẻ mặt tức giận, đứng lên mỉm cười dịu Trần Thanh Hòe ngồi xuống, “Cháu thấy Mặc Ngôn buồn chán, nên qua đây với anh ấy.”

Trần Thanh Hòe nhìn con trai một cái, tức giận cười nói: “Cháu mặc kệ nó, tính của nó là vậy đó. Trong nhà có náo nhiệt thế nào, cũng không liên quan đến chuyện của nó đâu.”

“Đúng vậy, mới vừa rồi cháu còn nói anh ấy nữa đó.”

Đoạn Mặc Ngôn ngay cả mí mắt cũng không giở lên.

Trần Thanh Hòe than nhẹ một tiếng, nghiêng người giũt máy tính bảng trong tay Đoạn Mặc Ngôn ra, “Không dễ gì Tiểu Hạ mới đến nhà chúng ta đón năm mới với con, con không thể ngồi chơi với con bé một chút sao?”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn mẹ một cái, “Cô ấy tự biết chơi mà.”

“Dì, cháu không sao, cháu chỉ là sợ anh ấy buồn chán thôi.” Hạ Dung cũng vội nói.

“Cháu đừng có nói giúp nó, tính tình của nó thế nào dì còn không hiểu sao? Lúc nhỏ còn biết cười, bây giờ ngay cả cười cũng quên luôn, lần nào cũng vậy hết.” Mẹ Đoạn bắt chước Đoạn Mặc Ngôn kéo khóe miệng trễ xuống, “Cháu xem, chính là như vậy đó.”

Thì ra dì Trần cũng không phải nói giúp cô, mà là bà ấy ôm một bụng tức đang muốn phát tác ra.

Đoạn Mặc Ngôn xoa xoa giữa chân mày, biết mẹ mình một khi cần nhần thì sẽ nói mãi không thôi, huống chi còn có Hạ Dung làm người nghe, “Mẹ, mẹ có thể nói cái gì đó khác hơn được không?”

“Chuyện khác? Cũng được, con định khi nào thì kết hôn với Tiểu Hạ, mẹ không thể đợi để bùng cháu rồi đây.”

Hạ Dung vừa nghe thấy, liền mím môi cười nhìn Đoạn Mặc Ngôn.

“Con còn chưa có dự định đó đâu.” Đoạn Mặc Ngôn lại lạnh nhạt trả lời.

Sắc mặt của Hạ Dung khê biến đổi, nhưng cũng lập tức nói: “Cháu cũng chưa tính đến đó, dì ơi.”

Trần Thanh Hòe nhìn cô cười cười, “Mấy người trẻ tuổi các con ấy, tâm tư đều che giấu hết..... Đúng rồi, Tiểu Hạ này, mới vừa gọt trái cây đó, cháu có muốn đi ăn một chút không?”

“.....Cháu đi lấy một ít đến cho hai người ăn nhé.” Hạ Dung đứng dậy rời khỏi.

Đợi cô đi ra rồi, mẹ Đoạn nhìn sang con trai của mình.

“Con cũng.....” Đoạn Mặc Ngôn muốn tránh đi, bị Trần Thanh Hòe nhấn xuống, “Con đợi đó, mẹ nói chuyện với con một chút.”

Đoạn Mặc Ngôn bất đắc dĩ rút đôi chân dài lại.

Trần Thanh Hòe ngồi cạnh anh, dịu giọng nói: “Rốt cuộc con có muốn kết hôn với Tiểu Hạ không?”

“Chúng con đã đính hôn rồi còn gì.”

“Nhưng mẹ nghe nói con lại đang..... quan tâm một cô gái khác, phải không?”

“Sao mẹ biết?” Đoạn Mặc Ngôn không đáp mà hỏi ngược lại.

“Ôi dào, tóm lại là có người nói chứ sao.”

“Mẹ, con không hi vọng mẹ hỏi tới chuyện riêng của con.”

“Mẹ là mẹ của con! Hơn nữa con phải biết là con đã đính hôn với Tiểu Hạ rồi, thì không nên rước lấy những chuyện không cần thiết nữa, nhé?”

“Chuyện của con tự con biết liệu mà làm, mẹ không cần quan tâm.” Đoạn Mặc Ngôn đứng lên, “Con hơi mệt rồi, đi nghỉ ngơi trước đây.”

“Cái thằng con này.....” Trần Thanh Hòe không ngăn cản được, chỉ có thể nhúu đôi mày thanh tú nhìn theo bóng lưng rời đi của anh. Thằng con trai này của bà, trong nhà không có ai quản được, cũng không biết có ai có thể trị được nó không đây.

Tiêu Tiêu ngồi ở nhà họ Tống một lúc, rồi trở về nhà mình, phát hiện ba mình và Tống Hiếu Nhiên vẫn đang uống rượu.

Cô thấy mặt của Tống Hiếu Nhiên đã đỏ ửng, hiểu ra tửu lượng của anh cũng không cao lắm, pha một ly trà đậm để trước mặt anh, lại nói: “Chúng ta uống vừa phải là được rồi, chút nữa còn phải xem tiết mục cuối năm đây.”

“Đừng lo, hôm nay vui vẻ, lâu lắm rồi anh không uống rượu với chú Tiêu, có say cũng không sao đâu.” Tống Hiếu Nhiên cười với cô nói: “Em đi xem chương trình cuối năm đi, đợi đến tiết mục giao tiếp chéo thì gọi bọn anh.”

“Ha ha ha, cháu ở bên ngoài nhất định là có rèn luyện qua, đoán chừng chú uống không lại cháu rồi.”

“Chú Tiêu, chú khiêm tốn quá rồi, tửu lượng của chú vẫn luôn cao vậy mà!”

Tiêu Tiêu lắc đầu cười khẽ, chính mình lại đi đến sô pha ngồi xuống, toàn thân đều thư giãn ra, bài ca trên ti vi dường như cũng khá dễ nghe.

Vừa qua mười giờ, Tiêu Hoàn Nhân uống say được Tống Hiếu Nhiên và Tiêu Tiêu cùng nhau dìu lên giường nằm.

“Thật không dễ gì, anh Hiếu Nhiên, anh thế mà lại uống hơn cả ba em nhé.” Tiêu Tiêu vừa đóng cửa vừa cười nói.

Tống Hiếu Nhiên cười cười, không nói câu nào đi vào phòng bếp lấy cây lau nhà, lau đi một vũng rượu dưới chỗ ngồi của anh lúc này.

Tiêu Tiêu không thể tin được, “Anh gian lận hả?”

“Tửu lượng không được, cũng có thể nghĩ cách làm cho chú Tiêu thỏa chí chứ.” Tống Hiếu Nhiên nháy mắt với cô.

Tiêu Tiêu nhìn anh chăm chú một lúc, nhận lấy cây lau nhà chà chà hai cái, rũ mắt cong môi, lần nữa ngẩng đầu lên nhìn anh, “Em biết anh làm thế là vì em, cảm ơn anh, anh Hiếu Nhiên.”

Tống Hiếu Nhiên đẩy mắt kính, nhìn cô gái ở trước mặt, người mà anh gần như đã nhìn cô từng bước trưởng thành, “Anh cũng không biết anh làm như vậy có đúng hay không nữa.”

“Như vậy là tốt lắm rồi, thật đó, ba em cũng rất vui nữa.”

“Thế thì tốt..... Qua nhà anh xem chương trình cuối năm không?”

“Thôi ạ,” Tiêu Tiêu lắc đầu, cô đã để anh Hiếu Nhiên ngồi với ba rất lâu rồi, sao có thể qua đó làm phiền thời gian gia đình người ta đoàn viên nữa chứ, “Bỗng dưng cảm thấy tiết mục cuối năm cũng không có gì hay, nên em muốn đi ngủ đây.”

“Cũng được, em nghỉ ngơi sớm chút đi, bình lặng mà qua năm mới.” Tống Hiếu Nhiên bước lên trước một bước, nhìn cô thật sâu, giọng nói hơi hạ xuống một chút, “Anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Trái tim của Tiêu Tiêu đập mạnh một cái, ngẩng đầu lên mắt đối mắt với anh trong chốc lát, mấp máy môi, cuối cùng vẫn là muốn nói lại thôi, cô gạt đầu, tiễn anh ra cửa.

Đợi anh đi rồi, Tiêu Tiêu dọn dẹp chén đĩa, tắm rửa, trở vào phòng vừa lau tóc vừa nhận tin nhắn chúc mừng của những người nhắn đến sớm, hơn nữa cũng nhắn đi tin nhắn chúc mừng năm mới của mình. Làm xong xuôi hết mọi thứ, cô lại trở ra phòng khách một mình ngồi rúc trên sofa xem chương trình cuối năm. Bất giác đã gần đến mười hai giờ, người dẫn chương trình vẫn chưa bắt đầu đếm ngược, bên ngoài đã bắt đầu vang lên tiếng pháo chói tai, hơn nữa còn liên miên không dứt, cảm giác như cả thành phố đều đang náo động lên. Tiêu Tiêu đi đến ban công gần đường chính, nhìn con đường gần như bị khói pháo vây quanh, phía xa xa dâng lên từng đợt pháo hoa đẹp để chói mắt, từ từ cười rộ lên.

Năm nay không có cãi nhau, không có nước mắt, còn gặp được anh Hiếu Nhiên đã lâu không gặp. Ba cũng rất vui vẻ. Tốt quá.

Cô cầm di động chụp một tấm ảnh pháo hoa, đăng lên vòng bạn bè, [Năm mới vui vẻ, đêm giao thừa tốt nhất từ trước đến nay, hi vọng năm nay lại lập nên một tầm cao mới. Hứa chứ? *pháo hoa**pháo hoa*]

Vừa đăng lên, Nhiễm Huy đã gọi điện đến, chúc bạn gái năm mới vui vẻ, Tiêu Tiêu nghe thấy tiếng mặt chược vang lên soàn soạt cùng với tiếng cười nói trong điện thoại, thì biết gia đình anh nhất định rất náo nhiệt. Nhiễm Huy hưng phấn kể cho cô nghe mình đang thắng, Tiêu Tiêu cười cười trò chuyện với anh vài câu, rồi nói không quấy rầy anh phát tài nữa liền cúp máy.

Cô quay qua gọi điện cho bà ngoại và gia đình của cậu, gia đình của cô chúc tết, điện thoại còn chưa nói xong, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, thế mà lại là Tống Hiếu Nhiên.

“Tiểu Tiểu, năm mới vui vẻ.” Anh cười tủm tỉm nhìn cô mở cửa sắt ra.

“Ừm, năm mới vui vẻ nha anh Tống.” Tiêu Tiêu cũng vui vẻ đáp lại.

“Anh vốn muốn nhắn tin cho em, mới phát hiện ra anh không có số di động hiện tại của em, nghĩ thầm em vẫn chưa ngủ, nên anh qua gõ cửa.”

“Muốn ngủ cũng phải đợi qua hết một hồi náo nhiệt này chứ.” Tiêu Tiêu chỉ chỉ về phía đường lớn vẫn đang vang lên tiếng pháo nổ.

“Thế em có muốn lên sân thượng chơi pháo hoa không?” Tống Hiếu Nhiên như làm ảo thuật biến ra mấy ống màu sắc sỡ.

“Hả?” Tiêu Tiêu ngạc nhiên chớp chớp mắt, trước kia vào đêm giao thừa cô vẫn thường cùng anh đi chơi pháo hoa, nhưng bây giờ.....

“Không đi à?”

“Được thôi, đi nào.” Tiêu Tiêu cười, nếu người đàn ông ba mươi tuổi này đã có hứng thú như thế, sao cô lại có thể không chơi cùng? “Em đi thay cái áo ấm đã, anh Hiếu Nhiên, anh cũng mặc dày thêm chút đi, trên đó lạnh lắm.”

“Vây được, hai phút nhé.”

Tiêu Tiêu vào phòng thay cái áo bông dày vào, thuận tiện gọi điện cho Đoạn Mặc Ngôn chúc tết.

“Anh Đoạn, chúc mừng năm mới!” Cô cười nói đầy sức sống.

“.....Tiểu Tiểu, chúc mừng năm mới.”

Nếu như Tiêu Tiêu biết đây là cuộc gọi chúc tết đầu tiên mà Đoạn Mặc Ngôn nhận được, không biết có vì được cưng chiều mà lo sợ không đây, nhưng lúc này trong lòng Tiêu Tiêu chỉ nghĩ rằng cuộc gọi của cô có thể kết nối đã coi như cô may mắn lắm rồi.

“Chúc anh năm nay tài lộc đến ào ào, gia đình vạn sự như ý!”

“Cám ơn, câu nói này của em nghe trôi chảy thật đấy.” Giọng nói trầm thấp mang theo ý cười truyền qua loa nghe.

“Đương nhiên rồi.”

“Em đón năm mới ở đâu thế?”

“Ồ nhà đó.”

“Ồ, khi nào thì về đây?”

“Hi hi, em phải qua luôn rằm tháng giêng, về đó em mang cho anh mấy món đặc sản ở đây của bọn em nhá!”

“Được, khi nào về thì gọi điện cho anh, anh đi đón em.”

“Sao dám làm phiền ngài đến đây, tự mình em là được rồi, với lại em phải qua nhà của cô trước, có lẽ dượng sẽ lái xe đến đón em.” Tiêu Tiêu nghe thấy Tống Hiếu Nhiên ở bên ngoài kêu một tiếng, vội vã nói, “Em không nói với anh nữa, em phải đi đốt pháo hoa rồi đây!”

“Đốt pháo hoa?”

“Phải đó, lãng mạn lắm phải không, đừng hâm mộ em quá nhé!”

Đối phương cười khẽ, “Em đi đi!”

15. Chương 15: Chương 13

Rạng sáng của năm mới, Tiêu Tiêu và Tống Hiếu Nhiên như trẻ con đốt rất nhiều pháo hoa trên sân thượng, tựa như đã trở về khoảng thời gian trước kia. Cô nhìn về phía ông anh mỗi tình đầu mà bây giờ đối mặt nhau trong lòng vẫn còn đau âm ỉ, chợt hiểu ra một ông anh mất rồi lại có được so với một người yêu muốn mà không có được thì tốt hơn nhiều, lần này cô nhất định không thể làm hỏng nữa.

Vốn nghĩ rằng có thể giữ liên lạc với Tống Hiếu Nhiên đã tốt lắm rồi, không ngờ ngày mừng hai gia đình bọn họ sang chúc tết, anh lại nói cho cô biết sau này anh có mở một phòng khám bệnh tâm lý ở thành phố B cũng chính là nơi cô học đại học, qua tết thì có thể chính thức khai trương rồi.

“Vẫn là trở về nước tốt hơn, mọi người đều có thể chăm sóc lẫn nhau, Hiếu Nhiên, sau này con phải chăm sóc cho Tiểu Tiểu đó, có gì ngon thì mang cho em nó, thức ăn trong căn tin trường học không bổ dưỡng gì đâu.” Mẹ Tống nói.

“Con biết rồi.”

“Tiểu Tiểu này, cháu cũng đã lên năm ba, sắp tốt nghiệp rồi, tương lai có dự định gì chưa, tiếp tục học lên nghiên cứu, hay là muốn tìm việc làm?”

Tiêu Hoàn Nhân nói: “Chẳng phải nên tốt nghiệp tìm việc làm sao? Con gái học nhiều quá làm gì, tôi không có dư tiền đóng cho nó đâu.”

Mí mắt của Tiêu Tiêu cũng chưa hề động đậy.

Mẹ Tống lại nhìn không nổi, “Anh nói gì thế, con gái học nhiều thì sao chứ? Tôi nói anh đấy Tiêu Hoàn Nhân, Tiểu Tiểu nó có muốn học thì anh lấy tiền ra cho tôi, có nghe không hả!”

Hai nhà quan hệ thân thiết, mẹ Tống lại là người tính tình nóng nảy, sớm đã nhúng tay vào chuyện gia đình của nhà họ Tiêu mấy lần rồi, nhưng bắt đắ dĩ Tiêu Hoàn Nhân cứ y như cục đá vậy vừa thối vừa cứng, có nói thế nào cũng không thông được, vì thế mà bà vẫn luôn chẳng có sắc mặt tốt đẹp gì với ông ấy.

“Ha ha, dì Tống, cháu đang đăng kí giành suất học bổng đi du học, nếu như được thì cháu sẽ kiên trì du học, nếu như không được, vậy thì cháu sẽ liệu mà làm thôi!” Tiêu Tiêu cười nói.

Trong phòng khách yên tĩnh mấy giây, Tống Hiếu Nhiên nói: “Tiểu Tiểu, cho anh số di động của em đi.”

“À, được!”

Qua mừng năm, Tống Hiếu Nhiên đưa ba mẹ về thành phố Q, sau đó định trực tiếp đến thành phố B luôn, nói là chờ cô ở đó.

Qua mười lăm âm lịch, Tiêu Tiêu lại chen chúc trên xe lửa hai mươi mấy tiếng đồng hồ, khoảng 8-9 giờ tối thì về đến thành phố B, ở trên xe cô đã nhận được cuộc gọi của Tống Hiếu Nhiên, nói muốn đến đón cô. Vì đã liên lạc với cô Tiêu, nên cô liền uyển chuyển từ chối. Tống Hiếu Nhiên cũng không miễn cưỡng, chỉ nói qua hai ngày nữa sẽ gọi cô ra cùng ăn bữa cơm.

Được cô Tiêu đón về nhà họ Đậu, Tiêu Tiêu lấy phần lớn đặc sản địa phương đã gói sẵn đưa cho cô Tiêu, nhưng vẫn còn giữ lại một phần dự định ngày mai cho viện phúc lợi và Đoạn Mặc Ngôn.

Cô vừa đi lên lầu vừa định gọi cho Đoạn Mặc Ngôn nói trước một tiếng, lúc này màn hình lóe lên, đối phương gọi cho cô trước mất rồi.

“Tiểu Tiêu, em đến rồi hả?”

“Phải đó, anh Đoạn.”

“Có muốn ra ngoài chơi một chút không, anh qua đón em.”

“Hôm nay trễ quá rồi, ngày mai được không anh? Em có mang cho anh một ít đặc sản nè, có thịt khô lạp xưởng, còn có một ít cải chua ngâm nữa, ngon lắm đó nha.”

“Thật sao? Cám ơn em..... Vậy ngày mai anh đón em đến nhà, em làm cho anh ăn nhé.”

Tiêu Tiêu cười khanh khách, “Ngài khó hầu hạ quá nha, tặng ngài nửa thành phẩm vẫn chưa được, còn phải nóng hầm hập đưa đến trước mặt ngài mới được à.”

“Tại vì anh không biết làm mà.” Đoạn Mặc Ngôn nói một cách đúng lý hợp tình.

“Dạo này, đàn ông biết nấu cơm giá thị trường cao hơn đó anh à.” Tiêu Tiêu hài hước nói một câu, “Sáng mai Nhiệm Huy cũng đến rồi, với lại em định qua viện phúc lợi thăm đám nhóc, đến chiều tối mới qua nhà anh chúc tết được không?”

“Được thôi, anh lúc nào cũng rảnh, kể bận bịu như em hết bận thì gọi nhé, anh đến đón em.”

“Đừng có cười em nữa, chị Hạ ngày mai có ở đó không?”

“Em muốn gặp cô ấy sao?”

“Em muốn chúc tết chị ấy đó, chị dâu tương lai mà.” Tiêu Tiêu cười hì hì nói.

“Vậy ngày mai anh gọi cô ấy tới.”

Sáng ngày thứ hai, Tiêu Tiêu đi đón Nhiệm Huy, lại thấy anh xách mấy bao quà tặng tới, phần nào cũng tương đối cao cấp, nói rằng đều dành để tặng cho Đoạn Mặc Ngôn hết. Tiêu Tiêu cười anh xách mấy thứ già dặn như một ông già vậy, ngay cả nhân sâm sừng hươu cũng đem lên. Hơn nữa không nói lời nào đã giành một phần nhân sâm dự định tặng cho viện trưởng Vương.

Hai người gặp nhau vội vã, tiếp đó lại mỗi người một ngã, Nhiệm Huy về trường học cắt đồ, cô thì bắt xe đi đến viện phúc lợi.

Bọn trẻ ở viện phúc lợi thấy cô đến tất cả đều cực kỳ vui mừng nhào lên người cô, chị Thích Hôn chị Thích Hôn cứ thế gọi mãi, líu lo ríu rít chúc cô năm mới vui vẻ. Trái tim của Tiêu Tiêu tan chảy mất rồi, bắt được đứa nào thì hôn mạnh lên mặt của đứa đó, chọc cho đám nhóc la hét không ngừng.

Chơi đùa với bọn trẻ một lúc lâu, Tiêu Tiêu mới nghỉ ngơi một chút, đi chúc tết viện trưởng Vương và các nhân viên trong viện, viện trưởng Vương còn muốn đưa cho cô một bao lì xì, nhưng Tiêu Tiêu thế nào cũng không chịu nhận, ngược lại nhét những thứ cô đem tới vào tay viện trưởng Vương, nói rằng đồ không nhiều lắm, cho đám nhóc nếm thử một chút cũng tốt.

Viện trưởng Vương cảm kích nhận lấy, chỉ là cảm thấy nhân sâm quý giá quá, từ chối mãi, Tiêu Tiêu nói: “Cô thường bị thiếu máu, môi đều trắng bệch ra, cũng nên bồi bổ thân thể một chút, nếu không lấy đâu ra sức là chăm sóc cho bọn nhỏ chứ?”

Viện trưởng Vương nói không lại cô, chỉ có thể nhận lấy.

Tiêu Tiêu định ra ngoài chơi với đám nhóc tiếp, quay đầu trông thấy Hiên Hiên, không khỏi hỏi: “Viện trưởng, việc nhận nuôi Hiên Hiên tiến hành tới đâu rồi? Chính là đôi vợ chồng trẻ họ Vương không thể sinh con kia, phải không ạ?”

Nghe thế nụ cười của viện trưởng Vương chợt vụt mất, “Khoảng thời gian gần đây cô đang phiền lòng vì chuyện này đây.”

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Haiz, sau lễ giáng sinh, cô có đi gặp gia đình đó phỏng vấn một lần, lần này cô cố ý tập kích bất ngờ, nhưng cô lại thấy trong nhà bọn họ có rất nhiều tên lưu manh ngồi chung một chỗ hút thuốc uống rượu, sau đó chị Vương có nói với cô rằng mấy người đó là do anh họ của cô ấy dẫn tới, bọn họ cũng không biết. Nhưng cô đã hỏi qua người khác rồi, người ta nói thường xuyên có mấy kẻ hỗn tạp ra vào căn nhà của bọn họ.”

“Chẳng phải bọn họ không có hồ sơ phạm tội sao?”

“Đúng..... Giấy tờ gì bọn họ cũng đưa ra rồi, bọn cô cũng bàn bạc xong xuôi rồi, thật ra trước tết bọn họ đã có thể mang Hiên Hiên trở về, nhưng cô cứ cảm thấy không yên tâm, nên tìm có thoái thác, với lại còn nhờ người quen trong cục công an giúp cô điều tra, bây giờ còn chưa có kết luận. Hai ngày nay bọn họ càng ép càng chặt, mấy câu thô tục cũng mắng luôn rồi.”

Tiêu Tiêu không khỏi lo lắng. Lễ nào bọn họ nhận nuôi Hiên Hiên, là có mục đích khác? Nếu thật sự như vậy, các cô nên làm thế nào đây?

Vừa qua bốn giờ chiều ngày hôm đó, anh Vương chị Vương dắt theo “ông anh họ” và mấy người nữa tới, bọn họ không nói lời nào đã nhét mười ngàn đồng vào tay viện trưởng Vương, chị Vương xoay người liền muốn bế Hiên Hiên đi.

Tiêu Tiêu thấy người đến chẳng hiền lành gì, sớm đã ôm Hiên Hiên vào lòng, muốn giấu cậu bé đi, ai ngờ chậm mất một bước, cô bị mấy người đàn ông mặt mày dữ tợn bao vây lại.

“Giao con trai tôi ra đây.” Chị Vương giờ bàn tay gấn gáy móng giả ra.

“Hiên Hiên không phải con trai của cô.”

“Hừ, đâu ra con điểm này vậy!” Chị Vương cười lạnh một tiếng, đi lên tát một cái.

Trên mặt Tiêu Tiêu lập tức bị vạch ra hai đường máu, cô hét lên, “Cô làm gì thế!”

Hiên Hiên sợ đến mức toàn thân run lên, ôm chặt cổ của Tiêu Tiêu không dám ngẩng đầu.

“Các người làm gì vậy, bà Triệu, gọi cảnh sát!”

“Tao xem thử ai dám!” Anh Vương rút một con dao ra, xắc xước hét một tiếng, “Cảnh sát mà đến, thì chỗ này chính là hiện trường án mạng!”

Dì Triệu bị dọa đến đánh rơi di động.

Anh Vương ngoài cười trong không cười đi đến trước mặt viện trưởng Vương, “Viện trưởng Vương, tôi cũng không muốn dọa tới bà đâu, nhưng ông đây đã tốn công phí sức cực khổ tìm đủ một đồng giấy tờ cất chớ giao cho bà rồi, bà còn kẻo nhều không giao hàng cho ông! Dầu gì năm trăm năm trước chúng ta cũng là người một nhà, sao bà lại không giúp người thân thể chứ? Bà chẳng phải muốn một ít phí thủ tục sao? Giữ lấy mười ngàn đồng này đi, đừng khách sáo. Mau chóng làm xong thủ tục giúp tôi, thì chúng ta đường ai nấy đi, thế nào?”

“Được, các người đi về trước đi, ngày mai tôi sẽ.....”

“Đừng tưởng ông đây là đầu gối, bà đi mà làm liên cho tôi!” Anh Vương kề dao vào cổ viện trưởng Vương.

“Tôi, làm không được.” Viện trưởng Vương cảm nhận được cần cổ lạnh lẽo, nhưng giọng bà vẫn run run nói ra.

“Làm không được?” Anh Vương kề dao gần thêm một phần.

“Viện trưởng!” Dì Triệu kinh hãi kêu lên.

Tên họ Vương lộ ra hàm răng cửa cao thấp không đều cười âm u, “Làm không được? Sao bà lại làm không được? Vậy nửa năm nay bà đang đùa ông đây à? Tôi nói cho bà nghe hôm nay dù thế nào đi nữa, tôi đều phải mang con trai của tôi đi.”

Chị Vương vừa nghe, lại bắt đầu giựt đứa nhỏ trong lòng Tiêu Tiêu ra, Tiêu Tiêu biết một khi Hiên Hiên rơi vào tay của bọn họ là tiêu đời, cô bảo vệ đầu của Hiên Hiên, ôm nó thật chặt, dùng hết sức không để cho người ta kéo ra. Chị Vương chau mày, mở miệng chửi con điểm này con điểm kia, nắm lấy tóc cô dùng sức mà đánh, đánh đến hưng phấn còn đạp cô bằng giày cao gót, Tiêu Tiêu muốn né lại bị đám đàn ông bao vây cô ngăn lại, bị đánh đến trên đầu trên mặt và toàn thân đều đau rất lên, hơn nữa còn bị giày cao gót đạp vào xương cẳng chân, giống như bị đinh nện vào xương vậy, cô đau đến hét lên, đầu đổ mồ hôi lạnh môi trắng bệch khuỷu một chân xuống.

Mấy nhân viên của viện phúc lợi lớn gan muốn qua cứu cô, nhưng đều bị con dao sáng loáng của bọn chúng dọa cho lùi lại, một cậu bé xông lên trước, bị một gã đầu trọc không hề thương tình đá văng ra.

“Dừng tay, đừng đánh người, mấy người rốt cuộc muốn gì!” Sau khi thấy Tiêu Tiêu bị đánh viện trưởng Vương bắt đầu gào thét, bà muốn đi lên phía trước liền bị tên họ Vương kia bắt lại.

“Được rồi, đừng tức giận.” Vương Răng Cửa hơi hột khuyên vợ một câu, lại nhếch nhác quay sang viện trưởng Vương nói, “Viện trưởng, bà xem, đây đứa không đứa con cho chúng tôi, làm cho vợ tôi tức giận thành vậy đó? Lỡ như bị chứng uất ức thì sao? Mấy người có chịu trách nhiệm không?”

“Các người thật là ngang ngược mà, tôi lại càng không thể giao Hiên Hiên cho các người!” Viện trưởng Vương tức đến mức trước mắt tối sầm, đứng cũng sắp đứng không vững nữa rồi.

“Vậy được thôi, hôm nay nếu như không làm xong thủ tục, người ở đây ai cũng đừng mong có thể đi được!”

16. Chương 16: Chương 14

Tiêu Tiêu bị kéo vào sảnh lớn, đôi tay nhỏ bé run rẩy của Hiên Hiên sống chết siết chặt quần áo của cô, nước mắt nước mũi chảy không ngừng.

“Không sao, Hiên Hiên, không sao đâu.” Tiêu Tiêu nhịn đau đến trên người, thấp giọng an ủi nó. Dĩ nhiên cô cũng sợ, thậm chí cô cũng đã cắn răng thật chặt, chỉ sợ buông lỏng ra một chút thì sẽ để cho bọn họ nghe được tiếng run lập cập, toàn thân và trong lòng cô đều muốn không màng tất cả lập tức chạy khỏi nơi này, nhưng lúc này lại có một suy nghĩ càng mãnh liệt hơn, đó chính là nhất định phải bảo vệ Hiên Hiên, không để cho nó rời khỏi vòng tay của cô.

Tên Vương Răng Cửa còn đang ép viện trưởng Vương giao ra giấy tờ nhận nuôi, mấy tên anh em được mời đến đứng một bên hút thuốc nói mấy chuyện cười dơ bẩn, chị Vương chịu không nổi tiếng khóc của con nít, kéo ông chồng qua một bên, không kiên nhẫn bảo hấn ra nghĩ cách giải quyết nhanh hơn một chút, gã họ Vương xoa xoa cằm, “Hay là em đi ‘chăm sóc’ cho con nhỏ sinh viên đó một chút nữa đi, anh ép bọn chúng chọn một trong hai.”

“Được.” Chị Vương giẫm giày cao gót đi đến trước mặt Tiêu Tiêu, lấy ra một con dao nhỏ sắc bén, “Con điểm nhỏ kia, tao cạo lông mày cho mày nhé, khuyên mày đừng nên nhích lộn xộn đó, nát mặt rồi thì tao không chịu trách nhiệm đâu.”

“Cô muốn làm gì?” Tiêu Tiêu cảnh giác muốn đứng lên, lại bị ả đàn bà kia thô bạo đè xuống.

“Viện trưởng Vương, bà thấy tố chất thần kinh của vợ tôi rồi đấy, bà mà không kí tên nữa, tôi không dám chắc cô ấy muốn làm gì đâu!” Vương Răng Cửa vô lại buông lỏng tay.

“Các người.....” Viện trưởng Vương tức đến mức tay cũng run lên trong vô thức.

Chị Vương cầm con dao nhỏ dán lên mặt của Tiêu Tiêu trượt từ từ, cái miệng hôi mùi tỏi nồng nặc nhả ra câu nói xấu xa, “Để tao xem nào, ở đâu là lông mày, ở đâu là gương mặt nhỉ, tao cận thị nhìn không rõ lắm.”

“Cô tránh ra!” Sóng lưng Tiêu Tiêu rét lạnh, không có cô gái nào không sợ bị hủy hoại gương mặt cả, cô giơ chân đạp mạnh vào ả ta, ả đàn bà kia trong một thoáng không đề phòng, bị cô đạp ngã xuống đất.

Chị Vương té chống vó lên trời, chọc cho đám côn đồ cười ha hả lên, ả ta then quá hóa giận đứng lên chửi tục mấy câu, đi lên trước nắm lấy tóc của Tiêu Tiêu, tát hai cái bốp bốp, ả ta vừa muốn lấy con dao nhỏ ra rạch tới, lại thấy một người đàn ông cao to không biết từ khi nào đã đứng trước cánh cửa đã mở ra của dàn cửa sáu cánh. Anh ta đứng ngược sáng nên không thấy rõ mặt, toàn thân mặc một bộ đồ màu đen với tư thế thẳng tắp khiến cho cô ta rùng mình một cách khó hiểu.

“Chồng ơi!”

Gã họ Vương nghe tiếng gọi, quay đầu qua thấy ngoài cửa có người, chắc một tiếng bước nhanh qua đó, “Xin lỗi anh bạn, hôm nay trong nhà có chuyện.....” Không ngờ lúc này còn có người tới, thẳng bốn mắt canh giữ bên ngoài đi đâu mất rồi?

Hắn ta vừa đi đến trước cửa muốn dọa người mới đến, câu nói còn chưa nói hết, đầu của hắn chợt bị nắm lại một cách hung ác tông vào cây cột bên cạnh, thoáng chốc máu tuôn như suối. Vương Răng Cửa gào khóc thảm thiết, chị Vương hét chói tai, người của viện phúc lợi và Tiêu Tiêu đều sợ đến ngất người, bốn tên côn đồ đều kinh hãi, móc dao ra xông về phía bọn họ gào lên: “Chúng mày ở đâu ra đấy!”

Người đến hoàn toàn không nói lời nào, đi lên phía trước sải một bước chân dài liền đạp ngã một người, người theo sau anh ta cũng lắc người đi lên phía trước lưu loát ném qua vai giải quyết một người, chỉ trong chớp lát, cả bốn tên đều bị quật ngã trên đất, không ngừng rên rỉ.

“Cậu Đoàn!” Viện trưởng Vương khiếp sợ kêu lên.

Chị Vương thấy hai người đàn ông anh tuấn mặt mày hung tợn đi tới, vội ném con dao nhỏ xuống dùng đòn sát thủ, giả vờ tội nghiệp nói: “Đừng đánh tôi, cầu xin các người đừng đánh tôi mà, tôi bị bọn họ ép buộc thôi!”

Bình thường ả dùng chiêu này, thì người có dữ tợn hơn nữa cũng sẽ nể ả là một người phụ nữ yếu đuối mà bỏ qua cho ả, xưa giờ ả chưa từng thật sự chịu qua nỗi đau da thịt nào..... Nào còn chưa suy nghĩ xong, ả đàn bà đó chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bụng đau nhói từng cơn, mới hiểu ra rằng mình đang bị đánh. Đau đớn chỉ trong mấy giây đã lan ra toàn thân, ả nằm sòng soài trên mặt đất ngay cả nói cũng không hó hé được, rúc lại thành một cục, đổ đầy mồ hôi lạnh. Xương của ả..... Có phải đã bị gãy rồi không?!

Môi dưới Tiêu Tiêu khẽ run, ôm lấy Hiên Hiên nói không nên lời nhìn Đoàn Mặc Ngôn đang từ trên cao nhìn xuống ở trước mặt.

Trải qua khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, cả cuộc đời này đây là màn bạo lực thể xác đáng sợ nhất mà cô từng trải qua, thân thể cô vẫn còn đang đau rát, nhịp tim của cô vẫn đang nhảy rất nhanh, trong chớp lát cô không dám tin rằng mình đột nhiên được an toàn rồi.

Đoàn Mặc Ngôn khom lưng, ngón trở lướt qua gò má sưng đỏ của cô.

“Tiểu Tiêu, con bé đáng thương, cháu chịu khổ rồi!” Viện trưởng Vương và những người khác đều xông tới, bà vội đi lên phía trước bế Hiên Hiên ra, nhìn những đường máu trên mặt Tiêu Tiêu và đầu tóc rối bời của cô mà đau lòng không thôi, “Còn bị thương ở đâu nữa không?”

“Cháu, không sao.....” Tiêu Tiêu trả lời theo bản năng, ngơ ngác đứng lên, bỗng dưng xương chân của cô giống như bị biến thành bông gòn vậy, vừa mới đứng lên lại mềm nhũn ngã khụy xuống.

Đoàn Mặc Ngôn vươn tay đỡ lấy cánh tay của cô, “Tiểu Tiêu.” Anh chăm chú nhìn cô đến giờ vẫn còn đang đờ đẫn, thấp giọng kêu một tiếng, nhắc cô lên.

“Anh, anh Đoàn.” Khi thần kinh bắt đầu thả lỏng ra, Tiêu Tiêu phát hiện bản thân lại không khống chế được cả người run rẩy lên, thậm chí hàm răng đang run lập cập cô cũng không thể nào khép lại được.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn gương mặt trắng bệch chỉ có màu đỏ không tự nhiên từ vết máu bên má phải, Đoàn Mặc Ngôn cảm thấy có người chắc chắn phải trả giá thật đắt.

“Em.....” Tiêu Tiêu mấp máy môi, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, ngu ngơ nói không nên lời, viện trưởng Vương vừa đỡ Hiên Hiên, vừa dùng tốc độ nhanh nhất kể lại đại khái chuyện vừa xảy ra một lần.

“A a, đầu của tôi bị té ra rồi, mau đưa tôi đến bệnh viện đi, xin các người mau đưa tôi đến bệnh viện đi—” Vương Răng Cửa nằm trên đất che lại cái đầu đang không ngừng chảy máu gào lên.

Đoạn Mặc Ngôn mắt nhắm tịt tai ngơ, ôm lấy Tiêu Tiêu hỏi: “Người đàn bà kia đánh em hả? Đau ở đâu?”

Tiêu Tiêu máy móc chỉ vào chân phải.

Chị Vương ban nãy còn ngang ngược càn rỡ, bây giờ đã ngã nằm trên đất, miệng còn không ngừng nôn mửa.

Viện trưởng Vương tin đạo tấm lòng hiền từ, tuy cũng cho rằng đám người này đáng hận, nhưng lúc này cũng cảm thấy có chút tội nghiệp, bà còn chưa nói hết câu ‘Thượng Đế phù hộ’, liền thấy một cái chân dài đập mạnh xuống chân phải của người phụ nữ kia. Bỗng chốc chị Vương kêu lên như heo bị chọc tiết. Viện trưởng Vương trừng lớn con mắt, nhìn về phía người đàn ông mặt không cảm xúc, nếu như không phải chính mắt nhìn thấy, bà thế nào cũng không tin người đàn ông nhìn qua điệu dàng nhã nhặn thế này lại xuống tay nặng như thế, hơn nữa đối phương còn là một người phụ nữ.

Viên Kha lại chẳng lấy làm lạ, ông chủ mà nổi giận lên, trong mắt không hề phân biệt nam nữ.

Tiêu Tiêu cũng kinh hãi kêu một tiếng, chột hoàn hồn lại.

“Không sao rồi.” Đoạn Mặc Ngôn nói với Tiêu Tiêu, “Anh đưa em ra ngoài.”

“Em, em không sao, bọn trẻ, bọn trẻ..... Hiên Hiên.....”

“Bọn trẻ có các cô chăm sóc rồi, Tiểu Tiểu.” Viện trưởng Vương vội nói, hiện giờ quả thật không phải là lúc thương xót cho kẻ xấu, “Cháu mau đến bệnh viện kiểm tra một chút đi, không biết có bị thương ở đâu nữa không!” Bà nói xong, lại quay đầu sang nhìn Đoạn Mặc Ngôn, “Cậu Đoạn, cảm ơn cậu đã dũng cảm ra tay cứu giúp, có thể nào xin cậu giúp đến cùng, đưa Tiểu Tiểu đến bệnh viện, được không?”

Hiên Hiên tựa như nghe hiểu lời nói của bọn họ, nằm trong lòng của viện trưởng hai tay quơ loạn xạ, nén nước mắt lại “a a” kêu lên, tựa như đang thúc giục chị Thích Hôn đi bệnh viện.

Đoạn Mặc Ngôn bảo Viên Kha tìm dây thừng trói đám người này lại, chính mình gọi một cuộc điện thoại, nói với viện trưởng Vương: “Những người này tôi sẽ xử lý, đừng báo cảnh sát.” Nói xong anh dùng sức một cái bế ngang Tiêu Tiêu lên.

Trong nháy mắt Tiêu Tiêu giống như lại trải qua một quá trình từ địa ngục lên thiên đàng, cô theo phản xạ có điều kiện ôm lấy cổ của Đoạn Mặc Ngôn, hương thơm từ trên người anh truyền tới, khiến cho trái tim đang đập điên cuồng của cô rốt cuộc cũng tìm được lí do để ổn định lại. Trong đầu vang lên tiếng ong ong cũng bắt đầu biến mất dần dần. Cô vô thức nghiêng đầu vùi vào lồng ngực của anh.

Đoạn Mặc Ngôn bế Tiêu Tiêu đi ra ngoài cửa lớn, khom người nhẹ nhàng đặt cô vào hàng ghế sau, bản thân đi vòng qua đầu bên kia lên xe. Viên Kha rất nhanh đã khởi động xe chạy đi.

Hai tay của Tiêu Tiêu để trên đệm ngồi, đầu cúi thật thấp, không nói tiếng nào.

Xe chạy đại khái được khoảng năm phút, Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô gái bên cạnh vẫn cố giả vờ mạnh mẽ bình tĩnh, không nói lời nào khom người ôm cô vào lòng.

Tiêu Tiêu được ôm chặt vào lòng, lồng ngực vững chãi và hơi thở sạch sẽ chạm vào các giác quan của cô, tuy áo khoác mang theo chút hơi lạnh, nhưng cô chỉ cảm thấy vòng ôm này ấm áp đến mức khiến cho người ta ngây ngất, cô không tự chủ vươn tay ra ôm chặt anh, cảm xúc trên mặt cũng như đã được già đông vậy, hốc mắt thoáng chút đỏ ửng lên, mũi xót đến mức gần như không thở được, “Anh Đoạn, em sợ lắm..... Em sợ sẽ chết mất.....” Giọng nói kèm theo tiếng khóc nức nở truyền đến, cô gái thấp giọng nghẹn ngào, tiếp đó lại òa khóc thật lớn.

Đoạn Mặc Ngôn ôm lấy cô không hề động đậy, mặc cho cô trút hết ra.

Viên Kha liếc nhìn bọn họ từ kính chiếu hậu.

Xe chạy nhanh trên đường lớn, Tiêu Tiêu khóc đến khàn cả giọng rồi cuộc đường như đã trút hết tất cả sức lực và cảm xúc, yết ớt mê man nằm trong lòng Đoạn Mặc Ngôn ngủ mất.

Đoạn Mặc Ngôn rút khăn tay ra, nhẹ nhàng lau vết nước mắt trên mặt trên cổ cho cô, lúc lướt qua hai vết máu trên gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen càng thêm âm u. Anh vén mái tóc của cô lên, cúi đầu kiểm tra tỉ mỉ xem trên mặt cô còn chỗ nào bị thương không. Anh dùng một khoảng thời gian khá lâu để hoàn thành phần đoạn công tác này, hồi lâu sau anh ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng dịch người để điều chỉnh tư thế cho cô được thoải mái hơn.

Đoạn Mặc Ngôn làm xong mọi thứ, cảm thấy hình như có chỗ nào đó không thích hợp, anh nhíu mày khẽ siết chặt cơ thể mềm mại trong lòng, từ từ xích lại gần gương mặt non mịn của cô gái nhỏ, thậm chí còn ngửi thử hơi thở của cô. Ngồi dậy khôi phục tư thế, ngồi một lúc, chốc lát lại siết chặt cánh tay lại.

Kỳ lạ..... Anh cúi đầu nhìn Tiêu Tiêu đang yên giấc trong lòng anh một hồi lâu, ngón cái vuốt ve chiếc cằm của cô, từ từ cúi đầu xuống.

“Két—” Tiếng xe thắng gấp chói tai cắt đứt động tác của người đàn ông.

Viên Kha xin lỗi: “Xin lỗi, ông chủ, có một con chó chui ra.” Anh hơi lo lắng nhìn về phía sau qua kính chiếu hậu, lại nhận được một ánh mắt cực kì lạnh lẽo của ông chủ. Anh lập tức xin lỗi lần nữa.

Đoạn Mặc Ngôn không lên tiếng, ôm Tiêu Tiêu dựa vào thành ghế, anh chăm chú nhìn gương mặt đang ngủ yên tĩnh đó, vẻ mặt sâu kín.

Tiêu Tiêu bị tiếng điện thoại làm ồn tỉnh giấc, cô chậm rãi mở mắt ra, mơ mơ màng màng thấy một bàn tay thon dài đang sờ đến túi quần của cô, cô khẽ ngẩng đầu, bờ môi đỏ mọng vô tình in lên trán của người đàn ông hơi khom người xuống.

Cảm giác ấm nóng làm cho cô hết hồn, vội dịch ra phía sau, nhưng khuỷu tay rắn chắc vẫn vững vàng vây lấy cô trong lòng ngực.

“Tỉnh rồi?” Giọng nói trầm thấp ở khoảng cách cực gần càng thêm có từ tính, dường như ngay cả màng nhĩ cũng đang rung động. Tiêu Tiêu run nhẹ một cái, Đoạn Mặc Ngôn mím di động của cô ra, tiện đà nắm lấy tay cô. “Lạnh?”

Tiêu Tiêu lắc đầu, nhìn điện thoại vẫn đang vang lên, trên đó hiện lên ảnh cô với Nhiễm Huy chụp chung, vì thế không cần xem tên cũng biết là bạn trai gọi đến.

Cô lấy di động từ tay anh bắt máy, cuối cùng cô cũng khôi phục lại sự bình tĩnh, đơn giản kể lại chuyện vừa mới trải qua cho Nhiễm Huy nghe, sau đó kêu anh ta đến bệnh viện chờ bọn họ.

Nhiễm Huy quả thật không thể kinh hoàng hơn, anh ta có chút lắp bắp hỏi cô có khỏe không, có phải bị thương ở đâu rồi không, Tiêu Tiêu vì để cho anh ta khỏi phải lo lắng, chỉ nói là bị thương nhẹ thôi. Vừa nói xong, Đoạn Mặc Ngôn đột nhiên lấy di động đi, cúp điện thoại đồng thời tắt máy.

Tiêu Tiêu kinh ngạc chớp chớp mắt, Đoạn Mặc Ngôn chỉ cho một chữ, “Ồn.”

Tiêu Tiêu bất đắc dĩ nhếch nhếch môi, còn chưa khôi phục bao nhiêu sức lực, thật sự cô cũng không muốn nói quá nhiều, tựa đầu vào vai anh khẽ thở dài một hơi. Mấy giây sau, cô chớp chớp mắt, bỗng dưng nhận ra mình còn đang được Đoạn Mặc Ngôn ôm trong lòng, chính mình còn nằm đến không thể thoải mái hơn nữa.

Rốt cuộc cô cũng hoàn hồn lại không tự nhiên động dậy cơ thể, “Anh Đoạn, anh buông em ra đi.”

Đoạn Mặc Ngôn ừm một tiếng, nhưng hành động thì ngược lại, không chỉ hoàn toàn không có ý buông cô ra, ngược lại còn ấn đầu cô lên bờ vai.

Đây..... Đây là tiết mục dỗ con nít à? Tiêu Tiêu biết biểu hiện của mình trước đó rất mất mặt, có thể anh còn nghĩ rằng cô chưa hồi phục lại, cô ngượng ngùng chỉ có thể tiếp tục dựa vào lòng anh giả chết, nhিপ tim đập mạnh truyền vào tai, cô vô thức đếm lại, không bao lâu sau lại ngủ thiếp đi lần nữa.

Lúc tỉnh lại đã đến bệnh viện rồi, Tiêu Tiêu được dìu xuống xe, Đoạn Mặc Ngôn còn định bế cô vào, bị cô khoát tay liên tục ngăn lại.

“Tiểu Tiểu!” Nhiễm Huy đứng trước cửa bệnh viện trông thấy xe của bọn họ, chạy theo một đường vào đây.

“Nhiễm Huy!” Tiêu Tiêu thấy bạn trai cũng có chút kích động, cô rời khỏi cánh tay của Đoạn Mặc Ngôn, đi lên phía trước hai bước cùng bạn trai ôm nhau.

Cánh tay Đoạn Mặc Ngôn trống rỗng, nhìn sang đôi tình nhân trẻ tuổi đang ôm nhau, không hiểu sao chau mày lại.

Nhiễm Huy thấy được người thật, trái tim đang lên xuống thấp thỏm cuối cùng cũng buông lỏng xuống, nhưng thấy mặt cô bị đánh sưng đỏ lên thậm chí còn bị cào rách da, đau lòng không thôi, hôn lên trán cô: “Tiểu Tiểu, em không sao thật là tốt quá, đừng lo, anh sẽ ở bên cạnh em, đừng lo lắng, nhé?”

Tiêu Tiêu nhìn bạn trai chằm chằm khe gật đầu: “Là anh Đoạn cứu em đó.”

Nhiễm Huy lúc này mới chú ý đến Đoạn Mặc Ngôn ở phía sau, vội cảm kích nói cảm ơn anh, Đoạn Mặc Ngôn hơi hột gật đầu, quay qua rút lấy chìa khóa xe trong tay Viên Kha, “Cậu ở đây cùng hai người họ làm kiểm tra.”

“Dạ.” Viên Kha không hề bất ngờ, ông chủ không vào bệnh viện là chuyện ai cũng biết.

“Anh Đoạn, anh phải đi hả?” Tiêu Tiêu buột miệng nói, nhưng vừa nói ra thì hối hận rồi. Anh đương nhiên là có chuyện mới rời đi, cô hỏi như thế giống như muốn anh ở lại vậy. Thực ra sâu trong nội tâm cô quả thật không muốn để anh đi, không biết vì sao cảm thấy anh vừa đi thì cô liền thiếu đi cảm giác an toàn. Có lẽ là do vòng ôm của anh quá ấm áp chẳng.

“Ý của em là, anh bận việc thì cứ đi giải quyết đi..... Hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm, anh Đoạn, không có anh, em cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

“Đừng khách sáo.” Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô một cái, xoay người lái xe rời đi.

Nhìn xe của anh đi khỏi, Nhiễm Huy mới cẩn thận từng li từng tí dìu Tiêu Tiêu đi vào bệnh viện với Viên Kha.

Đoạn Mặc Ngôn lái xe đi vào đường chính, bấm một dãy số điện thoại, “Tổng Hiếu Nhiên, tối nay gặp mặt.”

17. Chương 17: Chương 15

“Cho nên, cậu ở trên xe ôm cô bé kia, vừa muốn bảo vệ cô ấy, vừa nổi lên mong muốn tình dục với cô ấy.” Trong phòng làm việc với màu cà phê làm chủ đạo, Tổng Hiếu Nhiên ngồi trên chiếc ghế đơn bằng gỗ đỏ, hai tay đan vào nhau, nói với người đàn ông ngồi đối diện.

Đoạn Mặc Ngôn dựa vào thành ghế sofa bằng da cổ điển, chân bắt chéo, ngón tay đặt trên đầu gối gỗ nhẹ, “Ừ.”

Thông thường dục vọng bảo vệ và dục vọng tình dục, hai loại cảm giác này sẽ không xuất hiện cùng một lúc, nhưng đối mặt với Đoạn Mặc Ngôn, Tổng Hiếu Nhiên hiểu rõ không thể phán đoán theo lẽ thường được, “Bây giờ còn có cảm giác đó không?”

“Không có.”

Tổng Hiếu Nhiên gật đầu, “Cậu không ở bệnh viện với cô bé đó à?”

“Tôi không vào bệnh viện, với lại bạn trai của cô ấy đến rồi.”

“Cậu không vui?”

“Vui hay không không quan trọng,” Đoạn Mặc Ngôn khẽ nhún mày, “Ý cậu nói là tôi yêu cô ấy hả?” Buồn cười.

Tổng Hiếu Nhiên đẩy mắt kính, “Tôi nghĩ hẳn là không có đâu, nhưng cô bé này nhất định có chỗ không giống với mấy cô gái trước kia.”

“..... Về mặt lý thuyết, cô ấy là cô gái mà tôi không hài lòng nhất.”

“Tại sao?”

“Cố chấp, kỳ cục, không nghe lời, có lẽ còn rất giả dối.”

“Giả dối?”

“Tình trạng gia đình của cô ấy không tốt, cô ấy còn có thể cười đến hồn nhiên như thế, vì sao chứ?”

“Có lẽ là vì hoàn cảnh của cô ấy, nên mới càng thêm trân trọng những thứ tốt đẹp trước mắt.”

“Lừa mình dối người?”

Tống Hiếu Nhiên cười khê, “Xem ra cô gái này cũng không hề làm cậu hài lòng, vì sao cậu còn giữ cô ấy lại?”

Đoạn Mặc Ngôn yên lặng trong chốc lát, “Tôi không hài lòng, nhưng chưa đến mức chịu không nổi.”

“Có vẻ như lòng kiên nhẫn của cậu được nâng cao rồi nhỉ.”

“Có lẽ vậy.”

“Nếu đã như thế, cậu nên gặp mặt cô gái này nhiều hơn.” Tống Hiếu Nhiên động đậy thân thể, nhìn thẳng vào anh, nhẹ giọng nói, “Hơn nữa, hãy làm bất cứ chuyện gì mà cậu muốn.”

Các y tá bắt đầu đuổi người thân rời bệnh viện, Viên Kha đứng bên ngoài hành lang bệnh viện, rốt cuộc cũng gọi được cho ông chủ, anh báo cáo với anh ấy tình trạng của Tiêu Tiêu, “Tiêu Tiêu đã làm kiểm tra toàn thân rồi, phần lớn đều là bị thương ngoài da, chỉ là chân phải bị nứt xương nhẹ, cần phải bó thạch cao nghỉ ngơi.”

Nứt xương? Đoạn Mặc Ngôn chau mày, “Phải nằm viện?”

“Bác sĩ nói Tiêu Tiêu là người vùng khác, nếu không có người nhà chăm sóc thì đề nghị nên ở lại một tuần để xem tình trạng thế nào.” Viên Kha hơi chần chừ, “Chỉ là Tiêu Tiêu không chịu ở phòng vip, kiên trì ở phòng bệnh thường.”

..... Anh thế mà hoàn toàn chẳng hề bất ngờ, Đoạn Mặc Ngôn xoa xoa giữa chân mày, nhìn đèn vàng lóe lên trên cột đèn giao thông, đột nhiên chuyển hướng, chỉ thị cho Viên Kha vài câu, cúp điện thoại lái về hướng bệnh viện.

Nhiễm Huy ở trong phòng bệnh dùng bình giữ ấm đựng nước nóng đặt trên đầu giường cho Tiêu Tiêu, sạc đầy pin điện thoại cho cô, lại kiểm tra cái chân đã bó thạch cao bị treo lên ở cuối giường, còn ngồi vạ trong phòng bệnh không chịu đi. Tiêu Tiêu sợ trễ rồi thì chuyển xe điện ngầm đi về trường sẽ ngừng chạy, vội giục anh đi về.

Nhiễm Huy nắm tay cô, cảm thán áp lên mặt: “Tiểu Tiểu, em không biết lúc anh nghe được tin lo lắng biết bao nhiêu đâu, anh ở ký túc xá ngay cả giày cũng chưa kịp thay vội thẳng tới bệnh viện luôn đó.”

“Xin lỗi, khiến anh lo lắng rồi.” Tiêu Tiêu ầm lòng cong môi lên.

“Thấy em không sao thì tốt rồi, anh thật hối hận hôm nay đã không đi cùng em, để cho em xảy ra chuyện thế này, nếu không phải anh Đoạn.....”

“Đúng đó, nhưng mà cũng cho thấy vận may của em năm nay cực tốt nha.” Anh Viên nói bọn họ đến sớm để tặng máy bộ máy không người lái cho bọn nhỏ, nếu không cũng không biết gương mặt mình có bị hủy hoại không nữa. “Có quý nhân giúp đỡ.”

Nhiễm Huy đáp lại một tiếng, đến gần cô dịu giọng nói: “Em xảy ra chuyện, anh mới phát hiện thì ra anh thích em đến thế, lần sau đừng liều lĩnh như vậy nữa được không em? Anh sợ tim của anh chịu không nổi mất.”

Tiêu Tiêu nhìn bạn trai chăm chú, mặt hơi đỏ lên gật đầu.

“Ôi chào, người trẻ tuổi chính là ngọt ngào thế đấy!” Thím mập giường kế bên nghe lén còn chưa đủ, nhin không được lên tiếng bình luận.

Mặt Tiêu Tiêu lại càng đỏ hơn nữa.

“Bạn học này, sao cậu còn chưa đi nữa, ngày mai hãy lại đến thăm bệnh!” Y tá đứng cạnh cửa hô lên.

Nhiệm Huy lúc này mới lưu luyến không thôi đi mất, Tiêu Tiêu không thấy Viên Kha đâu, cô biết nếu Nhiệm Huy gặp anh ấy nhất định sẽ chào hỏi, nên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Cô nằm một mình trên giường, cũng không thể nào yên tĩnh được, bởi vì hai thím bên giường trái phải đang rất buồn chán, cách chiếc giường của cô lớn tiếng tán gẫu với nhau, còn vô cùng nhiệt tình lôi kéo cô vào chủ đề tán gẫu. Tiêu Tiêu chỉ có thể gia nhập với mọi người, chỉ tranh thủ lúc rảnh nhẩn tin báo tình trạng cho Đoạn Mặc Ngôn, nói rằng tất cả đều ổn thỏa rồi, với lại cảm ơn anh lần nữa. Thấm thoát đã đến mười giờ, y tá đến giục bệnh nhân tắt đèn nghỉ ngơi, Tiêu Tiêu vừa nằm xuống, bỗng dưng có y tá đẩy xe lăn vào, nhẹ nhàng đi đến bên giường của cô.

“Giường số 23, có người thân đến đón cô ra viện.”

“Hả?” Tiêu Tiêu không rõ lắm, cô sợ cô Tiêu lo lắng nên điện thoại cũng không dám gọi, còn có người thân nào ở đây chứ? “Có phải nhầm lẫn rồi không?”

“Cô có phải Tiêu Tiêu ở giường số 23 không? Nếu phải thì đúng rồi, người thân giúp cô làm thủ tục nhập viện muốn đón cô ra viện.”

Anh Viên? Tiêu Tiêu ngơ ngác được bọn họ cẩn thận đẩy ra khỏi cửa, đến thang máy thì thấy Viên Kha đang đứng một bên đợi.

“Anh Viên, chúng ta phải đi đâu thế?”

“Anh Đoạn lo lắng em ở phòng bên thường sẽ bị uất ức, quyết định đón em đến nhà anh ấy tịnh dưỡng.”

Hả, hả?! “Như vậy làm phiền anh ấy quá rồi, em không hề uất ức chút nào hết, thật đó.....” Sao lại phát triển theo hướng khác thường vậy chứ?

Tất cả mọi người đều coi lời nói của cô hoàn toàn là câu từ chối lịch sự thôi, cô thân trên khoác chiếc áo bông lớn, thân dưới đắp thảm dày, cứ thế được đưa đến bãi đậu xe dưới tầng hầm, xe của Đoạn Mặc Ngôn đậu ngay chỗ cách lối ra thang máy không đến năm mét, anh đứng ngay đầu xe bắt tay với một người mặc áo blu trắng, nhìn Tiêu Tiêu được người ta đẩy qua một cái, không nói lời nào bế cô ngồi vào ghế sau.

Bây giờ người ta là dao thốt, mình là thịt cá, nếu như phản đối quá mức sẽ làm cho Đoạn Mặc Ngôn mất mặt ở đây. Tiêu Tiêu bất đắc dĩ, chỉ có thể yên lặng mặc cho anh bố trí.

Viên Kha gấp xe lăn lại cất vào cốp sau, xoay người ngồi vào ghế lái khởi động xe chạy đi.

Tiêu Tiêu không chớp mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh tuần cùng ngồi ở hàng ghế sau, bày tỏ kháng nghị trong im lặng.

Đoạn Mặc Ngôn cũng nhìn cô chăm chú, nhưng ánh mắt kỳ lạ khó đoán, giống như chưa từng gặp qua cô vậy.

Tiêu Tiêu bị anh nhìn chăm chăm quên mất mục đích chủ yếu của mình, chỉ thấy đôi mắt đen như mực kia sâu đến mức làm cho người ta kinh hoảng. Cô ho khan một tiếng chịu thua, dời tầm mắt đi nói: “Anh Đoạn, em không muốn làm phiền anh, hay là anh đưa em về nhà cô em có được không?”

Đoạn Mặc Ngôn ngồi ngay lại, phui phui lông tơ dính trên đầu gối, ung dung thông thả nói: “Em đã làm phiền rồi đấy thôi.”

Kết quả Tiêu Tiêu vẫn bị Đoạn Mặc Ngôn với vẻ mặt nói nhiều vô ích đón đến căn hộ của anh ở khu chung cư xa hoa cách bệnh viện không xa. Trong khoảnh khắc cô được đẩy vào nhà, liền không nhịn được phát ra một tiếng tán thưởng.

Không phải vì căn hộ duplex này lớn đến mức có thể chứa được hai gia đình vào ở, mà là bố cục chính thể và những chi tiết nhỏ của căn nhà này đều lộ ra không khí ấm áp thoải mái, bất kể là dùng màu sắc ấm

áp làm chủ đạo, đồ dùng trong nhà thời thượng mà không mất đi sự linh động, hồ cá thủy sinh âm tường có giống cá chép koi bơi lội trong đó, còn có những tác phẩm nghệ thuật trưng bày nhiệt tình mà tao nhã, thậm chí ngay cả một ngọn đèn nhỏ treo ở một góc cũng gần như có thể hòa vào cảnh vật.

Tuy rằng cô chưa thấy qua nhiều căn hộ, nhưng cô đã có thể chắc chắn rằng dù là trước kia hay sau này cũng khó mà thấy được căn nhà nào có trình độ thoải mái mà có vẻ đẹp sánh ngang với nơi này. Cô tin rằng tất cả mọi người vừa vào cửa đều sẽ cảm thán giống như cô vậy.

Đây mới chính là nơi để quay về trong cuộc sống!

“Thế nào?” Xem ra căn nhà anh tốn nhiều tiền để mời nhà thiết kế chuyên nghiệp tạo ra đã thành công bắt được trái tim của cô khách xinh đẹp này.

“Tuyệt quá! Em đó giờ chưa từng thấy qua căn nhà nào..... thoải mái thế này đâu! Làm cho người ta nhìn thôi đã thấy rất thoải mái rồi!” Tiêu Tiêu ngẩng đầu, không tiếc lời khen ngợi. Cô từng tưởng tượng qua nhà của Đoạn Mặc Ngôn nhất định sẽ rất phong cách, nhưng cô không tưởng tượng được nhà của anh lại thú vị như thế. Nếu như bây giờ nói với cô rằng thực ra anh đang mặt một cái quần lót hoa e rằng cô cũng không bắt ngờ, đây quả thật là..... ngoài lạnh trong nóng mà.

Một người phụ nữ đi ra từ một căn phòng cắt đứt cuộc trò chuyện của bọn họ, cô ấy là chị Linh người giúp việc theo giờ mà Đoạn Mặc Ngôn mời tới, hai giờ chiều mỗi ngày sẽ qua đây giúp anh dọn dẹp nhà cửa, trước sáu giờ sẽ rời khỏi, nhưng nếu trong khoảng thời gian khác mà Đoạn Mặc Ngôn có cần đến, thì chị ta cũng sẽ kêu là tới ngay.

Dưới sự dẫn dắt của Đoạn Mặc Ngôn, chị Linh đã vội đến đây thay một bộ chăn đệm mới, Tiêu Tiêu đi vào phòng dành cho khách mà mình ở tạm thì kinh ngạc, thậm chí nghĩ rằng Đoạn Mặc Ngôn đưa phòng ngủ chính của anh cho cô dùng, bởi vì cách bày trí bên trong thật lòng không giống như dành cho khách dùng, giống với phong cách tổng thể của sảnh khách bên ngoài, nhưng lại có nét an nhàn của phòng ngủ.

“Phòng của anh ở lầu hai.” Đoạn Mặc Ngôn vừa nói vừa nhận điện thoại đang rung lên, nói hai câu rồi cắt di động vào, bệ cô lên đặt trên giường, “Anh còn phải ra ngoài, em nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện gì thì gọi chị Linh nhé.”

Tiêu Tiêu mấp máy môi á khẩu, ông anh này sao cứ luôn tới lui vội vã thế chứ? Cô còn chưa kịp nói thêm gì, Đoạn Mặc Ngôn đã sải bước rời đi mất.

Chị Linh thấy ông chủ đi rồi, đang muốn tám chuyện vài câu, di động của Tiêu Tiêu lại vang lên, chị ta chỉ có thể cười cười đi ra ngoài.

Tiêu Tiêu cảm di động lên, đã nghe thấy giọng nói hoảng hốt của Nhiễm Huy truyền tới, “Tiểu Tiêu!”

18. Chương 18: Chương 16

Sáng ngày thứ hai, Tiêu Tiêu đang ngủ say, thì nghe thấy tiếng máy móc rè rè vang lên, hai mắt nhắm chặt lại, cảm thấy dường như có ánh sáng đang len lỏi vào, cô lười biếng mở mắt ra, thấy rèm cửa sổ đang từ từ kéo ra hai bên, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ rọi vào những tia sáng màu vàng êm dịu.

Sao rèm cửa sổ lại tự mở thế này? Không phải ký túc xá bị ma ám rồi chứ? Tiêu Tiêu mơ mơ màng màng lấy tay che mắt lại, chợt nhớ ra mình đang ở đâu, cô ngậy ra một lúc, bỗng nghe thấy trên vách tường bên trái ở phía trước vang lên tiếng tí tí, cô ngược mắt liếc sang, một bức tranh lộ ra trên đó, được khảm vào tường một cách hoàn mỹ.

Đó là một bức tranh sơn dầu siêu thực với màu sắc mãnh liệt, các màu đỏ vàng lam với màu đen và màu xanh lục rực rỡ khiến cho thị giác bị kích thích mạnh mẽ, những đường cong trừu tượng và sự hòa hợp của màu sắc thế nhưng lại sinh ra một loại cảm xúc cuộn cuộn mãnh liệt.

Sáng sớm mở mắt ra đã có thể trông thấy một bức họa xuất sắc thậm chí là thiên tài thế này, thật sự là một kiểu hưởng thụ xa xỉ mà. Tiêu Tiêu hít vào một hơi thật sâu.

Chị Linh nhẹ nhàng mở cửa đi vào, thấy cô đã dậy thì hiểu rõ nói: “Cô Tiêu, rèm cửa ồn quá làm cô thức rồi hả, tôi đang định đi vào kéo nó lại đây.”

“Chị Linh.” Tiêu Tiêu đã hoàn toàn tỉnh táo, trông thấy chị ấy thì có chút kinh ngạc, tối hôm qua con chị ấy bị sốt, rõ ràng đã về nhà rồi mà, “Sao chị đến sớm thế?”

“Ha ha, phải đó.” Chị Linh ngại ngần cười cười, tối hôm qua chị đúng là về nhà rồi, nhưng chạy qua chạy lại lo xong chuyện của con trai, vừa nằm xuống với ông nhà mình, thì điện thoại của cậu Đoạn lại gọi tới. Cậu ấy nghe nói chị trở về nhà thì im lặng một lúc lâu, mãi cho đến khi chị không hiểu sao lại đổ mồ hôi lạnh nói sẽ lập tức trở lại căn hộ, cậu ấy mới mở miệng đáp lại một tiếng. Chị đoán chừng ngày hôm qua nếu mình không chủ động đề nghị trở lại, thì phần công việc này của chị cũng giữ không được nữa.

“Rèm cửa này tới giờ thì sẽ tự động mở ra, tôi kéo lại giúp cô nhé, cô ngủ thêm một chút đi.”

“Không cần đâu ạ, em cũng nên dậy rồi.” Tiêu Tiêu vươn vai duỗi người, vốn tưởng đầu đêm qua sẽ mơ thấy ác mộng, nhưng không ngờ lại ngủ một giấc tới sáng, lẽ nào là vì trong căn nhà này cũng có hơi thở của anh Đoạn, khiến cho cô cảm nhận được sự an toàn?

Cô được chị Linh dìu xuống giường, tự lực cánh sinh chống nạng đi đến phòng rửa mặt ở trong phòng ngủ, chị Linh đã chuẩn bị sẵn bàn chải điện mới và khăn mặt 100% cotton, Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy bản thân mình có phước quá đi thôi.

Đoạn Mặc Ngôn xưa nay không ở nhà ăn cơm chung, nhưng vì hôm qua Tiêu Tiêu vốn đã hứa sẽ đến nhà nấu ăn, nên anh đã kêu chị Linh chuẩn bị một chút nguyên liệu, vừa vụn để cho chị Linh lấy đi nấu cháo và vài món đơn giản cho bữa ăn sáng.

“Anh Đoạn còn chưa dậy ă?” Tiêu Tiêu ngồi trong phòng ăn nhìn xung quanh.

Chị Linh bê lên một chén cháo trắng, “Tôi cũng không biết, tôi chưa từng đến đây vào buổi sáng.” Chị hơi chững lại, “Thực ra tôi cũng rất ít gặp mặt cậu Đoạn, công việc của cậu ấy bận lắm, dường như đêm nào cậu ấy cũng rất khuya mới về nhà.” Chị đã làm ở đây được hai năm rồi, chỉ có lúc vừa đến hoặc là năm mới nhận lì xì, mới thấy được mặt của ông chủ.

Tiêu Tiêu gật đầu, không nói gì nữa.

Cái đồng hồ tử đứng gõ bảy tiếng, tám tiếng, chín tiếng, đến tiếng thứ mười, Tiêu Tiêu đang nằm trên phần đệm quý phi dài ở khúc quanh của chiếc ghế sofa, ngẩng đầu lên từ cuốn sách, mới nhìn thấy anh chủ của căn nhà này đang mặc chiếc áo ngủ màu đen, đầu tóc rối bời, có vẻ như còn chưa tỉnh ngủ bước xuống từ lầu trên.

“Anh Đoạn, chào buổi sáng.”

“Ừm.” Người đàn ông híp đôi mắt dường như mở không lên đáp lại một tiếng, đi đến trước sofa mặt không cảm xúc đứng một hồi lâu, Tiêu Tiêu thấy tình trạng thế này đang thăm buồn cười, chỉ thấy anh quăng một cái gối trang trí đi, thả tấm thân cao to của mình xuống sofa, cánh tay dài vươn ra cầm lấy một cái điều khiển, nhấn nút mở.

Động tác liền mạch một lèo, tiếng nhạc giao hưởng đình tai nhức óc lập tức vang lên từ dàn âm thanh gia đình MBL, tuôn trào sục sôi mà chấn động, cả căn hộ to lớn dường như đều rung lên, trái tim nhỏ bé của Tiêu Tiêu run lên một cái, chị Linh thì bị dọa đến mức đánh vỡ cả chiếc đĩa trên tay. Duy chỉ có Đoạn Mặc Ngôn hai mắt nhắm lại thì mặt mày bình tĩnh đang say sưa trong tình tự tĩnh giác của mình.

Tiêu Tiêu cầm cuốn sách chống cằm, nhìn cái người thuộc hành tinh không thể thức dậy trước mặt, bật cười vỗ đùi đen đét trong yên lặng. Không ngờ anh Đoạn cũng có một mặt đáng yêu thế này.

Mười phút sau, Đoạn Mặc Ngôn đột nhiên ngồi dậy, đứng lên vừa cởi đồ vừa đi về phía phòng tắm ở tầng trệt, đi đến trước cửa phòng tắm thì chỉ còn lại quần lót thôi. Chị Linh đỏ mặt cạ lời nhìn ông chủ, chị coi như đã biết được hiện trường kích tình mỗi ngày là từ đâu ra rồi, trước kia còn tưởng đầu ông chủ ăn chơi hằng đêm. Oan uổng cho cậu ấy thật có lỗi mà.

Tiêu Tiêu sớm đã lấy sách che mắt lại rồi. Ấy da da, bức tranh trai đẹp đi tắm nha.

Bản giao hưởng thứ năm C Minor của Beethoven, cũng chính là bản giao hưởng Định Mệnh trong truyền thuyết vẫn đang được tấu lên như gió lốc rung động lòng người, dàn loa 360 độ làm cho mỗi một chi tiết của bản giao hưởng đạt đến chất lượng cao nhất, Tiêu Tiêu đã từng nghe rất nhiều lần, nhưng bây giờ nghe qua rồi mới biết được, những lần trước mình nghe được đều là thứ bỏ đi, không ngờ âm thanh bình thường và âm thanh lập thể lại chênh lệch nhiều đến thế, anh Đoạn biết hưởng thụ thật đấy.

Nhưng mà, thật sự là lớn tiếng quá đi. Tiêu Tiêu tổng kết lại.

Vốn tưởng đầu sẽ còn “bất đắc dĩ” nhìn thấy bức tranh trai đẹp vừa tắm xong, không ngờ lúc Đoạn Mặc Ngôn trở ra, đã mặc vào chiếc áo sơ mi màu xám đậm và áo khoác vest ghi-lê với quần dài, chỉ có tóc thì còn ướt sũng. Nét quyến rũ của kiểu trang phục hành xác thể này cũng không tệ lắm. Tiêu Tiêu và chị Linh đồng thời yên lặng khen ngợi, thưởng thức trai đẹp là trách nhiệm của mọi người mà.

“Tiểu Tiêu, em dậy rồi à?” Lúc này Đoạn Mặc Ngôn mới khôi phục lại trạng thái bình thường, tắt tiếng nhạc giao hưởng đi, dịu dàng nhìn sang Tiêu Tiêu dường như đang cười thầm kia.

“Dạ, anh Đoạn, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Tiêu Tiêu phì cười một tiếng buồn cười không thôi, lúc này mới thật sự tỉnh táo nha!

Đoạn Mặc Ngôn nhướn nhướn mày, nhìn Tiêu Tiêu cột kiểu tóc búi nụ hoa càng lộ ra vẻ xinh đẹp, rõ ràng là không biết cô đang cười cái gì, chỉ là khi nhìn thấy hai đường máu chói mắt kia thì nheo mắt lại, đi lên trước một bước khom lưng nâng cằm của cô lên.

Hơi thở như dòng suối mát phả vào mặt, Tiêu Tiêu hết hồn, “Anh Đoạn?”

Đoạn Mặc Ngôn không nói gì, nhìn trái nhìn phải gương mặt của cô một lúc lâu, mới từ từ đứng thẳng lên, “Không sừng như hôm qua nữa rồi.”

“Phải đó, em có thoa thuốc mà.” Tiêu Tiêu có chút ngại ngùng vì hành động của anh, bất giác dời đề tài, “À, anh có biết mấy người đó rốt cuộc là vì mục đích gì không?”

“Cậu Đoạn, tôi có làm một ít món ăn sáng, cậu có ăn không?”

“Không ăn, cảm ơn.” Đoạn Mặc Ngôn ngồi xuống cạnh Tiêu Tiêu, “Hôm nay đã thoa thuốc chưa?”

“Vẫn chưa.....”

“Chị Linh, đem thuốc của Tiêu Tiêu qua đây.”

“Em tự đi lấy là được rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn ấn cô xuống.

Chị Linh lấy khăn lau tay rồi nói: “Cô Tiêu, tôi đi lấy giúp cô nhé.”

“Chị Linh, chị gọi tên em là được rồi.” Thực ra Tiêu Tiêu đã nói qua một lần rồi, nhưng chị Linh nói cô là khách quý của ông chủ, chị ấy không thể thiếu lễ phép thể được, nên Tiêu Tiêu mới nói lại một lần trước mặt Đoạn Mặc Ngôn.

“Ha ha, được, Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu.” Chị Linh thấy Đoạn Mặc Ngôn không lên tiếng, cũng thuận theo ý cô mà gọi.

“Anh Đoạn này, anh không ăn sáng sao?”

“Buổi sáng anh không ăn đồ.”

“Mỗi ngày quan trọng nhất là bữa sáng đó.”

“Bây giờ đã sắp trưa rồi.”

Tiêu Tiêu hết nói nổi, đây chẳng phải là cái cơ mà mấy đứa nhỏ hay nói sao? “Thức khuya dậy trễ, thói quen cực kỳ xấu.”

Đoạn Mặc Ngôn đáp lại một tiếng, nhưng hoàn toàn không có ý muốn tiếp nhận.

Chị Linh lấy cái túi xách nhỏ của Tiêu Tiêu đến, Đoạn Mặc Ngôn tìm được thuốc bôi trong đó, một câu “Để tự em làm” của Tiêu Tiêu còn chưa kịp nói, đã thấy Đoạn Mặc Ngôn trét một cái bẹp lên mặt, ngón tay thô ráp không biết dịu dàng là gì thoa lên.

Tiêu Tiêu vừa đau vừa cười, “Để em tự làm, em tự làm cho.”

“Nhột?” Đoạn Mặc Ngôn nhú mày.

“Đau.” Tiêu Tiêu dễ dàng giải cứu gương mặt của mình khỏi bàn tay ác ma kia, thêm một lúc nữa, đoán chừng mặt của cô lại sưng lên mất thôi.

“Đau mà em cũng cười nữa?”

“Dù sao cười cũng tốt hơn khóc mà!” Tiêu Tiêu nhận cái gương mà chị Linh chu đáo đưa qua, cẩn thận tỉ mỉ bôi thuốc lên.

Đoạn Mặc Ngôn không hiểu nổi lắc đầu, lúc này mới trả lời câu hỏi trước đó của cô: “Đám người kia tới qua đã khai rồi, nói là vì có một khách hàng muốn nhận nuôi cậu bé câm đó.”

“Là ý gì?”

“Nói một cách đơn giản, cái bọn chúng muốn là thận của cậu bé câm.”

“Cái gì!” Tiêu Tiêu kinh hoảng ngồi bật dậy.

Về mặt của Đoạn Mặc Ngôn thì vẫn thản nhiên như trước, “Cặp vợ chồng đó quen biết với một gã lưu manh chuyên bán thận, hẳn ta nói với bọn chúng, hẳn hiện có một mối làm ăn lớn, có người bỏ ra một số tiền khổng lồ để mua một quả thận phù hợp. Cặp vợ chồng này nổi lên ý xấu, không dám tìm người trưởng thành, liền dời ý nghĩ lên mấy đứa bé kia.”

“Thận của trẻ em cũng được sao?”

“Chim sẻ tuy nhỏ, mà ngũ tạng đầy đủ, cơ thể người chẳng phải cũng như thế sao?” Đoạn Mặc Ngôn nói tiếp, “Trước đó bọn chúng cũng đã tìm qua hai viện phúc lợi rồi, Tiểu Thiên Sứ là cái thứ ba mà bọn chúng tìm tới, đúng lúc cậu bé câm kia vừa làm kiểm tra thận trước đó, cặp vợ chồng kia còn lấy cớ dẫn nó đi làm xét nghiệm tương thích nữa, phát hiện ra thích hợp thì mừng như điên. Đồng thời tính toán nhanh chóng, quyết định nhận nuôi hợp pháp cậu bé câm kia rồi lại mổ thận của nó, sau đó thì giết nó đi, rồi tuyên bố mất tích.”

Tiêu Tiêu hít vào một hơi lạnh, cô không dám tin tưởng thế mà lại là một âm mưu ác độc vô cùng như thế!

“Hình như khoảng thời gian này tình trạng bệnh của khách hàng kia chuyển biến xấu đi, tên lưu manh nọ giục bọn chúng nhanh chóng giao hàng, bọn chúng chó cùng rút gậy, hít hai điếu cần sa vào liền chạy đến viện phúc lợi gây chuyện.”

Tiêu Tiêu tưởng tượng ra cảnh Hiên Hiên nằm trong nhà xác, toàn thân không khỏi run lên. Tại sao lại có người có thể ra tay với đứa bé nhỏ như thế chứ? Những kẻ đó có còn là con người nữa không!

“Thực ra thì viện phúc lợi chính là thiên đường của những kẻ biến thái, xử lý không tốt chính là đưa dê vào miệng cạp, như thế này coi như là nhẹ rồi, hơn nữa cũng chưa để cho bọn chúng thực hiện được.” Đoạn Mặc Ngôn “an ủi” cô.

“Ghê tởm quá, em không muốn nghe nữa.” Tiêu Tiêu hoàn toàn không thể chấp nhận kiểu an ủi này, khó chịu che lỗ tai lại.

“Được được, không nghe thì không nghe.” Đoạn Mặc Ngôn rất biết lắng nghe.

Tiêu Tiêu nhin xuống xúc động muốn nôn ra, lại nhú mày hỏi: “Vậy Hiên Hiên bây giờ thế nào rồi? Mấy người kia có biết nó không, có đến cướp thẳng bé đi nữa không?”

“Anh sẽ xử lý.”

Cuối cùng Tiêu Tiêu cũng coi như là thở phào một hơi, chỉ cảm thấy anh hứa sẽ ra tay thì chắc chắn không có chuyện gì nữa rồi, “Cám ơn anh, anh Đoạn.”

19. Chương 19: Chương 17

Buổi chiều Đoạn Mặc Ngôn có một cuộc họp quan trọng, đây cũng là lý do mà anh mặc bộ vest nghiêm túc thế này. Đến trưa Viên Kha qua đón, trước khi anh ra khỏi cửa thì Tiêu Tiêu kêu anh lại, “Anh Đoạn, mấy đứa bạn cùng phòng của em muốn theo Nhiệm Huy đến đây thăm em, em có thể cho bọn họ đến đây không?”

“Có thể.” Đoạn Mặc Ngôn đồng ý rất dứt khoát.

“Cám ơn anh.” Tiêu Tiêu lộ ra lúm đồng tiền, hỏi tiếp, “Tối nay anh có về ăn cơm không?”

Đoạn Mặc Ngôn sững sốt, “Không về đâu.” Anh dừng lại một lúc, “Anh phải đến nhà họ Hạ ăn cơm.” Hôm qua hủy hẹn khiến Hạ Dung rất không vui, anh thân là chồng chưa cưới đã không làm tròn bổn phận, dĩ nhiên sẽ chịu trách nhiệm.

“Ồ, được đó.” Tiêu Tiêu hiểu rõ nói, “Chúc hai người có một bữa tối vui vẻ! Hối thăm chị Hạ dùm em nhé? Với lại cám ơn chị ấy đã đồng ý cho em ở lại đây nữa.”

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày không hiểu, “Đây là nhà của anh mà.”

Tiêu Tiêu cười lên.

Đoạn Mặc Ngôn vừa đi khỏi, điện thoại của Tống Hiểu Nhiên đã gọi đến, “Tiểu Tiểu, tối nay cùng ăn một bữa cơm đi, anh dắt em đi ăn hải sản.”

Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm cái chân bó thạch cao của mình thậm tắc lưỡi, theo bản năng kể chuyện vui không kể chuyện buồn, “À..... Anh Hiểu Nhiên, bọn em vừa mới về trường, tối nào cũng phải điếm danh hết, có thể qua một hai tuần nữa mới gặp nhau không?”

“Vậy thứ bảy này chúng ta gặp nhau thế nào?”

“Gi ẹ, mới về trường ậy mà, thứ bảy chủ nhật có thể đều bận lắm đó.....”

“Bạn hẹn hò với bạn trai hả?”

“Hi hi, đừng nói hoạch toẹt ra thế chứ.” Chuyện đã lỡ rồi, Tiêu Tiêu chỉ có thể mặt dày nhận bừa, “Thực ra cũng không chỉ với bạn trai, còn có bạn cùng.....”

“Tiểu Tiểu, em có bạn trai rồi thì mặc kệ anh trai của em phải không?”

“Anh chẳng phải cũng có bạn gái rồi thì mặc kệ em gái còn gì.” Tiêu Tiêu phản bác theo bản năng, nhưng nói xong rồi thì hận không thể cắn đứt lưỡi của mình. Cô vẫn luôn không biết lời nói ra phải giữ lại ba phần.

Câu này khiến cả hai người đều rơi vào im lặng, chốc lát sau giọng nói trầm thấp của Tống Hiểu Nhiên truyền đến, “Chẳng phải anh hối hận rồi đấy thôi?”

Câu này của anh ấy là có ý gì? Trái tim của Tiêu Tiêu đập thịch một cái, anh ấy hối hận rồi? Hối hận gì chứ? Hối hận rằng lúc ấy đã đối xử với cô kiểu đó, hay là..... Chờ đã, cô đang nghĩ gì thế? Tiêu Tiêu lắc đầu liên tục, cười khan một tiếng nói: “Bây giờ mới biết trọng sắc khinh em gái là không đúng chứ gì, cung phản xạ của anh cũng dài quá đó nha.”

Đối phương cười khê hai tiếng, dường như đang nói câu gì đó với người bên cạnh, Tiêu Tiêu thính tai, “Có phải anh còn bận việc không, vậy cúp máy trước đi.”

Tống Hiếu Nhiên dừng lại một chút, đáp lại một tiếng, “Vây qua một thời gian nữa anh lại tìm em nhé, em một thân một mình ở trường phải chú ý sức khỏe đó, bây giờ tuy là mùa xuân, nhưng cái rét của mùa xuân cũng lạnh lắm đấy, ra ngoài mặc quần áo nhiều một chút, đừng có cái kiểu mà cần đẹp không cần ấm đó.”

“Em biết rồi.”

“Còn có nếu như có người đánh nhau gây chuyện thì đừng tới gần, an toàn là số một, nhé?”

Tiêu Tiêu bị anh dạy dỗ như thế, trong lòng không phục, nhưng nhìn xuống cái chân bó thạch cao của mình không hiểu sao lại chột dạ, nhỏ giọng đáp lại “Ừm”.

Ai ngờ Tống Hiếu Nhiên nghe tiếng trả lời của cô cũng không hài lòng, “Hôm nay sao lại ngoan thế này, hồi xưa nói gì em chẳng phải em đều cãi lại hết hay sao? Có phải đã gây họa gì rồi không?”

Tiêu Tiêu thật sự muốn quỳ luôn, “Anh hai à, có phải anh học tâm lý, học đến tẩu hỏa nhập ma rồi không? Không nói với anh nữa, bái bai!” Nói nữa chắc chắn sẽ bị lộ, tán gẫu với chuyên gia cố vấn tâm lý thật sự không phải là một chuyện dễ dàng gì!

Tống Hiếu Nhiên bên này nghe thấy một tiếng “tút”, ngạc nhiên chớp mắt một cái, lắc đầu tự lẩm bẩm, “Nhất định là lại gây ra họa rồi.”

Thư ký Ưông Cao Lệ đang bê một chồng tư liệu trắc nghiệm đứng trước mặt anh, nhếch miệng cười nói: “Tiến sĩ Tống, không ngờ cậu nói chuyện với người nhà lại..... sẵn sốc như thế.” Quả thật chính là cảm râm không thôi, không thể nhìn ra phong cách lạnh lùng thường ngày của cậu ấy một chút nào.

Tống Hiếu Nhiên bất đắc dĩ cười cười, “Cũng chỉ với em ấy thôi.” Em ấy từ nhỏ đã không có mẹ, thiếu thốn tình thương của cha, trong lòng rất cần có người yêu thương ân cần với em ấy như thế.

“Là em trai em gái của cậu ở đây à?” Ưông Cao Lệ dò hỏi. Bà còn tính toán muốn nhà cố vấn tâm lý cao cấp trẻ tuổi từ nước ngoài trở về này trở thành con rể quý của mình nữa.

“Không phải.” Tống Hiếu Nhiên rũ mắt cong môi lên, “Là cô gái nhỏ yêu dấu của tôi.”

Khoảng hơn bốn giờ chiều, chỉ có một tiết học nên đám bạn cùng phòng cùng với Nhiễm Huy đến căn hộ cao cấp của Đoạn Mặc Ngôn, năm cô gái nhìn căn nhà cao lớn thì hô to gọi nhỏ, nhìn trái ngó phải như tìm báu vật, ai nấy đều lộ ra cảm xúc cực kỳ hâm mộ tán thưởng đối với căn hộ cao cấp thế này.

“Wow, mua chỗ này rồi cuộc phải tốn hết bao nhiêu tiền chứ!” Lão Tam đứng bên cạnh cầu thang, vừa ngược đầu lên nhìn vừa kêu than.

“Ai mà biết!” Lão Đại nhìn đám cá kiểng cỡ lớn đang bơi nhàn nhã trong hồ thủy sinh, mẹ nó chứ đến con cá cũng tốt số hơn các cô nữa.

Chị Linh bưng nước trái cây lên cho khách, thấy cô gái để kiểu tóc con trai đứng dưới cầu thang đang muốn đi lên, chị vội nói: “Cô bé, tầng trên là phòng ngủ của cậu Đoạn, bình thường cậu ấy không để cho người khác lên đó đâu.”

Cái chân vừa dẫm lên bậc thang của Lão Tam vội rút về.

Người trẻ tuổi luôn tràn đầy lòng hiếu kỳ, Tiêu Tiêu cũng nằm trong số đó, cô không khỏi hỏi: “Chị Linh, vậy phòng ngủ của anh Đoạn trông như thế nào ạ?” Cách bày trí của tầng trệt đã khiến cô mở rộng tầm mắt rồi, không biết tầng trên sẽ như thế nào nữa.

“Thực ra chị cũng không biết, chị cũng chưa bao giờ vào đó cả.” Chị Linh đặt đĩa trái cây xuống, lắc đầu nói.

“Chị cũng chưa vào đó hả?” Tiêu Tiêu ngạc nhiên, chẳng phải chị ấy giúp quét dọn sao? Không vào đó sao dọn dẹp được?

“Phải, chị đến đây hai năm rồi, chưa từng vào đó bao giờ.” Chị Linh sớm đã để chuyện này ở trong lòng rồi, hôm nay rốt cuộc cũng có thể nói ra.

Lão Tam đi qua, lấy làm lạ hỏi: “Vây sao chị dọn dẹp giúp anh ấy được?”

“Trong đó là do cậu Đoạn tự mình quét dọn.”

Bí ẩn như vậy à? Các chị em nhìn nhau một cái, Lão Nhị chỉ sợ thiên hạ không loạn, hét lên với giọng điệu run rẩy kinh dị: “Yêu ~ Râu ~ Xanh~”

Mọi người chỉ cảm thấy có một cơn gió lạnh “vù” một cái thổi qua, ngay sau đó mọi người đều khinh bỉ ghét bỏ nhìn về phía Lão Nhị.

Tiêu Tiêu ôm lấy cái gối trên sofa nghiêng đầu sang, tò mò trong căn nhà này rốt cuộc có chỗ bí ẩn nào.

“Tiểu Tiêu.” Nhiệm Huy gọi một tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, “Cái này là ghi âm của tiết học hôm nay, còn có sách và ghi chép nữa, anh đều đem đến cho em hết.”

Tiêu Tiêu hoàn hồn lại, đón lấy những thứ trên tay của bạn trai, nói tiếng cảm ơn, “Anh đã nói rõ với thầy chưa?”

“Nói rồi.” Nhiệm Huy đặt sách vở xuống giúp cô, ngồi xuống bên cạnh cô, rồi lại rũ mắt không nói gì nữa.

Tiêu Tiêu thấy thế, dè dặt kéo kéo anh, “Anh giận hả?” Tối hôm qua lúc gọi điện anh ấy có vẻ vô cùng hoảng sợ.

“Không có.” Nhiệm Huy vuốt mặt một cái, “Anh chỉ là không hiểu sao em lại đồng ý đến đây thôi.” Thân là đàn ông, bạn gái xảy ra chuyện mà không phải do anh chăm sóc, ngược lại để cho một người đàn ông khác rước về nhà, trong lòng anh không thể nào bỏ qua khúc mắc này được.

“Em thật sự không có ý định đồng ý, anh Viên không nói gì cả đã đẩy em ra rồi, xuống tới dưới đều là người ngoài, em cũng không thể nào mặt dày mày dạn không nể mặt họ chứ.”

Nhiệm Huy có chút uể oải, “Anh biết.” Tuy anh Đoạn vẫn luôn đối xử với bọn họ rất tốt, nhưng rước Tiểu Tiêu về nhà..... có phải đã nhiệt tình quá rồi hay không?

“Em cũng biết như vậy làm phiền người ta lắm, nhưng nếu đã đến đây rồi, em cũng chỉ có thể mặt dày tỏ ý cảm ơn thôi.” Tiêu Tiêu nghiêng đầu nhìn anh, “Anh biết hôm qua em gặp phải rất nhiều chuyện mà, đầu óc cũng có chút hồ đồ, anh đừng để bụng nhé.”

Nhiệm Huy quay đầu sang nhìn gương mặt còn hằn vết thương của cô, “Không phải em sai, là anh nhỏ mọn thôi.”

“Cứ nói đang ghen chẳng phải xong rồi sao?” Lão Nhị ngồi bên cạnh chân của Tiêu Tiêu nhìn chỗ bị thương của cô, cười hì hì nói.

Đám bạn cùng phòng cũng hòa theo, khiến cho một người đàn ông như Nhiệm Huy cũng đỏ cả mặt.

Tiêu Tiêu cười phụ họa, không hỏi câu nào, có cái gì hay để ghen sao chứ?

“Tóm lại.” Nhiệm Huy ghim một miếng táo cho Tiêu Tiêu, hắng giọng nói, “Anh hỏi bác sĩ rồi, bà ấy nói vết thương của em phải nửa tháng một tháng mới khỏi hẳn được, một tuần chỉ để xem tình trạng thế nào thôi, em cũng không thể ở nhà anh Đoạn lâu như thế được, anh vốn cũng định mượn một căn nhà gần trường, hai ngày nay anh tìm gấp một chút, nếu như có căn nào thích hợp, anh sẽ mượn, sau đó, em cũng cùng dọn vào, anh chăm sóc em, được không?”

Sống chung à. Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, không ngờ tới Nhiệm Huy sẽ đột nhiên đưa ra lời mời như thế.

Tuy nhà trường cấm sinh viên thuê nhà bên ngoài, nhưng chỉ là một tờ giấy vô nghĩa thôi, những cặp sinh viên tình nhân sống chung ở bên ngoài đã chẳng phải chuyện hiếm lạ gì rồi, bình thường đến nỗi có thể tùy tiện nhắc đến trong chủ đề tán gẫu hằng ngày.

Tiêu Tiêu hơi đỏ mặt, cô hiểu một khi cô đồng ý, cũng có nghĩa là cô tình nguyện giao lần đầu tiên của mình cho anh ấy.

“Tuy nhà anh thuê không tốt như thế này, rất có thể chỉ bằng cái nhà tắm ở đây thôi, nhưng, anh sẽ chăm sóc cho em, Tiểu Tiêu.” Nhiệm Huy đưa ra lời đề nghị này cũng đã dùng rất nhiều dũng khí, giọng nói của anh cũng có chút căng thẳng.

“Em, ơ.....” Tiêu Tiêu có chút ứng phó không kịp, không biết nên trả lời như thế nào.

Chị cả ký túc xá từ bên hồ cá đi qua, chống hông đứng trước mặt Nhiễm Huy nói: “Nhiễm Huy, Tiểu Lục của chúng tôi còn đang bị thương đó, cậu thật sự muốn chăm sóc nó, hay là có dã tâm khác hả?”

“Đương nhiên là muốn chăm sóc cô ấy rồi.” Mặt Nhiễm Huy đỏ ửng lên.

Tiêu Tiêu nghe thế trong lòng chợt thả lỏng, cười một cái, nhìn bạn trai lộ ra vẻ hơi xấu hổ, cảm thấy mình cũng căng thẳng quá rồi, mấy chuyện kiểu này, có lẽ cứ để nước chảy thành sông là tốt nhất.

“Em biết rồi, vậy anh đi tìm thử xem, xem có căn nào thích hợp không.”

“Em đồng ý rồi?” Nhiễm Huy chợt quay đầu lại, mắt sáng cả lên.

Tiêu Tiêu cười khê gật đầu.

Chúng bạn cùng phòng huyết sáo trên ghẹo, đôi tình nhân nhỏ nhìn nhau, đều có chút xấu hổ.

20. Chương 20: Chương 18

Mấy cô bạn cùng phòng trước mặt thì hòa nhau trên ghẹo, nhưng ở nơi đôi tình nhân nhỏ không thấy thì trao đổi ánh mắt với nhau. Khi bọn họ biết Tiêu Tiêu được Đoạn Mặc Ngôn rước về nhà ở, sau khi thảo luận đều thống nhất rằng anh Đoạn của cô tuyệt đối là có ý với cô, e rằng Tiêu Tiêu cũng đã nửa chối nửa chịu rồi, vốn tưởng đâu chỉ có Nhiễm Huy không hay biết gì, nhưng không ngờ Tiêu Tiêu lại nghiêm túc với Nhiễm Huy.

Đến khoảng hơn chín giờ, khi bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy Đoạn Mặc Ngôn vừa trở về ở cự li gần, tất cả đều không dám tin đứng trước một anh chàng đẹp trai cao to giàu có thế này, Tiêu Tiêu thế mà lại chọn Nhiễm Huy. Sau đó lại nhìn qua cô gái trắng đẹp sang bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn, lại như có chút hiểu ra. Phụ nữ khi gặp được hoàng tử của mình đều sẽ ảo tưởng rằng mình là cô bé lọ lem, nhưng khi bên cạnh hoàng tử đã có công chúa rồi, thì mới hiểu ra trong truyện cổ tích hoàng tử đều ở bên công chúa.

Thế giới cuộc sống giữa hai người không giống nhau.

“Náo nhiệt thế?” Đoạn Mặc Ngôn ở nhà chưa bao giờ đón tiếp nhiều người như thế, đột nhiên thấy trong phòng khách quá nhiều người thì nhướn mày lên.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu cười nói: “Anh Đoạn, chị Hạ, hai người về rồi à.”

Nhiễm Huy và mấy cô bạn cùng phòng cũng đứng lên hết.

Hạ Dung vốn tưởng rằng chỉ có một mình Tiêu Tiêu thôi, nào ngờ cô lại kêu cả bạn học đến. Trong lòng cô ta hơi không vui, cảm thấy cô thật sự coi chỗ này là nhà mình luôn rồi, nhưng cô ta không thể hiện ra mặt, ngược lại còn thân thiết nói: “Tiêu Tiêu, chị nghe nói em bị thương hả, đã đỡ hơn chưa?”

Bữa cơm tối hôm nay Đoạn Mặc Ngôn đã khiến cho Hạ Dung nở mặt nở mày, anh, chị, chị dâu đều nịnh anh như đại gia vậy, cha mẹ cũng vô cùng nhiệt tình, tâm tình của cô ta quả thật tốt đến không thể tốt hơn. Vốn muốn theo anh về nhà để nghỉ ngơi thật tốt, lại được biết Tiêu Tiêu bị nứt xương nên ở lại nhà của anh. Nếu là bình thường thì cô ta sớm đã nổi đóa lên rồi, nhưng hôm nay cô ta không chỉ thấy không sao cả, ngược lại còn dâng lên một ý nghĩ mà xưa nay chính mình chưa từng nghĩ tới. Dĩ nhiên cô ta biết sở thích sưu tầm thiếu nữ quái gở của Đoạn Mặc Ngôn, nhưng cô ta cũng biết Đoạn Mặc Ngôn đó giờ không hề chạm vào mấy cô gái đó, thậm chí nếu như bọn họ yêu phải anh, anh còn lập tức trở mặt vô tình nữa kìa.

Trước kia cô ta đều tức chịu không nổi, nhưng suy đi nghĩ lại, dù gì anh cũng không chạm vào bọn họ, quả thật y như là đang thỏa mãn mong ước làm anh trai của mình vậy, hà cớ gì cô ta phải tranh cãi với anh, còn không bằng thể hiện hào phóng rộng lượng một chút, không chừng như thế còn có thể khiến anh để ý tới cô ta nhiều một chút.

“Không sao ạ, chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Tiêu Tiêu thấy Hạ Dung mặt đầy vẻ ân cần, không khỏi cảm kích cười một cái, “Cám ơn chị Hạ quan tâm.”

Hạ Dung đi lướt qua mặt một đám bạn cùng phòng, hương thơm như có như không làm cho mấy cô sinh viên đại học có chút bứt rứt, bọn họ lại nhìn sang gương mặt trang điểm tinh tế, móng tay đẹp đẽ, túi xách đắt tiền của cô ta, chỉ cảm thấy so với cô ta, cách ăn vận trên người mình chỉ là trò trẻ con thôi.

Vì lời dặn của bác sĩ nên Tiêu Tiêu vốn vẫn luôn đắp chăn nằm dựa trên chiếc giường quý phi, thấy Hạ Dung đi qua, thì rút chân lại ngồi dậy. Hơn nữa còn giới thiệu một lượt các bạn cùng phòng với hai người.

Hai người đều khẽ gật đầu một cái, Lão Tứ nhìn biểu cảm của bọn họ, thì phỏng đoán bọn họ ngay cả một cái tên cũng chẳng thêm nhớ đâu.

Hạ Dung vờ như xem xét phần thạch cao trên chân Tiêu Tiêu, quan tâm đôi câu với giọng điệu trưởng bối, bảo cô yên tâm ở đây dưỡng thương cho thật tốt. “Muốn ăn gì uống gì thì cứ nói với chị Linh nhé, ghi hết vào sổ của anh Đoạn em, anh ấy không mua cho em thì chị mua cho em!” Nói xong còn cười cười nhìn Đoạn Mặc Ngôn một cái.

Mọi người đều cười phụ họa.

“Cám ơn chị Hạ, em không thiếu gì hết á, hôm nay còn phiền anh chị tốn kém mời bọn em ăn cơm nữa.” Đám bạn cùng phòng lúc sáu giờ đã muốn về rồi, thì chị Linh mới nói là cậu Đoạn đã dặn nhà hàng giao thức ăn đến đây rồi, bảo bọn họ ở lại ăn cơm.

Đoạn Mặc Ngôn thấy bọn Nhiễm Huy đều muốn nhường chỗ cho anh ngồi, thì khoát khoát tay để bọn họ ngồi xuống, “Cái dạ dày như con chim nhỏ của em ấy anh còn lo được.” Anh đi đến phía chân giường quý phi, châm điều thuốc nhìn Tiêu Tiêu, “Hôm nay, sao rồi?”

“Tốt lắm.”

Thì ra đôi vợ chồng chưa cưới này đều đối xử với Tiêu Tiêu rất tốt, xem ra ông anh họ Đoạn này thật sự chỉ là nhiệt tình muốn giúp đỡ cô thôi, bọn họ thật đúng là lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử mà, nghĩ xấu cho anh công tử nhà giàu rồi, mấy cô bạn cùng phòng có chút xấu hổ, lại không nhận được hâm mộ vận may của Tiêu Tiêu.

Nhiễm Huy vốn đang ngồi cạnh Tiêu Tiêu, lần này bị Hạ Dung chiếm chỗ rồi, chỉ có thể đứng ở một bên nói: “Anh Đoạn, cám ơn anh đã đón Tiêu Tiêu về đây chăm sóc, em cũng không biết phải cám ơn thế nào mới phải, em và Tiêu Tiêu có mang cho anh và chị Hạ một ít đặc sản, mấy thứ này đều là đồ dùng trong gia đình, không đáng bao nhiêu tiền, chỉ là để anh chị ném thử một chút, anh chị đừng chê nhé!”

“Thế à? Cám ơn.” Đoạn Mặc Ngôn búng tàn thuốc, lại quay đầu qua phía Tiêu Tiêu, “Thịt khô mà em đem tới cũng ở trong đó hả?”

“Phải đó.” Tiêu Tiêu mỉm cười, “Ngày mai em làm cho anh với chị Hạ ăn!”

Hạ Dung cười híp mắt nói một tiếng “Được.”

Đoạn Mặc Ngôn lại xì một tiếng, “Tiết kiệm hơi sức đi, cái chân của em kìa.”

Chị Linh bê ra hai ly cà phê đặt trước mặt Đoạn Mặc Ngôn và Hạ Dung, Đoạn Mặc Ngôn nói: “Sao không rót cho mỗi người một ly?”

“Uống rồi, tụi em uống cả rồi.” Mấy cô bạn cùng phòng vội nói.

Tiểu Ngũ trong phòng kí túc ngọt ngào nói: “Anh Đoạn này, cà phê nhà anh uống ngon thật đấy, nhưng mà em đau lòng lắm.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô ấy, “Đau lòng cái gì?”

“Đau lòng vì lần này uống, nhớ cái mùi vị này rồi, thì uống không nổi cà phê hòa tan một đồng một gói nữa đó!”

Mọi người cười khê, đợi Đoạn Mặc Ngôn tiếp lời.

Ai ngờ anh chỉ gật đầu một cái, không lạnh không nóng “ừ” một tiếng.

Bầu không khí bỗng dưng lúng túng lên.

Hạ Dung thầm cười lạnh trong lòng, cũng không biết tự lượng sức mà đi quyến rũ Đoàn Mặc Ngôn. Bọn họ cũng không soi gương lại đi, xem thử mình có thể lọt vào mắt của anh không chứ.

Chị năm thường giữ vai trò đáng yêu trong kí túc xá của các cô, Tiêu Tiêu đã quen với vẻ nũng nịu của cô ấy, nhưng cũng cảm thấy hôm nay cô ấy đã phát huy quá độ rồi, ông ẹo đến mức hơi giả tạo, nhưng vẫn lên tiếng giảng hòa cho cô ấy, “May mà em không có uống, sau này còn có thể uống cà phê rẻ tiền được.”

“Sao em không uống?” Lần này Đoàn Mặc Ngôn lại ủng hộ tiếp lời.

Tiêu Tiêu chỉ vào chân mình, vừa muốn nói chuyện, thì cái 6S của Hạ Dung vang lên, cô ta nhận điện thoại, bô lô ba la nói một tràng tiếng anh với đối phương. Ngồi ở đây đều học tiếng anh chuyên nghiệp, ít nhiều gì cũng nghe hiểu lời nói của cô ta, xem ra là công việc có vấn đề.

Hạ Dung cúp điện thoại xong thì sắc mặt nặng nề, khó xử nhìn Đoàn Mặc Ngôn. Anh đã nói chốc nữa sẽ đưa cô ta trở về, chính là có ám hiệu về phương diện nào đó, nhưng cô ta không ngờ cái đám ngu xuẩn đó lại phạm phải sơ suất lớn như thế, nhất định cần cô ta tự mình đi giải quyết mới được.

Rốt cuộc là bồi dưỡng tình cảm với anh, hay là công việc đây? Hạ Dung đấu tranh một hồi, cắn răng nói rõ tình huống với Đoàn Mặc Ngôn, “Vậy nên, bây giờ em phải đặt vé máy bay đi gấp qua đó.”

“Đi đi.” Đoàn Mặc Ngôn dập tắt diều thuốc, thản nhiên nói.

Hạ Dung thấy anh không tức giận, thì thở phào một hơi, xin lỗi một tiếng rồi đứng lên, dưới ánh mắt trừng trừng của mọi người cho anh một nụ hôn thơm ngát.

“Hôm khác bù lại cho anh nhé, một mình nhớ ngoan ngoãn đó.” Hạ Dung lại hôn lên má anh một cái.

Đoàn Mặc Ngôn cười như không cười liếc nhìn cô ta một cái.

Hạ Dung xách túi chuẩn bị rời đi, chị cả cũng dẫn đầu đứng lên, “Tụi em cũng nên về rồi, chút nữa tàu điện ngầm sẽ ngừng chạy mất.”

“Không vội, anh cho người đưa các em về.” Đoàn Mặc Ngôn lấy di động ra.

“Không cần đâu, không cần đâu, tụi em ngồi tàu điện ngầm là được rồi.” Lão Đại vẫn còn thấy mất mặt vì cách làm của Tiểu Ngũ, để tránh làm xấu ấn tượng của Tiêu Tiêu trong lòng Đoàn Mặc Ngôn, nên không định làm phiền anh thêm nữa.

Nhiễm Huy cũng nói: “Không sao đâu, anh Đoàn, em về cùng với mấy bạn ấy mà.”

Hạ Dung và đám Nhiễm Huy đi cùng một lúc, phòng khách rộng rãi lập tức yên tĩnh hẳn.

Đoàn Mặc Ngôn yên lặng hút thuốc, nghiêng đầu nhìn sang đồng sách và mấy bộ váy cũ được xếp gọn gàng bên cạnh Tiêu Tiêu, anh móc một cái lên đánh giá từ trên xuống dưới, giữa chân mày nhăn lại cho thấy anh không hài lòng.

Anh vút một cái, lại móc lên một cái, nhìn một cái, lại vút đi. Nhìn nữa, lại vút nữa.

“..... Cái đó là cái đầm dài bạn cùng phòng em tặng đó, tụi nó nói chân bó bột mặc đầm là tốt nhất.” Tiêu Tiêu hết nói nổi với hành động của anh.

Nghĩ đến mấy chị em chu đáo hiểu được chỗ khó khăn của cô, tối qua cô đã muốn tắm rồi, nhưng bị vướng cái chân bự chảng này, chỉ có thể mặc cái quần bệnh nhân mãi, hôm nay bọn họ cứ như là đưa than củi đến trong ngày tuyết vậy.

“Xấu.” Đoàn Mặc Ngôn tiếc chữ như vàng bình luận, “Nếu em muốn đầm dài, thì anh.....”

“Không cần, không cần đâu, có mấy bộ này là đủ rồi!” Tiêu Tiêu biết đại gia này muốn làm gì, vội vàng lên tiếng tỏ thái độ, “Em cũng đâu có đi ra ngoài.”

Đoàn Mặc Ngôn không vui trừng cô một cái, cái cô bé này sao mà cứng đầu thế cơ chứ?

Tiêu Tiêu không chịu yếu thế mắt to trừng mắt nhỏ với anh.

Ai ngờ Đoạn Mặc Ngôn đã tổng kết được kinh nghiệm giáo huấn từ kẻ địch, ngay trước mặt cô, anh ung dung thông thả gọi một cuộc điện thoại, “A lô, vợ của cậu có phải làm bên thời trang không..... Cậu bảo cô ấy tặng cho mình hai bộ đầm dài, mặc ngay bây giờ.” Chữ “tặng” kia anh nghiêng rằng đặc biệt nhấn mạnh.

“Đúng, tặng, ông đây một xu cũng không trả..... Nói nhảm, không phải phụ nữ mặc chẳng lẽ đàn ông mặc..... Nói nhiều thế làm gì, có tặng hay không đây..... Được, sáng mai đưa tới cho mình, mình ở nhà..... Chờ chút đã, chọn cái đẹp đấy, khoảng 1m65.”

Tiêu Tiêu trợn mắt há mồm nhìn anh gọi điện xong.

“Miễn phí đó, có lấy không?” Đoạn Mặc Ngôn cúp điện thoại xong, mặt đầy nghiêm túc hỏi.

Nhịn xuống, rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, ôm bụng cười lớn lên, cái ông anh này..... Thật là tài quá đi mà! “Lấy, lấy, miễn phí mà, dĩ nhiên là lấy rồi! Ha ha ha ——”

Thấy cô cười đến mức hai lúm đồng tiền cũng lún sâu vào, Đoạn Mặc Ngôn coi như đã hiểu ra, cái cô bé này chỉ lấy những thứ không tốn tiền!

Anh quyết đoán gọi thêm hai cuộc điện thoại nữa, ép người ta tặng quần áo, tặng giày dép, tặng túi xách..... Tiêu Tiêu cười đến mức sắp bị sặc hồng luôn, liên tục ngăn lại hành động điên cuồng ép người ta tặng đồ của anh, “Em chỉ cần hai cái đầm là được rồi, thật mà, thật đó!”

Đoạn Mặc Ngôn bóp cổ tay, anh còn có thể bảo người ta “tặng” rất nhiều đồ nữa nha, nhưng mà không cần gấp, ngày tháng còn dài. Lần sau vé máy bay cũng nói là công ty hàng không tặng là được.

Liếc mắt nhìn sang cô còn đang không nhịn được cười, khóe môi Đoạn Mặc Ngôn cong lên.

21. Chương 21: Chương 19

Nhờ Đoạn Mặc Ngôn ban cho, qua hôm sau Tiêu Tiêu đã nhận được hai chiếc váy chữ A dài. Vì anh nói không rõ ràng, nên đối phương dứt khoát đưa qua một dây váy đầm, dành cho đủ loại trường hợp, các kiểu dài ngắn đều có hết, hơn nữa đều cùng một nhãn hiệu —— Dior.

Cái kiểu làm về thời trang này hoàn toàn không giống với kiểu làm về thời trang mà cô tưởng tượng nha!

Đoạn Mặc Ngôn còn bảo người ta phối đồ cho cô nữa, đương nhiên cũng là đối phương “tài trợ hữu nghị”, cứng rắn biến trang phục sang chảnh, trang phục trên sàn diễn thành quần áo ở nhà, cô có muốn từ chối cũng chẳng còn lý do nào nữa, chỉ cảm thấy mình mặc vào cũng rất tuyệt.

Lần đầu tiên cô mặc chiếc váy mới xuất hiện trước mắt Đoạn Mặc Ngôn, chỉ nhận được một chữ “Tốt” từ anh, yêu cầu về bản thân không cao nên cô đã thỏa mãn lắm rồi.

Bởi vì gu thẩm mỹ của Đoạn Mặc Ngôn rất cao đấy.

Vốn nghĩ rằng nhạc giao hưởng chỉ là công cụ dùng để kêu anh dậy thôi, nhưng tối qua anh với cô cùng nghe, mỗi một khúc nhạc anh đều thuộc nằm lòng, nghe anh giảng giải, cô càng hiểu rõ hơn về nhạc giao hưởng.

Cô đã khóc khi lần đầu nghe bản Định mệnh qua mp3, chỉ cảm thấy giai điệu sục sôi mà lại như đau thương đánh sâu vào từng mạch máu của cô, nhưng thực ra lúc ấy cô chỉ mới 13 tuổi mà thôi, không thể nói là biết thưởng thức âm nhạc, có lẽ là liên quan đến tâm trạng khi đó, nên đã sinh ra sự cộng hưởng chẳng.

Cô kể chuyện này với Đoạn Mặc Ngôn, anh cảm thấy khá hứng thú với chuyện này, giảng giải cho cô nghe về cuộc đời của tác giả, hoàn cảnh sáng tác, thậm chí ngay cả bối cảnh thời đại lúc bấy giờ của mỗi một ca khúc càng thêm tỉ mỉ chi tiết hơn, mới đầu Tiêu Tiêu không biết vì sao, nhưng sau khi nghe xong rồi mới

nghe nhạc, cô mới phát hiện cảm xúc của mình có thể dễ dàng hòa vào trong đó hơn, thể nghiệm được vẻ đẹp vượt qua cả hình thức bên trong đó.

Thú vui của Đoạn Mặc Ngôn không dừng lại ở đó, anh không chỉ nghe nhạc giao hưởng, còn nghe cả hí kịch, xem nhạc kịch, xem các thể loại vũ đạo, thưởng thức các kiểu thư pháp, tranh họa, tác phẩm nghệ thuật, sẵn tiện nhắc đến, trong nhà anh có ba bức tranh, bức treo trên tường trong phòng của cô là tranh sơn dầu có tên là , là kiệt tác của một bậc thầy hội họa thuộc trường phái siêu thực, nghe nói trước mắt có giá trị trường là năm trăm..... triệu triệu triệu triệu——

Cuối cùng cô cũng đã bắt đầu hiểu được tính quan trọng của tiền bạc rồi.

Không thể nghi ngờ Đoạn Mặc Ngôn là một chủ nhà vô cùng tốt, chỉ cần là thứ mà cô thấy có hứng thú trong căn nhà này, anh sẽ không ngại phiền hà mà giải thích cho cô nghe, nhờ anh ban tặng, hiểu biết về nghệ thuật của cô cũng được hun đúc nâng lên một tầm cao mới về chất.

Chỉ trong năm ngày ngắn ngủi.

Chỉ là trong năm ngày này cô không chỉ được nâng cao gu thưởng thức cái đẹp, còn có thêm những hiểu biết trực quan hơn về Đoạn Mặc Ngôn.

Bỏ qua vấn đề anh là một người thầy giỏi, không nói đến nữa, đầu tiên, anh là một con sâu lười. Mỗi ngày chưa đến mười giờ thì tuyệt đối không thức dậy, hơn nữa khoảng thời gian từ mới dậy đến thực sự tỉnh táo cách nhau đến nửa tiếng đồng hồ, trình tự tự đánh thức của anh vô cùng quen thuộc và ổn định, đợi đến khi anh tắm rửa rồi thay đồ đi ra, thì nhất định sẽ biến thành một người đàn ông hoàn toàn khác với vẻ uể oải trước đó. Tiếp theo, anh chưa bao giờ ăn sáng, bất kể là món Trung, món Tây hay món Nhật, tất cả đều không ăn. Bữa trưa thì ăn siêu nhiều, ăn gấp ba lần cô, hơn nữa còn có thể ăn xong cùng lúc với cô nữa, cái này không thể không nói chính là tài năng hạng nhất. Buổi chiều là thời gian anh làm việc, không biết có thật là kinh doanh nhỏ như anh nói không, hay là hiệu suất của anh cực kỳ cao, dường như chỉ trong một buổi chiều anh đã có thể xử lý chuyện của công ty đầu ra đó, không bao giờ tăng ca. Nghe nói ở nước ngoài anh cũng có kinh doanh, nhưng không biết là gì, dù sao mấy ngày này anh cũng không có ra nước ngoài. Cuối cùng, anh là một con mèo đêm. Mỗi ngày anh về ăn cơm tối với cô, sau đó bọn họ tán gẫu, nghe nhạc, lúc cô học bài theo giờ tự học buổi tối ở trường, thì anh sẽ ở bên cạnh dùng máy tính, sau đó đọc sách. Đến khoảng 10 giờ 11 giờ, cô sắp ngủ, điện thoại tìm anh đến liên miên không dứt, đó chính là lúc cuộc sống về đêm của anh bắt đầu. Nghe chị Linh nói, thường là 3-4 giờ sáng anh mới trở về.

Ác tính tuần hoàn, thói quen xấu chính là được tạo thành như thế.

Đảo mắt qua ngày mai thì có thể đến bệnh viện kiểm tra, vì là chủ nhật, nên giữa trưa Nhiễm Huy đã đến rồi, vui mừng nói với cô và Đoạn Mặc Ngôn, rằng anh đã tìm được một căn nhà ba phòng một sảnh ở gần trường, thuê chung với người khác, có một phòng là một đàn anh năm tư trong trường đang ở, còn có hai phòng trống, tuy hơi cũ một chút, nhưng vấn đề an toàn cũng ổn, đồ dùng gia đình gì đó đều có hết rồi, xách va li vào là ở được, giá cả cũng tương đối hợp lí.

Đoạn Mặc Ngôn nghe Nhiễm Huy giới thiệu xong rũ mắt uống một ngụm cà phê, hồi lâu sau mới nói: “Thuê phòng à?”

“Phải đó, anh Đoạn, cảm ơn anh mấy ngày nay đã chăm sóc Tiểu Tiểu, nhưng em với Tiểu Tiểu thương lượng rồi, cũng không thể làm phiền anh mãi được, nên định thuê phòng ở, như vậy thì em có thể chăm sóc cho cô ấy rồi.”

“Em cũng muốn ở?” Đoạn Mặc Ngôn nghiêng đầu hỏi Tiêu Tiêu.

Rời khỏi ngôi nhà này nói không tiếc thì là giả, ở đây cô được tiếp đãi như công chúa vậy, hơn nữa lại tự do thoải mái, có thể tưởng tượng được phòng cho thuê hoàn toàn không thể nào so với chỗ này được, nhưng Tiêu Tiêu hiểu được từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ trở lại tằn tiện thì khó, chí hướng của cô xưa nay chưa bao giờ đặt vào tiền bạc, sau này cũng sẽ không, cho nên bản thân cũng cảm thấy nhanh chóng rời khỏi nơi không thuộc về cô thì tốt hơn, tránh cho thời gian qua càng lâu, lại càng sinh thêm nỗi lưu luyến không nên có. Con người luôn là động vật có lòng tham không đáy.

“Phải, quấy rầy lâu vậy rồi, còn ở tiếp nữa em cũng thấy ngại.” Tiêu Tiêu gãi mặt cười cười.

“Ồ, tùy em.” Đoạn Mặc Ngôn nhẹ nhàng đặt ly cà phê lên miếng đệm lót ly, giọng điệu nhàn nhạt nghe không ra vui hay giận.

Nhiễm Huy vui vẻ cảm ơn Đoạn Mặc Ngôn lần nữa, sau đó đứng lên muốn đi, nói là phải về nói với chủ nhà một tiếng, hơn nữa còn tìm anh em qua phụ quét dọn vệ sinh nữa.

Lúc này di động của Đoạn Mặc Ngôn vang lên, anh đứng lên khỏi sô pha, đi đến một bên nhận điện thoại. Nhiễm Huy nhân cơ hội đến bên cạnh Tiêu Tiêu dựa vào, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn em đã nhận lời sống chung với anh, Tiểu Tiểu, căn nhà đó còn hai phòng trống, anh thuê cả hai phòng luôn rồi, chúng ta mỗi người một phòng, đợi đến sau này em đồng ý, thì chúng ta lại.....”

Tiêu Tiêu biết đây là biểu hiện ga lăng của Nhiễm Huy, cô mỉm cười khẽ gật đầu, “Ừm.”

Nhiễm Huy nhìn chằm chằm cô bạn gái, tim lòng không dặng hôn lên môi cô một cái, “Anh vui lắm, Tiểu Tiểu.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt không đổi. Anh nói chuyện điện thoại xong, thì Nhiễm Huy đứng lên tạm biệt, vội vã rời đi.

Trong nhà yên tĩnh một lúc, Tiêu Tiêu nhìn sang Đoạn Mặc Ngôn, chớp chớp mắt hóm hỉnh cười nói: “Anh Đoạn này, ngày mai em đi rồi, một mình anh có thấy cô đơn hiu quạnh không?” Đợi cô đi rồi, chị Linh cũng sẽ không ở lại đây nữa.

“Cô đơn?” Đoạn Mặc Ngôn lộ ra vẻ khá khó hiểu, “Tại sao?”

Sao iQ với EQ lại tỷ lệ nghịch với nhau thế này? Tiêu Tiêu đổ mồ hôi, tốt xấu gì thì nói hai câu dễ ngọt cô một chút cũng được mà.

“Ở chỗ của anh không tốt hả?” Đoạn Mặc Ngôn ngồi về vị trí cũ, dựa mà phần lưng dựa mềm mại của sô pha, nghiêng đầu hỏi cô gái bên cạnh.

Tiêu Tiêu cũng nghiêng đầu nhìn sang anh, “Chính là vì ở đây quá tốt đó.”

Tầm mắt hai người giao nhau, trầm mặc trong chốc lát, Đoạn Mặc Ngôn quay đầu về, tiện tay cầm một cuốn sách lên xem, “Em chuẩn bị một chút đi, chút nữa có khách đến.”

“Ai thế, em có biết không?”

“Biết, hiệu trưởng của em.”

Tiêu Tiêu không nghĩ tới chuyện mình bị thương thế mà lại kinh động đến cả lãnh đạo nhà trường, hiệu trưởng và bí thư đảng ủy cộng thêm giảng viên nữa đều đến nhà Đoạn Mặc Ngôn để hỏi thăm cô. Hiệu trưởng nói viện trưởng Vương của viện phúc lợi Tiểu Thiên Sứ có gọi điện cho trường, nói rõ nguyên nhân cô bị thương với họ, hơn nữa còn hi vọng phía nhà trường có thể tuyên dương Tiêu Tiêu vì nghĩa cử dũng cảm đối đầu với cái ác của cô.

“Không cần đâu, không cần đâu, em cũng chỉ là phản ứng dưới tình huống bất đắc dĩ thôi, chẳng phải dũng cảm gì đâu ạ.” Tiêu Tiêu ngồi ngay ngắn bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn, liên tục khoát tay.

Đoạn Mặc Ngôn cầm cái ấm tử sa tự tay rót trà ô long Đông Đỉnh vừa mới pha xong cho các vị khách, “Có gì đáng để tuyên dương đâu chứ, chân cũng thiếu chút nữa bị phé luôn rồi. Tuyên dương thì lần sau lại đi làm chuyện ngốc nghếch nữa.”

Được nha, bên đây còn có một tên phá đám này.

“Ha ha ha, tổng giám đốc Đoạn đây là đang lo lắng cho em gái đấy.”

Mọi người cười rộ lên.

Đề tài càng nói càng rộng, dần dần Tiêu Tiêu phát hiện bản thân không thể xen vào câu nào cả, cơ bản đều là hiệu trưởng và bí thư trò chuyện với Đoạn Mặc Ngôn. Cô với giảng viên đều bị gạt sang một bên. Cô cũng vui vẻ nhàn hạ, nhận lấy ly sữa bò chị Linh đưa qua rồi nói cảm ơn, quay đầu qua khẽ hỏi giảng viên, “Cô ơi, em có một chuyện muốn hỏi cô.”

“Chuyện gì?” Giảng viên của khoa cũng nhẹ giọng trả lời.

“Thì là em bỏ nhiều tiết học như thế, có ảnh hưởng gì đến việc em xin học bổng du học không ạ?”

“Ồ, chuyện đó à.” Phản ứng đầu tiên của giảng viên khoa chính là em có một ông anh trâu bò như vậy, còn sợ không thể du học được nữa à? Nhưng câu này bà cũng không ngờ đến nổi nói ra lời.

“Hai người nói gì thế?” Đoàn Mặc Ngôn phân tâm hỏi.

Hiệu trưởng và bí thư đảng ủy cũng quay sang chú ý bên này.

Giảng viên cười nói: “À, bạn học Tiêu Tiêu hỏi tôi, em ấy nghỉ học có ảnh hưởng đến chuyện xin học bổng du học hay không.”

“Điều này thì không đâu, không sao cả, bản học Tiêu Tiêu, chỉ cần em giữ được thành tích ưu tú như học kì trước, thì nhất định có thể giành được suất học bổng đó.” Hiệu trưởng nói.

Tiêu Tiêu thở phào một hơi, “Cám ơn hiệu trưởng.”

Đối với ý tưởng muốn ra nước ngoài của cô Đoàn Mặc Ngôn hoàn toàn không bất ngờ, trong ý thức của anh, chuyện này quả thật là bình thường đến không thể bình thường hơn.

Bí thư đảng ủy và hiệu trưởng nhìn nhau một cái, “Trên thực tế, tôi cho rằng thành tích và hạnh kiểm của bạn học Tiêu Tiêu đều đã bày ra trước mắt rồi, thành tích học tập nổi trội, tư tưởng đạo đức cao thượng, lấy việc giúp người làm niềm vui lại không giành công, sinh viên tốt như thế mà chúng ta không phát học bổng cho em ấy đi du học, thì còn cho sinh viên thế nào đi nữa chứ?”

Hiệu trưởng gật đầu nói: “Anh nói có lý lắm, Tiểu Vương này, cô về trường thì chuẩn bị một ít tài liệu cho bạn học Tiêu Tiêu nhé.”

“Dạ vâng, hiệu trưởng.” Giảng viên đáp lại.

Tiêu Tiêu thấy chỉ hai ba câu thì học bổng của cô đã được định chắc rồi, quả thật là mở cờ trong bụng, tuy nhiên cô biết bên trong nhất định là vì nể mặt Đoàn Mặc Ngôn rồi, nhưng cô tự thấy không thẹn với lòng, cô tự tin rằng bản thân có tư cách giành được suất học bổng này, nên cũng không ngu ngốc làm ra vẻ kiêu cách bảo bọn họ làm việc theo chế độ quy định, “Cám ơn hiệu trưởng.”

“Không cần cảm ơn, đây là do tự bản thân em giành được, cố gắng lên, nỗ lực noi theo gương của anh trai em nhé!” Hiệu trưởng hòa ái cười nói.

Tiêu Tiêu đáp lại một tiếng thật mạnh, chợt quay đầu sang hỏi: “Anh Đoàn, anh tốt nghiệp đại học nào thế?”

“Oxford.” Đoàn Mặc Ngôn hơi hột nói, “Oxford rất dễ vào, nếu không em cũng vào Oxford đi, vậy thì chúng ta chính là bạn cùng trường rồi.”

“.....” Ngay cả ha ha Tiêu Tiêu cũng nói không nổi.

Cái EQ này, thật là muốn đập chết anh ấy mà.

Đến tối, Tiêu Tiêu vẫn vì chuyện học bổng du học của mình đã được chắc chắn mà vui sướng không thôi, thậm chí ngay cả đọc sách cũng mỉm cười, hát ngâm nga.

Đoàn Mặc Ngôn đang dùng máy tính, nhìn cô mấy lần, rốt cuộc nhin không được hỏi ra miệng, “Vui đến thế cơ à?”

“Phải đó, nếu như chân em có thể nhúc nhích được, em sớm đã nhảy múa ăn mừng rồi, ha ha!” Tiêu Tiêu gật đầu hả hê.

Tiếng chuông mời gọi của cuộc sống về đêm cắt đứt cuộc đối thoại của hai người, Tiêu Tiêu nghiêng đầu, “Đến thời gian giải trí của ngài rồi đấy, đi thông thả không tiễn nhé.” Cô vẫy vẫy tay, qua một lúc lại thêm vào một câu, “Tối mai thì anh không thấy em nữa rồi.” Sao mà nói ra lại thấy có một chút thương cảm thế này.

Đoàn Mặc Ngôn nhìn cô, trong tròng mắt đen có chút mờ mịt không rõ.

Cầm thấy bầu không khí là lạ, Tiêu Tiêu háng giọng, cười cười đối chủ đề, “Tối nay lại đi đâu thế?”

“..... Ngự Thế.”

“Ý?” Cô nghe dường như nhắc qua, đó chính là hộp đêm lớn nhất thành phố, hơn nữa, còn có giao dịch gì kia nữa, “Anh đến đó thường chơi gì thế?” Anh ấy chẳng phải đã có chị Hạ rồi sao? Sao lại còn đi đến mấy chỗ đó nữa?

“Em muốn biết?”

“Trong đó thật sự có gái hả anh?”

Đoạn Mặc Ngôn ý tứ hàm xúc nhìn cô một lúc, đột nhiên đứng lên, một tay đỡ hông của cô lên, “Anh thỏa mãn lòng hiếu kỳ của em vậy.”

“Hả?!”

22. Chương 22: Chương 20

Công Quán Ngự Thế là hộp đêm sang trọng có tiếng trong thành phố, chia ra gồm hội viên và không phải hội viên, tầng lầu ăn chơi của hai cấp bậc không giống nhau. Trong đây không có gái tiếp viên mang ra ngoài, nhưng lại có mười mấy “người đại diện” có thâm niên, trong tay bọn họ đều là những cô tiếp viên cao cấp, trong đó không thiếu những ngôi sao người mẫu. Hội viên VIP hoặc là hội viên thuộc phòng bao tổng thống muốn bọn họ giới thiệu để “làm quen một chút”, thì bọn họ sẽ gọi điện gọi tên người đó đến “tán gẫu một lúc”, mấy cô tiếp viên được gọi là khách nữ, nhìn qua đều là danh媛 thực nữ, mặc trang phục lộng lẫy, lái chiếc xe nhỏ xinh, lên được phòng khách, vào được nhà bếp, nhưng khi là lợi lên thì ngay cả những cô “gái” bình thường cũng theo không kịp. Sự tồn tại của những thực nữ đó là để nâng cao “thực lực cạnh tranh” của hộp đêm, muốn có được cơ hội “phỏng vấn” ở công quán, một trong những điều kiện chính là phải xuất thân từ một trường đại học trọng điểm thật sự, hơn nữa còn phải hiểu được đạo lý thỏa mãn tất cả “nhu cầu” của khách hàng.

Tiểu Lượng năm nay mười chín tuổi, sinh viên đại học năm hai, tối nay được gọi đến phục vụ khách quý ở phòng bao tổng thống điện Buckingham, cô ta theo sau nhân viên phục vụ dẫn đường, đi vào phòng bao, bên trong đã có mười mấy người cả nam lẫn nữ ngồi ở đó, tụ năm tụ ba chơi với nhau, có lẽ là vừa đến không bao lâu, nên mọi người vẫn chưa hòa vào cuộc chơi, ai nấy đều quần áo gọn gàng. Dưới ánh đèn chập chờn mờ mờ, cô ta tốn sức đi tìm kiếm chủ nhân, thấy Nghiêm Khác ngồi ở giữa, thì âm thầm mừng rỡ, vị đại gia này ở đây thì chứng tỏ Đoạn thiếu cũng sẽ đến đây.

Cô ta vội vàng qua đó chào hỏi Nghiêm Khác và những thiếu gia nhà giàu khác, một gã đại thiếu gia môi dày kéo cô ta qua, miệng đầy mùi rượu kêu tên cô ta, bàn tay như vô tình lại như cố ý lướt qua gò ngực của cô ta, “Tiểu Lượng Lượng, anh nhớ cái miệng nhỏ xinh đẹp của em muốn chết luôn rồi, em có nhớ anh không?”

“Bình thiếu, em cũng nhớ anh nữa, nhớ đến cả đêm cũng ngủ không được.” Tiểu Lượng phả ra hơi thở như hương lan bên tai gã đàn ông, bàn tay xinh đẹp cũng vuốt ve trên người hắn.

“Cô bé ngoan, ngoan như thế cơ đấy, chẳng trách anh Đoạn thích em như thế, đến đây, nhân lúc anh Đoạn chưa đến, qua đây hôn môi với anh cái nào.”

Tuy trong lòng Tiểu Lượng không vui, nhưng Đoạn thiếu không có bao nuôi cô ta, chính là ai cũng có thể dùng để đùa giỡn, nếu như cô ta từ chối, lập tức sẽ tiêu đời ngay. Tiểu Lượng hiểu được lý lẽ này, hơn nữa bình thường Đoạn Mặc Ngôn không ở đây, cô ta cũng không phải là không thể chơi với người khác được, chỉ là khi biết anh sẽ đến, thì cô ta một lòng muốn phục vụ anh.

Bởi vì Đoạn Mặc Ngôn là người duy nhất đối xử tốt với cô ta, anh chưa từng coi khinh, cũng chưa từng cợt nhả với cô ta, không giống như những gã đàn ông thối này chỉ thích luồn tay vào bắp đùi của cô ta. Cô ta

cảm thấy anh nhất định là đối xử với mình không giống với những người khác, nhất định muốn nghĩ cách leo lên giường của anh, có lẽ sẽ có một ngày, anh sẽ vì cô ta mà làm chuyện nhà vàng giầu người đẹp gì đấy, như thế thì cô ta sẽ không cần phải kiếm tiền cực khổ trên người một đám đàn ông thôi nữa. Cô ta phải quý trọng chén cơm thanh xuân này của mình thật tốt, để nửa đời sau nỗ lực chen vào xã hội thượng lưu nuôi trai bao.

Tiểu Lượng vừa kề môi vào đôi môi dày kia, vừa vuốt đầu của hắn, lòng thì suy nghĩ không yên. Chợt cửa phòng mở ra lần nữa, mắt của cô ta sáng lên, theo bản năng đẩy người đàn ông trên người ra.

Người đẩy cửa vào là quản lý của công quán, bà ta cười híp mắt kéo cửa chính ra, một người đàn ông mặc chiếc áo khoác lớn màu đen bước vào, chẳng phải chính là Đoạn Mặc Ngôn mà cô ta hằng thương nhớ đó sao? Nhưng Tiểu Lượng còn chưa kịp vui mừng, thì đã kinh ngạc thấy một cánh tay của anh ôm lấy một cô gái đang cúi đầu, một tay còn thân mật mười ngón đan vào nhau đặt ở trước mặt.

Tiểu Lượng thoáng chốc ngậy ra, xưa nay cô ta chưa từng thấy qua Đoạn thiếu thân mật ôm một cô gái như thế này, cho dù là lúc anh đã say đến nát bét, anh cũng không thích tiếp xúc thân thể với phụ nữ.

Trên thực tế không chỉ có cô ta sưng sốt, những người khác trong phòng cũng đại cả ra, nhóm người trong phòng bao hôm nay là những người thường ăn chơi chè chén với Đoạn Mặc Ngôn, có thể nói bọn họ còn hiểu rõ tính tình của anh hơn cả cha mẹ anh nữa, có lúc nhìn qua anh có vẻ như đối xử rất tốt với một số phụ nữ, nhưng về bản chất anh lại càng vô tình vô nghĩa hơn bất cứ một người nào đang ngồi ở đây.

Mẹ nó chứ có phải ai đó đã bỏ thứ gì vào trong rượu không, mới bắt đầu thôi đã thấy ảo giác rồi?

Phòng bao yên lặng một cách kỳ lạ, chỉ có ca sĩ trên màn hình lớn vẫn đang thác loạn mà gào thét.

Người trong cuộc thì trong một lúc không phát hiện ra điều gì khác thường. Người ngoài nhìn vào thì thấy mười ngón tay thân mật đan chặt vào nhau, trên thực tế thì đang khiến cho Tiêu Tiêu chịu đựng hành hạ, “Đau, đau!” Thì ra Đoạn Mặc Ngôn không phải đang nắm tay cô, mà là đang dùng sức siết lấy ngón tay của cô.

Lúc đến, Đoạn Mặc Ngôn chèn phiền phức, ngay cả xe lăn cũng không muốn lấy, một tay ôm lấy cô đi tới bãi đậu xe, Tiêu Tiêu cảm thấy thật chẳng ra thể thống gì, nhưng lại nói không lại người đàn ông cứ thích làm theo ý mình, nên đã lấy hết sức bình sinh muốn giằng khỏi anh để nhảy xuống, nhưng chính mình mệt đến đầu đổ đầy mồ hôi, người đàn ông nọ thì ngay cả khuỷu tay cũng chưa hề nhúc nhích một cái, đợi đến lúc cô hết hơi sức rồi, anh lại còn lấy làm lạ hỏi, vừa rồi em đâm bóp cho anh đấy hở?

Thế là trên đường hai người đến đây, cứ ông nói gà bà nói vịt qua lại hai vấn đề, một là sức lực của cô quá yếu phải đăng kí lớp học võ phòng thân và hai là không mang xe lăn nặng chống cho cô.

Khi đến nơi, Tiêu Tiêu sống chết ôm lấy cánh cửa không muốn xuống xe, nhưng Đoạn Mặc Ngôn hơi dùng sức một chút thì thiếu chút nữa đã lôi cả cô lẫn cửa xe ra. Lại một lần nữa anh cảm thấy thật không thể tin được, sau khi anh thấy hai tay cô bắt lấy cửa xe, tưởng đâu mình phải tốn nhiều sức lắm, nhưng không ngờ chỉ thử kéo một cái thôi, cô đã bỏ vũ khí đầu hàng rồi.

Lần đầu tiên anh phát hiện thì ra sức của phụ nữ yếu ớt như thế. Tựa như tìm được món đồ chơi thú vị vậy, anh không nói không rằng nhấc cô lên, bắt lấy cổ tay của cô bảo cô giằng ra thử xem.

Tiêu Tiêu chưa từng bị người ta đối xử ngang ngược như vậy, trên người và cổ tay giống như bị xích sắt quấn lấy, đừng nói là giằng ra, ngay cả nhúc nhích cũng khó nữa là. Đoạn Mặc Ngôn vừa đi vừa trêu cô, cô cứ thế bị bế lên như đứa con nít đi diễu hành suốt đường đi, chỉ cảm thấy mắt mặt đến không thể mất mặt hơn được nữa, mặt Tiêu Tiêu đỏ ửng cả lên, quả thật là có chút thấy ghét anh, cái người không nói lý lẽ này.

Lúc sắp đến cửa, anh lại đột nhiên khóa tay của cô lại. Mười ngón tay đan vào nhau vốn là một chuyện rất thân mật, cô còn chưa kịp phản ứng gì, thì đã bị anh dùng sức siết một cái, bỗng dưng cảm thấy năm ngón tay đau đến mức giống như bị hành hình vậy.

“Như vậy đã đau rồi hả?” Đoạn Mặc Ngôn vốn muốn để cô dùng sức thử một chút, không ngờ anh chẳng qua chỉ nhẹ nhàng dùng sức một chút xíu thôi, cô đã kêu đau không ngừng rồi, anh ngẩng đầu nhìn gương

mặt nhỏ nhắn đang đau đớn mà vẫn còn cười của cô, chợt đáy mắt hơi trầm xuống, lực tay nặng thêm mấy phần.

Lần này Tiêu Tiêu thực sự cười không nổi nữa, cô kêu đau liên miên, cảm thấy ngón tay thật sự muốn đứt ra luôn rồi.

Trên gương mặt luôn chứa nụ cười tươi lúc này đôi mày thanh tú nhíu lại thật chặt, bờ môi đỏ mọng khẽ run lên, lọt vào mắt Đoạn Mặc Ngôn thế mà bỗng đứng lại sinh ra vẻ khổ sở tội nghiệp đến quặn rũ, khiến anh chỉ muốn làm cho cô càng thêm..... đau đớn.

Ngay lúc Đoạn Mặc Ngôn đang bộc phát ra suy nghĩ nguy hiểm đó, bên trong vang lên một giọng nói rất lớn mang theo chút giễu cợt đánh tan sự quái dị của cả căn phòng, “Đoạn Mặc Ngôn, mày đứng ở cửa làm gì vậy, đang ôm ai đấy, hàng mang về của nhà nào thế?”

Tiêu Tiêu đầu đổ đầy mồ hôi quay đầu lại, thấy người của cả phòng bao đều nhìn họ một cách kỳ lạ, quả thật muốn tìm một cái lỗ chui vào, “Mau thả em xuống, anh Đoạn.” Cô chưa bao giờ thấy rối rắm như thế. Ông anh này đang không ngừng nâng cao trình độ mặt dày của cô đây mà.

Đoạn Mặc Ngôn ngược lại hoàn toàn không để ý đến chuyện này, ý tứ hàm súc nhìn cô một cái, ôm lấy cô đi vào trong. Rất nhiều người đều đứng lên kêu anh Đoạn, Đoạn thiếu, chỉ có người bạn này mới lên tiếng - Nghiêm Khác vẫn ngồi vững vàng trên ghế sofa soi mói nhìn bọn họ, còn có một anh bạn lớn hơn Đoạn Mặc Ngôn hai tuổi - Phó Thái Nhiên ngồi kế Nghiêm Khác thì cười như không cười.

Sau khi Đoạn Mặc Ngôn thả Tiêu Tiêu xuống, Nghiêm Khác nghiêng tầm mắt sang lạnh lùng liếc Tiêu Tiêu một cái, “Mới bán à?”

Những người khác cũng dựng lỗ tai lên nghe thân phận gia thế hiển hách của cô khách xinh đẹp này, thấy cô ăn mặc thanh lịch động lòng người, dáng vẻ xấu hổ thẹn thùng y như đóa sen trong hồ vậy. Mấy cô đại tiểu thư đến tìm trai bao cũng không phải không có, nhưng vẻ mặt của cô gái này nhìn qua không giống như đã quen ăn chơi, nếu nói là đi “bán” thì khí chất lại quá sạch sẽ, nhưng con gái đứng đắn đâu bao giờ chạy đến mấy chỗ này chứ?

“Biến mẹ đi.” Đoạn Mặc Ngôn cởi chiếc áo khoác ngoài ra đưa cho Tiêu Tiêu đắp lên đùi, chậm rãi nói. “Tiểu Tiểu nói chưa thấy qua gái tiếp viên, tao dẫn cô ấy đến xem thử.”

Tất cả phụ nữ có mặt ở đây đều là hầu rượu, vừa nghe câu này thì toàn bộ hoặc ít hoặc nhiều sắc mặt cũng biến đổi.

Muốn chết quá đi! Tiêu Tiêu khóc không ra nước mắt, muốn giải thích lại không biết mở miệng thế nào, chỉ càng bôi càng thêm đen thôi.

“Cô gái nhỏ chỉ là tò mò thôi, cậu cứ thế dẫn người ta đến đây, không sợ sẽ dọa đến cô ấy à?” Phó Thái Nhiên rũ mắt quét qua cái chân mớ hồ lô ra phần thạch cao, cầm ly rượu đưa qua cho Đoạn Mặc Ngôn.

Đoạn Mặc Ngôn uống cạn, “Chính là phải dọa cô ấy.” Cái cô bé này gan thì lớn mà lại dễ lừa, sau này nói không chừng đi theo ai lại lọt vào đây nữa.

Nghiêm Khác đã không nhớ anh ta với Tiêu Tiêu từng có duyên gặp mặt một lần, anh ta hừ lạnh, phát phát tay lớn tiếng nói: “Được rồi được rồi, nên uống thì uống, nên hát thì hát.” Anh ta tùy tiện chỉ vào một cô gái vóc dáng thon cao như người mẫu, “Cô, nhảy một bản giúp vui đi!”

Nhân viên phục vụ trong phòng bao nhanh chóng đổi nhạc sang một bản nhạc high, cô gái bị điểm mặt cầm ly rượu đỏ vắn eo lắc mông, không chút xấu hổ nhảy một điệu múa gợi cảm, không lâu sau, cô ta kéo dây kéo áo khoác cái roẹt, cực kỳ lả lơi lộ ra thân hình ba chấm.

Có người huyết sáo trầm trồ khen ngợi, có người hòa theo reo hò, bầu không khí thay đổi trở lại lần nữa.

Tiêu Tiêu cứ nhìn mãi vào cô gái quặn rũ ở trước mặt không hề cảnh báo trước đã nhảy điệu múa thoát y, ngoài da dầu tề đại còn hơi hối hận, cô hối hận tính tò mò của mình đã quá dồi dào, đến cái nơi mình vốn không nên đến. Bây giờ thì cười hổ hổ xuống, vừa nghe Đoạn Mặc Ngôn có ý định sẵn rồi, e rằng sẽ không dễ dàng gì mà đưa cô về đâu.

Tieu Tieu thở dài một hơi, đến đâu hay đến đó vậy. Trường hợp thế này e rằng cả đời mình cũng chỉ đến một lần này thôi, dù sao cũng có anh Đoạn ở đây, cô cũng chẳng có gì để lo lắng cả. Cô càng ngày càng không hiểu nổi Đoạn Mặc Ngôn, rõ ràng anh ấy có gu thưởng thức rất tao nhã, tại sao mỗi đêm lại đến những nơi dung tục thế này vui đến quên trời quên đất?

Phó Thái Nhiên nhìn biểu cảm biến hóa của cô gái nhỏ, trong mắt lướt qua một ý cười lạnh tanh, quả nhiên là cô bé không hiểu sự đời, cái gì cũng không sợ. Mặc Ngôn thích nhất là cái kiểu này, chỉ là hôm nay thực sự hơi lạ lùng, theo lý thì cậu ta sẽ không bao giờ đem vật cưng mà mình nuông chiều ra nghe ngóng những thứ ô nhiễm thế này, làm hỏng đi sự ngây thơ đó thì đối với cậu ta có chỗ nào tốt chứ?

Tiểu Lượng đi qua khe quỳ xuống rót rượu cho bọn họ, êm ái kêu một tiếng Đoạn thiếu, Đoạn Mặc Ngôn nhận ra cô ta là người thường phục vụ anh, bởi vì trong số những cô tiếp viên hầu rượu thì cô ta coi như là người hay cười nhất, nhưng có Tieu Tieu ở bên cạnh, thì sự tồn tại của cô ta, có cũng được không có cũng chẳng sao cả.

Tieu Tieu cúi đầu nhìn rõ gương mặt của Tiểu Lượng lại vô cùng kinh ngạc, “Hứa Sơ Song?” Cô đàn em này sao lại ở đây?

Tiểu Lượng sớm đã nhìn ra đàn chị khóa trên của mình, nụ cười không đổi chào hỏi, “Chào đàn chị, không ngờ ở đây chúng ta cũng là chị em đấy.” Cô ta nhớ gia đình của đàn chị này bình thường đến không thể bình thường hơn, tuyệt đối không phải là thiên kim đại tiểu thư gì đấy, vậy chị ấy đến đây chẳng phải cũng giống như cô ta thôi sao?

Tieu Tieu quả thực không dám tin, cô đàn em này ở trường nhã nhặn, hướng nội là thế, vậy mà lại là.....

“Cô đến đây để người ta chơi, cô ấy đến đây xem cô bị người ta chơi, từ chị em này, cô xứng sao?” Đoạn Mặc Ngôn nhắc cầm của Tiểu Lượng lên, nhẹ nhàng lạnh lẽo hỏi.

23. Chương 23: Chương 21

Lời nói sỉ nhục không chút lưu tình khiến cho sắc mặt của Tiểu Lượng thoáng chốc thay đổi, nhưng dù gì cô ta ra ngoài lăn lộn cũng đã lâu, vội vàng trưng ra nụ cười Đoạn Mặc Ngôn thích nhất, “Em nói sai rồi, em tự phạt ba ly, Đoạn thiếu và Tieu tiểu thư đừng giận nhé.”

Tieu Tieu nghi ngờ đôi mắt của mình có vấn đề rồi, cô ấy bị anh sỉ nhục như thế, mà còn có thể tươi cười đầy mặt như vậy?

Đoạn Mặc Ngôn không để ý đến cô ta, xoay qua nói với Tieu Tieu: “Sau này ở trường cách xa cô ta một chút, cô gái này cũng ghê gớm lắm, ngay cả Phó Thái Nhiên cũng có thể phục vụ được mà.”

Anh chỉ sang người đàn ông ở một bên, người đàn ông bị điểm danh cười lịch sự với Tieu Tieu.

Có lẽ Tieu Tieu không biết, nhưng mỗi một người ngồi ở đây không ai không rõ, Phó Thái Nhiên là một gã S điển hình.

Tieu Tieu còn chưa hoàn hồn lại sau sự kiện đàn em đi làm gái, lại nghe thấy câu nói lập lờ nước đôi như thế, sững sờ nhìn sang người đàn ông đang mỉm cười, không hiểu sao lại cảm thấy nụ cười đó có chút rợn người.

Đoạn Mặc Ngôn bảo Tiểu Lượng đi lấy cho Tieu Tieu một ly sữa ấm, mình thì bắt đầu uống rượu với anh em xung quanh.

Tieu Tieu tựa như người ngoài cuộc nhìn gian phòng chìm trong trụy lạc, trước dàn karaoke hò hét ầm ĩ có gã đàn ông đang ôm cô gái vừa hát vừa chấm mút, cái cô người mẫu đã cỡi đến chỉ còn thấy được ba chấm trên cơ thể và những cô gái khác cùng với bọn đàn ông uống đủ thứ loại rượu, đàn em Hứa Sơ Song đưa đến cho cô ly sữa, rồi quỳ xuống bên cạnh rót rượu cho bọn Đoạn Mặc Ngôn, chiếc áo khoét giữa khiến người ta nhìn không sót tí gì. Tiếng cười ngày càng không kiêng kỵ gì và những lời nói lộ liễu trắng trợn

của những người xung quanh đè nén đến mức làm cho cô ngột ngạt khó thở, không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, cô nghiêng người sang mượn đt của Đoạn Mặc Ngôn, bởi vì trong lúc vội vàng cô đã không kịp lấy di động theo.

“Để làm gì?” Đoạn Mặc Ngôn nghiêng tai qua đó.

Hơi thở mạnh mẽ của đàn ông cùng với mùi rượu xộc vào mũi, Tiêu Tiêu thoáng chút không được tự nhiên, “Em gọi điện cho Nhiễm Huy, kêu anh ấy đến đón em, em muốn về.”

“Có anh ở đây, em còn sợ không về được à?” Đoạn Mặc Ngôn tựa như sợ Tiêu Tiêu nghe không rõ, kề sát vào tai cô nói.

Vành tai của Tiêu Tiêu bỗng chốc như bị lửa sượt qua vậy, cô nghiêng người lùi ra, “Em muốn về nghỉ ngơi, nhưng chẳng phải anh còn muốn chơi nữa hay sao?” Tuy trong lòng cô không đồng ý một người đàn ông đã có vợ chưa cưới mà giữa khuya còn đi lêu lổng thế này, nhưng cô sẽ không phán xét cách sống của anh.

Mỗi một người, quả nhiên đều có rất nhiều mặt.

“Không muốn ở đây nữa à?” Đoạn Mặc Ngôn dụi tắt một điếu thuốc, dưới ánh đèn như ẩn như hiện, ý tứ hàm súc nhìn cô chăm chú.

“Cô bé có phải thấy chán không? Đến đây, anh chơi xúc xắc với em.” Phó Thái Nhiên ngồi cách Nghiêm Khác, tựa đề cử mình rồi đẩy hai hộp xúc xắc qua.

Lẽ nào anh ấy để ý đến Tiểu Tiểu? Đoạn Mặc Ngôn như cười như không liếc sang anh ta, “Anh, có chừng mực một chút.”

“Sao thế, hoa đã có chủ à?” Phó Thái Nhiên lắc mấy viên đá trong ly, cảm thấy hứng thú hỏi.

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, bất chợt một cánh tay cường tráng kéo mạnh cô qua đó, cô kêu khẽ một tiếng.

Nghiêm Khác thô lỗ bắt lấy cổ của cô, đè lên tai cô thô lỗ nói: “Tôi muốn cô, ngay lập tức rời khỏi Đoạn Mặc Ngôn thật xa.”

Lời còn chưa dứt, ly rượu mang theo nước đá đã tạt lên mặt của anh ta. Trên gò má và cổ của Tiêu Tiêu cũng dính phải mấy giọt nước lạnh băng. Một giây sau, cô lại bị một sức mạnh mãnh liệt khác kéo về.

Đoạn Mặc Ngôn chậm rãi rút khăn giấy ra, lau đi những giọt rượu dính trên mặt Tiêu Tiêu, “Bị dọa rồi hả?” Anh dịu dàng hỏi, “Cái tên đó uống nhiều quá, say rồi cứ thích nổi điên.”

Nghiêm Khác âm trầm vuốt mặt, nhận lấy khăn giấy từ Phó Thái Nhiên - kẻ đang xem kịch hay, lau mặt loạn xạ, giấy bẩn thì ném về phía Tiêu Tiêu, Đoạn Mặc Ngôn trở tay lại ném một ly rượu lên người anh ta.

“Đoạn Mặc Ngôn! Muốn đánh hả, tới đây!” Nghiêm Khác đứng bật dậy.

Đoạn Mặc Ngôn hoàn toàn không bị anh ta khiêu khích, anh ôm Tiêu Tiêu lạnh lùng ngược mắt lên nói: “Tao không quen biết với thứ đồ phế thải.”

Một quả đấm của Nghiêm Khác sắp qua đó chào hỏi, Phó Thái Nhiên giữ anh ta lại từ phía sau, bình tĩnh như không nói: “Được rồi, đừng hù dọa cô gái nhỏ người ta chứ.”

Vì lần trước bản thân đã trải nghiệm qua, nên Tiêu Tiêu đã sinh ra nỗi hoảng sợ sâu sắc đối với bạo lực, nhưng kì lạ là cô chỉ run lên một cái rồi bình tĩnh trở lại, có lẽ là do khuỷu tay của Đoạn Mặc Ngôn đã làm cho cô an tâm hơn.

Tiểu Lượng thấy Đoạn Mặc Ngôn bảo vệ Tiêu Tiêu trong lòng ngực tựa như bảo vệ báu vật, thì lòng ghen tị nổi lên.

Trong phòng bao tổng thống thoáng chốc căng thẳng ngột ngạt, Đoạn Mặc Ngôn và Nghiêm Khác cả hai người đều không dễ chọc, không ai muốn làm vật hy sinh, vì thế nên chẳng ai dám đi lên khuyên ngăn hết.

Lúc này cửa phòng bao đột nhiên lại mở ra nữa, một cô gái dịu dàng xinh đẹp, tóc búi thành búi, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, thấy cả phòng đều sững sốt một cách kỳ lạ, lại nhìn sang người đàn ông bị người ta giữ lại, cô nàng không khỏi kinh ngạc, cái miệng xinh đẹp khẽ mở ra.

Nghiêm Khác hung dữ nhìn cô gái kia một cái, dùng sức giằng ra sự kiềm chế của Phó Thái Nhiên, trừng Đoạn Mặc Ngôn rất lâu, chính lúc những người xung quanh ngay cả thở mạnh cũng không dám, anh ta mới ngã người vào sofa trở lại.

Cô gái mới đến thấy trên người Nghiêm Khác bừa bộn, suy nghĩ một chút, im lặng lấy khăn giấy ra lau sạch cho anh ta.

Tiêu Tiêu nhìn về phía người mới đến, thấy cô ấy khoảng 27 28 tuổi, khí chất tựa như một giáo viên dạy văn học cổ vậy, cho dù đã có vết xe đổ của Hứa Sơ Song, nhưng cô cũng không cảm thấy cô ấy là phụ nữ hầu rượu. Hơn nữa cử chỉ của cô ấy xem ra rất là quen thuộc với Nghiêm Khác, rốt cuộc bọn họ.....

Đoạn Mặc Ngôn cho người rót ly rượu mới, cúi đầu hỏi: “Tiểu Tiểu, có bị dọa không?”

Tiêu Tiêu chống lại ánh mắt của anh, lắc đầu.

Thấy bầu không khí bắt đầu hoàn hoàn trở lại, cuối cùng gã môi dày đi ra hòa giải, “Nào nào nào, nếu người đã đến đông đủ rồi, chúng ta chơi trò chơi, chơi trò chơi đi!”

Phó Thái Nhiên bày tỏ đồng ý, anh ta mang theo một cô gái chen vào giữa bọn Nghiêm Khác và Tiêu Tiêu, để những người khác vây quanh ngồi thành một vòng tròn, gã môi dày nói số người vừa đủ, đề nghị chơi trò chơi quốc vương.

Trò chơi quốc vương là trò chơi tương tác dành cho người trưởng thành được truyền đến từ ngoài đảo, trong trò chơi, người rút được thăm quốc vương sẽ có quyền lực tuyệt đối, có thể ra lệnh cho hai người có mã số bất kì làm bất cứ chuyện gì. Tiêu chuẩn sẽ do những người tham gia cùng xác nhận.

Tiêu Tiêu vốn không muốn tham gia, nhưng cô hiểu trò chơi này e rằng là do đám bạn muốn để cho hai người Đoạn – Nghiêm làm hòa với nhau thôi. Tuy rằng không biết tại sao Nghiêm Khác lại nói câu đó với cô, nhưng nếu như bây giờ cô nói mình không đồng ý không biết lại khơi dậy sóng gió gì nữa đây, với lại Đoạn Mặc Ngôn cũng nói với cô không sao cả, tựa như đảm bảo sẽ không dám làm bậy gì với cô đâu, cô mới không lên tiếng, yên lặng cùng tham gia vào trò chơi.

Ai ngờ dường như trò chơi này bọn họ đã chơi quen rồi, hình phạt dành cho người không làm theo mệnh lệnh lại là chụp hình khỏa thân, vậy mà cũng không có ai phản đối, hơn nữa khi trò chơi thực sự bắt đầu, Tiêu Tiêu mới biết tiêu chuẩn của bọn họ lớn cỡ nào.

Ôm hôn các thứ là chuyện thường tình, những chuyện không thể tưởng tượng được bọn họ đều dám ra lệnh hết, giống như bảo số 3 và số 5 gọi điện cho cha mẹ của nhau, nói con của họ xảy ra tai nạn xe chết rồi, có để lại lời trăng trối; hoặc là số 7 đội quần lót của số 4 vào, ra hành lang chạy một vòng, gặp được ai thì phải nói “tôi bị khủng”. Phó Thái Nhiên thích nhất là bảo một người tát người kia một bạt tay.....

Song Tiêu Tiêu cũng nhận ra, cho dù bọn họ có chơi đến ghê gớm cỡ nào, thì Đoạn Mặc Ngôn với Nghiêm Khác còn có cô nữa đều chưa bao giờ bị chinh, nhiều lắm là bị điểm danh hỗ trợ, giúp người khác cởi đồ gì đấy, trò chơi dành cho người trưởng thành quả nhiên vẫn có quy tắc ngầm của nó, hơn nữa từ lúc trò chơi bắt đầu tiến hành, cô gái mới tới đã trở thành người bị chinh thê thảm nhất, mười lần thì có đến sáu lần là cô ấy bị trúng chiêu, thậm chí có một lần cô ấy bị ra lệnh phải quỳ xuống dập đầu, nói xin lỗi với người được chỉ tên – Nghiêm Khác.

Cho dù Tiêu Tiêu có không ngại bèn đến mấy đi nữa thì cũng hiểu ra, Nghiêm Khác đang cố ý chinh cô gái đó, nhìn cô gái đó cởi hết chỉ còn mỗi đồ lót, cực kỳ xấu hổ cúi đầu xuống ngồi bên kia, sự cảm thông trong lòng cô trời dấy. Phụ nữ đắm chìm trong truy lạc thì lơ đãng dĩ nhiên chẳng phải chuyện to tát gì, nhưng nếu như người phụ nữ đó còn biết xấu hổ, thì dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của bao người chính là nỗi nhục cực kỳ to lớn.

Nhưng cô cũng bất lực, chỉ có thể ở trong trò chơi này giúp cô ấy một chút. Vậy nên khi cô lên làm quốc vương, cô đã nhìn trộm được mã số của Đoạn Mặc Ngôn, bảo anh đưa một bộ đồ cho người thứ năm phía bên trái.

Hành động này làm cho Đoạn Mặc Ngôn nhăn mày một cái, lại nhận được một ánh mắt căm tức từ Nghiêm Khác.

Cô gái nhận được áo khoác của Đoạn Mặc Ngôn thì nhanh chóng mặc vào, bọc lại thật chặt.

Tiêu Tiêu chọc giận Nghiêm Khác, rất nhanh liền bị trả thù.

“Số 6 hôn lưỡi với số 12, hai người phải cứng lên ướm rồi mới được kết thúc!”

Tiêu Tiêu cầm que thăm số 12 kinh hãi.

“Ai là số 6?” Nghiêm Khác lạnh lùng hỏi.

Môi dày chậm rãi giơ tay lên, “Tao.....” Đột, sao hắn lại xui xẻo bị cuốn vào tiết mục của hai phe này chứ?

“Lạ thật, sao tao cũng là số 6 thế này?” Cầm que trúc bằng ngón cái và ngón trỏ chậm rãi lắc qua lắc lại, Đoạn Mặc Ngôn lưỡi biếng nói.

Tiêu Tiêu giật mình quay đầu lại.

“Mày cũng là số 6?” Nghiêm Khác cười lạnh một tiếng, “Đưa đây tao xem.”

Đoạn Mặc Ngôn cũng không lè mề, hai ngón tay quăng cây thăm qua cho Nghiêm Khác. Nghiêm Khác bắt lấy, mở ra xem, trên đó viết số “chín” nổi bật.

Anh ta giễu cợt ngẩng đầu nhìn về phía Đoạn Mặc Ngôn, lại thấy anh đang sâu kín nhìn chằm chằm anh ta.

Những người đứng xem bên cạnh lập tức cảm thấy sóng ngầm nổi lên mãnh liệt, có người làm quá thậm chí còn nghe thấy tiếng sóng lớn hai bên đụng vào nhau.

Qua một khoảng thời gian khá dài, Nghiêm Khác cất que thăm vào lòng bàn tay, “Mày là số sáu thì là số sáu, y theo lệnh của tao mà làm đi!”

Gã môi dày đang cầm que số sáu thật sự thì thở phào một hơi.

Phó Thái Nhiên thấy hơi thú vị rồi đây, Mặc Ngôn xưa nay chưa bao giờ động tay động chân với thiếu nữ của cậu ấy bao giờ, hôm nay muốn “hi sinh” bản thân ư?

Tiêu Tiêu trong một chốc không biết phải làm thế nào mới phải, lúc cô nghe thấy số 6 là cái gã môi dày kia, thì toàn thân đều sinh ra sự kháng cự theo bản năng, nhưng Đoạn Mặc Ngôn đột nhiên lên tiếng, biết anh muốn giúp cô, nhưng cô lại cảm thấy quái lạ không thôi, làm thế nào bây giờ? Sao cô có thể hôn anh Đoạn chứ? Nhưng mà chụp ảnh khỏa thân, không được.....

Trong lúc cô đang rối như tơ vò, Đoạn Mặc Ngôn dịu dàng nghiêng đầu lướt nhẹ qua tóc của cô, “Tiểu Tiêu, đừng sợ, chẳng qua chỉ là một cái hôn thôi mà.”

Tiêu Tiêu lắc đầu không ngừng theo bản năng, “Không được đâu, anh Đoạn, chị Hạ với Nhiễm Huy, bọn họ.....”

“Nếu em lo lắng, thì đừng để bọn họ biết là được rồi.” Đoạn Mặc Ngôn nghiêng người, rồi bế cô lên, “Anh không muốn chụp ảnh khỏa thân đâu.”

“Đi đâu đấy?” Nghiêm Khác lớn giọng hỏi.

“Tiểu Tiêu mắc cỡ.” Đoạn Mặc Ngôn bế cô đi đến một chiếc ghế sofa trắng rồi ngồi xuống, “Tụi mày tiếp tục đi.”

“Nếu mày không cứng, thì con mẹ nó tao sẽ bán hình khỏa thân của mày cho Đầu Rắn!”

Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi hừ lạnh một cái, ngón trỏ thon dài vuốt ve gương mặt mịn màng của Tiêu Tiêu, đôi mắt đen như mực ở chỗ tối càng trở nên âm u hơn.

Tiêu Tiêu bây giờ hối hận muốn chết đi được, cô không nên đến đây mà! “Anh Đoạn, không được đâu, chúng ta thử nghĩ cách khác xem.....”

Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu, khẽ chạm lên môi của cô một cái.

Tiêu Tiêu lùi ra như chạm phải điện vậy, muốn rời khỏi vòng ôm của anh nhưng lại bị anh khóa lại trong vòng tay. Đoạn Mặc Ngôn giữ gáy của cô lại, bờ môi mang theo hơi rượu đề xuống, Tiêu Tiêu mím môi nghiêng đầu, vẫn bị anh hôn lên khóe miệng.

“Ừ!” Mày cô nhúu chặt kêu một tiếng. Cả người bị siết chặt không thể nhúc nhích được.

Người đàn ông nào đó bắt đầu không nhanh không chậm hôn cô, anh ngậm môi dưới của cô chậm rãi mút vào, phát ra âm thanh mờ ám, hơi nóng lập tức lan ra toàn thân Tiêu Tiêu, cô nhắm chặt mắt, mím chặt môi, đầu óc trống rỗng, chỉ có bờ môi nóng bỏng kia đang kích thích thần kinh của cô.

Đoạn Mặc Ngôn không vội xâm chiếm vào trong, anh khi có khi không hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, tiếng “chụt chụt” vang lên bên tai không dứt, Tiêu Tiêu chỉ được Nhiễm Huy hôn qua mấy lần, sao có thể chịu được kiểu trêu chọc thế này? Cô nín thở ghen đỏ cả mặt, không lâu sao, vì khó thở, rốt cuộc cô cũng nhịn không nổi nữa phải há miệng ra, một cái lưỡi to lập tức chen vào trong miệng.

Tiêu Tiêu run rẩy phát ra tiếng ư ư, người đàn ông nào đó vuốt ve vành tai cô như để trấn an, vẫn chậm rãi hôn cô như trước, đầu lưỡi lúc ra lúc vào trêu đùa với cái lưỡi nhỏ của cô, liếm qua cánh môi của cô.

Bởi vì nụ hôn thành thực mà kéo dài, cơ thể nhạy cảm của con gái đã nóng lên theo bản năng, Tiêu Tiêu phát hiện cả người mình nóng ran, rốt cuộc xấu hổ mà khóc nức lên.

Cái lưỡi của người đàn ông cuốn lấy nước mắt của cô, thoáng lui người lại, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào gương mặt xấu hổ nhện nhện và đôi mắt đóng đầy nước mắt của cô, tự lẩm bẩm một câu, bàn tay to nâng mặt của cô lên, dùng sức thậm chí có chút thô lỗ mà hôn lên môi cô lần nữa, cái lưỡi to ngang ngược thăm dò vào trong, không chút kiêng dè chiếm mỗi một tấc mềm mại của cô.

Trời ạ! Đôi môi của Tiêu Tiêu bị chặn lại, cơ thể không ngừng run nhẹ. Cô không hề biết hôn nhau lại có kiểu công kích hủy diệt thế này, sức hút của nhục thể lại mãnh liệt như thế, cơ thể của cô cảm thấy..... rất vui sướng! Nhưng lý trí của cô thấy rất đáng xấu hổ!

Ở nơi không xa, đám người tựa như đang tiếp tục rút thăm, nhưng sức chú ý đều đặt trên người cặp đôi này, không hẹn mà đồng thời ngừng nói chuyện, trong phòng bao chỉ có tiếng hôn nhau và hơi thở nặng nề của bọn họ, khiến cho mấy người định lực không đủ đều bắt đầu rục rịch rợn rạo lên.

Nghiêm Khác đốt một điếu xì gà, gọn gàng liền mạch gấp hai cục đá bỏ vào một cái ly rỗng, khế hờ mắt rót đầy một ly rượu, sau đó cầm ly rượu đi qua bên kia, từ từ đổ lên đầu của Đoạn Mặc Ngôn.

24. Chương 24: Chương 22

Ngọn lửa dục vọng của người đàn ông đang trời dậy thì bị đổ rượu lạnh đầy đầu, cực kỳ giận dữ ngẩng đầu lên.

Nghiêm Khác quăng cái ly vào thùng rác bên cạnh, chẳng hề hoang mang cầm điếu xì gà nói: “Được rồi, cái hôn này tao công nhận, về chỗ ngồi đi!”

Đoạn Mặc Ngôn bị hắt nước rượu ướt đầm cả người, anh giơ năm ngón tay chậm rãi vuốt sơ mái tóc, lạnh lùng liếc tên Nghiêm Khác hôm nay cứ tìm đường vào chỗ chết kia.

Tiêu Tiêu phục hồi lý trí, chỉ cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp ai nữa, cô vùi đầu vào ngực Đoạn Mặc Ngôn, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Em muốn đi về.....”

Đoạn Mặc Ngôn hít vào một hơi, hôn lên tóc cô, ôm lấy cơ thể mềm mại rồi đứng lên, có người nhanh nhay lấy hai áo khoác của hai người qua giúp anh, Đoạn Mặc Ngôn vung tay lên đắp áo khoác của mình lên vai Tiêu Tiêu, lại nhìn sang Nghiêm Khác một cái, quay người cất bước rời đi.

Hai người lặng lẽ đi thang máy xuống đến bãi đậu xe, Đoạn Mặc Ngôn đặt Tiêu Tiêu lên ghế phụ, cúi đầu nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp chan chứa nước mắt của cô, thấp giọng nói: “Khóc gì chứ, chỉ là trò chơi thôi mà.”

“.....Em biết.” Tiêu Tiêu cúi đầu lau vết nước mắt, giọng khàn khàn nói.

Đoạn Mặc Ngôn khom lưng nhìn cô một lúc, bất chợt nghiêng người hôn lên má cô một cái.

Tiêu Tiêu lại run lên.

Đoạn Mặc Ngôn đứng thẳng lên đóng cửa xe lại, xoay người đi qua ngồi vào ghế lái, anh vừa khởi động xe vừa nghĩ:

Tổng Hiếu Nhiên nói đúng thật.

Tiêu Tiêu về tới căn hộ của Đoạn Mặc Ngôn, lập tức tự giam mình trong phòng. Chị Linh ngạc nhiên hỏi Đoạn Mặc Ngôn, Đoạn Mặc Ngôn chỉ hời hợt nói một câu không có gì.

Tiêu Tiêu ở trong phòng, nằm rạp lên giường, mắt nhìn chăm chú vào khoảng tối trước mặt. Trong đầu cô cực kỳ hỗn loạn, chỉ có thể cảm nhận được trái tim vẫn đang đập mạnh thình thịch thình thịch như trống bỏi. Trên môi dường như vẫn còn đọng lại xúc cảm mạnh mẽ mà anh mang đến, trên người thấm đượm hơi thở đầy tính xâm lược của anh, máu trong người dường như vẫn đang sôi sục. Cô muốn quên đi cảnh tượng đó, nhưng não lại không chịu không chế tua lại cảnh tượng ấy từng đợt lại từng đợt, ngay cả tiếng hít thở cũng còn quanh quẩn bên tai.

Cô tuyệt đối không có ý nghĩ gì với Đoạn Mặc Ngôn cả. Người cô thích là Nhiễm Huy, có lẽ đối với Tổng Hiếu Nhiên vẫn còn vương chút tình cảm chưa dứt, nhưng cô thì cô tuyệt đối không có tình cảm nam nữ gì mới Đoạn Mặc Ngôn! Nhưng mà tại sao, trái tim của cô đến bây giờ vẫn không thể nào bình tĩnh lại được, chẳng phải chỉ là một nụ hôn thôi sao, một nụ hôn thôi mà.....một nụ hôn khiến cho người ta không thể nào tự kiềm chế được!

“Thật đáng xấu hổ.....” Tiêu Tiêu thất bại che kín mặt, cô với Nhiễm Huy có tiếp xúc thân mật, cũng đã từng môi lưỡi dây dưa, nhưng bản thân chưa bao giờ đắm chìm vào đó như hôm nay vậy. Cô rút cuộc là sao thế này, phản bội Nhiễm Huy, phản bội chị Hạ, còn không thôi nghĩ về nụ hôn đó nữa sao?

Tiêu Tiêu không thể nào tha thứ cho bản thân thế này, cô lại lần nữa thấp giọng khóc nức nở.

Cô khóc hu hu một lúc lâu, chợt cầm di động lên, lau nước mắt nhấn một dãy số. Vang lên bảy tám tiếng, giọng nói buồn ngủ của đối phương truyền tới, “Alo.....”

“Vi Vi, cậu mau dậy đi mình có chuyện muốn nói với cậu!” Đối tượng Tiêu Tiêu gọi điện chính là cô bạn thân Tô Vi, bây giờ cô rất cần dốc bầu tâm sự với bạn tốt, trút hết mớ cảm xúc này ra.

“Tiểu Tiểu, bây giờ mấy giờ rồi hả, sao cậu lại kích động vậy chứ?” Tô Vi thấp giọng oán trách, “Phòng ký túc xá của bọn mình đều ngủ hết rồi.....”

“Mình biết, nhưng mà mình, mình vừa hôn nhau với một người đàn ông!”

“Nhiễm Huy hả?” Tô Vi chẳng mấy hào hứng hỏi.

Tiêu Tiêu lấy gối đè lên đầu mình, một hồi lâu sau mới nhả ra một câu, “Không phải.”

“Cái gì!” Tô Vi giống như được bơm chất kích thích, tức thì ngồi thẳng người lên, “Tình huống gì thế, thành thực khai báo nhanh lên!”

Bạn cùng phòng của Tô Vi đều bắt mẩn lắm bầm, cô ấy vội vàng khoác cái áo vào rồi chui vô nhà vệ sinh, đồng thời không ngừng thúc giục, “Nói mau nói mau!”

Tiêu Tiêu một năm một mười khai báo cho cô nàng hết, Tô Vi nghe đến kinh ngạc không thôi, “Tiểu Tiểu, cậu to gan thật đấy!”

“Chẳng phải mình không biết gì đó sao!” Tiêu Tiêu ảo não nói.

“Cũng không thể nói thế được, tuổi trẻ ấy mà, chính là cái gì cũng phải xem cho biết chứ gì, mình hiểu!”

Tiêu Tiêu rầu rĩ nói: “Tóm lại chuyện đã xảy ra rồi, cậu nói mình phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nào mình vốn đã..... phóng đảng như vậy chứ?”

Tô Vi suy nghĩ một lúc, “Thực ra cũng không đến mức khoa trương vậy đâu, hẳn là do kỹ thuật hôn của đối phương quá giỏi, làm cho cậu nổi lên phản ứng thôi. Chuyện đó rất bình thường mà.”

“Rất bình thường?” Tiêu Tiêu ngờ nghệch hỏi lại.

“Đúng, cũng đâu phải chỉ có đàn ông mới có nhu cầu sinh lý, phụ nữ cũng có vậy, chúng ta đều trưởng thành hết rồi, những phương diện của phái nữ cũng thành thục hết rồi, thì cũng có nhu cầu chứ sao.” Tô Vi nói như lẽ đương nhiên.

Tiêu Tiêu không nói nên lời lắng nghe, dường như rốt cuộc cũng đã tìm được một lời giải thích hợp lý rồi.

“Nói cách khác, có thể là cậu rất thèm muốn cái ấy của anh Đoạn của cậu đấy.”

“Đừng nói nữa mà.” Tiêu Tiêu rầm rì một tiếng, mặt lại đỏ như bị lửa đốt.

Tô Vi cười hì hì, quay sang nghiêm túc nói: “Chỉ là, Tiêu Tiêu này, mình nghe cậu kể như thế, xem ra cái anh Đoạn này cũng chẳng hiền lành gì đâu, anh ta rõ ràng đã có vợ chưa cưới rồi, còn thường xuyên ra vào mấy chỗ như vậy, chắc chắn là ăn chơi quen rồi, anh ta đối xử với cậu tốt thật đấy, nhưng cậu vẫn phải giữ khoảng cách một chút nhé, loại đàn ông này có thể nguy hiểm lắm đó.”

Tiêu Tiêu nghĩ tới Hạ Dung, lại sinh ra lòng áy náy, “Mình biết, ngày mai thì mình dọn ra rồi.”

Tô Vi ừ ừ hai tiếng, lại quay sang trêu đùa, “Mà có thật là lợi hại vậy không hả, cô gái háo sắc?”

Tiêu Tiêu bụm một cái tắt điện thoại.

Khoảng hơn chín giờ sáng hôm sau, trước đó một ngày Viên Kha đã nhận được lệnh đến đón Tiêu Tiêu đi bệnh viện tái khám, Tiêu Tiêu sớm đã thu dọn mọi thứ xong xuôi nhìn lên tầng trên một cái, thấy Đoạn Mặc Ngôn không có xuống đây, không khỏi thở phào một hơi. Cô nói cảm ơn chị Linh rồi chào tạm biệt, sau đó được Viên Kha đẩy ra ngoài.

Dù đã báo tên của Đoạn Mặc Ngôn, Tiêu Tiêu vẫn phải lẩn tránh trong bệnh viện đến hai tiếng đồng hồ, Nhiễm Huy hết tiết cũng chạy vội qua đây. Lúc sắp có kết quả, tiến chuông di động trong túi xách của cô vang lên. Trái tim cô giật thót lên, đột nhiên sợ rằng đối phương là Đoạn Mặc Ngôn.

Cô thấp thỏm lấy ra xem, không phải anh ấy, nhưng cô cũng không thể thả lỏng được, bởi vì cái tên hiển thị trên màn hình chính là Tống Hiếu Nhiên.

“Alo, anh Hiếu Nhiên?” Tiêu Tiêu cố gắng đè sát di động vào, không muốn để cho đối phương nghe thấy âm thanh trong bệnh viện.

“Tiểu Tiêu, hôm nay anh đi khám tại nhà cho người ta, đang ở gần trường của em nè, em hết tiết chưa, buổi trưa cùng ăn cơm nhé?”

Tiêu Tiêu giật mình, ấp a ấp úng không nói nên lời.

“Sao thế, em không ở trường à?” Tống Hiếu Nhiên phát giác ra sự khác thường, hỏi dò.

“Em, ặc..... Trốn học rồi.....” Tiêu Tiêu vùng vẫy giãy chết.

“Vậy em đang ở đâu? Anh đi tìm em.”

Tướng quân ơi!

Tiêu Tiêu biết không thể giấu được nữa rồi, đành phải khai báo sự thật cho anh nghe một cách ngắn gọn. Tống Hiếu Nhiên yên lặng một lúc, chỉ nói nửa tiếng nữa sẽ đến nơi.

Tiêu Tiêu ảo não thờ dài một hơi, nói với Nhiễm Huy rằng có một ông anh chơi với cô từ nhỏ đến lớn muốn đến đây, sau đó cô khách sáo mời Viên Kha về trước, Viên Kha vốn muốn đợi đến khi có kết quả, nhưng Tiêu Tiêu sợ làm chậm trễ thời gian của anh, liên tục bảo đảm sau khi có kết quả nhất định sẽ gọi cho anh, Viên Kha thế mới miễn cưỡng rời đi.

Vừa qua nửa tiếng đồng hồ, Tiêu Tiêu ngồi ở đại sảnh bệnh viện liền trông thấy Tống Hiếu Nhiên mặt mày u ám đi vào. Cô thầm kêu xong đời, yếu ớt kêu một tiếng “Anh Hiếu Nhiên”, Tống Hiếu Nhiên đáp lại một tiếng nặng nề, rồi mắng cô một trận xối xả.

Tiêu Tiêu ngoan ngoãn cúi đầu ngồi tại chỗ nghe dạy dỗ. Từ nhỏ đến lớn, trông nom cô nhiều nhất không phải là ba, mà chính là ông anh trước mặt này đây.

Nhiễm Huy có chút nhìn không vừa mắt, trong lòng nghĩ anh là bạn trai còn không nỡ la mắng, ở đâu ra cái ông anh mắng mỗ không hề khách sao chút nào thế này? Anh không nặng không nhẹ xen vào giữa hai người, cất tiếng chào hỏi, “Anh Tống, chào anh, em là Nhiễm Huy, bạn trai của Tiêu Tiêu.”

Tống Hiếu Nhiên lúc này mới ngưng quở trách, quay qua nhìn chàng trai cùng một kiểu mẫu với anh, đẩy mắt kính, trở lại về nhà nhận quen thuộc, “Chào cậu, Tống Hiếu Nhiên, là hàng xóm nhìn Tiêu Tiêu lớn lên.”

Nhiễm Huy bắt tay với anh ấy, hai người nhìn nhau một cái, Nhiễm Huy chợt cảm thấy đối phương dùng sức hơi mạnh, anh ngẩng đầu lên, lại thấy Tống Hiếu Nhiên mặt đầy ý cười

Tiêu Tiêu thở phào một hơi, cười nịnh nọt xin tha nhìn Tống Hiếu Nhiên, “Anh Hiếu Nhiên, không phải em cố ý muốn giấu anh, em đây chẳng phải là không muốn làm anh lo lắng đó sao?”

Tống Hiếu Nhiên nói: “Em như vậy chỉ tổ càng làm anh thêm lo lắng thôi, không được có lần sau đây, biết chưa?”

“Biết rồi.”

Tống Hiếu Nhiên nhìn cô rồi khẽ thở dài, xoa xoa đầu của cô, sau đó ngồi xổm xuống tỉ mỉ xem xét vết thương của cô, hỏi rất nhiều vấn đề, cuối cùng nói: “Em thế này sao có thể về ký túc xá được? Hay là đến chỗ anh ở đi.”

Tiêu Tiêu vội khoát tay, “Không cần, không cần đâu.” Nhân duyên của cô dạo này sao mà tốt dữ vậy? “Em với Nhiễm Huy có thuê nhà rồi, em về đó ở là được.”

“Hai người sống chung?” Tống Hiếu Nhiên ngược mắt lên, có vẻ hơi ngạc nhiên hỏi.

“Ở cùng, mỗi người một phòng.” Tiêu Tiêu bị ánh mắt của anh nhìn đến mức mặt cũng dần dần đỏ lên.

Nhiễm Huy vẫn luôn chú ý vẻ mặt của Tống Hiếu Nhiên, rất khó chịu với ánh mắt anh ấy nhìn Tiêu Tiêu. Đó không phải là ánh mắt của một ông anh dành cho em gái, mà là ánh mắt của một người đàn ông khi nhìn phụ nữ.

Ba người cùng nhau ăn cơm ở một nhà hàng kiểu Trung gần bệnh viện, Tống Hiếu Nhiên mời khách, gọi toàn là những món mà Tiêu Tiêu thích, nhưng vì sức khỏe của cô nên bớt đi một món cay. Ăn một bữa cơm, Nhiễm Huy phát hiện, ở trước mặt Tống Hiếu Nhiên, Tiêu Tiêu cực kỳ ngoan, ngoan đến khác thường, ngay cả ở trước mặt Đoạn Mặc Ngôn, cô cũng chưa từng cái gì cũng thuận theo như thế. Tống Hiếu Nhiên nói gì, thì cô liền đáp cái đó.

Chuông cảnh báo của Nhiễm Huy không khỏi vang lên.

Ăn cơm xong, Tống Hiếu Nhiên lái xe đưa hai người họ về nhà trọ, Nhiễm Huy thuê nhà lầu bốn, chung cư kiểu cũ nên không có thang máy, anh ngồi xổm trước mặt Tiêu Tiêu nói muốn công cô lên.

Cô leo lên lưng của anh, ngửi thấy mùi hương của dầu gội, chợt nhớ đến tối qua Đoạn Mặc Ngôn một tay đã có thể bế cô lên, cùng với mùi rượu và thuốc lá thoang thoảng. Cô lắc đầu một cái.

Tống Hiếu Nhiên lấy xe lăn ở cốp sau ra, đánh giá hoàn cảnh xung quanh một chút, rồi bước nhanh đi theo.

Nhiễm Huy thở hồng hộc công cô lên lầu bốn, mệt đến đầu đầy mồ hôi, Tiêu Tiêu vừa cười vừa dùng tay áo lau mồ hôi trên trán giúp anh, “Vất vả rồi.”

Nhiễm Huy thở hổn hển nhếch miệng cười một cái.

Anh mở cửa vào nhà trước, Tiêu Tiêu được Tống Hiếu Nhiên dìu vào sau. Cô đi vào, tò mò đánh giá một vòng xung quanh, tự nhiên dâng lên một chút thất vọng, nhưng cô lập tức hiểu ra đây là hậu di chứng sau khi ở nhà Đoàn Mặc Ngôn một tuần, ép mình phải bình thường trở lại.

Tống Hiếu Nhiên cũng kiểm tra đánh giá cả căn nhà, nhà cũ ba phòng một sảnh, cũng không lớn lắm, khắp nơi đều là vết tích cũ kỹ, vách tường vàng vọt đến mức sẫm đen, nhiều góc ngách cũng đã bắt đầu tróc sơn, phòng khách chỉ có một chiếc ghế sofa bằng gỗ, một cái tivi đời năm tám mươi.

“Thế nào, cũng không tệ chứ?” Nhiễm Huy cười hỏi Tiêu Tiêu. Khoảng thời gian gần đây anh chạy vạy rất nhiều nơi thuê nhà quanh trường học, nếu không phải quá đắt, thì chính là quá nhỏ, chủ thuê của căn nhà này là hai người già, giá thuê hai căn phòng của bọn họ bằng một căn phòng ở bên ngoài, hơn nữa nỗi niềm xoong chảo cái gì cũng có, phòng tuy là không lớn, nhưng cũng không tính là nhỏ.

“Ừ, ừ.” Tiêu Tiêu gật đầu phụ họa.

“Em cũng mới lần đầu đến đây, vậy trước đó em ở đâu?” Tống Hiếu Nhiên hỏi.

“Em.....”

“Tiểu Tiêu, đến xem phòng của em này, anh đã dọn dẹp lại căn phòng hướng về phía mặt trời cho em rồi đấy.” Nhiễm Huy gấp gấp muốn hiển vật báu, cắt đứt cuộc đối thoại của bọn họ.

Tống Hiếu Nhiên ngược lại suy nghĩ một chút, cảm thấy mình đã hỏi một vấn đề rất ngu, ngoài bệnh viện thì cô còn có thể ở đâu được chứ? Anh lắc đầu, đứng tại chỗ nhìn chăm chú vào hai người trong phòng.

Xem ra, trước khi hai người cùng vào ở chung một phòng thì anh phải lấy lại trái tim của Tiểu Tiêu mới được. Nhiễm Huy không phải một tình địch đáng gờm, cái khó giải quyết chính là trái tim của Tiêu Tiêu. Anh đã từng làm tổn thương trái tim của cô, bây giờ cô đã không tin tưởng anh nữa. Nếu như anh kiên quyết chen vào giữa, chỉ tổ gây hiệu quả ngược. Phải nghĩ cách khiến hai người “chia tay hòa bình” thôi.

Đang suy nghĩ, tiếng chuông báo ghi nhớ trong di động của anh vang lên, Đoàn Mặc Ngôn có hẹn buổi chiều hôm nay gặp mặt, xem ra chuyện của anh ta và cái cô thiếu nữ kia đã có tiến triển. Tính toán thời gian cũng sắp đến giờ rồi, anh lại nhìn cô gái cười nói vui vẻ trong phòng một cái, trong mắt lóe lên ánh sáng dịu dàng. Không vội, lần này anh có đủ thời gian để kéo cô trở về.

Tống Hiếu Nhiên đi vào phòng, nói rõ tình huống với hai người, Tiêu Tiêu hiểu rõ gật đầu, “Anh Hiếu Nhiên, anh bận thì đi trước đi, đợi em khỏe hơn sẽ liên lạc với anh.”

“Không cần em liên lạc, mai anh đến thăm em.” Tống Hiếu Nhiên cười cười, nói xong thì ý tứ sâu xa nhìn Nhiễm Huy một cái, “Tạm biệt, Nhiễm Huy.”

“Tạm biệt.” Nhiễm Huy miễn cưỡng nhếch khóe môi lên.

Đợi Tống Hiếu Nhiên đi rồi, Nhiễm Huy có chút rầu rĩ không vui, Tiêu Tiêu ngồi trên giường quái lạ nhìn anh hỏi: “Anh sao vậy?”

Nhiễm Huy ngồi xuống cạnh cô, nhíu mày nói: “Tiểu Tiêu, em nói thật với anh đi, anh Hiếu Nhiên của em có phải có ý gì với em không?”

Tiêu Tiêu chột phì cười, trong đó ít nhiều cũng mang theo một chút tự giễu, nhưng Nhiễm Huy không phát hiện ra.

“Anh tưởng tượng cũng phong phú quá đấy.” Cô nhìn không ra Nhiễm Huy thế mà lại hay ghen đến thế, ai cũng ghen hết hà.

“Không phải anh tưởng tượng phong phú, anh thấy anh ấy.....” Nhiễm Huy bỗng dừng dừng lại, Tiêu Tiêu rõ ràng là không phát hiện ra, lẽ nào anh còn nhắc nhở cô ấy nữa? Thế chẳng phải anh đã giúp cho Tống Hiếu Nhiên rồi ư? Nếu như cô ấy thật sự có cái nhìn khác với anh ta, chuyên gia cổ vấn tâm lý có thu nhập ổn định và sinh viên nghèo còn chưa tốt nghiệp đại học, hai người này còn có khả năng so sánh sao??

Anh chặc một cái.

“Thấy anh ấy thế nào?” Tiêu Tiêu buồn cười hỏi, chỉ coi như nghe chuyện cười mà thôi.

Nhiệm Huy khoa trương thở dài một tiếng, “Anh thấy anh ấy cũng là một người có thành tựu trong sự nghiệp đó, Tiểu Tiêu, bên cạnh em đều là đàn ông lợi hại không à, hết anh Đoàn lại tới anh Hiếu Nhiên, làm anh thấy áp lực quá đi!”

Tiêu Tiêu cười hì hì, nghiêng đầu nói: “Nhưng bọn họ cũng đâu phải bạn trai của em, bạn trai của em là anh nha.”

Nhiệm Huy ngẩng đầu nhìn đôi mắt cười cong cong của Tiêu Tiêu, thở nhẹ một hơi, nắm lấy tay cô mỉm cười gật đầu.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Lúc này bốn bề vắng lặng, bầu không khí rất tốt, Nhiệm Huy từ từ đến gần Tiêu Tiêu, ánh mắt Tiêu Tiêu dao động trong phút chốc, khẽ nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc bờ môi của Nhiệm Huy chạm đến cô, Tiêu Tiêu chợt nhớ lại sự xâm phạm của Đoàn Mặc Ngôn đêm qua, cô vô thức lùi ra.

Nhiệm Huy khó hiểu kêu cô một tiếng, đồng thời di động của Tiêu Tiêu vang lên, khó có thể đối mặt với Nhiệm Huy nên cô chỉ có thể vội vã nhận điện thoại.

“Tiểu Tiêu?” Giọng nói trầm thấp truyền đến, đối phương chính là Đoàn Mặc Ngôn.

25. Chương 25: Chương 23

“Anh Đoàn.....” Trái tim của Tiêu Tiêu lỡ một nhịp, đột nhiên có chút chột dạ nhìn Nhiệm Huy một cái.

Giọng nói của Đoàn Mặc Ngôn không khác gì thường ngày, “Anh đọc tin nhắn của em rồi, còn phải chờ thêm một tuần nữa mới có thể tháo bột ra à?”

“Dạ phải.” Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình cũng bình thường một chút.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, Nhiệm Huy biết đàn anh chung nhà đã về rồi, anh đứng lên ra ngoài chào hỏi với anh ta.

Đoàn Mặc Ngôn hỏi trong điện thoại: “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Đang ở trong nhà thuê đó.”

“Chỗ đó thế nào, ở có quen không?”

“Cũng được lắm.”

“Tối nay anh ghé qua xem thử.”

“Không cần đâu, không cần đâu” Tiêu Tiêu ngược mắt lên nhìn về phía Nhiệm Huy, lắc đầu nói: “Chỉ là một căn nhà vô cùng bình thường thôi, thật sự chả có gì hay để xem đâu.”

Đầu bên kia im lặng trong chốc lát, “Vẫn còn giận à?”

“.....Không có, đều do lỗi của em.” Là cô không nên tò mò quá mức như thế, không nên ngây thơ ở lại nơi mình không nên ở như thế, nếu như hôm qua cô không hỏi câu kia, thì sẽ không bị anh dắt đi tới chỗ đó, như vậy tất cả mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra.

“Đã nói chẳng qua chỉ là một trò chơi thôi mà.”

“Đúng vậy, là trò chơi mà em chơi không nổi.” Tiêu Tiêu nói, “Anh Đoàn, em cảm thấy rất có lỗi với chị Hạ và Nhiệm Huy, chúng ta vẫn là, tạm thời dừng gặp nhau nữa thì hơn.”

Tiêu Tiêu ngắt điện thoại, cầm di động thở dài. Đoàn Mặc Ngôn đối xử với cô rất tốt, cho dù cô không đồng tình với cách sống của anh, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc bọn họ tiếp tục làm bạn của nhau,

nhưng cô không thể tha thứ cho chính mình, chị Hạ và Nhiễm Huy đều tin tưởng cô, cô đã phụ lòng tin tưởng ấy. Suy bụng ta ra bụng người, nếu như mình phát hiện bạn trai hôn người con gái khác, hoặc là bạn gái hôn người đàn ông khác, thì sẽ có tâm trạng như thế nào. Cô quá yếu đuối không dám nói sự thật với bọn họ, chỉ có thể đặt một dấu chấm vĩnh viễn cho chuyện này.

Sau này không gặp lại Đoạn Mặc Ngôn nữa.

Tiêu Tiêu mím môi, đột nhiên vô cùng chán nản. Cô lại làm hỏng chuyện nữa rồi. Sao cô cứ mãi ngu ngốc như vậy chứ?

Buổi chiều, Tiêu Tiêu không muốn ở nhà một mình suy nghĩ lung tung nên đã nhờ Nhiễm Huy đưa cô đến trường đi học, bạn cùng phòng và bạn học trông thấy cô đều quan tâm hỏi han các thứ, cuộc sống bình lặng ở trường học khác biệt cực lớn so với cảnh tượng say xỉn trụy lạc mà cô nhìn thấy đêm qua, thiếu chút nữa cô còn tưởng rằng đêm qua chỉ là một giấc mơ, nhưng nhịp tim đập mạnh khi cô nghĩ đến Đoạn Mặc Ngôn đã khiến cô từ đang lừa mình dối người mà tỉnh táo lại.

Chuyện đã xảy ra, cuối cùng thì cũng đã xảy ra rồi.

Tiêu Tiêu không muốn nghĩ nhiều nữa chợt lắc đầu thu hồi tâm tư lại, tập trung tinh thần nhào vào việc học. Cho đến khi hai người học xong tiết tự học buổi tối, Nhiễm Huy mới đẩy Tiêu Tiêu về chung cư chỗ trọ, hai người vừa nói vừa cười đi đến dưới lầu, đột nhiên nghe thấy tiếng kèn, hai người quay đầu lại, bị ánh đèn trước cửa chiếc xe sang trọng làm cho chói mắt.

Khi đã quen với ánh sáng đó, Nhiễm Huy mới nhìn rõ chiếc xe đang chạy vào là một chiếc Aston Martin màu đen, phản ứng đầu tiên của anh chính là Đoạn Mặc Ngôn đến rồi, lại nhìn vào biển số xe, quả nhiên không sai.

“Anh Đoạn đến kìa.” Anh nói với Tiêu Tiêu một câu, trong lòng không hiểu sao có chút căng thẳng. Không biết anh Đoạn có ghét bỏ chỗ ở của bọn họ không nữa.

Sao anh ấy lại biết chỗ này? Tiêu Tiêu kinh ngạc, vô thức mím môi lại.

Người bước ra từ hàng ghế sau quả nhiên là Đoạn Mặc Ngôn vẫn toàn thân đồ đen như trước, Nhiễm Huy đẩy xe lên phía trước, nhiệt tình kêu một tiếng, Tiêu Tiêu cũng thấp giọng kêu một tiếng.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn Nhiễm Huy, lại nhìn sang Tiêu Tiêu đang ngồi trên xe lăn, hơi hột hỏi: “Đi đâu thế?”

“Bọn em vừa ở trường về, Tiêu Tiêu ngồi không yên, nên buổi chiều muốn đi học.” Nhiễm Huy đáp.

Đôi mắt đen nhìn đỉnh đầu đang cúi xuống không dám nhìn thẳng vào anh, khẽ nhú mày lại.

Trong chốc lát ba người không nói lời nào, Nhiễm Huy không phát giác ra điều khác thường, chỉ cảm thấy Đoạn Mặc Ngôn cũng đã đến đây rồi, không mời anh ấy lên ngồi thì thật không phải phép, vội mời anh lên lầu ngồi một chút.

Đoạn Mặc Ngôn không phản đối.

Viên Kha ngồi lại trong xe, ba người còn lại yên lặng không nói gì đi đến cầu thang, Nhiễm Huy vì muốn điều hòa bầu không khí, vừa ngồi xổm trước mặt Tiêu Tiêu vừa nói đùa: “Tiểu Tiểu, em không được nặng hơn nữa nha, nặng nữa thì anh công em không nổi luôn đó.”

Tiêu Tiêu nằm sấp trên lưng anh, phối hợp cười nói: “Em đây là đang giúp anh rèn luyện thân thể đấy nhé.”

Nhiễm Huy dùng sức đứng lên, dĩ nhiên không dám để cho Đoạn Mặc Ngôn xách xe lăn, định bụng chốc nữa lại đi xuống thêm một chuyến.

Đoạn Mặc Ngôn đi phía sau họ, mắt lạnh lùng nhìn cơ thể dính chặt của hai người, đầu kề sát nhau, chợt tay to vươn ra, đặt ngang hông Tiêu Tiêu rồi kéo cô vào lòng anh.

Tiêu Tiêu kinh hãi kêu lên một tiếng, Nhiễm Huy cũng lão đảo, kinh ngạc quay đầu lại, thấy Đoạn Mặc Ngôn xoay người bạn gái lại, bế cô bằng một tay.

“Anh Đoạn?”

“Chẳng phải cậu chê cô ấy khó công sao?” Đoạn Mặc Ngôn ngẩng đầu nhìn sang Tiêu Tiêu vẫn đang kinh ngạc, trong mắt hiện lên luồng sáng âm u khó hiểu, “Tôi bế cô ấy lên.”

“Đâu có đâu có, em đùa thôi, cô ấy nhẹ quá chừng, có nặng tí nào đâu!” Nhiễm Huy nghĩ trong lòng cho dù mình có đỡ đến đâu đi nữa, thì cũng phải công bạn gái mình lên lầu chứ!

Anh gơ tay ra, nhưng Đoạn Mặc Ngôn lại có vẻ như không kiên nhẫn nói: “Được rồi, dẫn đường đi!”

Tối qua Tiêu Tiêu đã được linh giáo sự ngang ngược của anh, sợ rằng tranh chấp giữa cầu thang lại gây ra sóng gió gì nữa, nên gương mặt đang đỏ lên, cơ thể cứng ngắc chỉ mong nhanh chóng thoát khỏi gọng kiềng này, “Nhiễm Huy, mau đi lên đi, ngày mai em lấy nạng chống, tự lực cánh sinh!”

Vừa dứt lời, chỉ cảm thấy cánh tay đang ôm cô siết chặt lại. Tiêu Tiêu rũ mắt xuống nhìn đất.

Nhiễm Huy nhịn xuống nỗi khó chịu kỳ lạ, vội vàng đi trước dẫn đường, Đoạn Mặc Ngôn cũng không lè mề, ôm Tiêu Tiêu như không có chuyện gì, không đỏ mặt không thở gấp đi lên đến lầu bốn.

Nhiễm Huy vừa mở cửa, vừa quay đầu lại liếc trộm, vô duyên vô cớ có chút tự ti.

Đoạn Mặc Ngôn bế Tiêu Tiêu vào nhà, Tiêu Tiêu dùng sức giằng ra, nhảy lò cò xuống, độ cao khoảng một mét khiến cơ thể cô có chút đứng không vững, may mà có một bàn tay đỡ lấy cánh tay của cô mới không bị ngã sấp xuống.

“Gấp gấp cái gì chứ.” Đoạn Mặc Ngôn nắm chặt cánh tay của cô.

Tiêu Tiêu nói một tiếng cảm ơn, vươn tay để cho Nhiễm Huy đỡ qua sofa ngồi.

Đoạn Mặc Ngôn lúc này cũng mặc kệ cô, đứng tại chỗ quét mắt nhìn xung quanh một vòng, giữa chân mày nhíu chặt lại, anh ngửi thấy mùi mốc bốc lên trong căn nhà, hồi lâu sau mới nhả ra hai chữ, “Chuồng heo.”

Tổng Hiếu Nhiên tuy hiện nay có chút của cải, nhưng bản thân anh ấy cũng từng là một sinh viên đại học nghèo, cho nên nhìn thấy căn nhà thế này cũng có thể tiếp nhận được, nhưng Đoạn Mặc Ngôn thì khác, có thể nói anh chưa bao giờ đi vào những căn nhà cũ kỹ như vậy, ở trong mắt anh, thì căn nhà này chỉ có ba chữ: dơ, bẩn, tệ. Như vậy, dĩ nhiên là ngang hàng với chuồng heo rồi.

Nhiễm Huy tuy biết anh ấy sẽ không có bình luận hay ho gì, nhưng cũng không ngờ anh ấy lại không nề tình như thế, anh chỉ có thể dặn lòng tự thuyết phục mình hãy bỏ qua cho tính tình kì quái của anh ấy, nên khó chịu lại cười nói: “Anh Đoạn, anh đừng so chỗ này với căn hộ cao cấp của anh chứ, thực ra chỗ này cũng đã khá lắm rồi, những căn khác còn tệ hơn nữa ấy!”

“Em muốn sống ở đây?” Đoạn Mặc Ngôn nhìn thẳng vào Tiêu Tiêu đang ngồi trên chiếc sofa bằng gỗ bị tróc sơn đủ chỗ.

“Phải đó, ở đây cũng tốt lắm.” Tiêu Tiêu gật đầu.

“Tốt chỗ nào? Có cái nóc nhà à?” Đoạn Mặc Ngôn độc miệng nói.

Tiêu Tiêu quả thật nói không nên lời, Nhiễm Huy cười khan hai tiếng, “Hai người trò chuyện đi, anh đi xuống lấy xe lên đây.”

“Lát nữa anh hãy đi!” Tiêu Tiêu gọi với lại.

“Nhanh lắm, một chút thôi à!” Nói rồi Nhiễm Huy chạy ra ngoài.

Trong lòng Tiêu Tiêu thầm mắng Nhiễm Huy một câu, chuyện cô không muốn nhất lúc này chính là ở riêng với Đoạn Mặc Ngôn, điều này làm cho cô cả người đều không được tự nhiên.

“Tiểu Tiểu, theo anh về.” Đoạn Mặc Ngôn đi lên, đứng trước mặt cô.

Thực ra hôm nay anh không hề có ý định qua đây, nhưng không hiểu sao lúc chạng vạng về nhà, nhìn căn nhà trống trải, mới nhớ ra không cần phải ăn cơm ở nhà nữa, anh một mình ngồi nghe ca kịch một lúc, vẫn luôn cảm thấy thiếu mất một người chỉ chách bên tai, cứ thế ngồi nghe rồi nghe, rồi ngủ trên sofa lúc nào không hay. Ngủ một giấc tỉnh dậy, anh mới bảo Viên Kha tra ra địa chỉ.

“Anh Đoạn, cảm ơn anh đã quan tâm em, nhưng ỏ vàng ỏ bạc cũng không bằng ỏ chó của chính mình, em thấy ở đây rất tốt, tuy là thuê chung, nhưng em có không gian của riêng em.....”

Đột nhiên bóng người trước mặt phóng lớn lên, Tiêu Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu, vừa vặn bị môi của anh chặn lại.

Anh ấy đang làm gì thế! Đầu óc Tiêu Tiêu nổ oanh một cái, cô muốn nghiêng đầu né đi nhưng lập tức bị một bàn tay to khóa lại, hơi thở mang theo mùi khói thuốc mạnh mẽ xộc vào, cô giơ hai tay đặt lên lồng ngực vững chãi liều mạng đẩy ra, đối phương không xê dịch tí xít nào, cô bắt đầu quơ đập loạn xạ, Đoạn Mặc Ngôn có chút thô lỗ một tay bắt lấy hai cổ tay của cô, hơn nữa còn dùng mấy phần sức nắm chặt lại, cô bị đau nhe răng một tiếng, chiếc lưỡi nhỏ nhún thoảng chốc bị chiếc lưỡi to ẩm ướt dây dưa không dứt.

Không thể thế được! Dưới tình thế cấp bách, hai chân Tiêu Tiêu quấy đạp lung tung, thậm chí cái chân chưa lành vết thương cũng dùng sức đá anh.

Chân của Đoạn Mặc Ngôn đụng phải thạch cao của cô, mới nhớ ra vết thương của cô, anh lại hung hăng hôn cô một cái, rồi lui người ra buông lỏng sự kiềm hãm với cô.

Mặt của Tiêu Tiêu đỏ phồng cả lên, đôi mắt ngấn lệ mang theo nỗi tức giận phức tạp trừng anh, cô đột nhiên đứng dậy, dùng sức đẩy anh một cái, còn giơ tay giáng cho anh một bạt tay.

Tiếng tát tay giòn giã trong căn phòng yên tĩnh càng đặc biệt vang dội, thậm chí dường như còn có tiếng vọng lại nữa.

Mặt Đoạn Mặc Ngôn bị cái tát này đánh nghiêng sang một bên, anh quay đầu lại không chút cảm xúc mắt đối mắt với cô khá lâu, gương mặt anh tuần ngược sáng mang ý tứ sâu xa, nhưng Tiêu Tiêu chỉ thấy sau lưng hơi rét lên. Cho đến khi bên ngoài cửa vang lên tiếng nói của Nhiễm Huy và một đôi trai gái khác, anh mới dùng lưỡi chọc lướt qua gò má đau rát, khom lưng nói bên tai cô một câu, “Em đúng là một cô gái phiền phức.”

Nói xong anh đứng thẳng người lên, đúng lúc Nhiễm Huy cùng với đàn anh và bạn gái của anh ta cười nói đi vào.

“Anh Đoạn, đây là người ở cùng.....”

“Đi nhé.” Đoạn Mặc Ngôn nhìn cũng không nhìn đến người bên cạnh, vòng qua Nhiễm Huy bước nhanh mà đi.

“Anh Đoạn, sao không ngồi thêm chút nữa.....” Nhiễm Huy vội thả xe lăn xuống đi ra ngoài tiễn khách.

Bạn gái của đàn anh bị anh chàng đẹp trai nhìn thoảng qua làm cho ngỡ ngàng, ngay cả tên của Tiêu Tiêu cô ta cũng chưa kịp hỏi, đã trực tiếp hỏi cô, “Người đàn ông đó là ai thế?”

Tiêu Tiêu cúi đầu dùng sức chớp chớp mắt, cắn cắn môi rồi mới miễn cưỡng trả lời: “Bạn ạ.” Đã từng thôi.

Cô không hiểu, tại sao mới có một hai ngày, cô đã trở nên hoàn toàn không quen biết con người của Đoạn Mặc Ngôn. Hay là xưa nay cô vẫn chưa từng thật sự quen biết anh?

“Tôi muốn cô, ngay lập tức rời khỏi Đoạn Mặc Ngôn thật xa.”

Câu nói của Nghiêm Khác đột nhiên xông lên não, khiến Tiêu Tiêu bất chợt kinh hãi.

Song hai tháng kể từ đó, Đoạn Mặc Ngôn không hề xuất hiện nữa.

26. Chương 26: Chương 24

Tiêu Tiêu sớm đã tháo thạch cao, ngồi trong phòng học trống ở tầng một, đang nghiêm túc tra tư liệu làm luận văn, dạo gần đây bận đến mức không thể phân thân được, một mặt chuẩn bị cho việc du học, một mặt bắt đầu làm luận văn, mặt khác còn phải chuẩn bị cuộc thi Dịch Thuật Song Song giữa các trường do hệ

Tiếng Anh tổ chức, ngay cả viện mồ côi cũng chỉ có thể ghé qua thăm một lúc thôi, thời gian còn lại đều ngâm trong phòng tự học và thư viện.

Cô cũng không bài xích trạng thái bận rộn thế này, ngược lại còn hơi thích thú. Càng nhiều việc, thì cô càng có thể tập trung tinh thần vào đó, hơn nữa, còn có thể quên đi một số chuyện không muốn nhớ đến.

Kể từ lần trước bị Đoạn Mặc Ngôn cưỡng hôn trong nhà trọ, đã qua hai tháng rồi, cả tháng trước cô đều phập phồng lo sợ, không biết anh sẽ làm ra chuyện gì nữa, đột nhiên anh lại biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa, bất kể là cuộc sống hiện thực hay là mạng xã hội ảo cũng không có tin tức gì của anh. Nhiễm Huy kêu cô gọi điện hỏi thăm quan tâm một chút, dĩ nhiên cô đã tìm đủ loại lý do để từ chối. Tháng này vẫn không có tin tức của anh như trước, không thể phủ nhận, cô đã thờ phào nhẹ nhõm, nhưng có một cảm xúc phức tạp khác vẫn luôn quanh quẩn không trôi đi.

Cô thường khuyên mình đừng nghĩ nhiều quá, có lẽ anh ấy chỉ là một lúc máu nóng dâng trào lên thôi, hoặc là cô tát anh một cái đã khiến cho anh tức giận, nên quyết định không đến tìm cô nữa. Nhưng cô vẫn luôn cảm thấy câu cuối cùng mà anh nói với cô, không chỉ đơn giản là nói rồi thôi, nhưng mà cô là cô gái phiền phức? Rốt cuộc là có ý gì chứ?

Điện thoại rung lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, Tiêu Tiêu mới phát hiện ra mình thất thần. Cô vỗ vỗ mặt, gỡ màn hình điện thoại lên xem, là Tống Hiếu Nhiên.

Ánh sáng lóe lên rơi vào mắt, Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm màn hình chớp nháy, hơi do dự.

Sau lần Tống Hiếu Nhiên biết cô bị thương, anh ấy liền cứng rắn bước vào cuộc sống của cô. Năm ngày ba bữa sẽ đến nhà trọ thăm cô, đem một đồng trái cây với đồ ăn vặt cho cô, đi bệnh viện kiểm tra thay thuốc anh ấy nhất định sẽ ở bên cạnh, những chuyện khác cũng quan tâm đến cô từng li từng tí.

Cứ như trở lại khoảng thời gian trước kia vậy.

Tuy đối mặt với mối tình đầu có chút quái lạ, nhưng cô thật sự rất hoài niệm cảm giác này, cô vẫn luôn thích anh ấy ở bên cạnh, rất ấm áp, rất an toàn, rất..... có cảm giác của gia đình.

Nhưng Nhiễm Huy lại không thích anh ấy, lúc trước anh còn giả vờ như không sao cả, có một lần rốt cuộc nhện không được nữa nên đã ngã bài với cô, bảo cô đừng gặp anh ấy nữa. Mà lý do anh ghét anh ấy là “ngay cả cửa xe cũng chần cho cô nữa”.

Tiêu Tiêu vì chuyện này mà rất lo âu, cô vẫn luôn hi vọng người thân và bạn bè bên cạnh có thể vui vẻ hòa thuận với nhau, thế nhưng không thể nào như ý được. Lẽ nào ngay cả giữa Nhiễm Huy và Tống Hiếu Nhiên, cô cũng phải chọn một trong hai sao?

Cô mang theo tâm trạng phức tạp bước ra khỏi phòng học nhận điện thoại, “Anh Hiếu Nhiên?”

“Tiểu Tiêu, cuối tuần rồi, anh dắt em đi ăn một bữa ngon lành nhé.”

“Nhưng buổi tối em còn có tiết tự học nữa.”

“Có chằm chỉ học tập thể nào đi nữa thì cũng phải nghỉ ngơi chứ, nếu không cơ thể không chịu nổi đâu.”

Tiêu Tiêu suy nghĩ một lúc, cười nói: “Cũng phải ha, có người mời mà em còn không đi, thì đúng là khờ thật đấy. Ha ha, để em hỏi Nhiễm Huy.”

Tống Hiếu Nhiên cười khê, “Hôm nay đừng kêu cậu ấy theo.”

Trong lòng Tiêu Tiêu căng lên, “Sao thế ạ” Chẳng lẽ anh ấy đã biết Nhiễm Huy ghét anh ấy rồi?

“À, anh định dắt em đến làm khách ở nhà của một người đồng nghiệp, tiện thể giúp anh một việc nho nhỏ thôi, gọi cậu ấy theo thì không tiện cho lắm.”

Có việc cần cô giúp thì đương nhiên Tiêu Tiêu không từ chối, “Vây được, em nói với Nhiễm Huy một tiếng đã.”

Cúp điện thoại, Nhiễm Huy vừa mới chơi bóng với bạn cùng phòng về, mặc quần áo thể thao đi tới, “Tiểu Tiêu, hôm nay anh phải ra ngoài ăn cơm, không thể đi với em được rồi.”

Tiêu Tiêu nói thầm một tiếng thật đúng lúc, “Đi tụ tập với bạn cùng phòng của anh hả?”

“À, phải đó.”

“Anh Hiếu Nhiên cũng kêu đi ra ngoài ăn đó.”

Nhiễm Huy vừa nghe, không nói gì nhiều như thường ngày, ngược lại còn kêu cô hỏi thăm anh ấy nữa.

Khoảng hơn chín giờ tối, Tống Hiếu Nhiên và Tiêu Tiêu ra khỏi nhà của Ông Cao Lệ, chậm rãi đi dạo đến chỗ đậu xe. Mùa hè đến, vạn vật bày ra sinh lực dồi dào, ngay cả luồng gió thoảng qua cũng mang theo sức sống.

Tiêu Tiêu mặc một chiếc áo ca rô đơn giản với quần jean, cột kiểu tóc búi nụ hoa, mang phong cách trẻ trung. Cô đeo ba lô, hai tay cầm hai quai, vừa đi ngược vừa cười hì hì nói với Tống Hiếu Nhiên: “Anh Hiếu Nhiên, anh thế này là đang tự hủy vận đào hoa của mình nha!” Thì ra thư ký của anh muốn giới thiệu con gái cho anh quen biết, ai ngờ anh lại gian xảo lấy cô ra làm bia đỡ đạn.

“Ba lô có nặng không, anh xách giúp em cho.”

Tiêu Tiêu lắc đầu, Tống Hiếu Nhiên mới cười nói: “Tuổi của anh cũng không nhỏ rồi, không thích hợp chơi trò chơi tình yêu nữa đâu.”

“Trò chơi tình yêu là gì ạ?” Tiêu Tiêu thuận miệng hỏi một câu.

“Thì giống em với Nhiễm Huy vậy đó.”

Tiêu Tiêu dừng bước chân lại, Tống Hiếu Nhiên vẫn nhàn nhã rảo bước về phía trước.

“Ý của anh là sao hả?” Tiêu Tiêu đuổi theo hỏi.

Tống Hiếu Nhiên nhìn cô một cái, nhếch môi cười, “Em nói xem?” Bệnh nghề nghiệp của nhà cổ vấn tâm lý nổi lên rồi, cứ thích để người ta tự tìm đáp án.

Tiêu Tiêu chau mày, Tống Hiếu Nhiên nhân cơ hội tháo cái ba lô nặng nề của cô xuống xách trong tay.

Hai người yên lặng đi về chiếc Lexus của anh, Tống Hiếu Nhiên biết rõ Tiêu Tiêu ăn không quen món Hàng Châu, nên tối nay ăn rất ít, liền nói sẽ dắt cô đi ăn khuya, chặn nóc xe để cô ngồi vào ghế phụ.

Tiêu Tiêu thắt dây an toàn, mới thấp giọng nói một câu, “Em với Nhiễm Huy không phải chơi trò chơi tình yêu.”

“Ồ?” Tống Hiếu Nhiên vặn vặn chìa khóa, “Nếu như em với cậu ta có dự tính lâu dài, vậy anh có thể nói với em rằng, cậu ta không thích hợp với em.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu ta có một bà mẹ nghiêm khắc.”

Tiêu Tiêu không thể tin được nhìn sang anh.

Tống Hiếu Nhiên cho xe chạy, mãi cho đến khi ra khỏi cổng chung cư hòa vào làn đường chính, mới chậm rãi nói tiếp: “Yếu tố gia đình có ảnh hưởng cực kỳ lớn đối với tính cách của con người, cậu ta chính là kiểu người có tính cách yêu mẹ điển hình, ý chí không kiên định, nhu nhược, quen tiếp nhận tình cảm, quen bị khống chế.” Mà cô thì, cần được người khác che chở.

“Anh nói vậy, anh ấy chịu bỏ ra lắm, với lại cũng rất có chính kiến nữa.”

“Anh có phải nói vậy hay không, em rõ nhất.” Tống Hiếu Nhiên nghiêng đầu nhìn cô một cái, “Trong lòng em rõ nhất.”

Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, hồi lâu sau nhìn ra cửa sổ, “Anh nhìn xem cái cây kia sắp đổ rồi kìa.”

“Em hẹn hò với cậu ta sắp được hai năm rồi, nhưng em vẫn chỉ dừng lại ở mức thích thôi, như thế không giống cá tính của em.” Tống Hiếu Nhiên không bị dỗi dề tài đi. Anh biết một khi cô nhìn rõ trái tim của mình, thì cảm tình sẽ như lửa mà phun trào ra, ánh mắt nhìn về phía người yêu tựa như đang nhìn cả thế giới. Trên đời này còn ai hiểu rõ hơn anh chứ?

“Ai nói em không yêu anh ấy?”

“Tiểu Tiểu, nếu như em thật sự yêu cậu ta, thì sớm đã nói ra tình cảm của mình rồi, chứ không phải nương theo chủ đề của anh mới nói ra.”

Tiêu Tiêu ghen hòng.

“Anh đoán nhất định là cậu ta tỏ tình, em cảm thấy cậu ta cũng không tệ, nên cứ thế mà chấp nhận.” Như thế, cô sẽ nghĩ rằng cô sẽ không nhận lầm tình cảm nữa.

“Dừng lại!” Tiêu Tiêu thấy anh có ý muốn phân tích hành vi của cô, có chút khó chịu nói.

“Tiểu Tiểu, anh không phải đang phán xét em.” Tống Hiếu Nhiên dịu giọng nói.

“Vậy anh nói mấy chuyện này làm gì chứ!” Mặt Tiêu Tiêu phồng đỏ cả lên, khó có khi lên giọng với anh.

Tống Hiếu Nhiên thở dài một hơi, dừng đề tài này lại.

Bầu không khí trong xe trầm lắng rất lâu, Tiêu Tiêu rũ mắt nói khẽ: “Xin lỗi, em không nên to tiếng với anh như vậy.”

“Không, là lỗi của anh.”

Hai người lại yên lặng trong chốc lát, Tống Hiếu Nhiên mở miệng lần nữa, “Vừa nãy anh nói anh không chơi trò chơi tình yêu nữa, là vì anh muốn ổn định.” Anh dừng xe trước đèn đỏ, quay đầu qua nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp của cô, “Anh hi vọng tìm được một đối tượng kết hôn, anh sẽ cố gắng hết sức che chở cho cô ấy, để cho cô ấy tránh khỏi tất cả sóng gió mưa bão, chỉ cần cô ấy vui vẻ trải qua cuộc sống của mình là được, những thứ khác, cứ để anh lo.”

Tiêu Tiêu sững sờ nhìn vào mắt anh, trong lòng sóng đánh cuộn cuộn.

Tiếng kèn dồn dập đánh vỡ sự quá dị trong xe, Tống Hiếu Nhiên quay đầu lại đạp ga, qua một lúc sau mới thoải mái hỏi: “Em thấy thế nào?”

Tiêu Tiêu cười khan hai tiếng, buột miệng nói, “Thì thấy không biết anh đang tìm vợ, hay là tìm con gái nuôi nữa.”

“Nếu như đối phương đồng ý, anh cũng không có ý kiến gì.” Tống Hiếu Nhiên nhún nhún vai.

Trong lòng rối loạn, Tiêu Tiêu rũ mắt không nói gì.

Cuối cùng Tống Hiếu Nhiên mang cô đến phố ẩm thực, mua rất nhiều xiên nướng với ốc xào mà cô thích ăn, sau khi cho cô ăn no rồi mới đưa cô về dưới lầu nhà trọ.

Tiêu Tiêu khom lưng tạm biệt Tống Hiếu Nhiên đang ngồi trong xe.

“Tiểu Tiểu, nếu như có thể trở lại ngày hôm đó thì tốt biết bao.” Tống Hiếu Nhiên nhìn cô chăm chú, vừa cười vừa nhẹ nhàng nói.

Mặt hồ sớm đã tĩnh lặng lần nữa bị khuấy lên từng lớp sóng gợn, Tiêu Tiêu chạy như trốn lên lầu.

Tống Hiếu Nhiên nhìn chăm chăm vào bóng lưng chạy đi của cô, châm điếu thuốc, rít một hơi thật sâu, nhả ra một vòng khói hoàn mỹ.

Thực ra anh không định bóc mẽ sớm như thế, nhưng đối với sự kiện xem mắt ả của anh, cô chỉ lấu lỉnh trên đùa, không hề có chút ghen tỵ nào cả, nghĩ đến đó thì anh có chút tức giận.

Cô đúng là có bản lĩnh đó, một khi bị tổn thương, cô sẽ khóa chặt vết thương đó ở một nơi thật sâu, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, rồi lại tìm một góc độ thích hợp khác để đối diện với sự thật, nhưng anh không muốn chỉ là một phần của nỗi đau trong quá khứ của cô, anh còn muốn trở thành nơi khởi nguồn niềm vui trong tương lai của cô nữa. Anh cần phải cho cô một chút áp lực, để cô một lần nữa nhìn thẳng vào bản thân mình.

Tiêu Tiêu lên đến tầng, từ khe hở của rèm cửa sổ thấy xe của Tống Hiếu Nhiên vẫn còn ở bên dưới, dường như anh đang ngồi trong xe hút thuốc, cô đứng ở đó với tâm trạng phức tạp, nhìn đốm lửa của anh chợt lóe rồi chợt tắt.

Một lúc lâu sau, Tống Hiếu Nhiên mới nổ máy xe rời đi. Nhưng cô vẫn đứng ở đó không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Đang nhìn gì thế?” Bạn gái của đàn anh tắm xong đi ra, hỏi một câu.

“Không có gì.” Tiêu Tiêu lắc đầu, “Em có mang xiên nướng về cho mọi người nè.”

“Ấy dà, xấu quá mà, em muốn chị mập chết hả!” Bạn gái của đàn anh vừa nói, vừa vui vẻ thích thú mở hộp đồ ăn ra.

Tiêu Tiêu tắm rửa xong đi ra, để lại phòng khách cho đàn anh và bạn gái ngọt ngào xem ti vi, mình thì về phòng tiếp tục tìm tư liệu cho luận văn. Không để ý đã đến mười một giờ rồi, cô xoa bóp cần cổ đau nhức rồi đứng lên vận hông vài cái, cảm di động suy nghĩ có nên gọi điện cho Nhiễm Huy không, mới nhấn gọi, thì đã nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa cực lớn.

Cô vội đặt di động xuống đi ra, liền thấy Nhiễm Huy đang lảo đảo rầm rì xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào, từ xa cô đã ngửi thấy mùi rượu đầy người anh.

Con trai tụ tập lúc nào cũng sẽ uống say, cô cũng không thấy lạ lùng gì, vội dìu anh vào phòng.

Đàn anh ra xem tình hình thế nào, Tiêu Tiêu cười nói với anh ta một tiếng không có việc gì.

Tiêu Tiêu dùng sức dìu Nhiễm Huy vào phòng, cởi giày cởi vớ cho anh, định ra ngoài rót một li trà nóng cho anh giải rượu.

Cô vừa xoay người, cổ tay đã bị anh bắt lại.

“Em đi rót trà nóng cho anh.....”

Câu nói của Tiêu Tiêu chợt ngưng bật, bởi vì đột nhiên cô bị Nhiễm Huy kéo vào lòng ôm thật chặt, cái hông thiếu chút nữa cũng bị trật luôn.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu!” Nhiễm Huy ôm cô, thì thầm bên tai cô.

“Ở đây, em ở đây.” Tiêu Tiêu thở nhẹ một hơi, cô nhất định sẽ yêu anh, nhất định.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu.....”

Nhiễm Huy không ngừng gọi tên cô, không ngại phiền hà gọi cô một tiếng lại một tiếng, Tiêu Tiêu ở trong vòng ôm đầy hơi rượu của anh cũng cảm thấy có chút kỳ quái, bình thường anh có uống say cũng đâu bám người như thế?

“Nhiễm Huy, anh sao vậy?”

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu.....” Nhiễm Huy lại như chỉ biết kêu mỗi từ đó, anh càng ôm càng chặt, giọng nói lại càng ngày càng nhỏ.

Tiêu Tiêu đột nhiên cảm thấy cổ ướt ướt, cô còn chưa kịp phản ứng, lại nghe được tiếng khóc đè nén của Nhiễm Huy.

“Nhiễm Huy, anh khóc gì thế, Nhiễm Huy, Nhiễm Huy!”

Nhiễm Huy không đáp lại cô tiếng nào, chỉ ôm lấy cô khóc không ngừng.

27. Chương 27: Chương 25

Ngày hôm sau, Nhiễm Huy tỉnh táo trở lại. Mặc cho Tiêu Tiêu dùng đủ mọi cách cứng mềm thế nào, đối với chuyện hôm qua, anh đều một mực im lặng không nói tiếng nào.

Tiêu Tiêu lo lắng cho anh, lén lút tìm một anh bạn cùng phòng của anh ra hỏi thăm, lại nghe anh ta nói hôm qua không có ra ngoài với Nhiễm Huy.

Anh gạt cô? Vậy rốt cuộc tối qua anh đi ăn cơm với ai? Tiêu Tiêu càng thấy kỳ lạ.

Lúc điểm danh vào buổi tối cuối tuần, giảng viên tập trung cả khoa lại mở cuộc họp, thông báo danh sách khen thưởng sinh viên ưu tú trong khoa của học kì trước, hơn nữa còn trao học bổng. Tiêu Tiêu giành được hạng nhất, nhưng Nhiễm Huy ngay cả hạng ba cũng không lấy được.

Học bổng của trường chỉ khoảng một ngàn mấy trăm, đối với sinh viên gia đình khá giả mà nói thì có được hay không cũng không phải chuyện lớn lao gì, nhưng nếu không đạt được thành tích ưu tú trong học kì, thì mất luôn hi vọng với danh hiệu sinh viên ba tốt của năm học, chỉ tiêu đề cử du học của trường không nhiều, tất cả các trường cạnh tranh với nhau rất kịch liệt, vì điều kiện được chọn vào danh sách rất nghiêm khắc, một trong số đó chính là nhất định phải là sinh viên ba tốt trong năm học.

Lẽ nào anh biết được tin tức từ đâu đó, nên mới khó chịu mà bật khóc? Tiêu Tiêu liếc nhìn Nhiễm Huy đang ngồi cùng với đám anh em.

Cả ký túc xá chỉ có mỗi mình Tiêu Tiêu nhận được học bổng, đám bạn cùng phòng ngồi cạnh hô hào bảo cô khao ăn.

Tiêu Tiêu vốn định ở bên Nhiễm Huy, nhưng cuộc họp vừa tan, Nhiễm Huy lại nói với cô muốn về kí túc xá ở hai bữa, nói là muốn chơi game online với mấy anh em.

“Anh không sao chứ?” Tiêu Tiêu ngoắc ngoắc tay của anh, chân mày nhíu lại.

“Không sao?” Nhiễm Huy miễn cưỡng cười cười.

“Anh khó chịu thì cứ nói với em, đừng giấu trong lòng.”

“Anh biết, anh thật sự không sao, tối qua chỉ là anh uống say rồi xin thôi.”

Trong lòng Tiêu Tiêu nghĩ chắc là lòng tự tôn của anh đang quấy phá, muốn trò chuyện với anh nhiều thêm mấy câu, mẹ của anh lại gọi điện đến, anh vẫy tay với cô, vừa nói vừa đi mất.

Tiêu Tiêu chỉ có thể từ bỏ, đứng tại chỗ chờ một lúc, đúng lúc xoay người lại, tiểu Ngũ trong kí túc xá - Liên Hoan Hoan nhảy nhót đến ôm cánh tay của cô, “Tiểu Tiểu, cậu đang làm gì thế?”

“Mình đây chẳng phải đang suy nghĩ xem phải mua cái gì để dâng hiến đó sao?” Tiêu Tiêu nói.

“Ha ha, vậy mình đi với cậu nhé.”

“Được.”

Hai chị em nhỏ nhất trong kí túc xá cười nói đi ra cổng trường, chợ đêm gần trường đại học lúc nào cũng náo nhiệt, cái gì cũng có bán, sinh viên lui tới nối liền không dứt. Hai người mua rất nhiều hạt dưa, trái cây, cổ vịt, chân gà các thứ, lại thêm mấy bình nước uống, hai người bốn tay bao lớn bao nhỏ thắng lợi trở về.

“A, nặng quá, sớm biết thì kêu mấy người đến là được rồi—” Liên Hoan Hoan bĩu môi, giọng kéo dài đến mức ngay cả Tiêu Tiêu cũng nổi hết da gà lên.

“Nặng lắm hả? Cậu đưa sang cho mình một chút đi.”

“Thôi đi, trên tay cậu cũng quá trời rồi.” Liên Hoan Hoan lắc lắc cánh tay coi như khoát khoát tay, lập tức lại nhiều chuyện hỏi: “Cậu với Nhiễm Huy nói gì thế, sao trông anh ta có vẻ rầu rĩ không vui vậy?”

Chị em trong kí túc xá không có gì là không nói với nhau, bạn trai của mỗi người cũng là tiêu điểm chú ý của mọi người, lần trước chơi nói thật hay mạo hiểm, thậm chí có người còn chia sẻ tâm đắc khi ân ái với

bạn trai nữa. Tiêu Tiêu nghiêng đầu, “Tối qua không biết ra ngoài với ai, uống say trở về, tâm trạng thì cực kì chán nản. Mình hỏi anh ấy cũng không chịu nói.”

“Vậy hả? Vậy cậu cảm thấy là xảy ra chuyện gì?”

“Mình thấy có lẽ là chuyện sinh viên ưu tú hôm nay đó, có thể trước đó giảng viên đã nói trước với anh ấy rồi.”

“Ừ..... Cũng có thể lắm.” Liên Hoan Hoan gật đầu, bất chợt đổi chủ đề, “Tiểu Tiểu này, cậu với Nhiễm Huy sau này có dự định gì?”

Tiêu Tiêu sững sốt, “Gì cơ?”

“Làm ơn đi, hiện giờ chúng ta cũng đã xong học kì cuối của năm ba rồi, sang năm tư chẳng phải hai người đều muốn du học hay sao? Lỡ như được trường đại học không cùng một quốc gia chọn vào, thì hai người tính thế nào?”

Tiêu Tiêu bị hỏi mà sững lại, cô nghiêm túc suy nghĩ, lắc đầu, “Mình không biết nữa.” Bị Liên Hoan Hoan hỏi như thế, cô mới phát hiện rằng mình chưa từng nghĩ đến tương lai của cô với Nhiễm Huy, chỉ cảm thấy lúc này đang rất tốt thì đủ rồi.

“Cậu có chia tay với Nhiễm Huy không?” Liên Hoan Hoan chớp chớp mắt, tò mò hỏi.

Vừa nhắc đến chia tay, trong đầu Tiêu Tiêu không chỉ hiện lên gương mặt của Nhiễm Huy, bóng dáng của Tống Hiếu Nhiên và Đoạn Mặc Ngôn cũng lướt qua, bỗng dưng cô đứng tại chỗ nhảy lên hai cái, kêu a a: “Mình không biết! Tối đâu hay tối đó đi, bây giờ nghĩ lung tung bậy bạ thì có tác dụng gì đâu!” Biết đâu cô với Nhiễm Huy được nhận vào cùng một trường thì sao!

“Cô ngốc ơi, cậu không nghĩ, chẳng lẽ Nhiễm Huy cũng không nghĩ đến à?”

Tiêu Tiêu nghe thế im lặng rất lâu, mãi đến khi vào đến cổng trường, cô mới chậm rãi nói: “Nếu thật sự có một ngày như thế, thì đành chia tay trong hòa bình thôi.”

“Cậu không khó chịu hả?”

“Đương nhiên là khó chịu rồi.” Nhưng sẽ không đau khổ như khi nhìn thấy bạn gái của Tống Hiếu Nhiên, cảm giác đó giống như bị mũi khoan nhọn hoắt đâm thật mạnh vào trái tim vậy, ngay cả thở nhẹ cũng thấy đau.

Giờ phút này Tiêu Tiêu rốt cuộc đã hiểu rõ, cảm giác của cô đối với Nhiễm Huy không giống với cảm giác khi xưa đối với Tống Hiếu Nhiên, nghĩ đến chuyện cô với Nhiễm Huy chia tay, nhiều lắm cô cũng chỉ cảm thấy khó chịu mà thôi, chứ không hề giống như kiểu hô hấp cũng khó như trước kia.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, cô lại sinh lòng áy náy với Nhiễm Huy. Rõ ràng cô đồng ý trở thành bạn gái của anh, nhưng lại không thể nào yêu anh.

Liên Hoan Hoan dường như biết tâm tư cô đang rối bời, trên đường về kí túc xá cũng không nói gì.

Hai người đi vào phòng kí túc, được chúng bạn cùng phòng nghênh đón nhiệt tình, Tiêu Tiêu lại khôi phục dáng vẻ cười hì hì như thường ngày.

Đêm nay có rượu đêm nay say, đợi đến khi thật sự tránh không được nữa thì đối mặt tiếp vậy. Đó chính là nguyên tắc sống xưa nay của Tiêu Tiêu.

Các chị em trong kí túc xá đều có mặt đầy đủ, tụ tập lại mở một buổi tiệc trà, cười nói vui vẻ không dứt. Tám chuyện trong trường, đề tài hot trên weibo, tán gẫu đủ thứ chuyện, rồi nói về triết lý cuộc sống, muốn nói gì thì nói đó.

Lão Tứ vừa nói cười hỉ hả với mọi người, vừa dùng di động lướt diễn đàn của trường, xem thử có thể đề cử đề tài tám nhảm nào mới mẻ hơn không, đột nhiên sắc mặt cô ấy biến đổi, xem một hồi lâu thì nhú mày không lên tiếng.

“Lão Tứ cậu sao vậy?” Chị cả ngồi bên cạnh vừa hỏi vừa thò đầu sang, nhìn kỹ một lúc cũng sững sốt theo.”

“Sao thế, sao thế, xảy ra chuyện gì rồi hả, kể ra cho mọi người cùng vui nào.” Lão nhị hô to gọi nhỏ.
“Đừng ồn!” Lão Tứ đẩy cô nàng ra như đuổi ruồi, đưa di động đến trước mặt Tiêu Tiêu, “Tiểu Tiểu cậu xem.”

Tiêu Tiêu tò mò nhận lấy xem.

Chớp điện, sét đánh, một sợi dây da quất mạnh lên con bò đen, một trái bom lớn nổ tung giữa không trung, phát ra tiếng động vang trời.

Đó chính là tiếng lòng của Tiêu Tiêu trong khoảnh khắc này. Trong lòng cứ như đang không ngừng quất roi da lên con bò đen kia, nhưng vẫn không thể dập tắt cơn lửa giận không ngừng bốc lên.

Mọi người mới phát hiện ra có điều không thích hợp, tất cả vội vàng ghé đầu vào. Liên Hoan Hoan sau khi nhìn kỹ, thì che miệng lại hít vào một ngụm hơi lạnh.

BBS của trường mới đăng lên một topic với tiêu đề đọc mà giật cả mình: [Nữ sinh khoa Tiếng Anh họ Tiêu giành được học bổng có chỗ mờ ám hù chết cục cưng rồi!]

“Mấy kẻ ghen ăn tức ở này rốt cuộc tâm lý lệch lạc cỡ nào chứ, Tiêu Tiêu đứng đầu cả năm học, bọn họ còn nói ra nói vào được nữa hả?” Lão Tứ tức giận lấy di động qua, đọc lướt nhanh một lần, sau khi đọc xong thì im luôn.

Trong topic nói Tiêu Tiêu và bạn trai cùng vắng một tiết, theo quy định mới của nhà trường, chỉ cần bị đánh dấu vi phạm vô cớ vắng tiết một lần, thì không thể đạt được điều kiện nhận học bổng. Người bạn trai vì thế nên không được đánh giá ưu tú, Tiêu Tiêu lại yên lành mà nhận hạng nhất, bên trong hẳn là còn có chuyện mờ ám. Có nghi vấn bảo là bên ngoài được đại gia bao nuôi, bạn trai trong trường chỉ để ngụy trang thôi. Bên dưới lại còn đăng tám ảnh Tiêu Tiêu ngồi với Đoạn Mặc Ngôn trên hàng ghế đầu trong đêm Giáng sinh, dĩ nhiên mặt của Đoạn Mặc Ngôn đã bị làm mờ.

Tuy topic chỉ đăng lên hơn hai tiếng đồng hồ, bên dưới đã có rất nhiều sinh viên lăm chuyen trả lời topic.

[Không hiểu lắm, nhưng mà có vẻ lợi hại quá nhỉ.]

[Mẹ nó chứ, trong lòng anh bạn trai chắc xót lắm đây.]

[Cũng hù chết cục cưng này luôn rồi!]

Cả kí túc xá đều trầm lặng xuống, Lão Đại nhìn Tiêu Tiêu mặt xanh mét, “Tiểu Tiểu, học kì trước cậu thật sự bị đánh dấu vắng tiết một lần phải không?”

“Phải.” Tiêu Tiêu mím môi. Chính là lần cô với Nhiễm Huy trốn học đi đánh golf. Cô vốn cho rằng bị trừ điểm một lần không quan trọng, ai biết khi nào thì đổi sang quy định mới đâu chứ!

“Vậy sao cậu.....”

Tiêu Tiêu mơ hồ hiểu được đôi chút, hiệu trưởng và bí thư ở nhà Đoạn Mặc Ngôn từng chính miệng cam kết về suất học bổng của cô, lẽ nào.....

Cô nói chuyện này ra, mọi người bật thốt lên, “Có chuyện này nữa hả?” Hiệu trưởng và bí thư còn đặc biệt đi thăm cậu ấy?

“Vậy có khi nào lãnh đạo muốn tìm lý do hợp lý cho cậu, để những sinh viên khác không nghi ngờ?” Lão Tam nói.

Tiêu Tiêu cảm thấy rất rối rắm. Nhíu mày, cô đâu ngờ chuyện lại trở nên như thế chứ.

“Cậu mau gọi cho Nhiễm Huy nói một tiếng đi.” Lão Đại nói.

Tiêu Tiêu gật đầu, nhấn số điện thoại của Nhiễm Huy, vang lên bảy tám tiếng cũng không ai bắt máy, gọi lại, vẫn không ai bắt máy. Cô xoay qua gọi cho một người bạn cùng phòng của anh, đối phương đáp ứng một lúc, mới nói cho cô biết là Nhiễm Huy lại đi uống rượu rồi, cụ thể ở đâu thì anh ta cũng không biết.

Chân mày Tiêu Tiêu nhíu chặt lại.

Lão Đại lại bảo cô gọi điện cho giảng viên nói một tiếng, xem thử cô ấy có thể kêu người gỡ topic đó xuống không.

Giảng viên hướng dẫn biết được chuyện này thì có vẻ coi trọng, nói sẽ lập tức bảo người quản lý diễn đàn xử lý.

“Cô ơi, thực ra em không nhận được khen thưởng sinh viên ưu tú phải không ạ?” Tiêu Tiêu hỏi với tâm trạng phức tạp.

Giảng viên hướng dẫn nói: “Nhà trường trao thưởng vô cùng công bằng, tuy em vắng tiết một lần, nhưng vì tất cả những mặt khác em đều thể hiện rất xuất sắc, còn có biểu hiện dũng cảm giúp viện phúc lợi nữa, đều đáng để nhà trường phá lệ trao thưởng sinh viên ưu tú cho em. Em đừng nghĩ nhiều quá, em xứng đáng với những điều này.”

Tiêu Tiêu cúp điện thoại, lặp lại một lần câu nói của giảng viên hướng dẫn, Lão Nhị lớn tiếng nói: “Thì đó, quy tắc là chết, nhưng người thì sống mà!”

“Được rồi, may mà chúng ta phát hiện sớm, giảng viên hứa sẽ xử lý rồi, chắc là không sao đâu.” Lão Tam nói.

Lão Tứ uống một ngụm nước rồi nói, “Chỉ sợ là.....”

Việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu đồn ngàn dặm.

Ngày hôm sau, tin đồn về Tiêu Tiêu vẫn bị truyền ra trong trường. Đối với “chuyện xui xẻo của người khác”, nhất là “chuyện xui xẻo của con nhà người ta”, mọi người đều vô cùng thích thú lấy ra làm chủ đề tán gẫu trong lúc rỗi rãi. Đặc biệt là “anh bạn trai” say xỉn cúp hết tất cả các tiết buổi sáng, càng thêm chứng thực cho tin đồn, những kẻ lảm chuyện càng dễ thêm mắm thêm muối vào.

Tiêu Tiêu lúc này không rảnh để lo những chuyện khác, giữa trưa cô gọi cho Nhiễm Huy, nghe giọng anh nhận điện thoại vẫn còn như nửa sống nửa chết, chỉ cảm thấy tức giận không thôi, xông lên lầu kí túc xá nam, vào phòng của anh, trong ánh mắt ngạc nhiên của chúng bạn cùng phòng với anh, cô cầm một ly nước lạnh tạt vào mặt anh.

“Tỉnh táo chưa? Nếu còn chưa tỉnh thì em lại tạt cho anh một ly nữa.” Cô đứng ở đầu giường của Nhiễm Huy, nói với cái người vẫn còn mặc quần áo hôm qua nằm trên giường kia.

Nhiễm Huy giật mình mở mắt ra, trông thấy Tiêu Tiêu thì không khỏi kinh ngạc, “Tiểu Tiểu? Sao em lại ở đây?”

“Lau mặt sạch sẽ đi, rồi ra ngoài nói chuyện!” Cô đặt cái ly xuống liền ra khỏi phòng kí túc xá của anh.

Có một cậu bạn cùng phòng huyết sáo một cái, “Không ngờ người đẹp vua học hành của chúng ta lại hoang dã như thế, Nhiễm Huy, nếu thực sự không được thì mày nhường cho tao đi!”

“Biến mẹ mày đi!” Nhiễm Huy lau mặt một cái, chống xuống cạnh giường đứng lên đi vào nhà vệ sinh.

Tiêu Tiêu đứng dưới lầu chờ anh một lúc lâu, thấy anh đi ra thì mím môi, vén phần tóc vẫn còn ướt của anh lên, nói tiếng xin lỗi, “Xin lỗi, em kích động quá.”

“Không sao.” Nhiễm Huy gượng gạo nói.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, anh không thể nói với em sao?” Tiêu Tiêu chủ động nắm tay anh, “Tuy có thể em không giúp được gì, nhưng ít nhất em cũng có thể ủng hộ anh.”

Nhiễm Huy nhìn vào mắt cô rất lâu, vẫn tránh tầm mắt đi, “Đã nói không sao là không sao mà.”

Tiêu Tiêu nghe thế thở dài một hơi, “Anh không muốn nói thì thôi, nhưng đời người không có vấp ngã nào mà không vượt qua được, suy nghĩ cởi mở một chút thì sẽ qua thôi.” Đây không phải cô an ủi qua loa, mà chính là kinh nghiệm sống của cô. Chịu đựng bạo lực gia đình ghê lạnh suốt hai mươi mấy năm nay, không ngừng dâng lên hi vọng và hi vọng không ngừng bị phá hủy, chẳng phải cô cũng cứ thế mà trải qua đó sao?

“Đã nói không sao là không sao rồi, em không hiểu tiếng người hủ!” Nhiễm Huy hất mạnh tay cô ra, không kiên nhẫn quát lớn một tiếng, tiếp đó chặc một cái, rồi xoay người bước nhanh về kí túc xá.

Rất nhiều người ăn cơm trưa về vừa vặn thấy được cảnh này, lập tức thêm tin mới cho tin đồn.

Tiêu Tiêu không phải không biết giận dữ, vì thế mà mấy ngày cô không để ý đến Nhiễm Huy, cũng không rảnh mà để ý đến anh, bởi vì nhà trường rất coi trọng cuộc thi dịch thuật song song, giao xuống cho khoa phải mài dao trước kì thi, mấy ngày liên tiếp Tiêu Tiêu đều cùng một bạn học khác tham gia cuộc thi tiến hành phụ đạo thêm. Cô bận đến mức không rảnh để lo những chuyện vặt khác, càng không muốn nhắc đến tin đồn càng nói càng quá lên kia.

Cuối cùng cũng đến ngày quyết đấu cuộc thi dịch thuật song song, Tiêu Tiêu với những sinh viên đi xem tranh tài cùng ngồi trên xe của trường đi đến trường học cử hành cuộc thi, giảng viên ở trên xe động viên cô, cô nói tiếng cảm ơn, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cô ơi, đợi cuộc thi kết thúc, em có chuyện muốn nói với cô.”

Cô muốn nói với cô ấy về chuyện sinh viên ưu tú. Cô lưỡng lự rất lâu, nhưng vẫn chậm chạp không mở miệng được. Cô cảm thấy thực sự cô đã vi phạm kỷ luật, phá vỡ chế độ quy định, cô nên trả giá vì lỗi lầm của mình. Nhưng ra được quyết định này còn khó hơn so với tưởng tượng, cô nỗ lực biết bao lâu nay, nguyện vọng ra nước ngoài du học thực hiện dễ như trở bàn tay, cô lại vì thế mà buông tha cho con vịt đã dâng đến tận miệng, nói thật cô đã đấu tranh mâu thuẫn rất rất lâu, có lúc một giây trước nói phải hạ quyết tâm, một khắc sau lại đánh trống lui binh. Nhưng cuối cùng cô cũng suy nghĩ kĩ càng rồi. Không nên thuộc về cô thì không phải của cô, cô sẽ từ chối danh hiệu sinh viên ưu tú này, nhưng không có nghĩa là cô buông bỏ chuyện đi du học, cô sẽ cố gắng xin học bổng toàn phần của đại học nước ngoài. Tuy hẫng là rất khó, nhưng cô nhất định sẽ giành được.

“Được, thi xong em đến tìm cô nhé.”

Tiêu Tiêu đã ra một quyết định khó khăn, sau khi quyết định lại không mấy nhẹ nhõm. Dù sao quyết định này cũng chỉ khiến cho hoàn cảnh của cô càng thêm vất vả.

Cô lặng lẽ cùng mọi người đi ra phòng hội nghị cử hành cuộc thi, bất chợt một chiếc xe Aston Martin màu đen đậu bên đường đã thu hút tầm mắt của cô.

Nhìn lại biển số xe, Tiêu Tiêu cứng người lại.

28. Chương 28: Chương 26

Chiếc xe đó quả thật là xe của Đoạn Mặc Ngôn.

Tiêu Tiêu ngồi sau sân khấu, vừa tán gẫu với những thí sinh dự thi, vừa phân tâm nghĩ về chiếc xe màu đen trông thấy ban này. Anh đến đây làm gì thế? Để tìm cô sao? Sao anh lại biết cô tham gia thi đấu ở đây chứ?

“Này, cậu có nghe gì chưa? Hôm nay nhà trường mời rất nhiều tổng giám đốc của các công ty đến xem thi đấu, nếu như chúng ta thể hiện xuất sắc một chút, nói không chừng có thể sẽ trực tiếp được thuê luôn đó nha.” Thí sinh dự thi cùng trường với Tiêu Tiêu hưng phấn nói.

“Vậy hả, mình nghe giảng viên nói mấy ông tổng của các công ty thích đến chiêu mộ nhân tài ưu tú ở mấy cuộc thi lắm!”

“Thế thì chúng mình cùng cố gắng thật tốt nhé! Fighting!”

Thì ra là như vậy à? Tiêu Tiêu lấy cớ đi vệ sinh, chạy đến sau sân khấu nhìn về phía ghế khán giả, nhân viên công tác đang gắn máy quay và micro, các giảng viên hướng dẫn còn chưa vào sân khấu, các nhóm sinh viên đã bắt đầu ngồi vào chỗ, đầu người đen nghin nghịt. Cô không sợ nhiều người, chỉ là vừa nghĩ đến Đoạn Mặc Ngôn có lẽ sẽ ngồi trên hàng ghế đầu, cô lại bỗng dưng căng thẳng lên.

Lúc này chuông báo tin nhắn wechat vang lên, là của Tống Hiếu Nhiên, [Xin lỗi hôm nay anh bận việc, không đến xem em thi đấu được, tin rằng sẽ được kết quả tốt thôi, thi xong sẽ dắt em đi ăn một bữa hoành tráng, cố lên]

Cô đặt di động xuống. Nhắm mắt hít một hơi thật sâu.

Trước mắt quan trọng nhất chính là, cuộc thi.

Đại khái qua khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, Tiêu Tiêu thay một bộ đồ công sở, dặm lớp phấn mỏng, cùng với 7 thí sinh đến từ 5 trường đại học khác ngồi chờ trong một căn phòng nhỏ sau sân khấu, đợi nhân viên công tác đến gọi bọn họ lên sân khấu.

Nội dung thi đấu bọn họ đã biết từ sớm. Tổng cộng chia làm hai phần: Phiên dịch từ Trung sang Anh, và phiên dịch từ Anh sang Trung. Cả hai phần đều yêu cầu thí sinh phải đưa lưng về phía màn ảnh, bởi vì để cho khán giả hiểu rõ tình hình thi đấu một cách trực tiếp hơn, trên màn ảnh sẽ có phụ đề.

8 thí sinh dự thi phần phiên dịch từ tiếng Hán sang tiếng Anh đều ngồi trên sân khấu, Trên màn ảnh lớn sẽ phát mấy đoạn video diễn thuyết đã được biên tập cắt ghép, mỗi người luân phiên dịch một câu, do những giáo sư chuyên nghiệp dưới sân khấu chấm điểm; trận đấu phiên dịch từ tiếng Anh sang tiếng Trung thì nhứt đầu hơn, tám thí sinh rút thăm một mã số trước mặt mọi người, từng người bước lên sân khấu theo thứ tự, mỗi người phiên dịch một đoạn video tiếng Anh khác nhau. Khó ở chỗ là video tiếng Anh không phải là video gốc, mà là phần diễn thuyết đã phiên âm ra tiếng Trung, thực tế chính là một kiểu phiên dịch nghịch đảo, phải suy tính đến sự chênh lệch giữa hai thứ tiếng Trung – Anh càng tăng thêm độ khó, yêu cầu rất cao đối với khả năng ghi nhớ, khả năng phản ứng và cả khả năng tổ chức ngôn ngữ của các thí sinh. (miemei: kiểu như đọc là “ân bì lý vớ bờ” thì phải suy ra là “unbelievable” = “không thể tin được” vậy đó.)

Khi một giảng viên công tác đến báo với bọn họ rằng còn năm phút nữa thì có thể lên sân khấu, bầu không khí thoáng chốc căng thẳng lên, có hai thí sinh cầm tờ giấy thuật ngữ chuyên nghiệp mà ban tổ chức đưa cho họ trước đó 15 phút, đọc lẩm bẩm thành tiếng.

Tiêu Tiêu lấy gương ra soi, chỉnh trang lại nhan sắc, khoe môi cong lên lộ ra lúm đồng tiền.

Năm phút sau, Tiêu Tiêu và 7 thí sinh khác nối đuôi nhau đi lên sân khấu diễn thuyết, ngồi xuống theo thứ tự sau cái bàn hình cung bằng gỗ, cô vừa vặn ngồi ngay vị trí chính giữa, kéo ghế ra ngồi vững vàng rồi ngược mắt lên, thì nhìn thấy người đàn ông ngay đối diện cô, đó chính là cái người cường hôn cô rồi biệt tích hai tháng trời – Đoạn Mặc Ngôn.

Anh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh sẫm, ngồi cùng một hàng với các giáo sư giảng viên, có vẻ như chẳng ăn nhập gì cả.

Cô nhìn anh trong một giây, rồi rũ mắt nhìn chăm chăm vào cái micro trước mặt, lòng mất tập trung.

Người dẫn chương trình mời các thí sinh giới thiệu sơ lược về bản thân, rồi giải thích đề thi hiệp đầu tiên với khán giả, tuyên bố trận đấu đã được bắt đầu.

Tiếng nhạc du dương qua đi, màn hình lớn xuất hiện video, trong loa truyền ra một giọng nam trầm thấp.

Thí sinh đầu tiên vội vàng nghiêng tai lắng nghe.

Có lẽ muốn cho các thí sinh khởi động làm nóng một chút, nên video tiếng Trung vừa bắt đầu cũng không khó mấy, cả tám thí sinh đều là sinh viên tinh anh của các trường đại học lớn, được chọn ra qua các cuộc thi đấu loại trong trường, ai nấy đều phiên dịch rất nhẹ nhàng, nhận được những tràng pháo tay bên dưới sân khấu, nhưng sau khi đổi sang hai video khác, độ khó lại thay đổi càng lớn. Một nửa thí sinh đã xuất hiện tình trạng thiếu từ hoặc là ngập ngừng.

Lúc đến lượt Tiêu Tiêu, nhà nghệ thuật trong màn hình lớn nói “Tôi là một người trầm ấm, nhưng lòng nhiệt tình của tôi đều thể hiện trên những bức tranh của tôi.”

Khán giả vừa nghe đều không khỏi cười rộ lên, cười xong rồi lại thấy hơi lo lắng cho người phiên dịch.

Tuy câu này không khó gì, nhưng khó ở từ “trầm ấm”. Bọn họ phần lớn đều là sinh viên chuyên Anh, với lại cho dù không chuyên đi nữa, cũng biết hai chữ “trầm ấm” vốn không thuộc quy tắc nào cả, dùng tiếng

Trung để giải thích hàm nghĩa thật sự của nó cũng đã khó rồi, huống chi là dịch ra tiếng anh chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi thế này?

Tiêu Tiêu vừa nghe cũng nhin không được cười một cái, ngay sau đó hắng giọng rồi lưu loát dịch ra.

Câu dịch nhận được một tràng pháo tay nhiệt liệt của khán giả bên dưới, hay ở chỗ cô dùng từ “cold outside and sexy inside” để giải thích cho hai chữ “trầm ấm”, dịch thẳng ra chính là bên ngoài lạnh lùng, trong lòng nóng như lửa. Mọi người đồng thời đều cảm thấy cô gái này dưới trường hợp như vậy gặp nguy mà không hãi, còn có thể cười được nữa, quả là có phong cách của một đại tướng.

Hiệu trưởng Cổ cười với Đoạn Mặc Ngôn, thấp giọng khen một câu, Đoạn Mặc Ngôn khẽ gật đầu một cái.

Trận đầu tiên kết thúc, các thí sinh đứng lên, cùng lúc bốc một quả bóng bàn có mã số trong một cái thùng lớn.

Tiêu Tiêu rút trúng số 7, người thứ hai lên sân khấu đếm ngược từ dưới lên.

Sau mười phút chuẩn bị, thí sinh đầu tiên lên sân khấu, anh ta cầm theo một cuốn sổ bước đến vị trí Tiêu Tiêu ngồi vừa nãy, cúi người chào khán giả, sau đó ngồi xuống đeo tai nghe vào.

Khán giả biết phiên dịch cần phải tập trung, cũng vô cùng phối hợp im lặng không lên tiếng.

Nhưng bọn họ đều không ngờ rằng phần phiên dịch từ tiếng Anh sang tiếng Trung lại khó đến thế, 5 thí sinh liên tục ra sân, mỗi một người đều rút được đề tài không giống nhau, trước mắt đã có bài diễn thuyết của năm lĩnh vực chuyên môn về kinh tế, chính trị, thiên văn, vật lý, điện tử, tuy không có quá nhiều thuật ngữ chuyên ngành, nhưng không thể nghi ngờ ngoài thi đấu phiên dịch đồng thời còn thêm phần so tài dự trữ kiến thức nữa, người thường xuyên dùng cả hai ngôn ngữ Trung – Anh cũng chưa chắc có thể dịch ra được.

Lúc này đã không còn so xem ai dịch tốt hơn nữa, mà là so xem ai dịch được chính xác hơn, mọi người đều cho rằng người có thể dịch hoàn chỉnh một đoạn video mười phút ngắn ngủi thì nhất định sẽ là người giành được hạng nhất.

Thí sinh thứ 6 là một thí sinh nam dáng người hơi lùn của đội trường chủ nhà, anh ta có chút khó khăn nhưng cũng suôn sẻ hoàn thành được mục tiêu trên, tuy toàn bộ đều là dịch thẳng ra, nhưng so với năm người trước đã là lợi hại lắm rồi, mọi người đều vỗ tay nhiệt liệt đối với phần trình bày của anh ta. Trong khoảng thời gian chờ thí sinh khác lên sân khấu, khán giả đều bàn luận xôn xao, cho rằng anh ta là quán quân không thể nghi ngờ.

Tiêu Tiêu không nhanh không chậm ra sân, sau khi cô ngồi xuống, lại đối diện với đôi mắt đen vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia. Cô rũ mắt xuống, đeo tai nghe vào cầm bút lên.

Nói riêng về sức tập trung thì cô rất tự tin, khi bạn cảm thấy khó chịu, thì chỉ có tập trung toàn bộ tinh thần sang một việc khác mới có thể thoát khỏi loại cảm xúc đó.

Bài diễn thuyết trên màn ảnh lớn chậm rãi bắt đầu, Tiêu Tiêu rút được một đoạn ngắn trong bài diễn thuyết của một giáo sư Văn Học.

Văn học trông có vẻ càng dễ hơn so với những lĩnh vực khác, bởi vì mọi người đều học Ngữ Văn từ tiểu học đến lớn rồi, nhưng đối với phiên dịch mà nói, thực ra không phải thế. Cho đến hiện nay mọi người vẫn đang đau đầu không thôi về vấn đề làm sao phiên dịch thơ cổ sang tiếng anh. Chủ đề diễn thuyết của vị giáo sư này hoàn toàn nói về vấn đề tham khảo so sánh giữa thơ từ hai kiểu Trung – Tây, nếu nói rằng đây là phần phiên dịch khó nhất trong trận đấu này cũng không quá đáng.

Tiêu Tiêu phiên dịch đầu ra đó, nhưng tốc độ ngược lại ngày càng nhanh dần.

Đến nửa đường, trong loa phát ra một đoạn tiếng anh, khán giả nhìn lên phụ đề trên màn hình, tất cả đều không nhin được mà phát ra tiếng bàn tán nho nhỏ, đều âm thầm phỉ nhổ, mẹ nó chứ thế này cũng khó quá đi!

Đoạn Mặc Ngôn cũng nhướn mày lên.

Tiêu Tiêu trên sân khấu không hề để ý đến sự xôn xao của khán giả, cô bình tĩnh tập trung nghe phần tiếng anh phát ra từ tai nghe, đợi đoạn thoại tạm dừng, cô yên tĩnh một lúc, rồi sau đó không chút do dự nói: “Trong của Tào Thục có một câu: ‘Từ xa mà ngắm, trắng như ráng mặt trời lúc ban mai; Tới gần mà xem, tươi như đóa phù dung trên dòng biển’, cùng với câu thơ của Byron là.....” Cô hơi dừng lại một chút, “‘Nàng bước đi trong quang cảnh tươi đẹp, tựa như bầu trời đêm quang mây, đầy sao chớp nháy’, cách diễn đạt khác nhau nhưng hiệu quả lại giống nhau đến kỳ diệu.....”

Phần phiên dịch của cô còn chưa nói hết, bên dưới đã vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Thậm chí có sinh viên cùng trường còn đứng lên tự hào lớn tiếng khen hay.

Các sinh viên của những trường đại học khác cũng không tiếc dùng sức vỗ tay. Quả thật là kỹ năng như thần!

Hòa theo tiếng vỗ tay của mọi người, khoe môi của Đoạn Mặc Ngôn cũng cong lên.

Tiêu Tiêu không hề bị bọn họ cắt ngang, hoàn thành bài phiên dịch vô cùng tuyệt vời. Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, cô cười rạng rỡ, cúi chào một cái rồi bước xuống sân khấu.

“Giỏi lắm Tiêu Tiêu!” Lão Nhị của ký túc xá cầm camera kỹ thuật số quay hình cho cô cười ha ha giơ nắm tay lên.

Không chút căng thẳng, Tiêu Tiêu đã đoạt được giải nhất trong cuộc thi lần này. Nam sinh trước đó và một thí sinh khác chia ra giành được giải hai và ba, ban tổ chức mời khách quý lên trao giải cho ba người, nhưng Đoạn Mặc Ngôn không có lên sân khấu. Sau đó hiệu trưởng để ba người đứng sang bên cạnh, giơ micro lên, mặt đầy tươi cười nói: “Thực ra ngoài giấy khen và cúp thưởng, chúng tôi còn có một phần quà lớn giành tặng cho ba bạn sinh viên vô cùng ưu tú, nhưng phần quà đó không phải do nhà trường trao tặng, mà là do một vị khách quý dưới sân khấu hào phóng tặng cho. Ban đầu tôi còn tưởng đâu anh ấy nói đùa thôi, không ngờ anh ấy thật sự nói là làm. Ha ha, chúng ta hãy cho một tràng pháo tay nhiệt liệt, xin mời tổng giám đốc của công ty kỹ thuật Thái Nhất - anh Đoạn Mặc Ngôn!”

Khán giả đáp lại bằng tiếng vỗ tay thưa thớt, nhưng khi nhìn thấy một anh chàng cao to đẹp trai như người mẫu bước lên sân khấu, ai nấy đều trợn trừng hưng phấn lên. Đây là tổng giám đốc công ty, không phải người mẫu, không phải ngôi sao à? Ôi mẹ ơi, tại sao ông trời lại bất công thế chứ!

Tiêu Tiêu giành được quán quân vô cùng vui mừng, trông thấy Đoạn Mặc Ngôn đi qua bên cạnh, trong lòng khó tránh khỏi có một chút xao động.

Đoạn Mặc Ngôn nhận lấy micro, ưu nhã đứng ngay ngắn trên sân khấu, rất nhiều nữ sinh đều kìm lòng khôngặng lấy di động, camera ra hướng về phía sân khấu chụp hình, quay phim lại.

Đoạn Mặc Ngôn dĩ nhiên đã quen với việc đứng nói chuyện trên sân khấu, anh thản nhiên nói: “Được mời đến xem một cuộc thi đặc sắc thế này, tôi thấy rất vinh hạnh, đồng thời cũng vô cùng vui mừng trong trường đại học có nhiều nhân tài ưu tú có thể đào tạo như vậy, vì thế tôi quyết định lấy danh nghĩa của công ty, cung cấp học bổng du học cho ba bạn sinh viên ưu tú đã đoạt giải, nếu như ba bạn có ý muốn ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, công ty tôi sẽ chịu tất cả chi phí. Có năng lực học đến trình độ nào, thì công ty tôi sẽ tài trợ đến trình độ đó.”

Phát ngôn khí phách làm cho mọi người đều ra sức vỗ tay, những thí sinh tham dự trên dưới sân khấu kẻ vui người rầu, hai người đoạt giải còn lại không ngờ bỗng dưng có cái bánh lớn như thế từ trên trời rơi xuống, quả thật là vui mừng không thôi.

Ánh mắt của Tiêu Tiêu chợt lóe lên.

“Đồng thời, tôi sẽ gửi một lá thư đề cử bạn sinh viên Tiêu Tiêu – người đã giành hạng nhất, với đại học Oxford với danh nghĩa bạn cùng trường, hi vọng bạn ấy có thể nhận được tin vui.” Đoạn Mặc Ngôn lại bùng nổ thêm một phát, trong tiếng “wow” đầy ngạc nhiên của mọi người, anh quay đầu sang nhìn Tiêu Tiêu, “Bạn Tiêu Tiêu.”

“Dạ.” Tiêu Tiêu chợt hoàn hồn đáp một tiếng.

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở bạn, nếu như bạn đang xin học bổng du học của nhà nước, thì có thể hủy bỏ rồi, cái mà tôi cấp cho bạn là suất hạn nhất đấy.”

Khán giả cười rần lên.

Đoạn Mặc Ngôn trả micro lại cho hiệu trưởng, bắt tay với ông ấy, rồi ung dung từ tốn đi xuống sân khấu.

Ánh mắt rối rắm của đám chị em cùng phòng với Tiêu Tiêu di chuyển theo bóng dáng của Đoạn Mặc Ngôn, tất cả đều là không thể tin được. Câu nói đó..... Lẽ nào là.....

“Chẳng phải Tiểu Tiểu nói đã không liên lạc với anh Đoạn nữa sao?” Cậu ấy nói hai người đã sinh ra cãi vã mà!

“Nhưng đâu có giống!” Không chỉ không giống, ngược lại còn hoàn toàn tương phản có được không hả?

“Cậu ấy với cái anh Đoạn này, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Không chỉ có đám bạn cùng phòng khó hiểu, ngay cả bản thân Tiêu Tiêu cũng vô cùng kinh ngạc.

Trong hồ lô của anh rốt cuộc là bán thuốc gì đây? Có phải anh đột nhiên tâm huyết dâng trào không? Hay thật sự chỉ là anh mượn cớ để gánh chi phí du học cho cô? Cô nghĩ như thế thật sự không phải đang tự kỷ quá đó chứ? Rốt cuộc là anh có mục đích gì?

Từng vấn đề không ngừng đảo quanh trong đầu Tiêu Tiêu, trước đó anh cưỡng hôn cô, tiếp theo thì nói cô phiền phức, sau đó thì biệt tích hai tháng trời, sau đó nữa anh lại đột nhiên xuất hiện muốn tài trợ cho cô ra nước ngoài?

Đùa gì thế!

Ngay lúc cô đang rối như tơ vò, giảng viên hướng dẫn tìm cô nói khẽ: “Em khoan về đã, hiệu trưởng nói muốn dắt em và hai sinh viên đoạt giải khác đi ăn cơm với tổng giám đốc Đoạn.”

“Em không muốn đi.” Tiêu Tiêu buột miệng nói.

“Em không đi, chỉ có hai sinh viên kia đi, mọi người không lấy làm lạ sao? Với lại chỉ ăn bữa cơm thôi, tổng giám đốc Đoạn là anh của em, em dù sao cũng nên nể mặt anh ta, với lại em cũng phải để cho hiệu trưởng của chúng ta nở mày nở mặt chứ.”

Tiêu Tiêu nhú mày.

Đêm đó, hiệu trưởng của các trường hợp lại làm chủ, mời Đoạn Mặc Ngôn và tổng giám đốc mấy công ty khác ăn cơm. Bữa cơm được bố trí tại một nhà hàng gần trường, cũng không sang trọng lắm, thức ăn mộc mạc, nhưng cũng coi như đặc sắc.

Đoạn Mặc Ngôn ngồi vào chỗ, trực tiếp vẫy tay với Tiêu Tiêu, “Tiểu Tiểu, đến đây, ngồi cạnh anh.”

29. Chương 29: Chương 27

Ánh mắt của tất cả mọi người thoáng chốc đều quét về phía Tiêu Tiêu.

Cơ thể cứng nhắc của Tiêu Tiêu không muốn động đậy, giảng viên ở phía sau đẩy cô một cái, cô cười gượng một tiếng, “Em không biết uống rượu, vẫn nên ngồi ở đây thôi ạ.” Cô chỉ vào cái ghế chót tương đối xa chỗ anh ngồi.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn vào mắt cô một cái, cũng không miễn cưỡng.

“Thì ra tổng giám đốc Đoạn quen với bạn học Tiêu Tiêu à?” Tổng giám đốc của một công ty nước ngoài hơi ngạc nhiên hỏi.

“Ha ha, bạn học Tiêu Tiêu là em gái của tổng giám đốc Đoạn đấy.” Hiệu trưởng Cổ nói.

Đoạn Mặc Ngôn đáp: “Cũng chỉ là quan hệ tốt, nên xưng anh em với nhau thôi.”

Tiêu Tiêu vừa muốn ngồi xuống, Tống Hiếu Nhiên đã gọi tới, cô tỏ ý với mọi người, rồi ra ngoài nhận điện thoại.

“Tiểu Tiêu, em giành được quán quân rồi, chúc mừng em.” Sau khi kết thúc quá trình trị liệu cho bệnh nhân, Tống Hiếu Nhiên đọc được tin tức, thì gọi điện cho cô trước tiên.

“Cám ơn.” Tiêu Tiêu cười khẽ.

“Bây giờ em về trường phải không? Anh đến đón em.”

“À, hiệu trưởng dắt bọn em ra ngoài ăn cơm, bây giờ em đang ở trong nhà hàng.”

“Không tệ, vậy em chú ý một chút nhé, nếu như có thể tiếp xúc hòa hợp với hiệu trưởng và các lãnh đạo, sẽ có lợi cho em đó.”

Tiêu Tiêu nghe lời dạy bảo, “Em biết rồi.”

“Em ăn cơm xong rồi, thì gọi điện lại cho anh, anh qua đó đón em.”

“Ăn cơm xong cũng muộn rồi, anh đừng qua nữa.”

“Anh biết em nhất định có thể làm được, nên sớm đã chuẩn bị cho em một phần quà rồi, phải dặt hoa trên gầm vì em chứ.”

Tiêu Tiêu vui sướng trong lòng, cười hì hì nói tiếng cảm ơn, nhưng vẫn cho rằng đêm khuya đặc biệt đến đây đón không được an toàn lắm, bảo anh ấy hôm nào rảnh hãy ghé qua.

Cúp điện thoại, cô không vội trở về phòng bao, mà nghiêng người đứng bên hành lang kiểm tra wechat, cô cũng đã nhấn báo tin vui cho Nhiễm Huy, nhưng đến bây giờ anh cũng không hề có chút tin tức.

Rốt cuộc anh làm sao thế này, rốt cuộc có chuyện gì lớn lao mà khiến anh buồn bực sâu não như vậy chứ? Cứ chiến tranh lạnh mãi thế này cũng không xong, cô phải nghĩ cách mới được..... Chỉ là chuyện khó nhằn hơn trong lúc này, chính là ông chủ trong phòng bao kia.

“Đang xem gì đấy?” Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp, tay Tiêu Tiêu run lên, thiếu chút nữa quăng luôn di động. Cô đi lên hai bước rồi quay đầu lại, liền trông thấy Đoạn Mặc Ngôn từ từ đứng thẳng người lên.

Tính cảnh giác của cô kém quá mà, người đã đến gần trong gang tấc rồi, cô vẫn không cảm nhận được chút nào.

“Tiểu Tiêu.” Đoạn Mặc Ngôn thanh thoi đứng trước mặt cô, hai tay để sau lưng, dường như đã quên mất chuyện rối rắm giữa hai người.

“.....Anh Đoạn.” Tiêu Tiêu mím môi, có chút quái lạ kêu một tiếng. Nếu đã không thể trốn tránh, thì chỉ có thể đối mặt thôi. Sự xuất hiện của anh rốt cuộc là trùng hợp hay cố ý, cũng phải hỏi mới biết được.

Đoạn Mặc Ngôn chăm chú nhìn thẳng vào cô, không biết có phải là cảm giác của cô sai lệch hay không, ánh mắt đó đã không còn sự vô hại của trước kia nữa, ngược lại nhiều thêm một phần xâm lược bá đạo.

“Phần thể hiện trên sân khấu ban nãy của em rất tuyệt vời, chúc mừng em.”

“Cám ơn..... Sao anh lại ở đây?”

“Hiệu trưởng Cổ mời anh đến.”

“À.” Tiêu Tiêu lúc này mới hiểu thì ra là chuyện tốt của hiệu trưởng Cổ, anh vốn có thể đã quên mất cô rồi.....

“Nhưng anh cũng đang định đến tìm em.”

Tiêu Tiêu chợt ngẩng đầu lên.

Khóe môi Đoạn Mặc Ngôn nhếch lên, nhìn cô chăm chú: “Lâu rồi không gặp, em có nhớ anh không?”

“Không nhớ.” Tiêu Tiêu lập tức trả lời.

“Thế à.” Đoạn Mặc Ngôn bước lên một bước, đôi mắt đen khóa chặt cô lại, “Anh thì nhớ em rồi.” Anh dừng lại một chút, “Anh thật sự có chút nhớ em rồi đấy.”

Tầm mắt của anh, giọng nói của anh dường như đều mang theo sự mê hoặc, nhưng Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy tức giận, nói: “Xin anh đừng nói những câu mờ ám như vậy nữa!”

“Tại sao?”

“Anh nói xem tại sao!”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn ánh mắt nổi giận đùng đùng của cô, hai tay giơ lên, tựa như đã chịu thua, “Được rồi, vậy đi vào ăn cơm nhé.”

Tuy Tiêu Tiêu ước gì có thể thoát khỏi tình huống đứng riêng lẻ với anh thế này, bởi vì ký ức về cảnh tượng lần trước đơn độc một chỗ với anh vẫn còn như mới đây, nhưng cô cũng không muốn mãi không rõ ràng như vậy, cô trực tiếp hỏi: “Anh Đoạn, anh nói định đến tìm em, rốt cuộc là có ý gì?”

“Em không hiểu?”

“Em đương nhiên không hiểu!”

Đoạn Mặc Ngôn lắc đầu, tiếp đó ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Tiêu Tiêu cảnh giác nhìn anh, rồi chậm rãi đến gần một bước.

Đoạn Mặc Ngôn khom người, Tiêu Tiêu như chú thỏ bị dọa lui về sau, bàn tay lớn bắt lấy vòng eo của cô, bờ môi lạnh lạnh dán bên tai cô, khẽ khàng nói một câu, “The mild-mannered good girl, I search for her.” Nói xong, anh còn nhanh nhẹn hôn nhẹ lên vành tai của cô một cái.

Tiêu Tiêu giật bắn người, nhảy ra, không chỉ bị dọa bởi cái chạm khẽ của anh, càng kinh hãi hơn bởi lời nói của anh.

Nếu như dịch sang tiếng Trung, thì chính là một câu danh ngôn kinh điển.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Tiêu Tiêu vẫn chưa hoàn hồn lại sau cơn chấn động, thì hiệu trưởng Cổ đã đích thân đi ra xem bọn họ có chuyện gì. Đoạn Mặc Ngôn và hiệu trưởng Cổ đi vào phòng bao trước, cô chỉ có thể cất bước theo sau đi vào.

Lúc này ai nấy đều đã vào chỗ ngồi hết, ngoài hiệu trưởng Cổ, lãnh đạo của các trường khác và các công ty lúc này mới biết được lai lịch của Đoạn Mặc Ngôn, ánh mắt nhìn anh đều thay đổi. Tiêu Tiêu càng sầu não hơn khi phát hiện, cả một bàn lớn chỉ có ghế chủ tiệc và hai ghế trống nữa thôi.

“Tổng giám đốc Đoạn, bạn học Tiêu, mau qua đây ngồi, đợi hai người để gọi món đấy!” Tổng giám đốc doanh nghiệp nước ngoài cười híp mắt nói.

Tiêu Tiêu nói: “Nhiều lãnh đạo với trưởng bối ở đây thế này, em không dám ngồi bàn trên đâu ạ.”

Đoạn Mặc Ngôn vô cùng tự nhiên cầm tay cô, kéo cô đi về phía trước, “Mọi người đều ngồi ổn thỏa hết rồi, dời chỗ càng thêm tiện nữa.”

Tiêu Tiêu bị anh nắm lấy, lòng bàn tay như bị bỏng lửa vậy, thậm chí dùng sức giằng ra, nhưng sức của đối phương mạnh như trâu, căn bản không coi cô ra gì. Ánh mắt của tất cả những người trên bàn đều tập trung về phía bọn họ, làm cho cô thấy cả người đều không tự nhiên.

Cô bị anh dắt đến chỗ ngồi bên cạnh anh, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, Tiêu Tiêu không thể nổi đóa, dùng sức giật hai cái cũng không thể giằng ra, thế là đập mạnh lên đôi giày da derby màu đen hoàn toàn bằng thủ công của anh.

Chân mày của Đoạn Mặc Ngôn cũng không nhíu lại chút nào, nhận lấy menu gọi món của tổng giám đốc doanh nghiệp nước ngoài đưa qua, đặt nó lên mặt bàn, nhưng không hề buông tay Tiêu Tiêu ra, ngược lại mười ngón tay đan xen còn ngang ngược dùng thêm một phần sức siết chặt lại.

Tiêu Tiêu nhỏ giọng kêu đau một tiếng, tức tối rút chân về. Đoạn Mặc Ngôn quay qua nhìn cô một cái, mới thả lỏng sức mạnh trên tay ra, nhưng vẫn giữ tay cô trong lòng bàn tay như trước.

Một tay Tiêu Tiêu lật đồ ly trà, vừa vặn đồ vào tay của hai người.

“Xem tay chân em vụng về kìa.” Cô lấy khăn giấy, vờ giơ tay lên để lau.

Đoạn Mặc Ngôn lại dùng sức siết tay cô một cái, lúc này mới không chút dấu vết buông tay cô ra.

Tay của Tiêu Tiêu được tự do, liền đặt mãi trên mặt bàn không chịu để xuống.

Bữa cơm kết thúc, chủ khách đều vui, chỉ có cô là như ngồi trên bàn đinh, bởi vì tầm mắt của Đoạn Mặc Ngôn cứ như âm hồn không tan khóa chặt cô không buông, hơn nữa cô còn phải để ý từng cử chỉ của anh, thần kinh bị kéo căng hết sức, chỉ sợ mình không cẩn thận một chút thôi lại bị anh đùa cợt nữa.

May mà bữa tiệc đã tan, Đoạn Mặc Ngôn nói muốn đưa cô về, đã bị cô lấy cớ cùng đường với hiệu trưởng mà từ chối. Anh thế mà chỉ gật đầu một cái, không gò ép gì thêm.

Thái độ bình lặng ấy càng làm cho cô thêm lo lắng đề phòng.

Ngồi trên xe của trường, cô cố gắng bình tĩnh lại, lúc này tin nhắn wechat lóe lên, tên người hiển thị trên đó là “Anh Đoạn”.

[Ngày mai muốn đi đâu chơi, anh có thời gian rảnh]

Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, trong đầu hiện lên gương mặt mỉm cười thân thiết của Hạ Dung, thoáng chốc nhin không được, nhanh chóng nhấn lại hai chữ trả lời: [Đồ khôn]

Rất nhanh đã có tin nhắn báo về, [Tại sao?]

Tiêu Tiêu thiếu chút nữa tức đến mất nỏ cả đom đóm.

Cô cắt di động vào, không để ý nữa.

Một hồi sau âm báo wechat lại vang lên, cô không muốn xem, lại sợ là tin nhắn của người khác, mím môi móc di động ra.

[À, anh với Hạ Dung chia tay rồi.]

Trong lòng Tiêu Tiêu rơi bộp một cái.

Lúc này hiệu trưởng Cổ thân thiết đến ngồi xuống trò chuyện với cô, Tiêu Tiêu lòng rối như tơ vò chỉ có thể cắt di động vào, miễn cưỡng đáp lời.

Xe vào đến sân trường, Tiêu Tiêu còn chưa xuống xe, di động đã vang lên.

“Tiểu Tiểu, em về rồi hả?” Tống Hiếu Nhiên cười khê hỏi.

“Sao anh biết?” Tiêu Tiêu kinh ngạc.

“Ra đây đi, anh đang ở ngoài cổng trường.”

Tiêu Tiêu chạy ra ngoài cổng lớn, đã thấy Tống Hiếu Nhiên đứng dựa trên đầu xe chờ cô.

“Anh Hiếu Nhiên, anh ở đây chờ em này giờ à?”

Tống Hiếu Nhiên cười cười, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp trang sức hình chữ nhật màu hồng phấn, “Quà, cho đó.”

Tiêu Tiêu nhìn anh, nhận lấy chiếc hộp mở ra xem.

Bên trong là một sợi dây chuyền vàng kiểu mắt xích cực mỏng, ở chỗ nối tiếp là hai chữ cái tiếng anh “X”. Nhìn vào vô cùng đơn giản mà phóng khoáng.

“Thích không?” Tống Hiếu Nhiên nhìn cô chăm chú hỏi.

Tiêu Tiêu do dự một lúc, “Thích, nhưng mà quý giá quá, em không thể nhận được.”

“Cái này là vàng hồng, không đáng bao nhiêu tiền đâu.” Tống Hiếu Nhiên thoáng ngừng một chút, “Thực ra sợi dây chuyền này anh đã mua từ năm em tốt nghiệp trung học rồi, vốn muốn làm quà mừng em đậu đại học.”

Tiêu Tiêu ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt thay đổi cực kỳ phức tạp.

Tống Hiếu Nhiên nhìn vào mắt cô một lúc, cười khỏ, “Giữ đi, coi như anh đầu cơ trục lợi vậy.”

Tiêu Tiêu cầm lấy hộp trang sức hồi lâu, chậm rãi đóng chiếc hộp lại, đưa đến trước mặt Tống Hiếu Nhiên, vẫn là câu nói đó, “Cái này quá quý giá, em không thể nhận được.”

“Là quá quý giá, hay là quá không đáng tiền?” Tống Hiếu Nhiên không muốn nhận, trầm giọng hỏi.

Tiêu Tiêu không cách nào trả lời được.

Đêm đó Tiêu Tiêu mơ một giấc mơ.

Trong mơ có một cô gái nhỏ cầm một cái rìu đang chặt cây, bị cái rìu làm chân mình bị thương, chảy rất nhiều máu, cô khóc rồi ném cái rìu vào hồ nước. Đột nhiên viện trưởng Vương cầm ba cái rìu từ trong hồ đi ra, hỏi cái rìu nào là của cô. Cô gái nhỏ trông thấy cái rìu còn dính vết máu của cô, khóc lên nói: “Cái rìu này đau quá đi, cháu không cần nữa.”

“Thế cái này thì sao?” Viện trưởng Vương lại chỉ sang một cái rìu bên chắc không màu mè hỏi.

“Nó không đẹp bằng cái vốn có của cháu.”

“Vậy cây bằng vàng này thế nào?” Viện trưởng Vương chỉ vào một cây rìu lấp lánh ánh vàng hỏi.

“Trên đó có độc đó.”

Tiêu Tiêu chợt giật mình tỉnh giấc, lại không nhớ được mình đã mơ thấy gì.

30. Chương 30: Chương 28

Tiêu Tiêu ngủ một giấc tỉnh dậy, chính mình đã nổi tiếng lần nữa.

Nguyên nhân không có gì khác, chính là do video về cuộc thi đấu dịch thuật được Lão Nhị ở ký túc xá – Trần Lâm đăng lên mạng, trên trang BBS của trường có thêm đường link vào, cộng thêm những người hôm qua xem thi đấu trực tiếp bàn tán hăng say, rằng Tiêu Tiêu mạnh mẽ tóm hết văn học nước ngoài, văn học cổ một cách xuất sắc khiến cho rất nhiều người khâm phục sát đất, số người từ anti, không quan tâm trở thành fan ruột tăng lên vùn vụt. Rất nhiều người đều bình luận gọi cô là “Người đẹp vua học”, “nữ thần học đường”.

“Woa ha ha, bây giờ biết mình lợi hại rồi chứ gì!” Tiêu Tiêu đọc bình luận, đầu bù tóc rối chống eo cười ha hả.

Chị cả từ phía sau lấy cái tay trên eo của cô xuống, “Mau dẹp cái dáng vẻ ngốc nghếch của cậu vào đi, bây giờ cậu là nữ thần vua học của trường chúng ta rồi đó.”

“Đúng vậy, nhớ ra ngoài phải giả bộ văn nghệ, phải vờ trong sáng nha, chị đây cho cậu mượn một bộ váy tiên nữ, nhớ đi đường phải nhẹ nhàng thanh thoát đấy.” Trần Lâm chưa ngoét dùng đầu ngón tay lướt qua gương mặt mịn màng của cô, “Tựa như một thoáng dịu dàng vậy.”

“Mình không làm đâu.” Tiêu Tiêu nhanh nhẹn thay áo ngủ ra mặc chiếc áo t-shirt với quần jean vào, “Mình phải đến thư viện đây, mấy cậu có ai đi cùng không?” Sáng đến thư viện nửa buổi, chiều thì đi qua viện phúc lợi.

“Lát nữa mình mới đi, cậu giành chỗ cho mình với nhé.” Liên Hoan Hoan nói.

“Được, đến phòng đọc sách ở lầu ba tìm mình.”

“Yêu cậu quá Tiểu Lục.” Liên Hoan Hoan ghép tay thành hình trái tim.

Tiêu Tiêu rửa mặt nhanh chóng, sau đó xuống căn tin ăn một bữa sáng đơn giản, rồi đi thăm Nhiễm Huy, vẫn như trước không có bất cứ tin nhắn trả lời nào từ anh, trong lòng không khỏi thất vọng. Rốt cuộc là chuyện gì mà làm cho anh ngay cả cô cũng không thèm ngó ngang tới? Qua biết bao nhiêu ngày rồi mà vẫn không thể đổi mặt ư?

Trên đường đi, cô trầm tư rất lâu, nhấn số điện thoại của Nhiễm Huy, vẫn không có ai bắt máy, cô nhấn một dòng tin qua đó, [Tôi nay về nhà trọ được không, em nấu món ngon cho anh ăn nhé.]

Qua một lúc không có hồi âm, Tiêu Tiêu thở dài một tiếng, siết chặt di động trong tay.

Đi vào thư viện mà nhà trường luôn lấy đó làm niềm kiêu hãnh, Tiêu Tiêu trực tiếp đi lên lầu ba, trước tiên để ba lô vào chỗ ngồi kế cửa sổ có ánh mặt trời, ánh nắng buổi sáng rất êm dịu, không chỉ không nóng, ngược lại còn cực kỳ thoải mái nữa. Cô lại để thêm hai cuốn sách vào vị trí kế bên, coi như chiếm chỗ. Làm xong mọi chuyện, cô mới đi về phía giá sách tìm sách tài liệu.

Không bao lâu sau cô chọn được ba cuốn sách tài liệu về, lấy di động ra gắn tai nghe vào, sau khi bật nhạc thì lật sách ra, vô cùng tập trung mà đọc.

Qua một lúc lâu, có người ngồi vào chỗ đối diện với cô, nhưng vừa mới ngồi xuống đã nằm bò trên bàn ngủ mất, Tiêu Tiêu ngược mắt lên, chỉ thấy một mái đầu đen ngòm. Đôi mày thanh tú của cô khẽ nhướn lên, ngay sau đó lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Đảo mắt đã đến mười giờ rồi, tiếng nhạc bị chuông tin nhắn wechat cắt đứt, Tiêu Tiêu lướt mắt nhìn sang.

Anh Đoạn: [Đang ở đâu?]

Phản ứng đầu tiên của cô là hôm nay anh dậy sớm thế, sau đó rũ mắt nghĩ ngợi một hồi, rồi úp ngược điện thoại, tiếp tục đọc sách.

Lúc này các sinh viên lục tục đến thư viện ngày một nhiều, Tiêu Tiêu ngồi trên chiếc bàn lớn tám người, ngoài chỗ của cô và chỗ bên cạnh thì đều đầy người hết. Người ngồi đối diện cô dường như cũng đã ngủ no giấc rồi, đứng dậy đi qua giá sách tìm sách.

Cô đi ra nhà vệ sinh, lúc về thấy rất nhiều nữ sinh lén nhìn về phía giá sách.

Xem ra là có anh chàng đẹp trai nào rồi đây. Tiêu Tiêu nhếch môi, tự cảm thấy mình bị nam sắc quấy nhiễu nhiều rồi, không có tâm tư thưởng thức trai đẹp nữa. Cô trở về chỗ ngồi, chợt phát hiện ra bàn của mình thế mà toàn là con gái thôi. Nhưng cũng không lấy làm lạ là bao, ngồi xuống tĩnh tâm tiếp tục tập trung tra tài liệu.

Không bao lâu sau, người ngồi đối diện cô cũng về chỗ ngồi, Tiêu Tiêu không chú ý, tiếp tục đọc sách. Chốc lát, một cô gái vỗ nhẹ vai cô, cô lấy tai nghe ra, nghe cô ấy hỏi: “Bạn ơi, ở đây có người ngồi không?”

“À, có người rồi.” Chỉ là sao Hoan Hoan còn chưa đến nữa vậy.

“Vậy mình ngồi ở đây trước nhé, khi nào có người đến thì mình đi được không?”

“Được.....” Tiêu Tiêu khó hiểu nhìn cô ấy một cái, phòng đọc sách này tuy đông người, nhưng vẫn còn chỗ trống mà, tại sao nhất định phải ngồi ở đây chứ? Tâm tư của cô đang đặt trong cuốn sách bị kéo trở về, mới phát hiện ra có rất nhiều nữ sinh, kẻ đứng người ngồi, đều nhìn sang bàn của cô bàn tán xôn xao.

Tình huống gì đây? Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, nhìn theo tầm mắt của bọn họ, kết quả tầm nhìn bị khóa lên người ngồi đối diện cô.

Ánh mắt trời len vào, vừa vắn rọi lên thân người của người đàn ông đang đọc cuốn sách tiếng Anh nguyên tác, phủ lên bộ quần áo sẫm đen của anh ta một tầng ánh sáng ấm áp, gương mặt anh tuấn, góc cạnh rõ ràng trở nên dịu dàng hẳn.

Đối mặt với một anh chàng cực đẹp trai, vừa tài trí lại nho nhã như thế, Tiêu Tiêu lại trở mặt ghen lời.

Chủ nhân của gương mặt này là..... Đoạn Mặc Ngôn!

Người đàn ông dường như cảm nhận được ánh mắt ngạc nhiên của cô, ngược mắt lên nhìn cô trong giây lát, ngay sau đó lại rũ xuống hàng mi thật dài, tiếp tục đọc sách.

Tiêu Tiêu kinh ngạc đến mức cầm cũng muốn rớt ra. Sao anh lại ở trong này? Anh đã ở đây từ sớm rồi? Còn nằm bò trên bàn ngủ một giấc nữa? Rõ ràng đang ở phía đối diện, anh còn nhắn tin hỏi cô đang ở đâu? Rốt cuộc anh muốn gì đây hả!

Nhưng kẻ nằm trong tiêu điểm chú ý – Đoạn Mặc Ngôn dường như không quan tâm đến gì cả, tựa như anh đang ngồi trong thư viện trường, chỉ là để xem cuốn sách tiếng Anh nguyên tác trong tay vậy.

Tiêu Tiêu cố gắng bình tĩnh, nhưng lời tuyên bố của anh hôm qua vẫn còn văng vẳng bên tai, hôm nay anh lại xuất hiện trước mặt cô mà không hề báo trước, quả thật kinh hãi không thôi.

Cô hít vào thở ra thật sâu mấy lượt, cúi đầu xuống hi vọng có thể tiếp tục đọc sách, nhưng đọc được năm phút, tất cả những con chữ đều như đang nhảy múa, nhảy tới nhảy lui làm cho cô nhưc đầu chóng mặt. Cô thất bại đóng sách lại, thu dọn đồ đạc.

“.....Đợi thêm tí nữa đi, anh sắp đọc xong chương này rồi.” Người đàn ông nọ dường như được ánh mặt trời chiếu rọi rất thoải mái, trong giọng nói cũng mang theo một phần biếng nhác.

Mấy cô sinh viên cùng bàn đều dời tầm mắt tập trung lên người cô.

Tốc độ dọn đồ của Tiêu Tiêu càng nhanh hơn, cuối cùng dứt khoát ôm cuốn sách lên, bước nhanh ra ngoài.

Đoạn Mặc Ngôn nhướn mắt nhìn bóng lưng bước đi của cô, tựa như nhìn cô nhóc đang trong thời kỳ phản nghịch, bất đắc dĩ thở dài, khép cuốn sách lại cầm trên tay, đôi chân dài sải bước đi theo.

Kết quả, động tác của nhân viên công tác ở quầy mượn sách không nhanh bằng bước chân của anh, Đoạn Mặc Ngôn chặn trước mặt cô, dựng thẳng cuốn sách dày ngay trước mắt cô, “Mượn cuốn sách này giúp anh.”

Tiêu Tiêu quái lạ nhìn anh. Anh còn chạy đến đây mượn sách à?

Đoạn Mặc Ngôn chỉ con dấu chữ Đoạn trên trang bìa, “Năm đó ông nội muốn quyền sách, đã vơ vét hết sạch số sách của anh, cuốn này anh mới đọc được một nửa thôi, trở về thì không thấy dấu nữa.”

Những cuốn sách có khắc con dấu đều là của anh? Tiêu Tiêu bị giật mình không ít, mấy giá sách điển tịch bản gốc kia đều có con dấu cả, cô còn tưởng rằng đó là kí hiệu sách của ông cụ Đoạn quyền cho.

“Những cuốn khác anh coi hết rồi à?” Cô nhin không được lên tiếng hỏi.

“Ừm.”

Tiêu Tiêu ngưỡng mộ ganh tị không thôi, số sách cô đã đọc so với số sách anh đã đọc, rốt cuộc chênh lệch bao nhiêu cái giá sách chứ?

Ganh tị thì ganh tị, cô vẫn lựa lời nghiêm túc mà từ chối mượn sách dùm anh, cô thật sự không muốn dây dưa không rõ với anh nữa.

Nhưng mà cái người trước mắt này vừa là tú tài, cũng là lính cướp, anh cầm tay của cô, không cho kháng cự đưa thẻ mượn sách đến trước mặt quản lý thư viện, bảo bà ấy đăng kí sách vào.

Tiêu Tiêu dùng sức rút tay về, “Đừng cho mượn, anh ta không phải sinh viên.”

Đoạn Mặc Ngôn chỉ thản nhiên nhìn bà dì quản lý, thì đã khiến bà ấy buông vũ khí đầu hàng rồi, bà ấy vừa hôn ha hôn hờ quẹt thẻ của Tiêu Tiêu một lần nữa, vừa nói cái gì mà bạn trai của cháu đẹp trai quá.

Tiêu Tiêu thật sự cạn lời, bà ấy thường xuyên thấy cô với Nhiễm Huy mà trời!

Tiêu Tiêu tức tối ra khỏi thư viện, Đoạn Mặc Ngôn kéo quai ba lô của cô lại, chợt khiến cho cô buộc phải dừng bước.

“Được rồi, chỉ mượn sách thôi mà, sao nhỏ mọn thế.”

Tiêu Tiêu quay đầu lại, “Đương nhiên không phải chuyện cuốn sách rồi!”

“Vậy là chuyện gì?”

“Sáng sớm tinh mơ anh chạy đến trường học bọn em làm gì?” Người xưa nay trước mười giờ đều dậy không nổi, bỗng dưng chạy đến thư viện trường cô để ngủ bù à?

“Đến theo đuổi em.” Đoạn Mặc Ngôn lời ít ý nhiều nói.

Trăm ngàn câu nói của Tiêu Tiêu đều bị nghẹn lại ngay tại chỗ, anh nói rồi, anh thật sự nói ra rồi?

Cô hít sâu một hơi, “Tuy em không thông minh, nhưng cũng không phải ngốc, có được không hả? Chị Hạ mặt nào cũng tốt hơn em, so với chị ấy, em chỉ là một con nhóc vắt mũi chưa sạch, vì theo đuổi em, mà anh chia tay với chị Hạ, người đã là vợ chưa cưới của anh, lừa con nít hả!”

“Em có thể gọi điện cho cô ta xác nhận xem.” Đoạn Mặc Ngôn lấy di động ra, “Chỉ là nghe nói gần đây tâm trạng của cô ta tệ lắm, em phải chuẩn bị sẵn tâm lý nghe mắng nhé.”

Tiêu Tiêu nhìn điệu bộ hời hợt thản nhiên của anh quả thật không thể tin được, “Tâm trạng của chị ấy rất tệ chẳng phải đều là vì anh sao?” Sao anh cứ như người ngoài cuộc vậy?

“Chắc là vậy.” Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày.

Tiêu Tiêu cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu được con người trước mắt này, dường như càng tiếp xúc với anh, thì càng lún sâu vào vũng bùn vậy.

“Cho dù, cho dù anh với chị Hạ có chia tay rồi, em cũng không thể chấp nhận sự theo đuổi của anh, xin lỗi.”

“Tại sao?”

“Vì em đã có bạn trai rồi! Nhiệm Huy anh cũng quen rồi đó!” Vẻ mặt của anh sao cứ như thật sự không hiểu gì hết vậy.

Đoạn Mặc Ngôn nghe thế cười lên, “Thì chia tay là xong thôi.”

Anh tưởng đang nói thời tiết rất tốt à?

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Nhiệm Huy từ phía kí túc xá chạy qua, gương mặt say rượu tiêu tụy, nhưng vẻ u ám trên mặt hình như đã biến mất, “Tiểu Tiểu!”

Tiêu Tiêu vui vẻ chạy tới đón, “Nhiệm Huy!” Anh ấy đến thật đúng lúc quá. Cô chủ động giơ tay nắm lấy tay anh ta.

Nhiệm Huy lại kích động dùng sức ôm chầm cô, “Tiểu Tiểu, xin lỗi, thời gian qua đã khiến em đau lòng.”

“Không sao, bây giờ anh ổn chưa?”

“Ừ, ổn rồi, anh đã quyết định rồi!” Anh ta nhìn cô chăm chú, cười rạng rỡ.

Tiêu Tiêu quyết định chờ lát nữa mới hỏi han tỉ mỉ, lúc này vẫn nên giải quyết chuyện khẩn cấp đã, cô siết chặt cánh tay của Nhiệm Huy để ám chỉ, sau đó cùng anh ta đối mặt với Đoạn Mặc Ngôn nói: “Anh Đoạn, thật xin lỗi, người em thích là Nhiệm Huy, hơn nữa không hề muốn chia tay với anh ấy.”

Đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào nơi tứ chi tiếp xúc thân mật của hai người, giữa hai hàng chân mày khẽ nhíu lại.

“Anh Đoạn! Lẽ nào anh cũng thích Tiêu Tiêu?” Nhiệm Huy trông thấy anh có vẻ rất kinh ngạc, sau đó vô cùng đàn ông thể hiện chủ quyền, nói, “Vậy thì thật xin lỗi, Tiểu Tiểu là bạn gái của tôi, với lại tôi cũng không định nhường cho bất kì người nào.” Nói xong anh ta với Tiêu Tiêu nhìn nhau cười.

Câu chuyện tình yêu học đường làm người ta cảm động biết bao. Mà sao hôm nay anh lại không muốn để cô cười thế này?

Đoạn Mặc Ngôn nheo mắt chăm chú nhìn Nhiệm Huy mấy giây, Nhiệm Huy cũng không hề chùn bước nhìn lại anh.

31. Chương 31: Chương 29

Tiêu Tiêu không ngờ rằng có một ngày mình lại trở thành tiêu điểm tranh giành của hai người đàn ông, cô chẳng thấy vinh quang gì, chỉ cảm thấy rối bời thôi.

Dù sao Đoạn Mặc Ngôn cũng không phải trẻ ranh, sẽ không vì giành người đẹp mà bảo người ta rút kiếm quyết đấu ngay giữa chốn đông người. Anh nhếch môi, gác cuốn sách bìa cứng vừa dày vừa nặng lên vai, tầm mắt dời về gương mặt cô, “Tiểu Tiểu, ngày mai gặp.”

Nhiễm Huy theo bản năng thở phào một hơi.

Tiêu Tiêu nói: “Anh Đoạn, nếu anh muốn trả sách thì trực tiếp đến thư viện là được.”

Đoạn Mặc Ngôn không nói gì, ý tứ sâu xa nhìn hai người họ một cái, rồi quay người đi mất.

Nhìn bóng dáng thon cao của anh đi xa dần, hai người nhìn nhau, rất ăn ý mà đi theo hướng con đường nhỏ vắng người.

Hai người yên lặng đi được một đoạn, Tiêu Tiêu cảm thấy mình nên giải thích với Nhiễm Huy, nhưng cô vừa mở đầu, đã bị anh cắt đứt, “Tiểu Tiểu, em khỏi nói, anh đều hiểu hết.”

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, thực ra cho tới bây giờ bản thân cô cũng không hiểu rõ là bao.

Nhiễm Huy nói: “Người con gái tốt như em khiến người ta yêu thích quá mà, cũng khó trách Đoạn Mặc Ngôn thích em, chỉ trách anh đã quá ngây thơ, đến giờ mới phát hiện ra.” Anh nắm lấy tay của cô, “Nhưng anh thích em còn nhiều hơn bọn họ nữa, anh sẽ không để thua cho bọn họ đâu.”

Tiêu Tiêu biết từ “bọn họ” này của anh bao gồm cả Tống Hiếu Nhiên. Xưa nay chưa từng nghĩ đến thế mà có những ba người đàn ông có ý với mình, hơn nữa hai người kia còn là Tống Hiếu Nhiên và Đoạn Mặc Ngôn, quả thật có chút hoang đường.

“Có thể chỉ là một thoáng mới mẻ thôi.”

Nhiễm Huy lắc đầu, nhìn cô chăm chú, nói: “Tiểu Tiểu, tuy bây giờ anh không thể sánh được với bọn họ, nhưng anh sẽ cố gắng đuổi kịp bọn họ, tin tưởng anh, được không?”

Khóe môi của Tiêu Tiêu khẽ cong lên, gật đầu.

Nhiễm Huy vui vẻ cười lộ cả hàm răng, xoa ngón tay của cô, “Vậy thì, tối nay nấu món ngon cho anh ăn?”
“Ừ.”

“Vậy tối nay..... chúng ta có thể nào, có thể nào, tiến gần thêm một bước được không?”

Giọng điệu hơi xấu hổ của Nhiễm Huy khiến Tiêu Tiêu hiểu ra, hai má cô không khỏi đỏ hồng lên, dừng bước chân lại.

Quan hệ của cô và Nhiễm Huy, có lẽ chỉ là bồ bịch mà thôi, chưa đến mức như người yêu. Anh không mang đến cho cô cảm giác khắc cốt ghi tâm như Tống Hiếu Nhiên, cũng không phải kiểu sức hút đàn ông mãnh liệt như Đoạn Mặc Ngôn, nhưng đối với cô của hiện tại mà nói, như thế thì vừa đủ. Cô có thể xác định bản thân không dám để bị Tống Hiếu Nhiên tổn thương nữa, cũng không dám tiếp xúc với Đoạn Mặc Ngôn - người không cùng một thế giới với cô. Có lẽ thật sự đã đến lúc cô và Nhiễm Huy tiến thêm một bước rồi. Có lẽ sau khi tiếp xúc thân mật, tình cảm giữa hai người sẽ càng thêm sâu đậm.

Mấy người từng trải trong kí túc xá chẳng phải cũng nói vậy sao?

Tiêu Tiêu nhìn sang Nhiễm Huy cũng đang có vẻ ngượng ngùng, mím môi, gật đầu một cái cực nhẹ.

Nhiễm Huy nhận được câu trả lời, không vui mừng đến mức nhảy cẫng lên, ngược lại càng thêm không biết phải làm sao mà đỏ hết cả mặt. Hồi lâu sau, anh mới nói: “Anh sẽ rất dịu dàng.”

Tiêu Tiêu bị câu nói này làm cho cổ cũng đổ lựng lên, cô che mặt kêu a a hai tiếng, “Đừng nói nữa, đừng nói chủ đề này nữa mà!”

“Được được được, không nói, không nói.” Nhiễm Huy nhanh nhẹn dời đề tài đi, “Chiều nay em muốn làm gì?”

“Em phải đến Tiểu Thiên Sứ!” Tiêu Tiêu phối hợp nhanh chóng đáp lại, sau đó hỏi ngược lại, “Anh đi không?”

“Anh không đi đâu, anh định đến thư viện đọc sách, phải cố gắng thật nhiều mới được chứ.”

“Vậy khoảng hơn năm giờ em trở lại tìm anh.”

“Được, em phải cẩn thận đó, trăm ngàn lần đừng để xảy ra chuyện lần trước nữa nha.”

“Em biết rồi.”

Hai người tựa như giành nhau trả lời, anh một câu em một câu, cuối cùng dừng hẳn lại, nhìn nhau một cái, cùng cười phá lên.

Buổi trưa, đôi tình nhân nhỏ cùng nhau ăn cơm, Nhiễm Huy tiễn Tiêu Tiêu lên xe buýt đi đến viện phúc lợi, mình thì đeo cặp quai chéo đến thư viện, nhưng anh ngồi trong phòng đọc sách bất kể thế nào cũng không thể tĩnh tâm được, đọc nửa ngày trời vẫn không vô được chữ nào, anh dứt khoát đi về nhà trọ, lén lút mở hai bộ phim A lên xem, định mài gươm trước khi lâm trận, để tối nay mình không đến nỗi quá mất mặt.

Đang xem được một nửa, di động của anh chợt vang lên, Nhiễm Huy giật mình nhìn màn hình điện thoại một cái, thế mà lại là mẹ gọi đến, anh vốn đã dựng cờ, lập tức xù xuống.

Anh chợt dạ quảng tai nghe qua một bên, nhấn nút tạm dừng, vội vàng nhận điện thoại, “Alo, mẹ.....”

Cuộc điện thoại này nói suốt nửa tiếng đồng hồ, giọng nói của Nhiễm Huy càng ngày càng kích động, cuối cùng nổi đầy gân xanh mà cúp điện thoại.

Đôi trai gái trên màn hình vẫn dính lấy nhau không một chút khoảng cách, lồng ngực của Nhiễm Huy phập phồng cực nhanh, nghiến răng đứng đó hồi lâu, chợt ném mạnh điện thoại về phía máy tính.

Vừa qua năm giờ, Tiêu Tiêu ra khỏi viện phúc lợi với tâm trạng phức tạp, lúc chờ xe buýt, cầm điện thoại xoa xoa một lúc, mới nhấn số điện thoại của Nhiễm Huy.

Chỉ là vang lên rất lâu rồi, mà không ai bắt máy. “Kỳ lạ.....” Cô tự lẩm bẩm.

Lúc này Nhiễm Huy đang đứng trong thang máy của một club cao cấp, nhìn cuộc gọi đến trên màn hình điện thoại mà nghiến răng thật chặt.

Anh đi ra khỏi thang máy, không bắt ngờ khi thấy một cô nhân viên dẫn đường xinh đẹp mặc đồng phục đứng một bên mỉm cười đợi anh.

Bởi vì đây không phải là lần đầu anh đến nơi này.

Lần đầu tiên đến đây là một buổi tối của tuần trước, Đoạn Mặc Ngôn gọi riêng anh đến đây. Trước đó từ miệng Tiêu Tiêu anh biết được hai người họ đã cãi nhau một trận, nên quan hệ cứ thế mà cắt đứt. Anh còn vô cùng ngu xuẩn cho rằng Đoạn Mặc Ngôn muốn làm hòa với bọn họ như lần trước, ai ngờ đâu vừa trông thấy anh, câu đầu tiên lại khiến anh rơi xuống hầm băng, “Cậu chia tay với Tiêu Tiêu như thế nào, thì cô ấy mới không đau lòng?”

Anh tự nhận mình rất biết nhìn người, ít nhất thì sẽ không nhận lầm tình địch, kiểu có tâm tư khác thường như Tống Hiểu Nhiên, anh vừa nhìn đã biết ngay, nhưng anh thật sự không nghĩ tới Đoạn Mặc Ngôn thế mà cũng nhìn trúng Tiêu Tiêu. Hơn nữa càng âm hiểm tàn nhẫn hơn Tống Hiểu Nhiên, anh ta muốn anh chủ động rời khỏi Tiêu Tiêu, với lại còn phải để cô hoàn toàn không phát hiện ra âm mưu gì mà rời khỏi cô.

Tất nhiên là anh không đồng ý, nhưng Đoạn Mặc Ngôn chỉ bảo anh gọi điện về nhà.

Lúc đó anh mới biết được công ty nhỏ của mẹ mình đã đối mặt với bờ vực phá sản, mà kẻ đầu sỏ gây nên chính là gã Đoạn Mặc Ngôn cách quê nhà của anh xa thật xa.

Anh không biết sao anh ta lại làm được, nhưng sự thật đã đặt ngay trước mắt. Lần đầu tiên anh hiểu được năm chữ cá lớn nuốt cá bé một cách sâu sắc.

Đoạn Mặc Ngôn cho anh một tuần để “tử biệt” với Tiêu Tiêu. Hơn nữa nếu làm tốt, thì anh ta sẽ “thưởng” thêm.

Sau khi mẹ anh biết chuyện, chỉ thẳng rằng Tiêu Tiêu là đồ sao chổi, bảo anh cắt đứt liên lạc với cô ngay lập tức.

Đêm đó anh uống rất nhiều rượu, nhưng không biết tại sao ý thức lại vô cùng tỉnh táo. Anh ôm lấy cơ thể mềm mại của Tiêu Tiêu, nỗi thất bại và sỉ nhục xưa nay chưa từng có chợt dâng lên, anh vô cùng mất mặt mà khóc nức lên.

Anh sa sút tinh thần cả một tuần, không dám gặp mặt Tiêu Tiêu, không dám nhận điện thoại của mẹ, mỗi ngày chỉ muốn say xỉn cho qua ngày. Anh không cam tâm cứ thế mà rời bỏ Tiêu Tiêu, từ tình cảm cho đến lòng tự tôn đều không cam tâm! Nếu như anh vì cường quyền mà hai tay dâng bạn gái cho người ta, thì anh chính là một kẻ nhu nhược, một kẻ vô năng! Nhưng anh cũng không thể bỏ mặc người nhà không lo.....

Bảy ngày này anh vẫn luôn đấu tranh tâm lý, tối qua anh nhìn thấy biểu hiện hăng hái của Tiêu Tiêu trên sân khấu, sáng nay lại đọc được tin nhắn quan tâm khoan dung của cô, khiến anh chợt nhận ra, rằng mình đã yêu cô gái này mất rồi, anh không muốn rời xa cô!

Hết tiền thì có thể kiếm tiếp, nhưng một khi anh buông tay rồi, Tiêu Tiêu sẽ không còn thuộc về anh nữa.

Cuối cùng anh cũng hạ quyết tâm, cảm thấy bầu trời cũng rộng mở hơn. Anh tìm được Tiêu Tiêu, đồng thời tuyên bố phản kháng với Đoạn Mặc Ngôn – kẻ đã phát động thể công trước.

Tình yêu của anh, không có chuyện không thể chịu được một đòn như thế.

Nhưng..... nhưng cũng chỉ là một thứ huyền ảo.

Điện thoại của mẹ đã kéo anh về với hiện thực tàn khốc, cái mà nhà họ Nhiễm phải đối mặt, không chỉ là phá sản, còn là tai họa kiện cáo phải ngồi tù.

Xưa nay anh chưa từng có nổi xúc động muốn giết người, nhưng lúc này anh cực kỳ muốn giết Đoạn Mặc Ngôn.

Chính mình đã chọn phải một tên ác ma, trước kia ấy thế mà còn dương dương tự đắc nữa.

Nhiễm Huy được nhân viên dẫn đường đưa đến gần một hồ bơi có mái hiên trong suốt, bên trong bể bơi to lớn là thế, chỉ có một người đang bơi với kiểu bơi tự do tiêu chuẩn, phát ra tiếng quạt nước cực lớn.

Nhân viên dẫn đường sau khi đưa Nhiễm Huy vào thì đi ra ngoài, Nhiễm Huy cứng nhắc đứng đó một hồi lâu, người đàn ông trong hồ bơi mới giờ cánh tay cơ bắp rõ ràng ra nắm lấy lan can hai bên, bước mạnh lên bờ.

Dĩ nhiên người đó chính là Đoạn Mặc Ngôn.

Hai tay Nhiễm Huy siết chặt thành nắm, trừng mắt nhìn anh, Đoạn Mặc Ngôn thản nhiên lấy một cái khăn tắm lớn lau tóc, sau đó cầm áo choàng tắm khoác lên người, ngồi xuống chiếc ghế đã được bố trí ổn thỏa, mở một chai nước ra.

Hai người yên lặng rất lâu, cuối cùng Nhiễm Huy nhin không được nghiêng rằng nghiêng lợi mở miệng, “Ngài Đoạn, có thể nào xin ngài giờ cao đánh khẽ, buông tha cho tôi một lần được không?”

“Nhấn tin đi.” Đoạn Mặc Ngôn đặt chai nước xuống, hời hợt nói.

Nhiễm Huy siết chặt di động, “Sao anh lại cố chấp với Tiêu Tiêu như thế chứ? Chị Hạ không tốt à? Với giá trị con người của anh, bao nhiêu người đẹp đều đổ xô vào mà!”

“Cậu không cần phải biết chuyện đó.” Đoạn Mặc Ngôn ngược mắt nhìn anh ta, “Cậu chỉ cần biết rằng, Tiểu Tiêu, cậu muốn không nổi, nuôi không xong, là được rồi.”

Mặt của Nhiễm Huy lúc xanh lúc trắng, nắm đấm siết chặt nổi đầy gân xanh nhin đến mức đường như đang run lên. Một lúc lâu sau, anh ta từ từ gơ di động lên, soạn một tin nhắn rồi gửi đi.

“Thế này chẳng phải quá đơn giản sao? Lăng nhà lăng nhăng.” Đoạn Mặc Ngôn hừ nhẹ, đứng lên.

Nhiễm Huy cắn răng nói: “Anh đừng đùa giỡn Tiểu Tiểu đấy.”

“Tôi sẽ không đùa giỡn cô ấy.”

Đoạn Mặc Ngôn đi đến trước mặt anh ta, nhìn chăm chăm vào gương mặt ngoài cười trong không cười của anh ta, “Tôi nên cảm ơn cậu, hôm nay cậu đã cho tôi một trải nghiệm mới, nhưng.....”

Theo sau đó là một tiếng nước vang ầm ỹ, Nhiễm Huy bị Đoạn Mặc Ngôn ném mạnh vào hồ bơi. Anh ta ra sức vùng vẫy mấy cái, nhếch nhác nổi lên mặt nước, không ngừng ho sặc sụa.

Đoạn Mặc Ngôn đứng trên thành hồ từ trên nhìn xuống, “Loại trải nghiệm này làm cho tôi rất không vui.”

Cùng lúc đó, Tiêu Tiêu ở trên xe buýt đã nhận được tin nhắn từ bạn trai mình.

[Chúng ta chia tay thôi.]

32. Chương 32: Chương 30

Lúc Tiêu Tiêu đọc được tin nhắn, không biết tâm trạng của mình rốt cuộc ra sao nữa. Phản ứng đầu tiên của cô chính là Nhiễm Huy đang đùa với cô, nhưng sau khi ý thức được chuyện này có thể không phải là trò đùa, cô cảm thấy rất hoang đường.

Ngay lúc cô quyết tâm tiến thêm một bước với anh, để đột phá tình cảm giữa hai người, anh thế mà lại đơn phương giống trống lui binh.

Cô gọi điện cho anh, lúc này đã vào trạng thái tắt máy. Theo bản năng cô lại gọi qua, tắt máy, gọi nữa, tắt máy.

“Đùa gì thế, đùa gì vậy chứ.” Tiêu Tiêu thì thảo lắm bầm. Trưa nay rõ ràng anh vẫn tốt lắm mà, tại sao đến chiều đã thay đổi hoàn toàn rồi! Tuy cô không phải vô cùng chú trọng chuyện gái còn trinh, nhưng đã quyết tâm hiến dâng lần đầu tiên, đối với một cô gái mà nói chẳng lẽ dễ dàng lắm sao?

Đó là một sự sỉ nhục, một nỗi nhục không thể nào kiềm nén được. Người con gái quyết định hiến thân, người con trai bỗng dưng lại nói ra hai chữ chia tay, chuyện này không thể nghi ngờ chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với một cô gái. Không chỉ thế, ký ức năm xưa Tống Hiếu Nhiên từ chối cô lại ồ ạt tràn về như hổ dữ xỏ lông. Lúc đó, sau khi cô tỏ tình với Tống Hiếu Nhiên xong, còn ngây ngô cho rằng anh ấy đã ngầm thừa nhận, ai ngờ mấy ngày sau, anh ấy lại thân mật đi cùng với một cô gái đến trước mặt cô, giới thiệu đó là bạn gái của anh ấy, bảo cô cứ gọi chị dâu là được. Cô vẫn còn nhớ rõ điệu bộ hờn dỗi e thẹn của cô gái kia.

Lẽ nào cô lại dẫm vào vết xe đổ, khiến mình lần nữa trở thành một nhân vật buồn cười?

Tiêu Tiêu cảm thấy muốn ói.

Sắc mặt tái nhợt, cô bước xuống xe buýt, ngơ ngẩn bước trên lối đi bộ, tìm một chỗ ngồi xuống. Cô không bỏ cuộc liên tục gọi điện cho Nhiễm Huy, vẫn tắt máy như trước.

Bình tĩnh lại, bình tĩnh lại. Tiêu Tiêu ngồi ngây ngốc ở đó rất lâu, mới ép buộc mình tỉnh táo lại từ nỗi cảm xúc khủng hoảng, rõ ràng chuyện này là do anh đề ra trước, đâu phải cô đơn phương tình nguyện, nhất định là anh đã xảy ra chuyện gì rồi, nên thái độ của anh mới đột nhiên thay đổi một trăm tám chục độ như thế.

Cô phải tìm anh đối mặt nói chuyện mới được.

Tiêu Tiêu hít vào một hơi thật sâu, đeo ba lô, đứng thẳng lên.

Cô trở về trường với tốc độ nhanh nhất, gọi điện cho Nhiễm Huy, vẫn trong tình trạng tắt máy, cô gọi vào điện thoại của đàn anh cùng nhà trọ, anh ta nói Nhiễm Huy không có về nhà trọ, cô lại tìm đến bạn cùng phòng ký túc xá của anh, lần này rốt cuộc tìm được dấu vết của anh rồi.

“Cậu ấy vừa về tới, sao.....”

“Nhờ bạn kêu anh ấy xuống dưới một chuyến nhé, tôi chờ anh ấy dưới lầu.”

Tiêu Tiêu bước nhanh như sao xẹt đi vào sân trường, trên đường đi vẫn đang đấu tranh tâm lý dữ dội. Một giọng nói bảo cô đừng đi tìm Nhiễm Huy, gặp mặt rồi cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi, một giọng nói khác lại bảo cô hãy lắng nghe cẩn thận lý do của Nhiễm Huy, nhất định anh có chuyện khó xử, cô nhất định phải để anh nói ra sự thật.

Tâm tình mâu thuẫn như ngọn lửa đang thiêu đốt suy nghĩ của cô, cô đi đến dưới lầu ký túc xá nam, vẫn đang đi loay quanh nghĩ xem rốt cuộc có nên đợi anh ở đây không.

“Tiêu Tiêu.” Không biết từ lúc nào, Nhiễm Huy đã đứng trước mặt cô.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, đầu tóc ướt sũng của Nhiễm Huy đã đập vào mắt cô.

Anh tắm? Lúc này mà anh vẫn còn tâm trạng tắm rửa? Tiêu Tiêu trừng anh, cắn cắn môi, mới làm cho giọng mình nghe có vẻ bình tĩnh, “Anh nhăn như vậy là có ý gì?”

Nhiễm Huy mặt không cảm xúc nhìn cô, “Thì chính là ý đó đó.”

“Tại sao? Rõ ràng buổi trưa chúng ta còn tốt lắm mà.....”

Nhiễm Huy không kiên nhẫn cắt đứt cô, “Tôi đã nói chia tay rồi, cô còn tìm đến đây hỏi lý do nữa à?”

Trên mặt của Tiêu Tiêu đột nhiên mất hết máu, qua một lúc lâu, cô mới tìm về giọng nói của mình, “Em tin tưởng anh, anh sẽ không vô duyên vô cớ nói chia tay đâu, có phải có chuyện.....”

“Là mẹ tôi đó, được chưa! Là mẹ của tôi!” Nhiễm Huy siết chặt nắm đấm, “Là mẹ tôi không thích cô, muốn tôi chia tay với cô!”

“Tại sao?”

“Tôi không biết, dù sao chính là bà ấy muốn tôi với cô chia tay!”

Trong một thoáng, Tiêu Tiêu không thể phân biệt được thật giả, “Nhiễm Huy, anh đã là người lớn rồi, lẽ nào chuyện gì cũng phải thuận theo mẹ anh sao?”

“Mẹ tôi rất quan trọng với tôi, tôi sớm đã thề rằng, phải tìm được một cô con dâu mà bà thích, chiều nay bà ấy gọi điện cho tôi, ngã bài với tôi nói rằng bà ấy không thích cô, nhìn cô lâu lắm rồi, muốn tôi phải chia tay cô ngay lập tức.”

“Anh nói bậy.....”

“Con gái con đưa gì mà mặt dày thế, chẳng lẽ còn muốn tôi gọi điện để mẹ tôi nói trực tiếp với cô, cô mới tin à?”

Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm vào mặt của Nhiễm Huy, nước mắt đảo quanh hốc mắt, “Nhiễm Huy, anh nên biết rằng cho dù em có không tìm không phổi thế nào đi nữa, cũng sẽ không thờ ơ làm thinh với chuyện này, nhưng em vẫn vì tin tưởng anh, nên mới đứng ở đây, em hi vọng anh có thể nói ra tâm trạng chân thật của anh, anh thật sự muốn chia tay với tôi phải không? Thật lòng phải không? Hay là có chuyện khó xử gì? Nếu như có điều khó xử, anh có thể nói ra được không, chúng ta cùng nhau giải quyết?”

Nhiễm Huy chăm chú nhìn vào gương mặt lã chã chực khóc của Tiêu Tiêu, trong lòng đau nhói. Tiêu Tiêu mà anh gặp lúc nào cũng vui tươi, sáng sủa, cho dù có tức giận buồn lòng cũng chỉ trong một thoáng mà thôi, ngay cả lần trước cô bị thương, cô cũng chưa từng khóc trước mặt anh dù chỉ một lần, nhưng bây giờ, anh biết chỉ cần anh nói tiếp một câu, nước mắt của cô sẽ trào ra như nước vỡ bờ.

Nhưng, anh chỉ có một người mẹ, anh không thể nào để bà ấy đi tù.

“Tạm biệt, Tiêu Tiêu, chúng ta kết thúc rồi.”

Tiêu Tiêu một mình dạo quanh sân trường một vòng lại một vòng, mãi cho đến khi hai chân như bị đổ chì, cô mới từ từ đi về ký túc xá nữ.

Cô hồn bay phách lạc đi lên lầu, coi như không thấy bó hoa hồng đỏ rực to chất trên cửa sổ phòng bảo vệ, dì trực ban gọi cô lại, “Bạn học này, cháu có phải là Tiêu Tiêu phòng 306 không? Có người chuyển phát nhanh tặng cháu một bó hoa này.”

Tiêu Tiêu lê bước đi qua đó, đón lấy bó hoa hồng có vẻ nặng từ tay dì trực ban, xem tấm thiệp trong bó hoa, thấy người kí tên là Đoạn Mặc Ngôn, trầm mặc nắm tấm thiệp trong tay, nói với dì trực ban: “Cháu không cần đâu, dì vứt đi ạ.”

“Hoa đẹp thế này vứt đi uổng lắm!”

“Vậy thì tặng cho dì đó.”

Tiêu Tiêu chậm rãi đi về phòng kí túc, đám bạn kí túc xá sớm đã bị lòng tò mò thúc đẩy nhìn thấy cả người tặng hoa và người nhận hoa, vô cùng tò mò về mối quan hệ phức tạp giữa cô và Đoạn Mặc Ngôn, Tiêu Tiêu chỉ hơi hột nói một câu không có quan hệ gì với anh cả, rồi lê bước về giường, trùm mền kín đầu.

Cho đến ngày thứ hai, chúng bạn trong kí túc xá mới biết chuyện Nhiễm Huy và Tiêu Tiêu chia tay, lúc này Tiêu Tiêu đã khôi phục lại trạng thái hí hửng thoải mái như thường ngày, cô người nói với các chị em: “Chân trời chỗ nào không có cỏ thơm, có gì hoa lại phải cấm bãi phân trâu chứ. Tiêu Tiêu ta đây cũng đến lúc tái xuất giang hồ rồi, phải bắt lấy một đồng trai đẹp chất đầy hậu cung.”

Mọi người thấy cử chỉ của cô quả nhiên không có gì khác thường, thấy cô tiếp xúc với Nhiễm Huy trong lớp học cũng khá tự nhiên, cũng yên tâm phần nào, nhưng mỗi người vẫn an ủi mấy câu.

Chỉ có chị cả tinh tế nhất biết rằng Tiêu Tiêu nhất định không tự nhiên như vẻ bề ngoài, cô ấy lén lút tìm cô nói về chuyện chia tay, Tiêu Tiêu chỉ nói, chuyện đó đã qua rồi, cô không muốn nhắc đến nữa.

Chị cả chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ qua.

Thế tấn công bằng hoa tươi của Đoạn Mặc Ngôn lần này vẫn không ngừng tiếp tục, mỗi ngày một bó hoa tươi còn đầm sương chiếm cả khung cửa sổ, không ngừng đổi chủng loại, hôm nay là hoa hồng đỏ, ngày mai là hoa hồng phấn, ngày mốt là bách hợp trắng, bà dì rãnh rỗi nhàm chán đếm rồi đếm, mỗi ngày đều có đến 99 bông nha.

Cách thể hiện tình yêu phách lối như thế rất nhanh lại khiến mọi người biết đến Tiêu Tiêu lần nữa, chuyện Tiêu Tiêu được một cậu ấm theo đuổi cũng đồn khắp ký túc xá nữ, hơn nữa đã truyền sang ký túc xá nam với tốc độ lây lan như virus.

Tiêu Tiêu vốn cho rằng mình không để ý đến anh, thì Đoạn Mặc Ngôn sẽ dừng lại, nhưng không ngờ anh lại kiên nhẫn như vậy. Cuối cùng người cảm thấy bị quấy nhiễu vẫn chỉ có bản thân cô mà thôi.

Suy nghĩ rất lâu, cô mới nhắn tin cho anh, [Anh đừng tặng hoa đến nữa, em không thích.]

Rất nhanh đối phương đã trả lời lại, [Có thể, nhưng phải có điều kiện trao đổi, ngày mai đến thư viện trả sách với anh.]

Tiêu Tiêu suy nghĩ cả nửa ngày trời, nhắn lại một chữ được.

Sáng ngày thứ hai, Tiêu Tiêu chỉ có một tiết học đầu tiên, gặp Đoạn Mặc Ngôn ở trước cửa thư viện, anh đứng trước bia đá chờ cô, chỉ đứng đó thôi, cũng không khỏi thu hút ánh mắt của những sinh viên đang đi qua lại.

Người như vậy tại sao lại thích cô chứ?

Tiêu Tiêu cười tự giễu, bước tới chào hỏi với anh.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô một lúc, gật đầu, không hề nề nề mà đi vào thư viện với cô. Sau khi hai người trả sách xong, thì anh định đi ngay.

Tiêu Tiêu không ngờ anh thật sự chỉ yêu cầu cô đi trả sách với anh mà thôi, cô ngạc nhiên một lúc, đứng trước cổng lớn kêu anh lại.

“Anh Đoạn, em thật sự chỉ là một cô gái bình thường, nhiều lắm thì cũng chỉ học giỏi mà thôi, em không nghĩ ra mình có chỗ nào hấp dẫn được anh hết.”

Đoạn Mặc Ngôn nói: “Em khiến anh đứng ở đây, thì đã cho thấy em có đủ sức hấp dẫn rồi.”

Ngày thứ ba, hoa của Đoạn Mặc Ngôn lại đưa đến dưới lầu kí túc xá, hôm trước những kẻ lải chuyện trông thấy hai người ở thư viện đã có mục tiêu cụ thể rồi, lời đồn truyền đi càng thêm nhanh, những lời đồn kiểu như cái gì mà hai người đã tặng tị với nhau, đều đã đồn ra hết rồi.

Tiêu Tiêu lại nhắn tin cho anh lần nữa, [Rõ ràng anh đã nói không tặng nữa rồi mà.]

Đối phương trả lời tin nhắn, [Ý của anh là hôm qua không tặng.]

Đôi mày thanh tú của Tiêu Tiêu nhăn lại như bánh quai chèo.

Tính tong, đối phương lại nhắn tin đến, [Nhưng ngày mai có thể không tặng, nhưng em phải đến thư viện ngồi với anh một tiếng đồng hồ.]

Tiêu Tiêu do dự một lúc, rồi đồng ý.

Tối hôm sau, Tiêu Tiêu ngồi tự học trong một góc vắng vẻ của thư viện, Đoạn Mặc Ngôn đến như đã hẹn, không hề quấy rầy cô đọc sách, mà lấy một cuốn sách mình mang đến rồi đọc.

Hai người trải qua một tiếng đồng hồ mà không nói với nhau câu nào.

Đoạn Mặc Ngôn thế mà còn đặt chuông báo, vừa đến giờ thì di động rung lên. Anh tắt tiếng chuông reo, đóng sách lại thì muốn rời đi.

Tiêu Tiêu ngược mắt lên nhìn anh, nói ra câu đầu tiên từ lúc hai người gặp nhau, “Sau này anh cũng sẽ không thích em thôi.”

33. Chương 33: Chương 31

“Sau này có thích hay không, anh không biết.” Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày, “Nhưng tốc độ đọc sách của em thế này, thì thật sự anh không thưởng thức cho lắm.”

Rõ ràng là ông nói gà bà nói vịt.

Tiêu Tiêu cắn môi, “Em với Nhiễm Huy chia tay rồi, anh biết chứ?”

Về mặt Đoạn Mặc Ngôn thản nhiên, “Vậy hả?”

Biểu cảm không vui mừng cũng chẳng ngạc nhiên, làm cho Tiêu Tiêu đang nhìn anh chăm chăm cũng nhìn không thấu, cô hỏi lại lần nữa: “Anh không biết à?”

“Thì bây giờ em nói anh nghe rồi.” Đoạn Mặc Ngôn dừng lại một chút, “Muốn anh an ủi em hả?”

“..... Hẹn không gặp lại.” Tiêu Tiêu làm một động tác mời đi đi.

Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi, ầy thế mà đi thật.

Hôm sau, mọi chuyện anh vẫn cứ làm y trước, giữa nhận hoa và cùng đọc sách, để Tiêu Tiêu chọn một trong hai, Tiêu Tiêu cho rằng cứ mặc kệ anh, tự nhiên anh sẽ thấy không thú vị nữa thì sẽ thôi, ai ngờ anh cùng cô đọc sách cả một tuần lễ, dường như còn thông thả đắc chí hoàn toàn thích ứng được, ngược lại tin đồn trong trường càng ngày càng dữ dội, càng ngày càng nhiều người trông thấy hai người họ trong thư viện, cộng thêm chuyện cô với Nhiễm Huy chia tay đã không còn là bí mật gì nữa, cách nói cô được cậu ấm bao nuôi nên đá thẳng nhà nghèo đi bất chợt cũng vươn lên đầu ngọn sóng. Rất nhiều bạn bè cũng tin vào tin

đồn kia, không ngừng nói bóng nói gió. Ngay cả nụ cười của mấy chị em trong kí túc xá cũng có chút quái lạ.

Rốt cuộc cô cũng nhịn không được nữa, một ngày kia, cũng nói ra những lời độc địa với anh, “Đã nói hai chúng ta không hợp rồi mà, em không thích anh, cho dù anh có ở cạnh em bao lâu đi nữa em cũng sẽ không thích anh, có thể nào xin anh đừng mặt dày như thế có được không!”

Vừa dứt lời, đối phương còn chưa phản ứng lại, chính cô đã thấy hối hận trước. Mấy câu này tổn thương người ta bao nhiêu, chẳng phải bản thân cô hiểu rõ nhất hay sao? Chính mình không muốn, đừng đẩy cho người, tại sao cô lại dùng những câu từ này để làm tổn thương người khác?

“Xin lỗi.” Bờ môi cô mím chặt lại, “Em không nên nói những lời như vậy.”

Đoạn Mặc Ngôn không hề bị đả kích, ngược lại còn bị chọc cười, “Em nói xin lỗi với anh làm gì?” Cô gái này giống y như bông gòn vậy, thật mềm mại.

Tiêu Tiêu có chút không biết làm sao cho phải, “Xin anh đó, ngày mai anh đừng đến nữa, cũng đừng tặng hoa nữa. Tầm lòng của anh, em nhận, nhưng chúng ta là người của hai thế giới, nhân sinh quan, thế giới quan đều không giống nhau, hoàn toàn không có tương lai sau này. Nếu như anh chỉ muốn tìm đối tượng yêu đương, thì bây giờ em chỉ muốn chú tâm vào chuyện học hành, không muốn yêu đương gì nữa đâu.”

Đoạn Mặc Ngôn vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, “Ngày mai anh lại đến.”

Đàn gảy tai trâu mà!

Liên Hoan Hoan vô cùng tò mò với kẻ theo đuổi cô mới xuất hiện kia, cách năm ba ngày sẽ hỏi han một lần, hơn nữa còn khuyên bảo: “Dù sao bây giờ cậu cũng trong thời kì phòng không chiếc bóng, tổng giám đốc Đoạn kia mà làm người yêu, quả thật là người tình trong mộng cực phẩm luôn đó, có được không chứ? Hay là cứ thế mà yêu đương với anh ấy cho rồi.”

Tiêu Tiêu nói: “Bây giờ mình chỉ muốn một mình thôi, bạn trai gì gì đó, qua mấy năm nữa hãy nói đi.”

Hai ngày nay Tống Hiếu Nhiên cũng có gọi cho cô mấy cuộc điện thoại, nhưng cô đều mượn cớ, nói hai câu rồi từ chối. Vì chuyện chia tay với Nhiễm Huy mà hồi ức không mấy đẹp đẽ kia đã bị moi lên, cô cần yên tĩnh một chút.

Đảo mắt lại trôi qua một tuần, sắp tới là thi cuối kì, chuẩn bị nghỉ hè. Các chị em tụ tập trong phòng kí túc xá ăn cơm trưa, đang thảo luận xem nghỉ hè đi đâu thực tập, vì thực tập trong kì nghỉ là học phần thiết yếu, nếu không hoàn thành học phần này, thì muốn tốt nghiệp sẽ cực kì khó khăn.

Trong phòng kí túc xá, người thì quyết định về quê nhờ người nhà dựa vào quan hệ tìm chỗ thực tập, người thì quyết định ở lại thành phố xin nhà trường giúp liên hệ đơn vị thực tập.

Tiêu Tiêu cũng đang suy nghĩ xem rốt cuộc nên đi đâu, trước tiên cô bỏ đi ý định về quê, vốn muốn ở lại thành phố, nhưng Đoạn Mặc Ngôn và Tống Hiếu Nhiên đều ở đây, cô lại hơi lưỡng lự. Chỉ là những nơi khác thì thật sự không quen thuộc với cuộc sống ở đó cho lắm, ngay cả tìm chỗ ở cũng phải tốn công trắc trở rồi, chứ đừng nói đến tìm chỗ thực tập.

Lúc ngủ trưa cô cũng hơi mệt mỏi, nửa ngủ nửa không mà suy nghĩ chuyện này chuyện kia, chợt di động vang lên, cô nhìn qua thì thấy đó là một số điện thoại lạ ở vùng này, vì không muốn quấy nhiễu người khác nghỉ ngơi nên vội vàng xuống giường, ra ngoài phòng nhận điện thoại.

Giọng của đối phương là một giọng nữ ngọt ngào, “Xin hỏi phải bạn Tiêu Tiêu không ạ? Chào bạn, tôi là Tiểu Chu của công ty khoa học kỹ thuật Thái Nhất.”

“Xin chào.” Trong một chốc Tiêu Tiêu nghe không rõ tên, chỉ biết là công ty gì gì đó thôi.

“Là thế này, quý nhà trường và công ty chúng tôi có qua lại với nhau, mấy ngày trước quý trường có đề cử với chúng tôi một số sinh viên ưu tú đến công ty chúng tôi thực tập, giám đốc của chúng tôi đã chọn ra năm bạn sinh viên, bạn là một trong số đó, bạn có đồng ý nghỉ hè sẽ đến đây không?”

Tiêu Tiêu vừa nghe đã rung động trong lòng, “Xin hỏi quý công ty làm về ngành gì ạ?”

“À, chúng tôi thiết kế chế tạo máy không người lái, thường tiếp xúc với giới thương mại nước ngoài, nên cần rất nhiều nhân tài chuyên về tiếng Anh.”

Vừa nghe đến ba chữ không người lái, ý nghĩ trong lòng Tiêu Tiêu rung chuyển: “Xin lỗi, xin hỏi tên của quý công ty là.....”

“Khoa học kỹ thuật Thái Nhất, công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật Thái Nhất.” Đối phương giải thích cặn kẽ, sau đó lại nói, “Chắc bạn cũng không lạ gì phải không, tổng giám đốc của chúng tôi chính là người tài trợ cho bạn ra nước ngoài du học đó.”

Dĩ nhiên Tiêu Tiêu biết tổng giám đốc mà cô ấy nhắc đến là ai, cô chần chờ một lúc, chỉ nói là muốn suy nghĩ thêm, sau đó cúp điện thoại với tâm trạng phức tạp. Cô đứng trên hành lang rất lâu. Trở tay lại gọi cho Tô Vi.

“Em gái à, rốt cuộc em thù hận chị nhiều cỡ nào, mà sao cứ nhè ngay lúc ngủ mà gọi cho chị thế?” Đối phương rên rỉ nói.

“Khi nào về sẽ mời cậu đi ăn một bữa ngon mà, cậu mau dậy đi.”

Thế là sau khi đợi cho Tô Vi chuyển đến chỗ để nói chuyện hơn, thì Tiêu Tiêu kể hết mọi chuyện cho cô ấy nghe. Cô và Tô Vi một tuần có gọi cho nhau hai, ba cuộc điện thoại, cô ấy nắm rõ chuyện của cô như lòng bàn tay, đương nhiên cũng biết thể tấn công gần đây của Đoạn Mặc Ngôn. Cô ấy nghe xong, tức thì nói hai chữ, “Chiêu hay!” Thủ đoạn vuốt chững từng bước một thể này quả thật khiến người ta phải bật ngón cái.

“Cậu nói xem mình nên làm thế nào đây?” Nghĩ đến Đoạn Mặc Ngôn, cô nên từ chối dứt khoát, nhưng quả thật đây là một cơ hội rất tốt, nếu như không phải công ty của anh, cô nhất định không nói hai lời đã đồng ý rồi.

“Lỡ như không phải ý của anh ta thì sao?”

Tiêu Tiêu nói: “Có phải ý của anh ấy hay không đi nữa, thì anh ấy cũng sẽ sớm biết được chuyện này thôi.”

“Cũng phải.....” Tô Vi trầm ngâm hồi lâu, “Vậy cậu có muốn đi không?”

“Thì mình không biết mới gọi cho cậu nè.”

“Chuyện này mình cũng không hiểu nữa.” Tô Vi nói, “Tiểu Tiểu, cái anh Đoạn Mặc Ngôn này thật sự EQ thấp lắm sao?”

“Những lời anh ấy nói ra vẫn luôn có thể làm người ta ghen chết đó, sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là mình thấy hành động liên hoàn này của anh ta, thật lòng không giống như cách làm của người có chỉ số cảm xúc thấp nha.” Nếu như là một cậu ấm không kiêu ngạo gì, chẳng phải nên làm mấy trò kẻ giàu cướp đoạt gì đó hay sao? “Cứ cảm thấy như là người có chỉ số EQ cao lắm vậy đó, nếu như không phải, thì rõ ràng là anh ta thật sự thật lòng với cậu.”

Tiêu Tiêu không nói gì.

“Cậu xem đó, tuy anh ta cưỡng hôn cậu, nhưng sau khi biệt tích hai tháng, thì anh ta đã chia tay với vợ chưa cưới rồi, hơn nữa khi biết cậu có chút mâu thuẫn với anh ta, nên đã tiến hành tuần tự từng bước từng bước để cậu thích ứng, đợi cậu tháo bỏ lòng phòng bị với anh ta, ôi mẹ ơi, nói đến mình cũng cảm động luôn.”

Ngay cả bạn thân cũng sắp đổi màu cờ phản chiến, vậy có phải cô đã không còn tiền đề gì đáng nói nữa rồi chẳng?

Tiêu Tiêu cúp điện thoại, xoa xoa ấn đường, lần đầu tiên bình tĩnh nghiêm túc suy nghĩ về quan hệ giữa cô và Đoạn Mặc Ngôn.

Cứ theo đà này, cô với anh tuyệt đối sẽ dây dưa càng ngày càng sâu. Chỉ là bản thân mình thật sự không muốn đi ra ngoài trải nghiệm sao? Cho dù không cần phí tài trợ của anh, cô thật sự không cần nhọc nhằn bắt qua đại học Oxford kia sao?

Rốt cuộc cô cũng sâu sắc hiểu được sức mạnh của viên đạn bọc đường, không phải vàng thật bạc thật trần trụi trắng trợn, nhưng cố tình lại là chuyện mà bạn không thể nào từ chối được, dù dễ bạn bước từng bước từng bước rơi vào vực sâu.

Nhưng người đàn ông này, nguy hiểm hơn cả Nhiễm Huy và anh Hiếu Nhiên, thậm chí cô không cần suy nghĩ tỉ mỉ, thì đã có dự cảm nếu như cô và anh ở bên nhau, tuyệt đối là một con đường tự chuốc lấy khổ. Mọi người đều thích cô, nhưng không ai yêu cô. Sẽ có một ngày, anh cũng sẽ phát hiện sức hút của cô chẳng qua cũng chỉ thường thôi, rồi cô sẽ lại bị vứt đi như rơm rạ.

Vẫn nên từ chối thôi, tất cả đều từ chối hết. Không đi thực tập, phí tài trợ cũng không cần, thư đề cử cũng không cần nốt. Cứ coi như xưa nay anh chưa từng xuất hiện, yên phận mà bước đi trên con đường vốn có của mình, nộp tư liệu cho các trường có thể xin học bổng toàn phần, chỗ thực tập cũng tự mình đi tìm vậy!

Từng vấn đề đều đã tìm được cách giải quyết, suy nghĩ của Tiêu Tiêu tựa như sau cơn mưa trời lại sáng, lúc này cô mới thở ra một hơi, cắt đứt thôi, kết thúc thôi. Một mình cô hoàn toàn có thể làm được mà.

Bầu nhiệt huyết kích động tràn lên đại não, cô dựa vào dòng sức mạnh này, nhanh chóng bấm gọi lại số điện thoại vừa rồi. Cô sợ chờ thêm một chút nữa, thì mình sẽ đổi ý.

Chập tối, Tiêu Tiêu nhận được cuộc gọi từ Viên Kha, “Tiêu Tiêu, ông chủ kêu anh đến đón em, anh ấy nói muốn mời em ăn cơm.”

Tiêu Tiêu biết nhất định là muốn nói đến chuyện thực tập, thật đúng lúc, cô cũng muốn ngã bài nói rõ ràng với anh, ở trường chỗ nào cũng có kẻ lảm chuyện, quả thực không thích hợp để nói chuyện.

“Đi đâu ạ?”

“Nhà của ông chủ.”

Tiêu Tiêu do dự một chút, Viên Kha nói tiếp: “Em yên tâm đi, ông chủ nói sẽ đưa em về trước chín giờ.”

Thế là Tiêu Tiêu ngồi lên chiếc xe Viên Kha lái đến, lần nữa đi đến khu căn hộ của Đoạn Mặc Ngôn. Một mình cô đi lên lầu, mang theo chút tâm tư kì lạ nhấn chuông cửa.

“Cạch” một tiếng, cửa tự động mở ra, cô đẩy cửa bước vào, đứng trước cửa thay đôi dép vào, quét quanh một vòng căn nhà vẫn thoải mái đến mức khó tin như trước, phát hiện chỉ có tiếng nhạc ưu nhã phát ra từ chiếc loa, sảnh phòng khách yên tĩnh, không có chút hơi người.

Cô nghe thấy có tiếng động trong phòng bếp kiểu mở, bước vài bước về phía đó, muốn chào hỏi chị Linh, vô tình trông thấy một bóng dáng cao lớn.

Người đó đang cầm một cái đĩa quay đầu qua, khoe môi cong lên, dịu dàng kêu: “Tiểu Tiểu.”

Anh thế mà lại xuống bếp. Tiêu Tiêu chớp mắt, có chút không thể tin được.

“Ngồi đi, sẽ xong ngay thôi.” Anh đặt một đĩa đồ ăn khai vị tinh xảo trên bàn cơm, chẳng mấy chốc, trên bàn cơm chất đầy những món ăn phương tây nhìn qua đã thèm nhỏ dãi.

“Xin lỗi, không đủ người làm, nên không thể lên món theo trình tự, em ăn tạm nhé.” Đoạn Mặc Ngôn lấy chai rượu đỏ đã mở nắp ra, đi đến trước mặt cô, “Uống chút rượu không?”

Tiêu Tiêu vừa ngồi xuống, lắc đầu, “Thôi ạ, cảm ơn.”

Đoạn Mặc Ngôn không hề cưỡng ép, rót một ít vào chiếc ly để cao của mình, nói: “Anh thấy dạo gần đây em học hành mệt nhọc quá, nên thêm chút đồ ăn cho em.”

Tiêu Tiêu thấy Đoạn Mặc Ngôn như thế, bỗng dưng có chút chột dạ.

34. Chương 34: Chương 32

Đoạn Mặc Ngôn thanh thoi ngồi xuống chỗ đối diện cô, bảo cô cứ tự nhiên đi.

Tiêu Tiêu nói tiếng cảm ơn, cầm dao nĩa cúi đầu ăn.

Tuy chiên bò bít tết không phải chuyện khó khăn gì, nhưng để nắm bắt được độ lửa thì vẫn hơi khó. Phần bít tết trước mặt được chiên bên ngoài cháy sém bên trong mềm mại, vô cùng ngon miệng. Đoạn Mặc Ngôn rõ ràng không giống kiểu người tự mình xuống bếp nấu ăn, tấm lòng này làm cho Tiêu Tiêu có chút xúc động. Giống như Tô Vi nói vậy, quả thật anh đối xử với cô rất tốt.

Tiêu Tiêu ngược mắt lên, xuyên qua bình hoa đặt ở giữa mà liếc trộm Đoạn Mặc Ngôn ngồi đối diện, tâm tư phức tạp.

Hai người trò chuyện nường theo đề tài món ăn, bầu không khí phẳng phất như trở lại vẻ hòa thuận trước kia, tựa như tất cả chưa từng thay đổi.

Đột nhiên, Đoạn Mặc Ngôn hỏi: “Cuối kì có thi nói không?”

“Có.”

“Vậy chúng ta đổi ngôn ngữ giao tiếp đi, cũng coi như là làm nóng cho em trước.” Đoạn Mặc Ngôn uống một hớp rượu.

“Hả?”

Đoạn Mặc Ngôn không cho cô thời gian phản đối, lần nữa mở miệng thì đã tuôn ra một tràng tiếng anh rồi. Tiêu Tiêu chỉ có thể dùng tiếng anh ứng phó.

Hai người vừa ăn vừa tán gẫu, trông có vẻ như là trò chuyện bình thường, nhưng Tiêu Tiêu thể mới phát hiện ra, những câu tán gẫu bình thường của bọn họ mà đối thoại bằng tiếng anh trong một thời gian dài, cũng đã là một chuyện khá là khó khăn, bởi vì chủ đề thảo luận của bọn họ thực sự quá rộng. Dần dần cô cảm thấy phải cố hết sức. Một lần rồi thôi, mới đầu cô còn có thể ném được vị ngon, nhưng về sau vì trò chuyện cũng sắp ứng phó không nổi, căn bản không thể ném được món anh làm rồi cuộc có ngon hay không nữa.

(Khung [] bên dưới là tiếng anh)

[Em đã hiểu ra vấn đề tồn tại ở em chưa?] Đoạn Mặc Ngôn đưa đồ ngọt qua cho cô.

[Gì ạ?]

[Tiếng anh hiện giờ của em, vẫn là người Trung Quốc nói tiếng anh.]

Tiêu Tiêu hiểu ý của anh, ý anh là cô vẫn chưa đủ thông thạo, chưa giống như những người gốc Hoa sống ở những quốc gia Âu Mỹ từ nhỏ.

[Em hiểu rồi.] Tiêu Tiêu toát mồ hôi. Cô cũng biết bọn cô học tiếng Anh, chính là xem quá nhiều, nói quá ít.

[Vậy,] Đoạn Mặc Ngôn chợt nói sang chuyện khác, [Em còn có tư cách gì mà từ chối một cơ hội tốt như thế?]

Tiêu Tiêu cũng đã quá quen với kiểu nói chuyện không nể tình của anh, ngược lại cô cảm thấy, anh dạo một vòng mới nói ra câu này thì đã là nể mặt cô lắm rồi.

Thói quen thật là đáng sợ mà, bị ngược dần, ngược dần rồi thành thói quen bị ngược luôn.

Thấy cô không nói gì, Đoạn Mặc Ngôn châm điếu thuốc, nói tiếp, “Bây giờ cái em cần là phải nắm chặt tất cả các cơ hội có thể lợi dụng để đột phá tiến lên, vì lí do cá nhân mà bỏ qua cơ hội, như thế ngốc lắm.”

Tiêu Tiêu nói: “Cảm ơn đã quan tâm, nhưng em vẫn có thể tìm những công ty khác để thực tập.”

“Có công ty nào cho em cơ hội nhiều như anh không?” Đoạn Mặc Ngôn nói, “Em đi những chỗ khác chỉ có thể làm chân sai vặt mà thôi.”

Lòng vốn đã ra quyết định, lại vì thực tế Đoạn Mặc Ngôn vừa chứng minh mà trở nên hơi dao động, Tiêu Tiêu rũ mắt xuống, yên lặng ăn hai miếng đồ ngọt thanh mát.

Dường như cũng phát hiện phần diễn đạt ngôn từ của mình có vấn đề, Đoạn Mặc Ngôn nhú mày nói: “Em không cần nghe lời anh nói, chỉ cần hiểu được ý nghĩa trong lời nói của anh là được.”

Tâm trạng vốn đang phức tạp, vì câu này mà không nhịn được cười. Tiêu Tiêu cắn môi ngăn lại ý cười, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đoạn Mặc Ngôn vừa uống rượu vừa nhìn lại cô.

“Tại sao lại là em?” Tiêu Tiêu hỏi ra vấn đề đã giấu dưới đáy lòng từ lâu.

Nhưng kẻ theo đuổi cũng không hề có ý định thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô, “Sau này tự nhiên em sẽ biết.”

“Em muốn biết bây giờ.”

“Anh không muốn nói.”

“.....Nhưng em không muốn có sau này.” Tiêu Tiêu lắc đầu, nhìn thẳng vào anh nói, “Sự ưu ái của anh khiến em thấy được yêu chiều mà đâm ra lo lắng, anh Đoạn, nhưng em vẫn không thể nhận quà tặng của anh, em hi vọng anh có thể rút lại phần tài trợ cho em du học, với lại cũng không phiền anh giúp em viết thư đề cử với đại học Oxford đâu, tự em có thể lo được chuyện du học, nếu thật sự không nổi thì tốt nghiệp là được rồi.” Cô nói một hơi xong, cảm thấy cả người nhẹ nhõm không ít.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chăm chú rất lâu không nói tiếng nào, anh rít một hơi thuốc thật sâu, sau đó đẩy ghế ra đứng dậy, xoay người đi về phía sảnh phòng khách.

Giận rồi à? Tầm mắt của Tiêu Tiêu không tự giác nhìn theo anh. Tốt nhất là giận luôn đi.

Một lúc sau, Đoạn Mặc Ngôn lại quay trở lại, cầm theo một tờ giấy trắng đưa cho cô.

Tiêu Tiêu ngược đầu lên nhìn anh một cái, ngờ vực mở tờ giấy ra.

Thế mà lại là thư đề cử mà Đoạn Mặc Ngôn đã viết xong.

“Thư đề cử anh đã gửi đi rồi, thành công hay không còn phải xem tư liệu xin nhập học và kết quả phỏng vấn của em nữa, phí tài trợ thì anh đã nói trước công chúng là tài trợ cho ba người bạn em, rút tiền về chỉ làm anh thêm mất mặt, về phần em không dám đến Thái Nhất thực tập, thì ở đây anh có thể nói rõ cho em biết, anh hoàn toàn không có tham gia vào chuyện tuyển sinh viên thực tập, bộ phận mà em làm việc về mặt cơ bản sẽ không thấy được anh. Như vậy được rồi chứ?”

Tiêu Tiêu ngẩn ngơ nhìn lá thư đề cử, hồi lâu sau mới nói ra một câu, “Đừng tốt với em như thế!” Có phải anh đã bắt đúng mạch của cô rồi không!

“Anh đang theo đuổi em, đương nhiên phải tốt với em một chút. Em có thể đánh trận lâu dài với anh, nhưng không cần thiết phải bỏ qua những cơ hội thuộc về mình. Sau này em suy nghĩ chuyện gì phải dùng não nhiều một chút, đừng ngờ nghệch ngốc nghếch mãi thế, máu nóng dồn lên rồi tùy tiện ra quyết định, cứ ngốc như vậy thì anh sẽ làm em khóc đấy.”

Tiêu Tiêu trừng mắt ghen hòng nhìn Đoạn Mặc Ngôn mặt không cảm xúc nói ra đoạn thoại nửa khen nửa chê này. Câu nói khen chê không đồng nhất, cũng không biết nên cảm động hay là nên tức giận nữa.

“Ngày mai gọi điện trả lời xác nhận chuyện thực tập đang hoàng, nếu không anh sẽ đưa một xe đầy hoa đến trường em đó.” Đoạn Mặc Ngôn nheo mắt lại, bỗng khom người nâng cằm của cô lên, “Nghe rõ chưa?”

Tiêu Tiêu vội vàng nghiêng ra sau, “Em không.....”

Bàn tay to vươn lên trước bắt lấy cổ của cô, ngón cái đặt trên cằm, ép cô phải ngửa mặt lên lần nữa. Bóng đen trước mặt phóng lớn lên, một giây sau bờ môi đỏ đã bị chặn lại một cách mãnh liệt.

Trái tim của Tiêu Tiêu chợt siết lại, khi cô còn chưa kịp phản ứng lại, Đoạn Mặc Ngôn đã lui người ra.

“Nghe rõ chưa?”

Tiêu Tiêu che miệng lại, nhìn rõ tình hình địch mạnh ta yếu, vội vàng gật đầu không ngừng, trong lòng thầm nghĩ, trai đơn gái chiếc ở cùng một phòng, đừng nên chọc anh, đừng nên chọc anh.

“Lần này thông minh rồi đấy.” Đoạn Mặc Ngôn hừ lạnh một tiếng, “Đi thôi, đưa em về.”

Tiêu Tiêu lập tức xách ba lô bên cạnh rồi đứng lên. Đoạn Mặc Ngôn muốn nắm tay cô, bị cô trượt ra né đi, hai tay đề lên quai ba lô ở hai bên vai, cúi đầu bước nhanh ra khỏi phòng ăn.

Dọc đường đi Đoạn Mặc Ngôn yên lặng lái xe đưa cô về đến trước cổng trường đại học, Tiêu Tiêu sống chết không để cho anh lái vào, cô nhanh chóng xuống xe, chạy trốn như một chú thỏ con.

Nhìn chằm chằm bóng lưng biến mất cực nhanh của cô, nét âm u trong con ngươi màu đen càng thêm sâu sắc. Đoạn Mặc Ngôn chậm rãi nhấn một dãy số điện thoại, “Còn bao lâu nữa?”

“Sắp rồi, không quá một tháng.” Đối phương trả lời.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn sang ghế phụ bên cạnh, cúp điện thoại.

Tiêu Tiêu bước nhanh trên con đường về phòng kí túc xá, ảo não dùng ngón cái lau lau bờ môi, nhưng dường như vẫn chưa lau đi hết mùi rượu và thuốc lá trên môi. Sao cô lại để cho anh hôn nữa rồi? Cô thật là sơ ý quá mà! Hơn nữa sao lại thấy hôm nay đi qua đó chẳng những không giải quyết được vấn đề gì, ngược lại càng thêm nhiều vấn đề hơn thế này? Có ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc phải làm sao mới có thể làm cho người đàn ông cứng đầu cứng cổ đó ngừng tấn công hay không!

Cô mang theo một bụng tâm sự đi qua khúc cua, không trông thấy người đàn ông ngồi trên chiếc ghế dài.

“Tiểu Tiêu.”

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, Tiêu Tiêu chợt hoàn hồn lại, quay đầu qua, nhìn rõ người đàn ông mặc áo sơ mi sọc trắng xanh đi về phía cô, trái tim không thể khống chế mà đau nhói lên, “Anh Hiếu Nhiên? Sao anh lại ở đây?”

Tổng Hiếu Nhiên nhìn cô, cong môi cười nói: “Anh đến nhà trọ tìm em, nhưng người trong đó nói em đã không còn ở đó nữa rồi, nên anh lại đến khu kí túc xá của bọn em tìm em, nhưng người trong kí túc xá nói em vẫn chưa về.”

“Sao anh không gọi điện cho em?”

“Sau đó để em kiểm soát từ chối nữa à?”

“Em đâu có.....”

Tổng Hiếu Nhiên vốn cực kì để tâm chuyện cô cố tình tránh né, nhưng hôm nay anh ta đã nghe được chuyện muốn nghe, trong lòng cũng có chút hiểu rõ. “Anh nghe nói em với Nhiễm Huy chia tay rồi?”

Tiêu Tiêu nhìn anh một cái, gật đầu.

“Con bé ngốc này, sao không nói với anh? Khoảng thời gian này khó chịu lắm phải không?” Giọng điệu Tổng Hiếu Nhiên mang theo chút thương tiếc nói.

“Không có gì, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.”

“Chuyện nhỏ cũng có thể nói với anh mà, ngày mai rảnh không? Anh khao em ăn lẩu.”

Thời tiết lúc này đã tương đối nóng bức, tuy còn chưa đến giữa hè, trên phố cũng đã có người mặc áo ngắn quần ngắn rồi. Đương nhiên không phải thời tiết thích hợp ăn lẩu, nhưng Tiêu Tiêu từng nói với Tổng Hiếu Nhiên, cô cảm thấy trời mùa hè ăn lẩu càng thú vị hơn.

Tiêu Tiêu cười khẽ một tiếng, “Cám ơn, nhưng hai ngày nay thì không được, em phải thi, nhiều chuyện phải làm lắm.”

“Ồ? Vậy tới nay em đi đâu thế?”

“Em, à, có chút chuyện.” Tiêu Tiêu hơi ấp úng.

Tổng Hiếu Nhiên nhìn cô, cười một cái, không hỏi đến cùng, “Vậy được rồi, đợi em thi xong thì gọi cho anh, chúng ta cùng ăn cơm, tiện thể anh cũng có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì ạ?”

“Đến đó hãy nói, thời gian không còn sớm nữa, em về đi.”

Tiêu Tiêu nói: “Hôm nay anh đến tìm em có việc gì còn chưa nói nữa mà.”

Tổng Hiếu Nhiên nhìn cô chăm chú, “Thì đến để thăm em thôi.”

Nói xong anh ta xoa xoa đầu cô, xoa người đi mất.

Tiêu Tiêu nhìn bóng lưng rời đi của anh ta, ngây ngốc đứng đó một lúc. Nghĩ đến hai người đàn ông mình gặp hôm nay, trong lòng cô bỗng dưng trỗi dậy một chút bất an.

Đây nhất định lại là sự cảm dỗ hư ảo mà thôi.

Hôm sau, Tiêu Tiêu bằng mặt không bằng lòng, không có gọi điện cho Tiểu Chu của khoa học kỹ thuật Thái Nhất, Đoạn Mặc Ngôn cũng không hề có động tĩnh gì, đến tối vẫn cứ thế, cũng chẳng nói thêm một câu nào.

Chỉ là đến giữa trưa ngày thứ ba, Tiêu Tiêu học xong tiết tự học thì bị Lão Đại kéo ra ngoài trường ăn món cơm chiên thịt bò với tiêu rừng cay đến sưng người, vừa đi đến cổng trường, Tiêu Tiêu đang nói cười, lơ đãng liếc thấy một chiếc xe tải dừng trước cổng, tài xế lái xe đường như đang nói chuyện với bảo vệ.

Cô vốn cũng không để tâm, bất chợt suy nghĩ xoay chuyển, bỗng dưng rung mình một cái. Cô bảo Lão Đại chờ một chút, rồi chạy đến trước mặt tài xế, cẩn thận dè dặt hỏi: “Bác tài ơi, xin hỏi trong xe của chú chở cái gì vậy?”

Chú tài xế hơn hở dùng tiếng phổ thông không biết của địa phương nào nói: “Là hoa đó, hoa hồng.”

“Hoa hồng?” Bảo vệ vừa nghe thì sững sốt.

“Phải đó, là của một ông chủ tặng cho một cô sinh viên trong trường của các anh đó. Anh xem thời thế bây giờ ấy, làm chuyện gì cũng có!”

Tiêu Tiêu vừa nghe, chỉ cảm thấy không đủ không khí để thở, sắp muốn xỉu ngay tức khắc.

Anh thế mà thật sự tặng cho cô cả một xe hoa tươi à?

Mẹ nó chứ, mấy kiểu uy hiếp đó mười người nghe thì cả mười đều coi như đó là chuyện cười thôi, cổ tình Đoạn Mặc Ngôn lại là người thứ mười một.

“Trên xe tôi còn có băng rôn nữa đó, ông chủ có dặn chờ chút nữa phải treo nó lên nóc xe.”

Băng..... rôn.....? Trên đầu Tiêu Tiêu xoắn đầy vạch đen, trước mắt thì tối sầm.

Mấy chuyện như vậy, nhà giàu mới nổi cũng không thêm làm đó có được không hả! Hoàn toàn không phù hợp với phong cách cao lớn, mạnh mẽ, đẳng cấp của anh có được không hả! Trả hàng lại dùm đi có được không hả!

Đột nhiên cô sâu sắc nhận ra rằng, Đoạn Mặc Ngôn thật sự là một người vừa kì lạ vừa hung hăng.

35. Chương 35: Chương 33

Tiêu Tiêu xoay người qua gọi điện cho Đoạn Mặc Ngôn, hình như đối phương đang xã giao ở bên ngoài, âm thanh bên đó nghe qua rất ồn ào, “Alo?”

“Hôm nay anh không có tặng hoa cho em phải không?” Tiêu Tiêu tự lừa mình dối người, muốn bắt lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

“Có tặng một ít hoa hồng, sao thế, đến rồi à?” Giọng nói của người đàn ông bình thường đến đáng sợ.

“Một ít..... hoa hồng?”

“Ừ. Có bằng rôn nữa, dễ nhận ra lắm.” Đoạn Mặc Ngôn dường như sợ cô nhầm lẫn với hoa của người khác, ung dung thông thả nói, “Trên đó có viết, ‘Tiêu Tiêu, xin hãy chấp nhận tấm lòng của anh.’”

“.....,” Tiêu Tiêu như bị sét đánh, người ngây như phỗng.

Này này phong cách không đúng rồi! Này này đi nhầm vào chỗ quay phim rồi đó! Này này mùi sến súa nồng nặc quá rồi nha!

Tiêu Tiêu điên cuồng nôn mửa trong lòng, giọng nói lại bị kích thích đến cực kỳ suy yếu, “Xin anh trả hoa về đi mà.....” Nếu như cả một xe tải chở hoa và bằng rôn vào trường, thì ngay lập tức cô lại nằm trên trang đầu của mấy tờ báo mạng cho coi, nói không chừng còn có thể lọt vào cả báo giải trí nữa.

“À.” Đoạn Mặc Ngôn qua loa đáp lại một tiếng. Sau đó thì không nói gì nữa.

Tiêu Tiêu biết anh đang đợi cái gì, chân mày cô xoắn lại như bánh quai chèo, không dễ dàng gì mới mở miệng nói: “Lát nữa em sẽ gọi điện cho Tiểu Chu.” Đánh trận lâu dài thì đánh trận lâu dài, chuyện cấp bách lúc này chính là tuyệt đối không thể trở thành chủ nhân của chiếc xe tải chở hoa hồng và bằng rôn này.

Đoạn Mặc Ngôn vẫn còn hơi do dự, “Em chắc chứ? Anh còn tưởng đâu em muốn một xe đầy hoa nhưng lại ngại mở miệng.”

“Thật lòng em không phải kiểu người uyển chuyển vậy đâu.” Tiêu Tiêu sắp khóc đến nơi rồi.

Đối phương cuối cùng cũng “miễn cưỡng” đồng ý trả chiếc xe tải về nơi vốn có của nó, Tiêu Tiêu rốt cuộc cũng thở phào một hơi, tựa như vừa đánh trận xong, mất hết hơi sức đi về bên cạnh Lão Đại kí túc xá.

“Sao thế? Chiếc xe có vấn đề gì à?” Chị cả ngờ vực hỏi.

“Phải đó, có chút vấn đề nhỏ.....” Tiêu Tiêu thì thào.

“Vấn đề gì?”

Tiêu Tiêu ấp a ắp úng không biết nên trả lời thế nào, xoay người lại nhìn thấy chiếc xe tải đang khó khăn quay đầu xe lại, càng nghĩ càng thấy buồn cười, một lát sau ấy thế mà thật sự ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Cô coi như phục rồi đấy!

Ngày kết thúc thi cử, các sinh viên đều lục tục rời trường. Trong kí túc xá có bốn người đi rồi, chỉ còn lại Liên Hoan Hoan và Tiêu Tiêu. Cô Tiêu biết được cháu gái muốn ở lại thành phố này thực tập, thông cảm cô ở kí túc xá cực khổ, muốn gọi cô về nhà ở cùng với Tiểu Huyền, nhưng Liên Hoan Hoan nói sợ ở kí túc xá một mình, nên cô đã từ chối khéo với cô mình, ở lại làm bạn với cô ấy.

Nghỉ ngơi mấy ngày, sáng sớm thứ hai đầu tuần, Tiêu Tiêu nhấn tắt đồng hồ báo thức, nhanh chóng đập tấm chăn mỏng ra, hai ba bước nhảy xuống giường tầng, cầm quần áo để thay đi vào phòng tắm.

“Nóng..... quá.....” Liên Hoan Hoan cũng đã tỉnh, nửa sống nửa chết nằm trên giường rên rỉ.

Tiêu Tiêu thay một bộ áo sơ mi quần jean đen trông có vẻ thành thực chín chắn bước ra, cắn dây buộc tóc, đứng trước gương chải đầu, giọng nói mơ hồ không rõ: “Đừng có ngồi mãi trong kí túc xá nữa, lát nữa sẽ càng nóng thêm đó!”

“Nghèo quá đi, sao trường của tội mình nghèo quá vậy nè, sao con người lại nghèo thế này chứ.....” Liên Hoan Hoan từ từ bò dậy.

Tiêu Tiêu cột kiểu tóc đuôi ngựa, soi gương một chút, lại lấy ra kem bb, chì kẻ mắt các thứ, rồi trang điểm đơn giản, chọn một màu son nhạt thoa lên môi dưới, mím lại.

“Thế nào, phải đến công ty của tổng giám đốc Đoạn thực tập hả, tâm trạng đang kích động lắm phải không?”

Tiêu Tiêu vừa thu dọn đồ đạc bỏ vào túi xách đeo vai mới mua, vừa nói: “Tâm trạng rối bời thì chắc chắn là có rồi đó, dù sao cũng rất lạ mà.” Cô nhón chân lấy điện thoại nằm trên giường tầng xuống, nhìn thời gian, “Mình phải đi rồi, còn phải đi ăn một bữa sáng xa hoa để đối phó với ngày thực tập đầu tiên đây.”

“Cố lên.”

“Cố lên!”

Tiêu Tiêu làm một động tác cố lên, rồi vẫy tay tạm biệt Liên Hoan Hoan, bước nhanh rời khỏi kí túc xá.

Một tiếng đồng hồ sau, cô xuất hiện dưới tòa nhà của công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật Thái Nhất.

Đây đã không phải là lần đầu cô đến đây, nhưng nhìn thấy tòa nhà năm tầng theo kiểu nghệ thuật trừu tượng này, vẫn có chút rung động. Cô đeo băng tên sinh viên thực tập lên, quẹt thẻ ở chỗ cửa chính, lại để cho bảo vệ kiểm tra túi xách, rồi mới đi vào bên trong tòa nhà.

Cả tòa nhà đều lấy kiểu xoắn ốc rộng ở giữa làm bố cục, chủ yếu dùng trắng xám đen làm màu chủ đạo, nhìn qua có vẻ vô cùng đơn giản tinh tế mà hiện đại. Theo Tiêu Tiêu thấy, nơi này chỗ nào cũng thể hiện phong cách của Đoàn Mặc Ngôn, so với căn hộ của anh, càng thêm đại diện cho con người của anh.

Bước lên thang cuốn, đứng bên trái, đã có hai sinh viên thực tập đến rồi. Tiêu Tiêu đi qua đó chào hỏi với bọn họ. Hai người này cô đều không quen biết, với lại một trong số đó còn khác trường nữa. Bởi vì sau này có rất nhiều sinh viên xin vào đây thực tập, giám đốc phòng quan hệ xã hội đã tiến hành phỏng vấn một lượt với tất cả các sinh viên xin vào thực tập, sàng lọc chọn ra sáu người thuộc chuyên ngành tiếng anh. Cô chính là một trong số đó.

Cô không phải đi cửa sau. Chỉ có đêm kia Đoàn Mặc Ngôn uy hiếp cô một trận, nói nếu như cô không đậu vòng phỏng vấn, thì anh sẽ làm cho cô khóc. Lúc đó cô đã có chút dở khóc dở cười, trong lòng thầm nghĩ nếu anh thật sự muốn cô đậu, cho cô câu hỏi phỏng vấn chẳng phải được rồi sao? Mặc dù cô cũng không cần.

Tóm lại cũng không biết mình đang vui hay đang bức nữa, dù sao bây giờ cũng đã đang đứng trên địa bàn của người nào đó rồi.

Chẳng mấy chốc, ba người khác cũng đã đến, vừa vặn ba nam ba nữ, bên phía nam thì đều thống nhất đeo kính, quần áo cũng chẳng khác nhau là bao, chỉ là chiều cao thì không như nhau thôi. Còn bên nữ thì hình tượng khác xa, hai cô gái kia thì một gợi cảm, một đáng yêu.

Các sinh viên thực tập đã đến đầy đủ, vẫn đứng ở dưới lầu không dám lên trên, vì Tiểu Chu - người dẫn dắt bọn họ vẫn chưa đến.

Một nam sinh lùn nói: “Sao đến giờ này rồi, mà nhân viên còn chưa có mấy ai đi làm nhỉ?”

“Phải đó, đã giờ nào rồi, mấy công ty khác đều đã làm việc một hai tiếng đồng hồ rồi ấy chứ.”

Tiêu Tiêu cảm thấy mình có thể hiểu được, ông tổng mỗi ngày đến chiều mới tới, thì đoán chừng nhân viên cũng không thể sớm đến đâu được.

Lại chờ thêm gần được nửa tiếng đồng hồ nữa, Tiểu Chu mặc bộ váy được cắt may khéo léo và đôi giày cao 12 phân cuối cùng cũng khoan thai đến trễ. Cô ấy thân thiết dắt bọn họ đến một căn phòng làm việc kiểu mở ở tầng hai ngói xuống, nói sơ lược một lần về chế độ quy tắc ở đây, sau đó nói một lần những điều cấm chủ yếu, “Tầng 5 rưỡi là văn phòng của tổng giám đốc Đoàn, tầng 5 là văn phòng của các quản lí cấp cao và phòng hội nghị, nếu như không được sự cho phép thì các em không được lên đó, đã rõ chưa?”

“Rõ rồi ạ.” Mọi người đồng thanh trả lời.

“Công việc chủ yếu của Phòng Phiên Dịch chúng ta là phiên dịch và giao thiệp khi các đối tác kinh doanh nước ngoài đến đây bàn về vấn đề hợp tác, còn có phiên dịch các văn bản cho công ty, đi công tác phiên dịch, và phần khó nhất chính là phiên dịch song song trong hội nghị. Nhưng dịch song song về cơ bản sẽ không đến lượt các em đi đâu, nhân viên phiên dịch thâm niên của công ty mới có thể đảm nhiệm được.”

“Chị Chu, xin hỏi phiên dịch thâm niên ở đây lương được bao nhiêu một tháng ạ?” Chàng trai cao ráo to gan cười hì hì hỏi.

“Cụ thể thì chị cũng không rõ, nhưng chị có thể nói với các em sáu chữ, mỗi ngày lời một đấu vàng.”

Mọi người xôn xao một hồi.

Tiểu Chu giới thiệu xong, lại dẫn bọn họ đi làm quen môi trường xung quanh một chút, nhân viên làm thuê ở đây khá hỗn tạp, các màu da vàng trắng đen đều có hết, có khi ngay cả cãi nhau cũng cần phiên dịch để giải hòa nữa, thật là đa năng mà. Dĩ nhiên trong này ngoài người ra, nhiều nhất chính là mấy không người lái, thành phẩm, bán thành phẩm, mỗi phòng làm việc đều có, nghe nói ở đây chỉ có mấy mẫu, ở ngoại thành còn có một căn cứ thí nghiệm, để tồn kho và thử nghiệm mấy không người lái.

Bước chân và tốc độ nói Tiểu Chu đều rất nhanh, khoảng hơn mười mấy phút đã đi hết một vòng bốn tầng lầu, Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm đôi giày cao gót của cô ấy mà tấm tắc khen hay. Về đến phòng làm việc, đã có hai nhân viên phiên dịch đến làm việc, mọi người làm quen với nhau một chút. Bọn họ là nhóm sinh viên thực tập đầu tiên của công ty, các đàn anh đàn chị phiên dịch đều thấy mới mẻ, cũng khá là nhiệt tình. Tiểu Chu giao cho các sinh viên thực tập một số công việc kiểm tra đối chiếu đơn giản, còn mình thì đi bận việc riêng của bản thân.

Bình yên vô sự đến trưa, Tiểu Chu trở lại đem theo mấy tấm thẻ cơm cho bọn họ, dẫn bọn họ đến nhà hàng chiếm cả một tòa nhà riêng biệt ở phía sau để ăn cơm, bữa cơm công tác ở đây ném bay bữa cơm căn tin trường cách xa cả tám con phố, các sinh viên thực tập bị các món bánh trung thu xào ớt sừng trâu, dưa hấu xào táo làm cho hạnh phúc đến mức ăn từng miếng từng miếng lớn, cái dạ dày độc hại cuối cùng cũng được bồi bổ lại rồi.

“Nào nào nào, mua nhanh rồi bỏ tay ra nha!” Một người đẹp tri thức mặc bộ đồ công sở của một bộ phận khác đặt khay cơm xuống, quát lớn như một người đàn ông vậy, “Chiều nay Phòng Thiết Kế phải nộp bản vẽ, sếp Trương, sếp Tiền, Wolf, Jurgen, xem thử trong bốn người này ai sẽ bị chém thê thảm nhất nào!”

Rất nhiều nhân viên vừa nghe, lập tức lui lên phía trước vây thành một vòng tròn, móc tiền ra đặt cược.

Cô gái gợi cảm cắn dũa hỏi: “Chị Chu, bọn họ đang làm gì thế?”

“À.” Tiểu Chu chẳng lấy làm lạ, “Chiều hôm nay có buổi họp, Phòng Thiết Kế phải nộp bản vẽ lên cho cấp trên xem qua. Lúc ra thể nào cũng có một người muốn nhảy lầu.”

“Hả?” Mọi người kinh hãi nhìn về mặt thản nhiên của cô ấy, “Không thể nào?”

“Sao mà không thể? Đã từng có một nhà thiết kế trở về thật sự uống thuốc ngủ tự sát đó, may mà được vợ anh ta phát hiện.”

Mọi người ưu tư, “Áp lực cạnh tranh thật sự lớn đến vậy sao?”

“Cái đó là thứ yếu thôi.” Tiểu Chu mỉm cười nói, “Chủ yếu là yêu cầu của tổng giám đốc chúng ta rất nghiêm khắc.”

Trong này chỉ có Tiêu Tiêu nghe ra hàm ý trong đó. Ông trời ơi, miệng lưỡi của anh độc địa đến mức khiến người ta đi tự sát cơ đấy.

Phiên dịch thâm niên – Ung Hoa Đình cũng ngồi kể bọn họ, sờ mũi nói: “Hôm nay nói không chừng là tôi sẽ đi nhảy lầu đó.”

Tiểu Chu kinh ngạc nói: “Thầy Ung, ý thầy là sao ạ?”

“Tôi thấy tổng giám đốc Đoạn có vẻ như rất không hài lòng với lần phiên dịch trước đó của tôi, đoán chừng hôm nay có sai sót gì nữa, thì sẽ bị..... treo luôn ấy.” Hơi thở Ung Hoa Đình có chút suy yếu.

“Vậy thầy thật sự phải chú ý một chút rồi đó.”

Chàng trai cao ráo phát biểu ý kiến nói: “Ai cũng sẽ mắc sai lầm, là ông chủ thì phải nên bao dung lỗi lầm của cấp dưới, mới có thể thu phục lòng người chứ.”

Tiểu Chu quái lạ nhìn cậu ta một cái, mỉm cười gật đầu: “Cậu nói có đạo lý, nhưng người cậu nói không phải ông chủ của chúng ta.”

Chị Chu nhất định là bị ngược, quen, rồi!

“Vậy tổng giám đốc Đoàn rốt cuộc là người thế nào ạ? Em nghe nói anh ấy rất trẻ tuổi.” Cô gái gợi cảm tò mò hỏi.

Tiểu Chu và Ung Hoa Đình nhìn nhau một cái, Ung Hoa Đình đặt đĩa xuống hộp một ngụm trà, “Cậu ta à.....”

Mọi người đều tò mò nghiêng tai lắng nghe, Tiêu Tiêu cũng dựng lỗ tai lên.

Ung Hoa Đình thất gút xong, mới chậm rãi nói: “Bạo quân.” Anh ta dừng một chút, “Một tên bạo quân trẻ tuổi.”

Đúng hai giờ chiều, Tiêu Tiêu cùng với các sinh viên thực tập khác đã nhìn thấy Đoàn Mặc Ngôn trong trạng thái làm việc. Anh mặc một bộ âu phục màu đen kiểu hai áo, mặt không cảm xúc, được Viên Kha và bảy tám quản lý cấp cao hộ tống như chúng sao vây quanh trăng mà đi vào tòa cao ốc, nhanh chóng lưu loát đi về phía lầu trên, mấy quản lý cấp cao ở phía sau phải chạy bước nhỏ mới có thể đuổi kịp.

“Woa, đẹp trai quá.” Cô gái đáng yêu mắt nổi đầy hình trái tim.

“*.” Chàng trai cao ráo chửi tục một câu.

Tiêu Tiêu đứng trước lan can, tầm mắt dời theo bóng dáng của anh, bất chợt thấy anh dừng lại, cả một đoàn người cũng dừng theo.

Đoàn Mặc Ngôn dường như nhớ ra chuyện gì đó, hơi sững lại, đi đến hành lang bên ngoài, bước nhanh theo lối đi xuống lầu dưới. Viên Kha đi theo phía sau, nhân viên trên đường đi đều tránh sang hai bên nhường đường.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều chuyển động theo hướng đi của Đoàn Mặc Ngôn, Tiểu Chu tay chân luống cuống, kêu các sinh viên thực tập vào phòng làm việc. “Tổng giám đốc đến rồi, mau làm việc, mau làm việc.”

Mọi người vội vàng ngồi vào chỗ, còn chưa ngồi vững, ông tổng trẻ tuổi của khoa học kỹ thuật Thái Nhất đã ngừng lại trước cửa .

Hai tay anh chấp sau lưng đứng thẳng ngoài cửa, thân hình thon cao để lộ cảm giác áp bức vô cùng, con người đen thẫm quét quanh một vòng, Tiêu Tiêu thoáng cúi đầu thấp xuống.

“Tổng giám đốc, đây là những sinh viên thực tập hôm nay đến đây.” Tiểu Chu cung kính đi đến bên cạnh Đoàn Mặc Ngôn, giọng nói có vài phần nịnh nọt.

Đoàn Mặc Ngôn không gật đầu cũng không trả lời, mấy giây sau, anh không nói tiếng nào đã quay người đi khỏi.

Các sinh viên thực tập không khỏi nhẹ nhõm cả người, nhưng trong lòng cũng không khỏi tự hỏi, tổng giám đốc đột nhiên đến đây làm gì?

Nửa tiếng sau, Tiêu Tiêu nghe bọn họ vẫn đang kích động bàn tán về Đoàn Mặc Ngôn, thì yên lặng giả ngủ không tham gia vào. Ung Hoa Đình từ phòng làm việc ở bên cạnh lướt vào, hỏi nhóm sinh viên thực tập: “Trong các em, ai là Tiêu Tiêu?”

Cả đám vừa nghe, tất cả đều ngừng lại.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, có chút khó hiểu nhìn về phía anh ta rồi đứng lên, “Là em ạ.”

Ung Hoa Đình tinh tế nhìn cô, “Vậy em chuẩn bị một chút đi, thư ký Viên bảo em cùng vào phòng họp với chúng tôi.”

36. Chương 36: Chương 34

Tiêu Tiêu sững sốt, “Chỉ một mình em à?”

“Phải, nhanh lên, sắp trễ rồi.”

“Ồ, dạ.”

Tiêu Tiêu vội vàng cầm lấy cuốn sổ nhỏ và cây bút của mình, bỏ di động vào trong túi quần rồi cứ thế lên phía trước đi cùng Ung Hoa Đình.

Năm sinh viên thực tập khác bị bỏ lại đều có chút ngạc nhiên, cô gái đáng yêu hỏi: “Tại sao chỉ có mỗi mình bạn ấy thế?”

Nam sinh lùn là sinh viên cùng trường với Tiêu Tiêu, có nghe qua tin đồn của cô, còn chính mắt nhìn thấy cô và Đoạn Mặc Ngôn ngồi trong thư viện, cậu ta đẩy mắt kính lên, cười lạnh một tiếng, “Tổng giám đốc Đoạn chính là ông chú chân dài của cô ta đấy.”

Tiêu Tiêu đi theo Ung Hoa Đình và một người phiên dịch khác bước nhanh về phía thang máy, trong lúc chờ đợi, Ung Hoa Đình dường như có chuyện muốn hỏi cô, nhưng mở miệng vài lần cũng không hỏi ra miệng được.

Ba người cùng bước nhanh vào phòng họp ở tầng năm, lúc này người đã đến được một nửa, chỗ ngồi cho phiên dịch nằm ở cuối mỗi dãy của chiếc bàn dài, một người phụ trách dịch từ trung sang anh, một người phụ trách dịch từ anh sang trung. Tiêu Tiêu đi theo Ung Hoa Đình ngồi cùng một bên. Nhân viên Phòng Thiết Kế phần lớn đều có vẻ trẻ trung, ăn vận có phần tùy hứng, cô ngồi trong này cũng không thấy quá đường đột.

Tức thì phòng họp đã ngồi đầy người, mỗi một người đều như đang đón dịch đến vậy, không rảnh chú ý đến kẻ mới đến là cô đây.

Đoạn Mặc Ngôn đi vào từ cửa phía sau, tùy ý lướt mắt nhìn qua một cái, rồi vừa đi phía trước vừa nói: “Tiểu Tiểu, đến bên cạnh anh.”

Tiêu Tiêu sững sốt, thoáng chốc da đầu tê dại. Trong lúc mọi người nhìn trái nhìn phải, cô đứng lên, mặt mày nghiêm túc đi theo sau anh. Vì cô không thể đợi đến khi anh “mời” cô lần thứ hai, lúc đó sẽ càng thu hút thêm sự chú ý của mọi người.

Chỗ ngồi của Đoạn Mặc Ngôn là ở giữa chiếc bàn dài, vị trí hai bên chỗ ngồi của anh xưa nay không ai ngồi, lúc này anh kéo ra một trong hai chiếc ghế đó ra, nhìn Tiêu Tiêu chỉ vào, “Ngồi.”

Ánh mắt quái lạ của mọi người soạt soạt bắn về phía cô gái trẻ trung xinh đẹp này.

Da mặt của Tiêu Tiêu được Đoạn Mặc Ngôn “cố ý bồi dưỡng” đã dần dần dày lên, gần như đã đạt đến trình độ đao thương chọc không thủng. Cô vờ như cực kỳ bình tĩnh nói tiếng cảm ơn, rồi ngồi xuống.

Phòng họp vốn đã yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn, tất cả mọi người đều đang chờ Đoạn Mặc Ngôn giới thiệu thân phận, nhưng anh chỉ ngồi xuống, vứt áo khoác ngoài sang chiếc ghế trống bên cạnh, hời hợt nói: “Bắt đầu đi.”

Tầm mắt của mọi người đều quanh quẩn giữa vị trí hai người đang yên tĩnh hài hòa ngồi cùng một chỗ, nhưng cả phòng họp không ai dám phản bác lời của Đoạn Mặc Ngôn, thư ký ngồi dưới màn hình lớn vội vàng kết nối video từ nước ngoài.

Thì ra Đoạn Mặc Ngôn còn có một công ty chế tạo khoa học kỹ thuật ở nước ngoài, cách mỗi tháng, đều có hội nghị họp thiết kế một lần, anh không hề yêu cầu trong vòng một tháng phải có mô hình thiết kế mới, nhưng nhất định phải có ý tưởng mới, không được nữa thì cũng phải có sáng tạo đổi mới. Ngày này mỗi tháng tuyệt đối là ngày gian nan nhất của các nhà thiết kế.

Đối với mấy không người lái, Tiêu Tiêu dốt đặc cán mai, tuy trước đó đã bổ sung khá nhiều từ mới, nhưng đối mặt với cuộc họp này lại không dùng được. Hội nghị mới bắt đầu còn khá nhẹ nhàng, đến đoạn giữa, mọi người đều kích động lên, ai nấy đều vì ý kiến của mình mà tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng, nước miếng

văng tung tóe, các thuật ngữ mang tính chuyên nghiệp cực mạnh không ngừng nhảy ra, hơn nữa cho dù không có những thuật ngữ đó, thì phần đối thoại Trung-Anh hỗn tạp quả thật y như bản thân đang đứng trước cái chợ vậy, dưới tình huống thế này còn phải phân biệt rõ ràng đối tượng và nội dung phiên dịch, thật sự là còn khó hơn lên trời. Các nhà thiết kế kích động thì nhanh mồm nhanh miệng, cô nghe cũng nghe không rõ nữa, chứ đừng nói đến phiên dịch. Trong tình trạng văng đầu nhức não, cô dâng lên vô vàn sự tôn kính đối với hai tiền bối trong lúc hỗn loạn vẫn có thể phiên dịch song song đầu ra đầu vào.

Trong phòng, hai người duy nhất không phát biểu bất cứ câu nào chính là sinh viên thực tập cô đây và ông chủ Đoạn Mặc Ngôn đang ngồi bên cạnh. Tiêu Tiêu chỉ thấy anh thỉnh thoảng rũ mắt xuống viết vài chữ ngắn ngủn trên tờ giấy trắng, phảng phất như không để tâm đến bầu không khí ồn ào chung quanh.

Không dễ gì mới chờ đến lúc bọn họ tranh luận xong, ai nấy tự tức tối ngồi về chỗ, cả người trong và ngoài màn hình đều nhất trí nhìn về phía ông tổng.

Đột nhiên một tiếng chuông vui vẻ chợt vang lên không đúng lúc trong bầu không khí yên tĩnh thế này. Về mặt của mọi người giống như gặp phải ma vậy, kẻ đầu sỏ - Tiêu Tiêu vội vàng cúi đầu, nhìn cũng không nhìn đã nhấn nút từ chối cuộc gọi.

“Thật xin lỗi.” Cô nhấn tắt cả máy, đồng thời xin lỗi.

Nếu như xin lỗi có tác dụng, thì Đoạn Mặc Ngôn đã khỏi phải gánh cái danh hiệu Bạo Quân rồi. Trước đó quả thật có một quản lý cấp cao quên tắt máy khi vào họp, cắt đứt câu nói của ông chủ, kết quả chính là ông ta bị sa thải trước mặt mọi người.

Mọi người đều đang chờ chú cừu non có tội đầu tiên trong ngày hôm nay bị ăn tươi nuốt sống. Có chút bị ngược đãi đến biến chất khi vẫn còn thấy may mắn vì người đầu tiên không phải mình,

Tiêu Tiêu bị đủ loại ánh mắt quái lạ nhìn chằm chằm, thoáng chốc như ngồi trên bàn đĩnh.

Ai ngờ ông chủ đức cao vọng trọng lại như chưa từng nghe thấy gì vậy, đặt cây bút kí tên trong tay xuống hỏi: “Có ai còn muốn nói gì nữa không?”

Tiêu Tiêu thở phào một hơi.

Có người để chuông di động vang lên kia! Tai của ông bị điếc hả ông chủ! Mau phán tội đi ông chủ! Trong lòng của một trong số những kẻ biến chất đang gào thét.

Kẻ biến chất thứ hai định giơ tay lên, “Boss.....” Vừa mở miệng thì hần phát hiện mình bị thần kinh rồi, hần muốn viết báo cáo hay sao chứ?

“Chuyện gì?” Đoạn Mặc Ngôn nhướn mắt nhìn sang cậu mập đang giơ tay.

Cậu mập chợt tỉnh táo lại, dùng sức lắc đầu, “Không, không có gì.”

“Không có gì thì cậu giơ tay làm gì, muốn tôi gọi người thay tã giúp cậu à?”

Những người ngồi đó cười trộm, mặt của cậu mập đỏ ửng cả lên.

Ngay cả cấp dưới của mình anh ấy cũng không nể tình như vậy à? Tại sao vẫn còn nhiều người dốc sức vì anh như thế? Tiêu Tiêu khó hiểu.

Nhưng ngay lập tức cô cũng phát hiện ra nguyên nhân.

Đoạn Mặc Ngôn phát ngôn tổng kết lại, ánh mắt cũng không hề liếc xuống những điểm chính mà mình đã ghi lại, cứ thế mà đi theo thứ tự chậm rãi phê bình từng cái idea vừa nảy đến thương tích đầy mình, vì thế mà trên mặt những người bị phê bình tuy có vẻ thẹn, nhưng không hề có căm tức. Càng khoa trương hơn là trong mắt của một người đàn ông cao to khi nhận được sự tán thành, dường như còn lấp lánh nước mắt, lấp lánh nước mắt.....

Thật sự là trâu bò đến không thể tưởng tượng được.

Tan họp, mọi người như những vị tướng vừa đánh xong một trận lớn, người thắng kẻ thua, Tiêu Tiêu muốn cùng đi ra ngoài với bọn họ, nhưng bị Đoạn Mặc Ngôn gọi lại.

May mà tình lực của mọi người đều vì cuộc họp này mà tan thành mây khói, chỉ muốn trở về ổ của mình mà khóc thét hoặc cười điên cuồng, không còn tâm tư nào mà chú ý đến mấy chuyện tám nhảm nữa.

Trên thực tế cũng chẳng có cảnh tượng gì hay ho, Đoạn Mặc Ngôn chỉ cầm lấy tờ giấy nháp trên bàn đưa cho cô.

Tiêu Tiêu khó hiểu nhận lấy, định thần nhìn vào, những chữ viết rồng bay phượng múa trên đó thế mà tất cả đều là những từ đơn tiếng anh phức tạp và giải nghĩa. Vừa rồi anh..... không phải đang ghi chép lại, mà là đang viết từ vựng? Như vậy sao anh lại nhớ được nhiều nội dung như thế chứ? Cô không thể tin nổi nhìn anh.

“Mấy cái này là thuật ngữ, đại khái em cũng chưa từng nghe qua đâu, trở về ghi nhớ cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh đi.” Đoạn Mặc Ngôn giống như giảng viên đại học giao bài tập sau giờ học, nói xong thì liền bước nhanh rời khỏi.

Tiêu Tiêu cầm tờ giấy, tâm trạng phức tạp đi về phòng làm việc ở lầu hai, năm sinh viên thực tập còn lại vẫn đang đối chiếu văn bản, thấy cô về thì ánh mắt đều có chút quái lạ.

“Tiêu Tiêu, em về rồi hả, vất vả quá, sao rồi, ở trong phòng họp có thu hoạch được gì không?” Tiểu Chu cười tủm tỉm đi vào, hòa ái thân thiết hỏi.

“Không vất vả cả ạ, em chỉ ngồi bên cạnh nghe thôi, nhưng thu hoạch rất lớn.”

“Vậy thì tốt, em nghỉ ngơi một chút trước đi, có chuyện gì thì qua hỏi chị nhé.”

“Được ạ, cảm ơn chị Chu.”

Trong phòng làm việc chỉ còn lại các sinh viên thực tập, mọi người đều nhìn cô không nói gì, trong mắt cô nữ sinh đáng yêu còn có ý khinh miệt. Tiêu Tiêu biết bọn họ có mối nghi ngờ với cô, nhưng cô cũng không định kể những chuyện rắc rối bên trong cho những người bạn vừa quen biết không lâu, cô chỉ nói: “Tổng giám đốc Đoạn tài trợ cho tôi du học, có thể là coi trọng tôi hơn một chút. Những thứ khác tôi thấy cũng không có gì đáng nói.” Cô phát phát tờ giấy A4, “Trên đây là những thuật ngữ chuyên nghiệp, các cậu có cần không?”

Năm người nhìn nhau một cái, không hện mà cùng đứng lên đi qua đó.

Lúc xế chiều, Thái Nhất có một vị khách nước ngoài đến, còn có vài người thân nữ đi theo đến Trung Quốc du lịch, Phòng Phiên Dịch được phải đi hơn phân nửa, các sinh viên thực tập cũng đi luôn, ngược lại Tiểu Chu lại bảo Tiêu Tiêu ở lại chỉnh sửa tài liệu.

Tiêu Tiêu mở lại di động, xem cuộc gọi nhớ mới biết trước đó là Tổng Hiếu Nhiên gọi đến, cô vừa đối chiếu tài liệu, vừa gọi điện.

Vang lên năm, sáu tiếng, giọng nói của Tổng Hiếu Nhiên ở đầu bên kia mới truyền tới, “Tiểu Tiêu. sao lúc này không bắt máy?”

“Anh Hiếu Nhiên, lúc đó em đang họp, không thể nhận điện thoại, xin lỗi.”

“Thì ra là vậy, không sao, em ở đơn vị thực tập thế nào rồi, vẫn ổn chứ? Có thích ứng được chưa?”

“Ổn, anh về rồi à?” Ngày kết thúc kì thi anh gọi điện cho cô, nói là phải ra nước ngoài công tác mấy ngày, đại khái khoảng hai ngày nay sẽ về.

“Chưa nữa, gọi điện chỉ là muốn nói với em chuyện này, phải chừng hai ngày nữa anh mới về được, xin lỗi nhé, lại dời hẹn ăn lẩu với em nữa rồi.”

Tiêu Tiêu cười khê, “Không sao mà, anh chuyên tâm làm việc đi, em không vội.”

“Muốn anh mang quà gì về?”

“Không cần đâu, anh về là được rồi.”

“Vậy anh tự liệu mà làm đó nha.” Tổng Hiếu Nhiên không hề bất ngờ, cười cười, “Được rồi, không quấy rầy em thực tập nữa, hai ngày nữa gặp.”

“Được, ở nước ngoài tất cả đều phải cẩn thận nhé anh.”

6 giờ chiều công ty quyết thể tan ca, sợ bị Đoạn Mặc Ngôn bắt lại, Tiêu Tiêu vội vã đi xuống lầu theo lối cầu thang thoát hiểm, lúc đi ra cánh cửa xoay tròn không cẩn thận cùng va vào một cánh cửa kính với một cô gái mặc đồng phục.

“Xin lỗi.”

“Xin lỗi.”

Hai người cùng lúc nói tiếng xin lỗi, sau đó nhìn nhau, cười lịch sự.

“Bạn là sinh viên thực tập hả?” Cô gái có một gương mặt búp bê nhưng lại trang điểm rất đậm, tò mò hỏi.

“Phải, bạn là.....”

“Mình làm ở quầy tiếp tân, tên là Lôi Tiểu Trúc, chào bạn.”

“Mình tên Tiêu Tiêu, chào bạn.”

Hai người đi ra cửa lớn, Lôi Tiểu Trúc ngẫu nhiên gặp được này vô cùng nhiệt tình, tất cả những tuyến xe buýt và tàu điện ngầm đi đến đây đều kể ra một lượt, còn hỏi cô muốn đi đâu. Tiêu Tiêu nói tuyến đường với cô ấy, Lôi Tiểu Trúc vui vẻ vỗ tay, nói bọn họ cùng một hướng đi, có thể có bạn cùng về nhà rồi.

Thế là hai người kết bạn cùng đi, trên đường tán gẫu về những chủ đề của con gái, cũng trò chuyện với nhau thật vui. Lôi Tiểu Trúc nói cô rất thú vị, nhiệt tình trao đổi cách thức liên lạc với cô. Tiêu Tiêu thích quen bạn mới, dĩ nhiên không từ chối.

Hai người đi vào tàu điện ngầm, đề tài còn chưa nói xong, chỉ là Tiêu Tiêu nhìn thấy biển tên trạm thì nói với cô ấy: “Mình phải xuống trạm sau rồi.”

“Nhanh vậy?” Lôi Tiểu Trúc ngạc nhiên, “Chẳng phải cậu phải về trường sao?”

“Mình ở chỗ này có chút chuyện.”

Đến trạm, Tiêu Tiêu cười rạng rỡ với Lôi Tiểu Trúc một cái, “Rất vui khi quen biết cậu, Tiểu Trúc, ngày mai gặp!”

“Ngày mai gặp.” Lôi Tiểu Trúc cũng cười tươi vẫy tay với cô.

Tiêu Tiêu tạm biệt cô bạn mới, đi theo dòng người chậm rãi đi vào khu phố sầm uất ở phía đông, cô tìm một quán mì đông người gần đó gọi một phần mì xào, ngồi ghép với người khác cùng một chiếc bàn nhỏ, trong lúc chờ đợi cô không chơi di động cũng không làm gì cả, chỉ là để ý nghe người xung quanh đối thoại, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm, chính là đang luyện tập phiên dịch.

Bất chợt di động vang lên, Tiêu Tiêu nhìn màn hình, là Đoạn Mặc Ngôn, mí mắt, nhấn xuống nút bắt máy.

“Đang ở đâu?”

“Em về trường rồi.”

“Về đây dắt em đi ăn cơm.”

“Không cần đâu. Cảm ơn.” Tuy tình huống này thật sự khiến cô rất khó xử, nhưng cô làm mọi chuyện công tư rõ ràng thì sẽ không sao đâu.

“Tối có đi tự học không?”

“Không đi, em mệt rồi.”

“À.....” Đoạn Mặc Ngôn dừng một lúc, “Ngày mai tặng hoa cho em nhé?”

“Tặng thì tặng đi, dù sao kí túc xá cũng chẳng có mấy người nữa.” Tiêu Tiêu dừng một chút, “Dì trực ban nói đã lâu không nhận được hoa của anh rồi đó, dì ấy nhớ lắm.”

Đối phương trầm mặc trong chốc lát, tức tối hừ một tiếng, đột nhiên ngắt điện thoại.

Tiêu Tiêu rất cuộc cũng thắng được một lần, khẽ làm một động tác yes, sau đó loại bỏ tập niệm, tiếp tục luyện tập ngoài quy định.

Bữa cơm này cô ăn hết một tiếng rưỡi, xong rồi mới xách túi lên ngồi tàu điện ngầm về trường.

Cô mở cửa đi vào phòng kí túc, Liên Hoan Hoan đã về rồi, lúc này đã nằm trên giường ngủ mất rồi.

“Hoan Hoan.” Tiêu Tiêu lấy làm lạ, con mèo đêm này hôm nay sao lại ngủ sớm thế này, “Cậu ăn cơm chưa?”

“Ừm.” Liên Hoan Hoan nằm trên giường hơi động đậy thân thể.

Giọng của đối phương hình như rất buồn ngủ, Tiêu Tiêu cũng không quấy rầy nữa, tắt đèn lớn đi, đổi lại mở ngọn đèn nhỏ, rón rén đi tắm rửa xong, ngồi xuống bàn học mở máy tính ra.

Chiều hôm sau, Tiêu Tiêu lại bị gọi lên phòng họp, chỉ là lần này không phải ngồi bên cạnh nghe, Đoạn Mặc Ngôn thế mà lại trực tiếp bảo cô dịch song song từ anh sang trung.

Mọi người đều kinh hãi, ngay cả bản thân Tiêu Tiêu cũng hoảng loạn, cô rất rõ năng lực hiện tại của mình vẫn chưa đủ để ứng phó với trường hợp này.

Nhưng ông chủ đã ra lệnh rồi, sinh viên thực tập không làm cũng phải làm. Tiêu Tiêu bất đắc dĩ bật micro trước mặt mình lên.

Cuộc họp lần này là hội nghị quản lý thương mại của quản lý cấp cao, những thuật ngữ tài chính phức tạp làm Tiêu Tiêu liên tục bị mắc kẹt, Đoạn Mặc Ngôn khẽ nhíu mày, cắt đứt phần phiên dịch của cô, “Đơn giản như vậy cũng dịch không xong? Rồi cuộc em ở trường học mấy thứ gì vậy?”

Giọng điệu của anh mang theo sự khinh bỉ kiểu như không thể tin nổi, tầm mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên người cô. Tiêu Tiêu xấu hổ, soạt một cái mặt đỏ cả lên.

“Em thế này còn kém xa lắm, học hành phải dùng não nhiều một chút.” Đoạn Mặc Ngôn thản nhiên nói xong, kêu người đi gọi Ung Hoa Đình lên.

Trong phòng họp thoáng chốc yên tĩnh. Mặt Tiêu Tiêu nóng ran, hơi nóng không chịu khống chế mà nổi lên trong hốc mắt.

“Tắt máy đi động chưa?” Đoạn Mặc Ngôn quay đầu qua, thấy hốc mắt cô ửng đỏ, nhíu mày, “Khóc cái gì, anh cũng đâu có mắng em.”

Tiêu Tiêu vốn đã có thể nhịn được, nghe câu này của anh thì không nhịn nổi nữa, hai giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, cô nhếch nhác đứng lên rời khỏi chỗ ngồi.

Một cô gái tốt da mặt mỏng cũng bị chà đạp. Bị chà đạp rồi, những người ngồi đó không ai không thương tiếc.

Chân mày của Đoạn Mặc Ngôn càng nhíu chặt lại, anh đứng dậy đuổi theo ra ngoài.

Bước đuổi theo này khiến cả phòng họp như bùng nổ. Ông tổng thế mà chạy đi an ủi người bị hại? Cô gái này rồi cuộc có lai lịch gì đây!

Tiêu Tiêu bị Đoạn Mặc Ngôn bắt lại trước cửa phòng họp nhỏ, anh vậy mà còn hỏi một câu, “Em khóc cái gì?”

Tiêu Tiêu khóc càng dữ dội hơn, nhưng cô vẫn bướng bỉnh nói: “Em không khóc.”

Đoạn Mặc Ngôn bắt lấy tay của cô đi vào phòng họp nhỏ, nhìn chằm chằm vào gương mặt đong đầy nước mắt của cô, tay dùng thêm một phần sức, sắc mặt của Tiêu Tiêu trắng bệch, kèm theo tiếng khóc là tiếng kêu đau.

Dáng vẻ trông như Tây Thi ôm ngực làm cho con người màu đen càng thêm âm u, người đàn ông nọ khom người nghiêng đầu, mạnh mẽ chặn lại bờ môi của cô.

37. Chương 37: Chương 35

Tiêu Tiêu giận muốn chết đi được, cô đang buồn bực khó chịu, anh còn bắt nạt cô nữa? Cô dùng hết sức bình sinh đẩy ra, nhưng đối phương chẳng hề nhúc nhích tí nào. Cô nghiêng đầu ra, bờ môi lạnh lạnh lại ngang ngược đi theo như hình với bóng. Hơi thở nóng bỏng của đàn ông xộc vào mũi. Người đàn ông mút vào lần sau lại càng bá đạo hơn lần trước, khiến cô không thể nào không ngửa đầu lên nghênh đón.

Cô rất sợ nụ hôn của anh. Kỹ thuật hôn cao siêu của anh giống như dòng dung nham vậy, cả suy nghĩ lẫn thân thể cô đều như bị tan chảy ra.

Miệng của cô bị dùng sức cạy ra, lưỡi to trượt vào càn rỡ đảo quanh, quần lấy chiếc lưỡi nhỏ của cô. Âm thanh mờ ám làm cho cô xấu hổ, rối loạn, nước mắt trên mặt và lông mi đều bị đầu lưỡi cuốn đi hết, cô nhẹ giọng ngắt quãng kêu anh tránh ra.

Nhưng anh lại đẩy cô đến cửa sau, tiếp tục cúi đầu chặn cái miệng nhỏ mềm mại của cô lại, đầu lưỡi tham lam không biết chán lại chen vào lần nữa. Dưới tình thế cấp bách, rốt cuộc cô cũng hạ quyết tâm độc ác, cắn anh một cái, nhưng theo bản năng sợ cắn người ta bị thương dữ quá, nên sức cắn cuối cùng cũng nhẹ bớt đi, kiểu từ chối này lại biến thành lời mời gọi, người đàn ông nọ cắn lại môi dưới của cô một cái, ngược lại thành cô bị đau.

Cô nức nở kêu đau, người đàn ông nọ không chỉ không thương tiếc, ngược lại còn đè cô xuống, kéo khuy quần của cô lên.

Cô kinh hãi đẩy mạnh một cái, lần này anh không hề đề phòng, bị cô đẩy ra.

Đoạn Mặc Ngôn dường như đã tỉnh táo lại, chậm rãi nhìn xung quanh một chút, hơi thở có chút nặng nề dần dần bình lặng xuống, chỉ là ánh mắt nhìn cô chăm chú vẫn như thú hoang rình mồi vậy.

“Anh quá đáng quá rồi đó!” Tiêu Tiêu dựa vào cánh cửa, vừa then vừa cúi thấp giọng quát.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chằm chằm, giơ tay muốn sờ mặt cô, bị cô né đi. Tay bị đánh văng ra vang lên tiếng động giòn tan, anh không hề để tâm, dùng giọng nói như chocolate đậm đặc vừa được hòa tan, nói một câu hết sức khó hiểu, “Tiểu Tiểu..... Em ngon quá.”

Tiêu Tiêu trừng anh, không thể nào hiểu được lối suy nghĩ trong đầu của anh, “Anh còn như thế nữa, tôi sẽ kiện anh quấy rối tình dục đó!”

Nói xong, cũng không chờ anh trả lời, tức giận xoay người chạy ra ngoài.

Tiêu Tiêu trốn trong nhà vệ sinh rửa đi vết nước mắt trên mặt, ngẩng đầu lên nhìn đôi môi xinh đẹp sưng tấy trong gương, nét ửng đỏ trên gò má chưa tan đi.

Cô rốt cuộc làm sao thế này! Rõ ràng về mặt lý trí biết cô với Đoạn Mặc Ngôn tuyệt đối không có khả năng ở bên nhau, về mặt tình cảm cũng cảm thấy anh bá đạo đáng ghét, nhưng tại sao, cô cứ thế mà thích nụ hôn của anh! Thậm chí cô còn bị anh khơi lên ngọn sóng tình dục nữa!

Cô muốn chết quá đi.....

Tiêu Tiêu lấy nước hắt lên mặt lần nữa, chỉ mong nhanh chóng dội đi hết nỗi hổ thẹn không thể cho người khác biết được này.

Đợi cho đến khi tâm trạng khôi phục trở lại, cô mới vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì mà đi về phòng làm việc, những người khác đều đang bận, cô ngồi về chỗ xoa xoa mặt, mở máy tính ra tìm tự vựng tiếng anh về thương mại. Tư thế đó chính xác là đang không muốn nghĩ đến những chuyện phiền não tạm thời không có cách giải quyết, chính là dùng những chuyện khác thay thế vào, chiếm hết toàn bộ suy nghĩ. Phương pháp này cô đã vô cùng thành thạo, hơn nữa nỗi nhục nhã trước chốn đông người ban nãy vẫn còn chưa xua đi hết, cô cũng không muốn cứ thế mà bị coi thường.

Sức tập trung của Tiêu Tiêu vô cùng kinh người, trong tình huống không ai quấy rầy, cô có thể ngồi trước bàn làm việc mà không hề nhúc nhích.

Không biết đã qua bao lâu, phòng làm việc vốn ồn ào bỗng dưng yên tĩnh hẳn, sau đó tiếng gọi “tổng giám đốc Đoạn” “tổng giám đốc Đoạn” vang lên liên tục, Tiêu Tiêu chậm chạp ngẩng đầu lên, thì Đoạn Mặc Ngôn đã đến trước mặt cô rồi.

Trái tim của cô đột nhiên đập mạnh một cái.

Anh đến đây làm gì thế? Tiêu Tiêu đang nghĩ thầm trong lòng, Đoạn Mặc Ngôn đã đứng thẳng trước mặt cô, dùng ngôn ngữ thể hiện ra mục đích đến, “Tiểu Tiêu, vừa nãy ở phòng họp, lời nói của anh có thể có chút không thỏa đáng, tha thứ cho anh được không?”

Giờ phút này Tiêu Tiêu chỉ có một ý nghĩ, mẹ nó chứ anh thật là hèn hạ quá đi!

Anh là ông tổng của cái công ty này, ở đây anh lớn nhất, anh cũng đã hạ thấp thân phận chạy xuống đây xin lỗi với một sinh viên thực tập rồi, nếu như cô nói không, chẳng phải cho thấy cô bụng dạ hẹp hòi sao?

Cô nghiêng răng, đứng lên: “Tổng giám đốc Đoạn quá lời rồi, là tự bản thân tôi học hành không tới thôi.”

“Em không giận nữa hả?”

“Tôi đâu có giận.”

“Thế thì tốt quá, để bày tỏ sự áy náy, tôi nay anh làm chủ mời em ăn cơm nhé?”

“Tôi không.....”

Đoạn Mặc Ngôn không chờ cô nói hết, quay đầu qua nhìn các sinh viên đại học, “Mấy cô cậu này cũng vào thực tập cùng với em phải không? Vậy tối nay Phòng Quan hệ xã hội cùng ăn cơm thế nào?”

Tiểu Chu và giám đốc phòng Quan hệ xã hội đã đứng ở cửa từ sớm, vừa nghe thế thì vội nói: “Cám ơn ông chủ, tối nay chúng ta có lộc ăn rồi!”

Các sinh viên thực tập cũng hoan hô reo hò, trong mắt hai cô nữ sinh khác thì ẩn chứa sự ghen tị, chuyện mờ ám của hai người này quả thật khỏi nói cũng biết. Tiêu Tiêu thật là tốt số mà.

Đoạn Mặc Ngôn đặt chỗ ở một nhà hàng năm sao, vừa qua sáu giờ tối, Viên Kha đã gọi điện xuống, bảo phòng Quan hệ xã hội chuẩn bị một chút, những người không có xe thì ngồi xe của công ty qua đó.

Tiêu Tiêu cam chịu đi theo mọi người đến bãi đậu xe, xếp hàng đi về phía xe của công ty. Viên Kha đi qua nhìn xem, nói ở đây chật quá rồi, bảo Tiêu Tiêu xuống đi theo xe của anh ta. Tiêu Tiêu không chịu, nói là ngồi yên rồi không muốn nhúc nhích. Cậu nam sinh cao ráo hiểu biết thời thế, tự đề cử mình rồi đi xuống xe.

Xe vừa khởi động, thì cô nhận được tin nhắn của Đoạn Mặc Ngôn, [Vẫn còn đang giận hả?]

Tiêu Tiêu không để ý đến anh.

Qua một lúc sau, Lôi Tiểu Trúc nhắn tin đến, hỏi cô đang ở đâu, có muốn cùng nhau về nhà hay không.

Tiêu Tiêu lịch sự nói cho cô ấy biết rằng cô đang ở bên ngoài ăn cơm, cô ấy thông cảm rồi nhắn qua một biểu tượng cảm xúc, sau đó nhiều chuyện hỏi: [Nghe nói hôm nay tổng giám đốc Đoạn xin lỗi cậu hả, có phải thật không?]

Tiêu Tiêu thâm kêu hồng bét, chuyện này đồn đến cả quây tiếp tân luôn rồi, sau khi nổi danh ở trường học, cô lại nổi tiếng ở Thái Nhất sao?

Đến nơi, mấy chiếc xe của công ty nối tiếp trước sau mà đến, mọi người đều đứng tại chỗ chờ giám đốc phòng Quan hệ xã hội mở cửa xe cho Đoạn Mặc Ngôn, định đi theo sau bọn họ. Đoạn Mặc Ngôn đi đến trước mặt Tiêu Tiêu, vẫy tay với cô, “Đến đây, anh có chuyện muốn nói với em.”

Trong lòng Tiêu Tiêu nghĩ ở chốn công cộng chắc anh cũng không thể làm bừa đâu, cố vờ như tự nhiên đi lên phía trước, nhưng vẫn cẩn thận giữ khoảng cách một bước chân với anh.

Đoạn Mặc Ngôn bảo cấp dưới lùi về sau hai bước, chính mình với Tiêu Tiêu thì đi ở phía trước nhất.

“Sao vẫn còn nghiêm mặt vậy, chẳng phải anh đã xin lỗi em rồi sao?” Đoạn Mặc Ngôn tháo kính đen xuống.

“Em càng hi vọng anh xin lỗi vì hành động quấy rối của anh hơn đây.”

“Tại sao?” Đoạn Mặc Ngôn thể mà lại có chút không hiểu.

“Anh nói tại sao?”

Đoạn Mặc Ngôn nói như lẽ đương nhiên: “Em sớm muộn gì cũng là người của anh, anh muốn hôn thì hôn, tại sao phải xin lỗi?”

Tiêu Tiêu á khẩu không nói nên lời.

“Ngược lại là em ấy, kiểu quần này khó cởi quá, lần sau mặc váy đi.”

Mặt Tiêu Tiêu tức thì đỏ ửng lên. Nếu như không phải còn một tia lí trí nói với cô rằng xung quanh còn có người khác, thì cô đã ném cái túi xách đeo chéo vào mặt của anh rồi.

Lúc ngồi vào bàn, Tiêu Tiêu cách chỗ ngồi của Đoạn Mặc Ngôn xa thật xa, ăn cơm xong, cô cũng đi cùng các sinh viên thực tập ngồi vào một chiếc xe về trường đại học, cuối cùng cũng qua một ngày.

Cô sức cùng lực kiệt về đến kí túc xá, Liên Hoan Hoan mặc bộ áo ngủ mùa xuân tay dài, đang ngồi trước bàn sơn móng tay màu đỏ thẫm, thấy cô về thì mời cô cùng sơn móng tay.

“Đỏ quá đi, mình không chịu nổi đâu.” Tiêu Tiêu xin miễn cho kẻ bắt tài.

“Vây cậu sơn màu trong suốt đi, cũng đẹp lắm đó.”

“Được.”

Tiêu Tiêu kéo một chiếc ghế ngồi kế bên, hai chị em cúi đầu làm đẹp, tán gẫu chuyện này chuyện kia, “Sao cậu mặc áo tay dài thế, chẳng phải cậu sợ nóng à?”

“À, ừ, hơi cảm ấy mà.”

“Bị cảm hả? Uống thuốc chưa? Mình còn hai viên thuốc cảm nè.” Tiêu Tiêu buông cọ sơn xuống định đi lấy thuốc.

“Không sao đâu, chịu đựng một chút là hết mà.” Liên Hoan Hoan phất phất tay, “Ngày hôm nay của cậu thế nào? Tổng giám đốc Đoạn có lấy việc công làm việc tư không?”

Tiêu Tiêu rũ mắt xuống, chậm rãi phớt cây cọ nhỏ vào miệng chai, để cho nước sơn thừa chảy vào trong cái chai nhỏ, “..... Xảy ra một chút chuyện nhỏ.”

“Chuyện gì? Kể nghe xem nào?”

Tiêu Tiêu lưỡng lự một chút, mới kể chuyện Đoạn Mặc Ngôn cưỡng hôn cô, hơn nữa cũng nói ra cảm giác phức tạp của bản thân mình.

“Ướt rồi?” Liên Hoan Hoan chớp chớp mắt.

Tiêu Tiêu ngượng ngừng nói: “Chỉ một chút thôi.”

“Có phải cậu thích tổng giám đốc Đoạn rồi không?”

“Không thể nào.” Tiêu Tiêu quả quyết nói.

“Sao cậu biết?”

“Bởi vì cảm giác mà anh ấy mang đến cho mình hoàn toàn không giống như cảm giác với người mình thích trước kia.”

“Nhiễm Huy?”

“Ngoài anh ta ra, còn có một người nữa.”

“Còn một người nữa?”

“Mối tình đầu.”

“Cậu được đấy.” Liên Hoan Hoan thổi thổi móng tay, khó khăn gỡ ngón cái lên.

Tiêu Tiêu cường điệu thở dài một hơi, “Chuyện cũ như mây khói.....”

“Được rồi, mau kể cho mình nghe đi.” Con gái không hề có sức kháng cự đối với loại đề tài này.

“Lúc mình thích người đó ấy à,” Tiêu Tiêu cúi đầu tỉ mỉ sơn móng trở, “Chỉ thấy rất vui vẻ, nghĩ đến anh ấy thì sẽ cười, mà không phải cười bình thường đâu, kiểu cười ngu ấy. Cậu nói xem như thế vui biết mấy, về phần Nhiệm Huy, tuy cảm giác không mạnh mẽ như người đó, nhưng ở bên cạnh anh ta, cũng làm cho mình rất vui vẻ, rất thoải mái. Anh Đoạn không mang đến cho mình cảm giác đó, nhiều lắm, thì là sự quyến rũ nam tính của anh ấy đã hấp dẫn bộ phận nữ tính của mình thôi.”

Liên Hoan Hoan ngẫm nghĩ một lúc, “Là anh ta không mang đến cho cậu cảm giác đó, hay là cậu không để cho mình có cảm giác đó?”

Tiêu Tiêu cứng đờ.

“Phụ nữ đời nào phân biệt linh hồn và dục vọng rõ ràng đến thế, cho dù là dục vọng có cảm giác trước, thì cho thấy tình cảm của cô ta cũng có cảm giác rồi.” Liên Hoan Hoan nhìn cô, “Có phải cậu đang sợ không?”

Tiêu Tiêu chậm chạp sơn xong năm ngón tay, dứt cây cọ nhỏ vào trong chai sơn, “Nói từ kết quả đi, mình với anh ấy có thể có kết quả gì chứ?”

“Nói không chừng cậu sẽ gả vào nhà giàu thì sao!”

“Thực tế không? Con người của anh ấy quá thâm sâu khó lường, lại thích làm theo ý mình, cuối cùng nhất định không có kết quả tốt đẹp đâu. Cậu nghĩ thế thử xem, có thể không sợ à?” Tiêu Tiêu nói, “Bây giờ mình chỉ muốn hưởng thụ cuộc sống độc thân, đợi đến tuổi thích hợp kết hôn, tìm một người đàn ông chín chắn chừng chạc rồi kết hôn thôi.”

“Cậu cũng nghĩ nhiều quá rồi đó.” Liên Hoan Hoan nói, “Nhưng cho dù không có tương lai, cậu cũng có thể làm người yêu với anh ta mà, đến lúc đó cho dù có chia tay, cậu cũng có thể lấy được một khoản phí chia tay kha khá đó chứ?”

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Mình sẽ không làm vậy đâu.”

Chỉ là Tiêu Tiêu muốn cách Đoạn Mặc Ngôn càng xa càng tốt, nhưng Đoạn Mặc Ngôn thì hoàn toàn ngược lại với cô. Hôm sau, mười một giờ sáng anh đã đến công ty rồi, đây quả thật là lần đầu tiên kể từ ngày khai thiên lập địa. Làm hại tất cả các quản lý cấp cao tưởng đâu xảy ra chuyện lớn nghiêm trọng gì rồi, kết quả chỉ là ông chủ tâm huyết dâng trào, khiến mọi người được một phen hú vía.

Sau khi anh đến thì gọi Tiêu Tiêu lên phòng làm việc của mình, bảo cô làm phiên dịch cho mình. Nói là phiên dịch, không bằng nói là dạy học thì có vẻ thỏa đáng hơn. Tiếng anh đối với Đoạn Mặc Ngôn không phải là ngoại ngữ mà là tiếng mẹ đẻ, căn bản không cần phiên dịch gì cả, anh đi phiên dịch cho người khác còn dư sức nữa là. Nhưng anh khẳng khẳng muốn Tiêu Tiêu làm phiên dịch. Trong lúc anh giao tiếp bằng tiếng anh, thì anh bảo cô dịch sang tiếng rung cho anh nghe, hơn nữa dịch phần tiếng trung của mình sang tiếng anh nói cho đối phương nghe, ngay cả trong giao tiếp bằng tiếng trung, anh cũng muốn cô dịch sang tiếng anh nói với anh. Với lại cô có sai chỗ nào hoặc có từ nào không hiểu, anh sẽ chỉnh lại cho cô trước tiên.

Điều này đối với anh không phải tiện lợi, mà là cản trở, không thể nghi ngờ. Nhưng anh lại vô cùng vui vẻ, mặc kệ sắc mặt của đối tác kỳ lạ thế nào, anh vẫn để Tiêu Tiêu truyền đạt từng chữ từng chữ như trước, dường như không thông qua cô thì nghe không hiểu vậy.

Đối với tấm lòng này của anh, Tiêu Tiêu cảm động, tuy có lúc anh sẽ dùng ánh mắt “câu này em cũng sai” để nhìn cô, nhưng cũng không nói cô thêm một câu nào, chỉ là kiên nhẫn chỉ ra chỗ sai của cô. Hơn nữa kể từ hôm đó, anh ấy trở nên ga lăng hơn, không còn động tay động chân với cô nữa.

Liên tục mấy ngày, dưới áp lực cường độ cao của anh, trình độ của Tiêu Tiêu tăng vọt thần tốc, tiếng anh của cô từ cấp độ trường học đã đi về hướng cấp độ thực chiến, lỗi phạm phải cũng càng ngày càng ít đi, phiên dịch càng ngày càng nhanh.

Chiều hôm nay, Tiêu Tiêu đứng bên cạnh anh, dịch chính xác một chuỗi tiếng trung thật dài, khó có khi nhận được một lời khen từ Đoạn Mặc Ngôn, “Anh tưởng đâu em thế nào cũng sẽ sai một chút, không ngờ lại rất lưu loát.”

Tiêu Tiêu rất cuộc cũng có chút hiểu được ánh mắt của người đàn ông cao to này rồi, nhận được lời khen của người đàn ông này, thật sự không dễ dàng gì.

Cô nhịn không được mở cờ trong bụng, cười tươi rói lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu.

Đoạn Mặc Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, giọng hơi khàn nói: “Đã lâu lắm rồi không thấy em cười tươi thế này.”

Nói xong cũng mặc kệ những người được phiên dịch vẫn đang ở đó, anh kéo lấy cổ của cô liền hôn xuống.

38. Chương 38: Chương 36

Tiêu Tiêu không ngờ trước mặt người ngoài mà anh cũng dám hôn, tuy những người đó không biết đã lượn đi từ lúc nào, nhưng cô vẫn cảm thấy không thể nhịn được nữa, cô đẩy anh ra, mặt đỏ bừng kéo cánh tay của anh nói: “Đi! Đến đồn cảnh sát!”

Đoạn Mặc Ngôn trêu đùa, “Qua cầu rút ván nhanh thật đấy.”

“Em đương nhiên rất cảm ơn anh, nhưng hai chuyện này không thể nhập làm một mà nói được.”

“Nếu không phải anh muốn nhập làm một, thì anh còn có thể kiên nhẫn dạy em à?”

“Đó là anh tự nguyện.” Giọng nói của Tiêu Tiêu yếu đi một chút.

“Tại sao anh tự nguyện?” Đoạn Mặc Ngôn hỏi dồn.

Tiêu Tiêu ghen lại một lúc, mới tuôn ra một câu, “Cho dù anh thích em, cũng không thể tùy tiện hôn em!” Nói xong, cô trừng anh một cái, khó xử chạy đi mất.

Cứ tiếp tục như thế, sớm muộn gì thì cô cũng sẽ lọt vào tầm lưới của anh. Tiêu Tiêu chạy ra ngoài cửa, chuông cảnh báo trong đầu rung liên hồi, dường như anh đã bí mật bày ra một tấm lưới dày đặc, để cô từng bước từng bước đi vào bẫy, nhưng anh hoàn toàn đều vì tốt cho cô, y như anh nói, không đáp lại tình cảm của anh giống như là đang lợi dụng anh vậy, từ khi nào thì cô đã rơi vào cục diện này rồi?

Ngay lúc này, Tống Hiếu Nhiên còn gọi điện tới tham gia náo nhiệt, “Tiểu Tiểu, anh về rồi, hôm nay qua nhà anh bắt bếp nấu lẩu nhé.”

“Anh Hiếu Nhiên, anh mới về, chắc là mệt lắm rồi, hay là chúng ta ra bên ngoài ăn đi, hoặc là đổi bữa khác cũng được?”

“Không mệt, qua đây đi, anh mang về cho em một cô chị dâu nè.”

Tiêu Tiêu vừa nghe, trong lòng hơi căng lên một chút, nhưng cô vẫn không đổi giọng nói: “Xem ra là một bà chị dâu người nước ngoài nha.”

Tống Hiếu Nhiên cười một tiếng, “Qua đây thì biết thôi.”

Tiêu Tiêu cúp máy, xoa trái tim có chút cảm giác quái lạ. Thực ra gần đây cô cũng có chút nghi ngờ phải chăng anh Hiếu Nhiên có ý với cô, nhưng bây giờ xem ra, quả nhiên là cô tự mình đa tình rồi.

Nhưng tại sao cô vẫn có cảm giác bị tổn thương thế này, lẽ nào cô vẫn còn thích anh ấy? Hoặc là phản xạ có điều kiện khi nhớ lại chuyện xưa? Cô đứng ngây ngốc hồi lâu, nghĩ không ra nguyên nhân.

Sắp tan ca, công ty ở New York xảy ra chuyện, cần ông chủ ra mặt giải quyết, Đoạn Mặc Ngôn chỉ có thể ở lại, bảo Tiêu Tiêu chờ anh, cô nói: “Em có hẹn với người khác rồi.”

“Với ai?”

Tiêu Tiêu chợt lóe lên ý tưởng, “Người em thích.” Cô dừng một chút, “Anh ấy cũng thích em nữa.”

“Ô?” Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày, mặt không đổi sắc nói, “Hỏi thăm anh ta hộ anh.”

Tiêu Tiêu xằng giọng.

Sau đó Đoạn Mặc Ngôn thế mà hoàn toàn không hề gây khó khăn cho cô, để cho cô tan ca đúng giờ đi đến nơi hẹn.

Nếu như anh thật sự thích cô, theo tính cách của anh thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cô đi như thế. Quả nhiên chẳng qua chỉ là chơi đùa mà thôi. Tiêu Tiêu vừa đi xuống lầu, vừa nghĩ.

Lôi Tiểu Trúc đứng ở quầy tiếp tân trông thấy bóng dáng của cô, kêu cô lại, sau đó vội vàng xách túi đập giày cao gót đi ra.

“Hôm nay tổng giám đốc Đoạn không giữ cậu lại ứng phó xã giao à?”

“Ừ, hôm nay tổng giám đốc Đoạn phải tặng ca.”

“Ui ~ Vận may của cậu tốt thật đấy, mỗi ngày đều đi theo thực tập bên người ông tổng đẹp trai của chúng ta. Có phải ngày nào đều có nai con chạy loạn trong lòng không?” Lôi Tiểu Trúc trêu ghẹo nói.

Tiêu Tiêu cười nói: “Không có, nơm nớp lo sợ thì đúng hơn.”

Hai người nói nói cười cười đi ra khỏi tòa nhà, bỗng Lôi Tiểu Trúc đưa ra lời mời: “Ngày mai là sinh nhật mình, mình định mời bạn bè đi karaoke điên một bữa, cậu cũng đến chung vui thế nào?”

“Được, vô cùng vui lòng.”

“Quyết định vậy nha, ngày mai tan ca, các cậu đi cùng nhé.”

“Được.”

Sau khi hẹn xong, trước cửa tàu điện ngầm, hai người chia ra mỗi người một ngã, Tiêu Tiêu đi tuyến đường khác đến chung cư vườn hoa của Tống Hiếu Nhiên.

Cô đã từng đi qua phòng khám tư vấn của anh, nhưng chưa từng đến nhà anh. Tống Hiếu Nhiên đã đợi cô ở cổng chung cư từ sớm, tuy vừa đi một chuyến bay đường dài về, nhưng trông anh không có vẻ mệt mỏi chút nào, ngược lại còn rất có tinh thần. Anh đón lấy trái cây cô mua trên đường đến đây, hơi trách cứ nói: “Qua chỗ anh còn mua đồ đến nữa à?”

“Lần đầu tiên đến nhà, ít nhiều cũng phải thể hiện một chút chứ, nếu không chị dâu mới sẽ cười cô em gái này của anh không biết lễ phép thì sao.” Tiêu Tiêu chớp chớp mắt.

Tống Hiếu Nhiên cười, “Toàn là mồ hôi không này.” Anh lau mồ hôi trên trán cô bằng ống tay áo.

Trên đường đi Tiêu Tiêu cứ hỏi mãi tên tuổi thân phận của bạn gái mới của anh, nhưng dường như Tống Hiếu Nhiên định khiến cô thêm tò mò, một chữ cũng không hề nhắc đến.

“Lên tới nơi em cũng phải chào hỏi người ta chứ?” Tiêu Tiêu lấy làm lạ nói.

“Đến lúc đó thì em sẽ biết chào thế nào thôi.”

Hai người đi vào thang máy không một bóng người, Tiêu Tiêu nhìn sang gương mặt anh tuần càng thêm chín chắn cần trọng, trong lòng bỗng gợn sóng. Cô hẳn là vẫn còn thích anh, nhưng khi nghe anh có bạn gái mới, cuối cùng cô lại thở phào nhẹ nhõm.

Vừa thấy bị tổn thương vừa thấy nhẹ nhõm cả người, tại sao lại có kiểu phản ứng này, bản thân cô cũng không biết.

Thang máy lên đến tầng 21 thì dừng, hai người đi vào căn hộ phía trong cùng nhất, Tống Hiếu Nhiên lấy chìa khóa ra mở cửa, nghiêng người để cô vào trước.

Tiêu Tiêu nói một tiếng “Quấy rầy rồi ạ”, rồi dẫn đầu đi vào nhà. Cô vừa đổi giày vừa đánh giá căn hộ rộng lớn. Bên trong mang phong cách điển hình của Tống Hiếu Nhiên, đơn giản, sạch sẽ, gọn gàng.

“Hàn xá đơn sơ, đừng để ý nhé.” Tống Hiếu Nhiên cầm một đôi dép mới tinh đặt trước mặt cô.

Bàn chân nhỏ xỏ vào đôi dép lê, Tiêu Tiêu đi vào sảnh khách, cười hì hì nói: “Thế này mà cũng gọi là hàn xá, anh thật sự nên đến ký túc xá của tụi em xem một chút đó.”

“Phải không? Vậy em có muốn dọn qua đây ở không? Chỗ anh còn nhiều phòng trống lắm.” Tống Hiếu Nhiên nói.

“Ý tốt em xin nhận, nhưng em không dám làm bóng đèn của hai người đâu..... Đúng rồi, chị dâu đâu ạ?”

Tống Hiếu Nhiên để đồ lên bàn trà trong phòng khách, “À, chắc là cô ấy đi ra ngoài rồi, có nóng không, muốn hạ nhiệt độ xuống một chút không?”

“Không cần đâu, vừa đủ rồi.” Tiêu Tiêu lấy khăn giấy lau mồ hôi. Mặc quần jean đi đường giữa trời hè thật sự có chút nóng, cô cũng thích mặc váy, nhưng từ khi Đoạn Mặc Ngôn phát biểu câu nói đó, thì cô không dám mặc váy trước mặt anh ấy nữa.

Tống Hiếu Nhiên rót cho cô một ly nước cam, lấy mấy cái túi giấy từ trong phòng ra, “Anh có mang quà về cho em này.”

“Sao nhiều vậy? Hôm nay em có thu hoạch lớn rồi, cảm ơn.” Tiêu Tiêu cười để cái ly xuống đón lấy, mở túi lấy từng món ra, Tống Hiếu Nhiên mua cho cô một cái váy liền có hoa văn li ti, một bộ mỹ phẩm chăm sóc da, còn có mấy thứ đồ chơi đặc sắc của nước ngoài, móc chìa khóa mặt nạ cũng có luôn.

“Woa, nhiều thật đấy, em cũng ngại nhận luôn rồi nè.” Nhất là váy liền và mỹ phẩm chăm sóc da đều là hàng hiệu cả, giá cả chắc chắn rất mắc.

“Còn khách sáo gì với anh nữa? Cái váy này anh vừa nhìn đã thấy nó hợp với em, lần sau ra ngoài mặc cho anh xem thử.” Tống Hiếu Nhiên nhìn cô chăm chú, cười nói.

Tiêu Tiêu ngại ngừng cười cười, sau đó bỏ quà vào túi trở lại, đứng lên nói: “Được rồi, nể mặt nhiều quà thế này, nên hôm nay em xuống đứng bếp trở tài vậy.”

“Ý là nếu không có mấy món quà này, thì em không định động tay à?”

“Đương nhiên rồi, có sẵn để ăn tốt biết mấy.”

“Con nhóc thực tế này.” Tống Hiếu Nhiên vỗ tức giận xoa xoa đầu cô.

“Hi hi.” Tiêu Tiêu cười cột tóc lên thành búi.

Nói là đứng bếp, nhưng nấu lẩu cũng không cần quá nhiều kỹ thuật, nhiều lắm cũng chỉ là hầm nước lèo thôi, thêm vào thái đồ để những lẩu cho thật ngon, rửa cho sạch là xong rồi. Tiêu Tiêu nhanh nhẹn rửa sạch mấy miếng thịt gà, rồi bỏ vào nồi nước hầm chung với gia vị sâm bổ lượng. Tống Hiếu Nhiên rất có lòng, còn đặc biệt mua cái nồi uyên ương về, anh đứng một bên rửa nồi, Tiêu Tiêu thì đứng bên cạnh lật rau rửa rau, phối hợp rất là ăn ý.

Hai người là thanh mai trúc mã nhiều năm, hơn nữa rất nhiều tác giả, nhóm nhạc mà Tiêu Tiêu ưa thích đều chịu sự ảnh hưởng của Tống Hiếu Nhiên, bất kể là chủ đề gì đều có thể tán gẫu với nhau, trong bếp vang lên tiếng cười không dứt, một lúc không để ý thì đã hoàn thành công đoạn chuẩn bị rồi.

Tiêu Tiêu đổ nước dùng gà vào nồi lẩu uyên ương, một bên thì bỏ thêm nước lẩu cay vào, đặt lên bếp điện từ, không bao lâu sau, nồi lẩu uyên ương một bên thì vàng óng, một bên thì đỏ chót đã ra lò.

Tống Hiếu Nhiên mua rất nhiều đồ ăn nhúng lẩu, thịt dê cuộn, lá xách bò, nấm kim châm, đều là những món Tiêu Tiêu thích ăn. Tiêu Tiêu ngồi vào bàn nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, hạnh phúc kêu lên một tiếng woa, “Phong phú quá!”

Tống Hiếu Nhiên lấy ra hai chai bia trong tủ lạnh, hỏi cô một câu, “Có muốn một ít không?”

“Không cần đâu, em uống nước ép là được rồi.” Tiêu Tiêu giờ ly nước cam lên.

Tống Hiếu Nhiên cũng không ép, ngồi xuống bên cạnh cô mở nắp chai bia, “Tửu lượng của em thế nào? Có tự mình thử qua bao giờ chưa?”

“Lần trước sinh nhật bạn cùng phòng, tụi em lén lút mua bia về kí túc xá uống, nói là xem xem trong kí túc xá tụi lượng của ai tốt nhất. Em uống ba chai, say đến ói luôn.”

“Thế này thì không được rồi, ra ngoài nhất định phải uống ít rượu thôi đấy, con gái tốt nhất đừng nên uống.”

“Em biết mà, anh thì sao, ở bên ngoài có uống rượu không?”

“Uống một chút, không nhiều.”

“Vậy thì tốt, rượu uống ít một chút thì tốt hơn, uống nhiều khó chịu lắm.”

“Anh biết.” Tống Hiếu Nhiên điệu giọng nhìn cô cười cười.

Tiêu Tiêu gạt đầu, cười híp mắt xoa xoa tay, “Vậy chúng ta bắt đầu đi.”

“Ăn đi, nhóc quỷ tham ăn.”

Hai người cầm nước cam và bia cụng ly với nhau, Tiêu Tiêu đổ thịt dê cuốn vào, chính thức bắt đầu ăn.

Một bữa ăn lẩu “lãng mạn” giữa ngày hè, ăn hết một tiếng mấy đồng hồ, may mà có máy lạnh mới không đổ mồ hôi đầm đìa, tàn tiệc Tiêu Tiêu đứng lên xoa bụng khen ngon mãi, Tống Hiếu Nhiên dọn chén đĩa, “Anh cũng ăn nhiều rồi.”

“Để xuống đi, em làm cho.”

“Sao có thể để khách nấu ăn rồi lại rửa chén được?”

“Lúc này lại coi em như khách rồi, đúng lúc cho em tiêu hóa một chút, còn anh đó, đi nghỉ ngơi một chút đi.” Tiêu Tiêu tìm bao tay cao su ra đeo vào.

Tống Hiếu Nhiên cũng không đi ra ngoài, cô rửa chén thì anh giúp dọn vào, đợi cô rửa xong thì tráng lại một lần nữa.

Tiêu Tiêu lau bàn, cảm thấy kiểu chung sống như thế này có thể là hình thức tốt nhất giữa bọn họ rồi, nhẹ nhàng, lại vui vẻ.

Tống Hiếu Nhiên gọt dưa hấu, dưa lưới và táo bày ra một đĩa trái cây nhỏ, Tiêu Tiêu chỉ chọn dưa hấu để ăn, Tống Hiếu Nhiên nói: “Ăn thêm một ít táo đi.”

“Táo không ngon.” Tiêu Tiêu lại đứng lên ghim một miếng dưa hấu.

“Ăn nhiều táo rất tốt cho cơ thể.”

Tiêu Tiêu đáp lại một tiếng, nhưng không ăn là không ăn.

Tống Hiếu Nhiên bắt đầu dĩ cười cười, trong mắt chan chứa sự yêu chiều.

Hai người lại tán gẫu một lúc, Tiêu Tiêu không khỏi hỏi: “Sao chị dâu còn chưa qua đây nữa?”

Tống Hiếu Nhiên ăn một miếng dưa lưới, chậm rãi nói: “Thực ra cô ấy đã tới rồi.”

“Hả?” Tiêu Tiêu kinh hãi, “Đâu?”

Tống Hiếu Nhiên cong môi, đứng lên dắt cô vào phòng ngủ chính.

Tiêu Tiêu nghĩ rằng bạn gái của anh vẫn luôn nằm trong phòng ngủ, vì liên tưởng của mình mà đỏ mặt lên, đứng bên cạnh cửa không chịu đi vào. Tống Hiếu Nhiên lại kéo tay của cô, vừa nói không sao đâu, vừa kéo cô đi vào phòng. Thì ra căn phòng ngủ này của anh rất lớn, qua phòng để quần áo mới đến phòng ngủ.

Tống Hiếu Nhiên dắt cô vào phòng để quần áo, đứng trước tấm gương to: “Em nhìn nè, có đẹp không?”

Tiêu Tiêu còn tưởng đâu trong gương có dán hình của bạn gái anh, nhìn một hồi lâu, người con gái có thể nhìn thấy trong gương, chỉ có bản thân mình.

Cô ngơ ngác chớp chớp mắt với mình ở trong gương, Tống Hiếu Nhiên đứng phía sau cô, chăm chú nhìn cô trong gương, hai tay nhẹ nhàng vòng qua vai cô, “Tiêu Tiêu, em làm chị dâu của chính em có được không?”

Tiêu Tiêu ngây người như phỗng.

Thế này là sao, màn kịch đảo ngược à? Hay lại là một trò đùa?

Thấy cô không nhúc nhích, Tống Hiếu Nhiên từ từ cúi người xuống, nói nhỏ bên tai cô, “Tiểu Tiểu, em làm bạn gái của anh Hiếu Nhiên có được không?”

Anh vẫn luôn yêu cô. Thậm chí từ lúc cô còn chưa đến tuổi trưởng thành, thì anh đã đặt cô vào trong lòng mình. Nhưng năm ấy anh tuổi trẻ lông bông còn có chuyện quan trọng hơn cô - - đã tâm của anh. Anh hi vọng mình có thể xông pha ra một vùng trời mới, không muốn ở trong thị trấn nhỏ nữa, anh muốn làm, thì làm đến mức tốt nhất. Vậy nên, khi anh biết trong trường đại học có một nữ sinh là con gái của chuyên gia cổ vấn tâm lý nổi tiếng trên quốc tế, anh không hề do dự chọn theo đuổi cô ấy. Ở bên ngoài chạy đôn chạy đáo vì danh lợi, nhưng vẫn không muốn buông bỏ ánh mắt ngưỡng mộ đơn phương của cô, nhưng cũng không muốn chính miệng nói ra câu anh chỉ coi cô như em gái, chỉ có thể để bạn gái đứng trước mặt cô, không tiếng động mà tỏ thái độ.

Anh biết cuối cùng mình vẫn làm tổn thương cô, tự trách nên không liên lạc với cô nữa, cũng sợ chính mình không kiềm chế được, nhưng anh hối hận rồi, anh ở chốn đất khách xa xôi, mỗi một ngày đều nhớ đến gương mặt tươi cười của cô, anh hi vọng cô có thể lần nữa ngọt ngào gọi anh một tiếng “anh Hiếu Nhiên”, hi vọng có thể ôm cô vào lòng!

Lúc này tâm nguyện đã được bồi thường, hương thơm của thiếu nữ khiến anh có chút không kiềm chế được, anh trầm giọng than thở, dè dặt lên cần cổ ngọc ngà của cô.

Mãi cho đến khi đầu nhói lên, Tiêu Tiêu mới chợt hoàn hồn lại, ở trong gương thấy được đang xảy ra chuyện gì. Cô vội xoay người đẩy anh ra, bàn tay nhỏ dè lên chỗ như bị phỏng lửa trên cổ.

Thấy cô hoảng hốt sợ hãi, Tống Hiếu Nhiên mới biết mình cần quấy rồi, anh vội nói xin lỗi ngay, “Xin lỗi.”

“Anh Hiếu Nhiên, anh uống nhiều rồi.” Tiêu Tiêu nói.

“Một ly bia không làm anh say được đâu.” Tống Hiếu Nhiên nhìn cô chăm chú, “Anh chỉ là, kim lòng không đang thôi.”

Tiêu Tiêu hoàn toàn không thể hiểu nổi chuyện đột ngột xảy ra thế này, anh Hiếu Nhiên hỏi cô muốn làm bạn gái của anh ấy không? Anh ấy còn hôn cổ của cô nữa? “Em muốn đi về trước.” Cô cần một mình bình tĩnh một chút.

Biết mình thất lễ dọa đến cô, Tống Hiếu Nhiên không dám ép cô nữa, “Anh đưa em về.”

“Không cần đâu, em ngồi tàu điện ngầm.” Tiêu Tiêu nói xong, nghiêng người né qua anh đi ra phòng để quần áo, cô vội vã cầm lấy túi xách, đứng ở bên cửa thay giày, chưa mang xong đã muốn rời khỏi, Tống Hiếu Nhiên kéo cô lại, “Tiểu Tiểu, anh nghiêm túc đó, mặc kệ trước kia thế nào, bây giờ trong lòng anh chỉ muốn đối xử với em thật tốt, mong em suy nghĩ thật kỹ.”

Tiêu Tiêu khó khăn đáp lại một tiếng, Tống Hiếu Nhiên buông lỏng tay, cô liền xoay người chạy mất.

Tiêu Tiêu về đến kí túc xá, Liên Hoan Hoan kêu cô xem phim, cô cũng không trả lời, nằm trên giường trần trọc khó ngủ.

Tại sao năm xưa anh Hiếu Nhiên không chấp nhận lời tỏ tình của cô, sau khi biệt tích mấy năm trời, lại đột nhiên đề nghị hẹn hò với cô? Là trò đùa quái đản, hay là đồng tình? Nhất định không thể vì yêu thích được, so với trước kia, cô của hiện tại lạnh nhạt với anh rất nhiều, ngày xưa anh không thích cô, bây giờ sao lại thích cô được?

Suy nghĩ một hồi, cô lại nghĩ đến Đoạn Mặc Ngôn. Nghĩ lung tung lộn xộn rất lâu, hoàn hồn lại vẫn chỉ là một khoảng trống không, căn bản nhớ không ra vừa rồi nghĩ cái gì.

Rất lâu sau Tiêu Tiêu mới chìm vào giấc ngủ, sau khi ngủ rồi vẫn không ngừng mơ thấy ác mộng, Tống Hiếu Nhiên và Đoạn Mặc Ngôn liên tục xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Sáng sớm, cô thức dậy với hai vòng mắt đen thui, sau khi thoa một lớp trang điểm mỏng để che đi, mới ủ oải đến Thái Nhất.

Hôm nay công việc rất nhiều, Tiêu Tiêu cũng vui vẻ vì tạm thời tránh khỏi những suy nghĩ phiền não, cô làm xong nhiệm vụ của mình, còn chủ động làm giúp người khác, chính là không muốn để mình rảnh rỗi.

Mười một giờ Đoàn Mặc Ngôn bước vào tòa nhà, chẳng bao lâu đã báo mở cuộc họp, bảo Tiêu Tiêu đi theo vào phòng họp.

Tiêu Tiêu vẫn ngồi cạnh Đoàn Mặc Ngôn như trước, cô nhìn anh một cái, bỗng dừng lại nghĩ đến Tống Hiếu Nhiên, vô thức thở dài một hơi, tức thì cô lắc lắc đầu, cúi đầu mở sổ ghi chép của mình ra.

Bất chợt ngón tay ấm nóng thô lỗ dùng sức lâu một cái bên cổ của cô, cô nhúu mày quay đầu qua, chỉ thấy một đôi mắt đen âm u như mực.

“Đây là cái gì?” Đoàn Mặc Ngôn dùng ngón cái một lần nữa lau thật mạnh trên cổ cô.

Chỗ đau nhói lên khiến Tiêu Tiêu chợt nhớ đến nụ hôn của Tống Hiếu Nhiên đêm qua, lẽ nào đã để lại dấu hôn rồi? Mặt cô lập tức đỏ lên, lấy tay che cổ.

Đoàn Mặc Ngôn cứng rắn kéo tay của cô ra, dịu dàng lại vô cùng nguy hiểm hỏi: “Anh hỏi em đây là cái gì?”

39. Chương 39: Chương 37

Sống lưng Tiêu Tiêu chợt lạnh, tức thì buộc mình bình tĩnh lại, thấp giọng nói: “Đây là chuyện riêng của em, không cần anh lo.” Cô vừa nói, vừa muốn hất bàn tay đang kiểm hãm cô ra.

Vậy mà bàn tay to kia không để cho cô nhúc nhích một chút nào, gương mặt anh tuần kia âm trầm đến mức đáng sợ.

Trong số người dự họp có kẻ phát hiện điều khác thường, liếc mắt nhìn sang.

Trong lòng Tiêu Tiêu rét lên, bỗng dừng lo sợ anh sẽ làm ra chuyện gì khác thường trước ánh nhìn chăm chú của mọi người. Cô yên lặng giữ bàn tay khác dùng sức kéo ngón tay của anh, nhưng cô kéo đến đâu đó đầy mồ hôi, bàn tay kia vẫn như gọng kiềm không động đậy chút nào.

Cô chỉ có thể ảo não quay đầu qua chỗ khác không để ý tới anh, hi vọng anh thấy không thú vị nữa thì buông ra vậy.

Chỉ là ánh mắt lạnh lẽo đó vẫn như có gai đâm sau lưng cô, đầu óc của cô rối bời, căn bản không hề biết mọi người đang nói gì.

“Tan họp.”

Giọng nói không lớn không nhỏ đủ để cho mọi người vừa ngồi xuống dự họp nghe rõ ràng từng chữ, mọi người cùng lúc nhìn về phía ông chủ vừa lên tiếng. Chỉ thấy vẻ mặt của anh hết sức không tốt nhìn chăm chăm sau ót của cô gái sinh viên thực tập.

“Tổng giám đốc Đoàn?” Người chủ trì hội nghị cẩn thận kêu một tiếng.

“Tôi nói tan họp.” Giọng nói lạnh băng đó dường như đã đến ranh giới bùng nổ rồi.

Cả đám người nhìn nhau. Tuy bọn họ có nghe nói qua rằng về mặt riêng tư thì ông chủ rất chịu chơi, nhưng một khi làm việc thì chính là một người điên cuồng có thể dùng một giây thì sẽ không để mất hai giây, bọn họ vẫn chưa từng nghe qua anh đột nhiên không màng đến công việc. Chỉ là sắc mặt hiện tại của anh quả thật rất khó coi, trong không khí dường như nổi lên từng cơn gió rét, bọn họ không dám để bị gió bão quét qua, vội vàng thu dọn đồ đạc rời khỏi.

Tiêu Tiêu đứng lên muốn đi cùng với mọi người, tay lại bị người ta khóa lại thật chặt.

“Thầy Ung, xin thầy chờ một chút ạ, em đi cùng với thầy.” Cô có chút bất an, cao giọng nói.

“Em ở lại.” Đoạn Mặc Ngôn ngược mắt lên, giọng nói giống như từ dưới đất bò lên vậy.

Ung Hoa Đình tự biết khôn giữ mình, giả cầm giả điếu đi ra ngoài từ cửa sau.

Mắt thấy người sắp đi hết, Tiêu Tiêu nóng lòng dùng sức giằng ra, cổ tay trắng nõn tấy đỏ cả một vòng, vẫn không thể thoát khỏi anh được.

Đoạn Mặc Ngôn thoáng tăng thêm chút sức, kéo cô qua. Tiêu Tiêu mất trọng tâm, nhanh tay lẹ mắt chống lên lưng ghế dựa, mới có thể tránh khỏi nguy cơ cả người nằm sấp lên người anh, nhưng khoảng cách giữa hai người cũng chỉ trong gang tấc.

“Dấu hôn? Hả?” Đoạn Mặc Ngôn bùi ngùi lên tiếng bên tai cô.

“Buông em ra!”

“Tên.” Bàn tay to tăng thêm sức để trừng phạt, gần như muốn bóp nát xương của cô, “Mẹ nó thằng nào làm hả?” Gã đàn ông cô thích hẳn, hẳn cũng thích cô mà anh vốn tưởng rằng không hề tồn tại kia ư?

Tiêu Tiêu không nói gì, một lòng chỉ muốn thoát khỏi anh.

“Còn chỗ nào nữa? Vai, ngực, eo, đùi?” Người đàn ông nghiêng rằng nói ra mỗi một chỗ, giọng điệu càng thêm nặng nề, “Hay là toàn thân trên dưới? Tối qua ngủ với đàn ông rồi?”

Tiêu Tiêu không ngờ anh lại liên tưởng như thế, “Không có!” Vừa nói ra miệng cô đã hối hận, thực ra cô nên nói có, hoàn toàn chặt đứt mọi suy nghĩ của anh mới đúng.

“Không có cái gì? Không có bị đàn ông để lại dấu ấn khắp người, hay là không có ngủ với đàn ông?”

Giọng nói hùng hổ dọa người khiến Tiêu Tiêu sinh lòng chống đối, “Anh mặc kệ em..... Á!”

Đoạn Mặc Ngôn thô lỗ kéo cô vào lòng, “Tiểu Tiểu..... Anh chưa từng thấy qua thứ chướng mắt thế này trên người phụ nữ.” Anh một tay siết chặt cô, một tay lại ấn lên vết đỏ gai mắt kia, thô lỗ chà hai cái, lại chỉ có thể khiến nó càng thêm đỏ rực lên, “Khoét nó đi, em có đau không?” Anh chỉ cảm thấy có một cơn tức tàn bạo xưa nay chưa từng có đang đảo lộn trong người, anh không thể chờ mà muốn trút ra hết.

“Anh điên rồi!” Tiêu Tiêu thật sự sợ hãi, giọng điệu của anh nghe qua nghiêm túc như thế. Cô không dám lấy cứng chọi cứng nữa, miễn cưỡng nén hơi lại, “Em có thể giải thích, ưm!”

Đoạn Mặc Ngôn há miệng cắn lên cổ của cô.

Lượng sức như muốn cắn rứt da thịt của cô ra khiến Tiêu Tiêu phải hít vào một ngụm khí lạnh, cô ra sức giãy giụa, toàn thân lại bị anh kiềm hãm gắt gao.

Trên cổ đau rát, thậm chí Tiêu Tiêu nghĩ rằng răng của anh đã cắm vào da, nước mắt không chịu đựng được tràn đầy hốc mắt, một tay giằng ra, ấn vào đầu anh dùng sức đẩy ra. Quát lên kèm theo tiếng khóc nức nở: “Anh làm gì thế!”

Đầu Đoạn Mặc Ngôn bị đẩy lệch ra, lạnh lùng ngẩng đầu lên, Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy bị một ngọn lửa lạnh lẽo vây lấy, bắt lấy cô khiến cô không thể nhúc nhích.

Người đàn ông bắt lại bàn tay lộn xộn của cô, đôi mắt đen lạnh lẽo nhìn chằm chằm dấu hôn đỏ tươi bị dấu răng cắn đứt, vẫn còn cảm giác chướng mắt, cái đầu đen lùn lùn dựa vào, bờ môi lạnh hé ra, mút mạnh lên chỗ dấu hôn.

Lượng sức gần như muốn cắt đứt cô, hơi thở nóng rực phả trên cổ cô, cùng với động tác mút vào cực kỳ thô bạo, khiến trái tim Tiêu Tiêu cũng run rẩy lên. Cô đã không thể phân biệt được trên cổ mình đau thế nào, dường như cả lực phủ ngũ tạng cũng vì thế mà đau nhói lên. Cùng lúc đó, bàn tay to của người đàn ông lại không kiên nhẫn kéo quần áo của cô, phủ lên nơi mềm mại của cô, cô run giọng nói: “Đoạn Mặc Ngôn, tôi sẽ kiện anh cường hiếp, tôi nhất định sẽ kiện anh cường hiếp.”

Không biết có phải cô uy hiếp có tác dụng rồi không, cái đầu vùi trên cổ cô dừng động tác lại, bàn tay cũng từ từ lui ra.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô đang cắn chặt răng, đong đầy nước mắt vờ mạnh mẽ, lại cúi đầu nhìn cần cổ ngọc ngà gần như rướm máu của cô, sự lạnh lẽo dường như tan đi trong nháy mắt, “Anh làm em bị thương rồi.” Giọng nói của anh đã bình thường trở lại, thậm chí nhiều thêm một phần dịu dàng so với bình thường, tức thì anh lại cúi đầu, vươn lưỡi liếm hai cái lên vết thương của cô.

Tiêu Tiêu cuối cùng cũng có thể đẩy anh ra, che cổ, đầu cũng không quay lại đã chạy đi.

Lúc chiều tối, Lôi Tiểu Trúc gọi những đồng nghiệp bạn bè tan ca đêm nay cùng đi karaoke, đương nhiên cũng nhấn tin cho Tiêu Tiêu, hỏi cô khi nào xuống.

Sau khi gửi tin nhắn đi, cô ta đứng giữa đại sảnh, ngẩng đầu nhìn lên tầng trên cùng xa xôi không thể chạm đến, trong mắt là sự si mê nóng bỏng.

“Tiểu Trúc.” Viên Kha đứng trước cửa cầu thang thoát hiểm kêu cô ta một tiếng.

Cô ta hoàn hồn lại, mang theo nụ cười chạy sang. “Anh Viên.”

Hai người âm thầm đi vào phía sau cửa, Viên Kha sâu sắc nhìn cô ta một cái, lấy một cái hộp nhỏ thắt nơ từ trong túi ra đưa cho cô ta, “Hôm nay là sinh nhật của em phải không, anh có mua một phần quà tặng cho em.”

“Cám ơn, khiến anh tốn tiền rồi.” Hai tay Lôi Tiểu Trúc nhận lấy, tháo dây nơ mở ra xem, là một đôi bông tai đáng yêu.

“Em thích kitty phải không?”

Lôi Tiểu Trúc cười híp cả mắt, “Đúng đó, cám ơn anh, anh Viên, em rất thích.” Nói rồi cô ta tháo đôi bông tai của mình xuống, đeo đôi bông tai mới vào, “Đẹp không anh?”

Viên Kha cười gật đầu, ngay sau đó hỏi: “Em làm việc ở đây vẫn ổn chứ? Làm tiếp tân có uất ức cho em quá không? Hay là anh sắp xếp cho em đến những công ty khác tìm một công việc tốt hơn nhé.”

“Không cần, không cần.” Lôi Tiểu Trúc dùng sức lắc đầu, “Em ở đây tốt lắm, mỗi ngày đều có thể thấy Đoàn thiếu, em đã mãn nguyện lắm rồi.” Nói rồi, giọng nói của cô trầm xuống, lộ ra vẻ cô đơn, “Tuy là trong mắt của anh ấy căn bản không có sự tồn tại của em nữa rồi.”

“Tiểu Trúc.” Viên Kha tiếc thương cho sự si tình của cô ta, vẫn luôn không nhẫn tâm nói ra sự thật với cô ta, nhưng chợt cảm thấy càng kéo dài thì càng tàn nhẫn, anh đành phải dẫn lòng nói: “Ngài Đoàn đối với cô gái tên Tiêu Tiêu kia rất không bình thường, dường như đã rung động thật rồi, khoảng thời gian này vẫn luôn theo đuổi cô ấy. Em vẫn nên bỏ cuộc đi thôi.”

Mặt Lôi Tiểu Trúc thoáng chốc trở nên trắng bệch, cô ta dùng sức lắc đầu tựa như từ chối, “Không thể nào đâu.....” Rõ ràng cô ta với Tiêu Tiêu giống y như nhau, cô ta còn đến trước cả cô nữa mà, tại sao Đoàn thiếu lại chọn cô?

“Xin lỗi, Tiểu Trúc, sự thật là như thế.” Viên Kha rất muốn ôm cô ta vào lòng để an ủi, nhưng anh ta biết trong lòng cô ta hiện giờ chỉ có ông chủ, anh ta chỉ có thể dẫn nỗi khổ sở này xuống đáy lòng.

“Em không tin, trừ khi Đoàn thiếu thật sự kết hôn, nếu không em sẽ không bỏ cuộc đâu.” Lôi Tiểu Trúc trốn tránh cúi đầu, “Anh Viên, cám ơn món quà của anh, em đi trước đây.”

Viên Kha chỉ có thể nhìn theo bóng lưng rời đi của cô ta.

Lôi Tiểu Trúc thất hồn lạc phách đi đến sảnh lớn, di động trong tay vang lên, vừa lúc Tiêu Tiêu gọi điện đến, “Tiểu Trúc, bây giờ mình không có ở Thái Nhất, cậu cho mình địa chỉ đi, mình trực tiếp đi qua đó.”

Lôi Tiểu Trúc sững sốt, “Bây giờ cậu ở đâu?”

“Mình đang ở kí túc xá.”

“Hôm nay cậu không đi làm à?”

“À, ừ, ở trường có chút chuyện.”

Lôi Tiểu Trúc nghe thế, cũng không để tâm, dù sao chỉ cần cô đến là được rồi, thế là mở miệng nói tên và địa chỉ của quán karaoke.

Sở dĩ cô ta tiếp cận Tiêu Tiêu, chỉ là vì muốn xem thử cô gái bây giờ Đoàn thiếu yêu chiều rốt cuộc có chỗ nào hơn người, đồng thời cũng hi vọng cô có thể bắc cầu nối dây để Đoàn thiếu chú ý đến mình lần nữa, nhưng sau khi nghe Viên Kha nói, bây giờ cô ta chỉ muốn hiểu rõ cô một cách triệt để, học hỏi sự quyến rũ của cô, một lần nữa giành lại sự ưu ái của Đoàn thiếu.

Một tiếng đồng hồ sau, Tiêu Tiêu mặc áo sơ mi trắng phối với quần ngắn màu đen, gặp Lôi Tiểu Trúc ở trước cửa một quán karaoke, cô và bạn bè của Lôi Tiểu Trúc gặp nhau liền chào hỏi, cùng nhau vào trong quán karaoke. Thực ra trong số bạn bè phần lớn đều là nhân viên cơ sở làm ở Thái Nhất, bọn họ đều nghe qua tiếng tăm của Tiêu Tiêu. Bởi vì chuyện ông chủ kiêu ngạo lạnh lùng của bọn họ đặc biệt đi xuống xin lỗi với cô đã truyền khắp tòa nhà Thái Nhất rồi, hơn nữa từ lúc cô vào thực tập vẫn luôn đi theo bên cạnh ông chủ đã không phải tin mới nữa, nên mọi người đều tỏ ra vô cùng nhiệt tình thân thiết, ngược lại bỏ nhân vật chính của bữa tiệc vắng vẻ một bên.

Nổi ghen tức không thể kiềm nén được sinh ra trong lòng Lôi Tiểu Trúc. Được coi trọng đối đãi thế này vốn thuộc về cô ta.

Cho dù Tiêu Tiêu muốn khiến mình bận rộn, nhưng chút năng lực quan sát thì vẫn còn, cô lấy quà ra tặng cho Lôi Tiểu Trúc, gắng sức dời chủ đề lên người cô ta, mọi người thế mới nhớ ra ai là nhân vật chính, cũng rồi rít tặng quà. Hơn nữa cũng trông thấy đôi bông tai vàng trên tai cô ta, hâm mộ hỏi do thiếu gia nhà nào tặng. Lôi Tiểu Trúc lúc này mới vui vẻ trở lại.

Đêm nay Lôi Tiểu Trúc uống rất nhiều rượu, có bạn bè chuốc cho cô ta, cũng do cô ta tự lấy uống, cô ta còn ra sức khuyên Tiêu Tiêu uống rượu, Tiêu Tiêu cũng muốn buông thả mình một lần, cũng không từ chối nhiều, nhưng đại khái chỉ uống khoảng hai chai, đầu óc của cô đã choáng váng, người khác mời rượu thì không dám uống nữa.

Hơn chín giờ, có người đưa bánh kem đến, Lôi Tiểu Trúc vốn đang vui vẻ ước nguyện, ai ngờ ước ước một lúc, đột nhiên òa khóc lên.

Mọi người thoáng chốc hoảng hồn, trái hỏi phải khuyên, nhưng Lôi Tiểu Trúc chỉ ra sức khóc, chẳng nói gì cả. Vẫn là một người bạn thân biết tình huống, “Tiểu Trúc bị một tên cậu ấm chơi đùa, lúc người đàn ông kia đối xử tốt với cô ấy, đã cùng cô ấy trải qua một đêm sinh nhật vô cùng lãng mạn, nhưng chơi chán rồi thì hắt ta bỏ rơi Tiểu Trúc, nhưng cô ấy vẫn khẳng khẳng một lực trao cả trái tim cho hắn, thành ra bây giờ cứ tức cảnh sinh tình, hồn bay phách lạc.”

Mọi người nghe vậy, đều tức giận bất bình mắng mỏ gã cậu ấm không biết tên kia một phen, nhưng như vậy cũng không thể dừng lại tiếng khóc của Tiểu Trúc, sau khi mọi người ăn bánh kem, buổi tụ hội cứ thế buồn tẻ mà giải tán.

Tiêu Tiêu cùng đường với Lôi Tiểu Trúc, chịu trách nhiệm đưa cô ta về. Bởi vì quán karaoke nằm trên tuyến đường trạm thứ hai, nên tàu điện ngầm vẫn còn rất nhiều chỗ trống, hai cô gái tìm một chỗ ngồi xuống, vai kề vai tựa vào nhau.

Nước mắt của Lôi Tiểu Trúc vẫn chưa ngưng hoàn toàn, cô ta lấy khăn giấy dè mũi lại, mắt đỏ hoe nói: “Cậu nhất định đang cười mình sao lại ngổ ngàng như vậy, bị đùa bỡn còn nhớ mãi không quên người đàn ông đó.”

Tiêu Tiêu chậm rãi lắc đầu, hơi thất thần nhìn đường sáng chớp lóe bên ngoài cửa sổ.

“Nhưng mình thích anh ấy, không, mình yêu anh ấy, mình có thể biết rõ ràng mình yêu anh ấy từ tận đáy lòng, mỗi một tế bào đều yêu anh ấy. Nhưng tại sao anh ấy lại bỏ rơi mình? Tại sao anh ấy không yêu mình chứ?” Lôi Tiểu Trúc đau khổ nói.

“Trên thế giới này, những chuyện cầu mà không được quá nhiều.....”

“Mình không muốn bỏ cuộc, mình không muốn cam chịu, mình muốn để anh ấy biết được, trên đời này tuyệt đối không có ai yêu anh ấy hơn mình.”

“Con người tại sao phải ngốc nghếch thế chứ? Cậu đơn phương tình nguyện, trái tim chỉ có thể như khúc gỗ bị hấn ta cửa tới cửa lui từng dao từng dao, khúc gỗ không biết đau, nhưng trái tim thì sao?” Tiêu Tiêu thì thào nói.

“Vậy mình cũng không sợ, mình chỉ sợ anh ấy không nhìn thấy mình thôi. Cho dù anh ấy tổn thương mình, rồi cũng sẽ có một ngày anh ấy sẽ đáp lại tình yêu của mình.”

Nước mắt của Tiêu Tiêu không hề báo trước mà rơi xuống.

Lôi Tiểu Trúc vụng về quay đầu sang, “Cậu khóc cái gì?”

Tiêu Tiêu nhếch nhác lau nước mắt, giọng khàn khàn nói: “Mình chỉ là rất hâm mộ thôi.”

“Rất hâm mộ?”

“Phải, mình rất hâm mộ tình cảm của cậu, bất chấp tất cả không chùn bước như thế.”

Lôi Tiểu Trúc đến trạm, Tiêu Tiêu muốn đưa cô ta về nhà, bị Lôi Tiểu Trúc ngăn cản mãnh liệt. Qua thêm hai trạm, cô về đến trường, một mình cô đơn đi trên con đường về kí túc xá.

Liên Hoan Hoan cúp điện thoại gọi đến, hỏi cô sao còn chưa về, Tiêu Tiêu đáp: “Lập tức đến dưới lầu ngay đây.”

Cô cúp điện thoại, trông thấy một cái lon coca rỗng, cô cúi đầu vừa đi vừa đá về phía trước, lúc sắp đến lầu kí túc xá, cô đá mạnh một cái, lại thiếu chính xác đá trật mắt, lon coca bay về hướng ngược lại, văng trúng cọc bảo vệ, xoay hai vòng, dừng lại dưới đế một đôi giày thể thao màu đen.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, đầu tiên nhìn thấy một ánh lửa lúc sáng lúc tối, sau đó mới nhìn thấy người đàn ông ngồi trên lan can tựa như hòa cùng một thể với bóng đêm.

Anh ta mặc một bộ đồ thoải mái màu đen, đôi chân dài dạn dạc ra ngồi trên lan can hút thuốc, thoạt nhìn chính là một anh sinh viên đại học đang chờ bạn gái.

40. Chương 40: Chương 38

Nếu như là cô gái khác nhìn thấy một anh chàng đẹp trai thế này có lẽ sẽ dừng chân, nhưng Tiêu Tiêu thấy rõ người đến, đầu óc vẫn còn chút choáng váng bỗng tỉnh táo hẳn, sau cổ đau nhói lên, cô xoay người đi về phía kí túc xá.

“Tiểu Tiêu.” Người đàn ông áo đen, cũng chính là Đoạn Mặc Ngôn, vút điếu thuốc đi, nhảy xuống lan can đi lên trước hai bước ngăn cô lại.

Tiêu Tiêu lùi lại một bước, cảnh giác giữ khoảng cách với anh, “Làm ơn tránh ra.”

Đoạn Mặc Ngôn không nhúc nhích chút nào, gương mặt tuần tú ngược sáng lộ ra vẻ dịu dàng, “Đi đâu chơi mà giờ mới về thế?” Anh ngừng nghĩ, “Uống rượu à?”

“Không mượn anh xen vào.”

Biết cô nhất định sẽ không cho anh sắc mặt tốt đẹp gì, Đoạn Mặc Ngôn giơ hai tay lên, “Anh không có ý gì khác, chỉ muốn xem thử vết thương trên cổ em thôi.”

“Tôi không muốn cho anh xem.”

“Haiz.” Đoạn Mặc Ngôn bắt đầu dỗi, bước lên phía trước muốn bắt lấy cô, cô đề phòng lui về sau, nhưng vẫn bị cánh tay dài kia nắm lại.

“Anh làm gì vậy!” Cô thấp giọng quát lên.

Đoạn Mặc Ngôn cầm tay cô liền tát về phía mặt của anh, không hề vì đó là mặt mình mà nương sức.

“Anh.....” Tiêu Tiêu kinh hãi. Lòng bàn tay vẫn còn cảm giác đau rát vừa đánh người xong.

“Bớt giận chưa? Nếu còn chưa hết giận, thì em tát anh thêm một cái đi.” Đoạn Mặc Ngôn tự tát mình một cái, sắc mặt vẫn hoàn toàn không đổi, vờ như lại để cô đánh anh thêm lần nữa.

Tiêu Tiêu nắm tay lại, cắn môi trừng anh.

“Hay là em cũng cắn anh một cái?” Đoạn Mặc Ngôn lại khom lưng đưa cằm cổ đến trước mặt cô.

Thiếu chút nữa Tiêu Tiêu đã muốn cắn rồi, nhưng dù sao cô cũng không phải người ngang ngược, lại lui về sau một bước, “Nếu như cả thế giới đều thích cắn người ta giống như anh thế này, thì sớm đã không phải là chế độ của loài người nữa rồi.”

Biết mĩa mai người khác rồi, trông đáng vẻ này thật sự là giận lắm đây.

Đoạn Mặc Ngôn đứng thẳng người, kéo bàn tay nhỏ vẫn chưa hề buông ra đến bên môi hôn một cái, chăm chú nhìn cô nghiêm mặt nói: “Anh chỉ là mất khống chế. Làm em bị thương, anh rất xin lỗi.”

Tiêu Tiêu dùng sức rút tay của cô ra, Đoạn Mặc Ngôn cũng không mạnh mẽ ngăn lại.

“Anh ghen rồi, Tiểu Tiểu, em không biết cảm giác của anh lúc đó đâu, mẹ nó chứ giống như bị đâm một dao vậy.” Anh nhìn cô chằm chằm nói, “Nếu như gã đàn ông đó đứng trước mặt anh, anh nhất định sẽ giết hắn ta.”

Sắc mặt của Tiêu Tiêu sững lại, anh lại còn nói đến nghiêm túc như vậy, sau cổ vẫn đau nhói như trước nói cho cô biết e rằng anh không phải đang nói dối, anh đang nghiêm túc!

Có trời biết bây giờ cô sợ nhất chính là nghe anh nói như thế.

Cô thà bị anh nói là đâm dăng hoặc là cái gì đó khác, chỉ duy nhất không dám nghe anh thừa nhận là vì ghen tị. Ghen tị có nghĩa là anh có cảm tình với cô, vì mãnh liệt quá nên mới mất khống chế. Đây là lí do duy nhất mà cô sẽ tha thứ cho anh, vì còn có người dành cho cô tình cảm mãnh liệt đến vậy..... Cô có phải có bệnh rồi không?

Tiêu Tiêu kinh hãi trong lòng, miệng vẫn nói: “Tôi đâu phải bạn gái của anh, tôi thích ai là quyền tự do của tôi.”

Lúc này Đoạn Mặc Ngôn lại ga lăng như một quý tộc Anh vậy, anh gạt đầu, “Anh biết, em yên tâm, anh sẽ không làm em bị thương nữa đâu. Anh sẽ cạnh tranh công bằng với hắn ta, chủ yếu là xem sự lựa chọn của em thôi.”

“Anh.....” Lúc thì giống con sư tử cuồng bạo, lúc thì lại giống con mèo ôn hòa, Tiêu Tiêu cũng không biết phải lấy thái độ gì để đối mặt với anh nữa.

“Anh chỉ hỏi em một câu, em phải thành thật trả lời anh.” Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chăm chú, “Tối qua em có ngủ với người đàn ông đó không?”

Nói lên giường rồi, nói ra đi. Nói rồi thì có lẽ anh sẽ không theo đuổi cô nữa. Lí trí của Tiêu Tiêu kêu gào, nhưng sự dè dặt của con gái và nỗi cảm xúc không tên khiến cô không thể nói ra câu đó, cô mím môi, cuối cùng lắc đầu một cái.

“Vậy thì tốt, nghĩa là anh vẫn có hi vọng.” Đoạn Mặc Ngôn tựa như thở phào nhẹ nhõm, lấy một chai thuốc mỡ từ túi quần ra, “Anh có mua thuốc rồi, anh thoa lên vết thương cho em nhé.”

“Không cần đâu.”

“Anh nhớ hình như có máu đó, vẫn nên thoa chút thuốc vào, được không?” Đêm nay Đoạn Mặc Ngôn hoàn toàn thay đổi vẻ ngang ngạnh thường ngày, nói ba câu thì hết hai câu dùng giọng điệu thương lượng.

“Tôi tự biết thoa thuốc.”

“Ở sau cổ của em đó, em trở tay cũng khó với tới được, hướng chỉ là thoa thuốc?” Đoạn Mặc Ngôn nhìn sau cổ cô, “Vết thương này em cũng đâu thể để bạn cùng phòng thoa giúp em chứ, cô ấy hỏi tới thì em trả lời thế nào? Anh bảo đảm chỉ giúp em thoa thuốc thôi, không làm gì hết.”

Trong lòng Tiêu Tiêu nghĩ, cô chắc chắn là say rồi, nên mới đồng ý với anh.

Hai người ngồi vào xe, Đoạn Mặc Ngôn mở đèn ở ghế sau, dưới ánh đèn mờ nhạt, Tiêu Tiêu xoay lưng lại với anh, chậm rãi cúi đầu hạ cổ thấp xuống một chút.

Dầu răng đỏ tươi cùng với vết hôn bị cắn đứt trên làn da cổ trắng nõn, nhìn vào càng thêm giạt mình, ánh mắt Đoạn Mặc Ngôn chợt lóe lên, kéo cổ áo của cô xuống, ngón trở vuốt nhẹ ngoài rìa vết thương của cô, tỉ mỉ xoa xoa chỗ xương cổ, khẽ than một tiếng, giọng hơi khàn hỏi: “Đau không?”

Tiêu Tiêu không nói gì, yên lặng gật đầu.

“Xin lỗi, anh thô lỗ quá.” Ngón tay thon dài vẫn xoa nhẹ như trước, anh cúi đầu, bờ môi lạnh nhẹ nhàng ngậm lấy dầu răng.

Cả người Tiêu Tiêu run lên, phản xạ có điều kiện nghiêng người né ra, “Anh đừng đụng tôi, nếu như không phải giúp tôi thoa thuốc, thì tôi đi đây.”

“Làm ngay đây.” Đoạn Mặc Ngôn một tay níu cô lại, “Chẳng phải chỉ khử độc trước thôi sao?”

Tiêu Tiêu gơ tay kéo cửa xe, trước đó lại nghe một tiếng “cạch”, cửa xe khóa mất rồi.

“Được rồi được rồi, anh không nói gì nữa hết, em xem, anh mở nắp chai thuốc rồi này.” Đoạn Mặc Ngôn không ngờ mình cũng có một ngày như thế.

Tiêu Tiêu quay đầu nhìn một cái, mới xoay người lại dựa vào lưng ghế không nhúc nhích nữa.

Đoạn Mặc Ngôn thấy cử chỉ của cô, nhướn mày, sau đó lắc đầu, bóp ra một ít thuốc lên ngón tay, nghiêng người lên trước kéo cổ áo sơ mi của cô ra, híp mắt không nghiêng không lệch ấn lên vết thương của cô.

Tiêu Tiêu hít vào một ngụm khí lạnh.

“Đau?” Đoạn Mặc Ngôn lấy ngón trở ra.

“Anh nói đi?” Tiêu Tiêu bị anh ấn vào, môi cũng đang khẽ run rẩy.

Đoạn Mặc Ngôn nghiêng đầu trông thấy vẻ mặt chau mày khó chịu của cô, dưới đáy mắt lóe lên ánh lửa không rõ ràng, thoáng qua rồi biến mất. Tức thì lại có một nỗi đau xót nhỏ nhoi tràn ra từ trong tim, chảy vào trung khu thần kinh của anh.

“..... Anh nhẹ một chút nhé.” Anh ho khan một tiếng, chợt khó xử nhíu mày. Vừa nãy anh đã nhẹ lắm rồi, cô còn kêu đau, không dùng sức có thể thoa đều thuốc sao? Anh lập tức nín thở, cúi đầu nhìn chăm chú vào vết thương của cô, ngón trở tựa như đang làm chuyện gì đó cực kì quan trọng, chậm rãi không chịu xuống tay.

Tiêu Tiêu ngược mắt, từ ảnh phản chiếu trên cửa sổ xe trông thấy cảnh tượng này.

Hơi thở ấm nóng phả trên cổ cô, vết thương nóng rát rồi cuộc được thuốc mỡ mát lạnh thoa vào như cơn gió nhẹ lướt qua. Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm về mặt tập trung của Đoạn Mặc Ngôn, hàng mi như cánh quạt chớp hai cái, từ từ nhắm mắt lại.

Không xong rồi.

Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Tiêu không biết ngủ từ lúc nào được Đoạn Mặc Ngôn khẽ khàng kêu dậy, “Tiểu Tiểu, tỉnh nào, anh thoa thuốc cho em xong rồi.”

Tiêu Tiêu chợt tỉnh giấc, theo bản năng muốn sờ vào vết thương của mình, được Đoạn Mặc Ngôn nhanh tay lẹ mắt bắt lại, “Đừng đụng, vừa mới thoa thuốc xong.”

Tiêu Tiêu thể mới hoàn hồn lại, ánh mắt từ mơ màng trở nên tỉnh táo hẳn. Cô có chút ảo não, sao mình lại ngủ trong này chứ.

“Uống bao nhiêu rượu mà say vậy rồi?” Đoạn Mặc Ngôn cũng chẳng lấy làm lạ.

Mặt Tiêu Tiêu hơi đỏ lên, vươn tay mở cửa, lại phát hiện cửa xe vẫn đang khóa lại.

Đoạn Mặc Ngôn mở khóa xe, hơn nữa còn nghiêng người vươn tay mở cửa xe giúp cô, còn nói: “Lúc em tắm nhớ chú ý một chút, tạm thời đừng đụng vào vết thương.”

Hơi thở của đàn ông lập tức vây lấy người cô, cô mất tự nhiên nói tiếng cảm ơn, nhẹ nhàng nhảy xuống xe, nói tạm biệt rồi đi mất.

Đoạn Mặc Ngôn bắt cô lại, cô kinh ngạc nhìn anh.

“Tiểu Tiểu, anh rất xin lỗi, hi vọng em có thể tha thứ cho anh.” Đoạn Mặc Ngôn nói xin lỗi lần thứ ba.

Tiêu Tiêu nhìn anh hồi lâu, hất tay anh ra, “Lần sau đừng thế nữa!” Nói xong thì chạy đi.

Đoạn Mặc Ngôn bước xuống từ ghế sau, dựa vào cửa xe nhìn bóng lưng cô chạy đi, khoe môi cong lên.

Anh cúi đầu mở di động ra, chăm chú nhìn vào tấm hình cô ngủ say vừa chụp được, để lên môi hôn một cái.

Tiêu Tiêu chạy về phòng kí túc xá, tức thì khóa cửa lại.

“Về rồi à?” Liên Hoan Hoan từ trên giường thò đầu ra, “Cái lập tức của cậu cũng lập tức ghê đấy, qua một tiếng đồng hồ luôn rồi.”

“À, ừ, có chút chuyện.”

“Hôm nay cậu đi ăn cơm với ai thế?”

“Ở công ty có quen một người bạn, hôm nay cô ấy sinh nhật.” Tiêu Tiêu vừa để túi xách xuống, vừa trả lời.

“Tối qua cũng đi ăn với cô ấy à?”

“Không, tối qua là một người anh.....” đột nhiên nhắc tới Tống Hiếu Nhiên, khiến đầu của Tiêu Tiêu càng nhức hơn.

“À, chính là ông anh làm bác sĩ tâm lý của cậu đó hả?”

“Ừ.”

Tiêu Tiêu hóp từng ngụm nước lớn, từ trong tủ lấy ra bộ đồ để thay, đi vào phòng tắm.

Cô mở vòi nước hắt lên mặt, soi gương cởi nút áo sơ mi ra, khẽ xoay đầu, khó khăn nhìn xem dấu răng, chợt mắt trừng lớn lên, cô đưa đầu đến gần gương, nhìn tỉ mỉ, mới phát hiện trên dấu răng thế mà lại có thêm một dấu hôn.

“Khốn kiếp.....” Cô đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu.

Không hay rồi.

Tắm rửa xong, Tiêu Tiêu ngồi xuống bàn học, một tay lau tóc, một tay lấy một cuốn sổ ghi chép từ kệ sách xuống, xé ra một tờ giấy trắng, cầm bút viết xuống hai cái tên.

Tống Hiếu Nhiên.

Đoạn Mặc Ngôn.

41. Chương 41: Chương 39

42. Chương 41: Chương 39

“She walks in beauty, like the night

Sand starry skies;

And all that's best of dark and bright

And her eyes.....”

Sáng sớm, những chú chim ríu ra ríu rít ngoài cửa sổ, ánh mặt trời êm dịu rọi xuyên qua khung cửa sổ, những hạt bụi li ti trong ánh nắng cũng hiện ra vẻ đẹp của riêng mình. Liên Hoan Hoan vẫn còn buồn ngủ thò đầu ra, chỉ thấy cô út đang chải đầu, thích chí ngâm thơ theo nền nhạc piano du dương.

Tieu Tieu thấy cô ấy đã dậy, ngón trỏ chỉ chỉ lên cổ tay ý nói đã đến giờ rồi, miệng tiếp tục ngâm nga bài thơ êm tai, soi gương lộ ra lúm đồng tiền nhỏ.

Liên Hoan Hoan ngã đầu xuống giường, nghe cô ngâm xong bài thơ, mới lười biếng nói: “Tiểu Lục Tử, hôm nay tâm trạng của cậu không tệ nha.”

“Phải đó.” Ngâm thơ xong lại ngâm nga ca hát, Tieu Tieu cài nút cuối cùng trên cổ áo của chiếc áo không tay, nhìn gương soi trái soi phải, nhìn mái tóc khó có khi được xõa xuống, “Cậu cũng mau dậy đi, con sâu lười, mặt trời sắp rọi đến mông rồi đó.”

“Người ta không muốn dậy.....” Liên Hoan Hoan râm rì hai tiếng.

“Đừng lười biếng nữa, chút nữa là trễ đó.” Tieu Tieu xách túi lên, nhìn lại trên bàn kiểm tra xem có bỏ sót thứ gì không, “Mình đi đây, đừng ngủ nữa!”

Liên Hoan Hoan nửa sống nửa chết đáp lại cô một tiếng, đợi Tieu Tieu ra khỏi cửa, cô ta nhìn chăm chú vào cánh cửa gỗ màu vàng nhạt đang treo tấm lịch một hồi lâu, tự lẩm bầm. “Cậu hạnh phúc thật đấy, Tiểu Tieu.....”

Tieu Tieu nhảy xuống bậc thang của kí túc xá, ngâm nga câu hát, gọi điện cho một trong hai cô bạn thân – Đồng Dĩ Dịch, mở đầu liền nói: “Nhất Nhất*, mình gốc quá!” (Biệt danh thân mật, chữ “dịch” và chữ “nhất” đồng âm.)

Đối phương yên lặng một lúc, “..... Bây giờ mới phát hiện có muộn quá không chừng.”

Tieu Tieu cười hì hì, nhìn lên bầu trời khó có được một khoảng trong xanh, “Cậu có biết tối hôm kia anh Hiếu Nhiên đề nghị hẹn hò với mình không?”

Đồng Dĩ Dịch không có hứng thú với đàn ông, nên những vấn đề này cô chủ yếu đều làm phiền Tô Vi, nhưng cái gì nên biết thì Đồng Dĩ Dịch đều biết hết. Lúc này Tô Vi chắc chắn còn chưa dậy, Tieu Tieu không dám đánh thức cô ấy, nếu không thì thật sự là tội ác khó tha rồi.

“Hả? Gã đàn ông đề tiện đó à?”

“Đừng chỉ vì người ta không thích mình mà nói anh ấy thế chứ.”

Đối phương hừ lạnh, “Vậy cậu muốn thế nào? Anh ta đột nhiên nói thích cậu, có phải cậu động tâm ngay rồi không? Muốn vùi vào lòng mối tình đầu của cậu? Hay là muốn chọn anh cậu ảm đẹp trai?”

“Vậy mới nói, mình gốc chính là gốc ở chỗ này đó.” Tieu Tieu lắc đầu nói, “Hai ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện, mình cảm thấy đầu cũng muốn nổ tung luôn, tối qua còn liệt kê tên hai người đó ra, muốn làm rõ suy nghĩ trong nội tâm mình. Nhưng viết tới viết lui đầu óc vẫn rối nùi, sau đó mình đột nhiên giác ngộ hẳn ra, vỗ đùi một cái, ôi mẹ ơi, mình gốc thiệt.”

“.....” Đồng Dĩ Dịch không biết xen vào từ đâu.

“Mình chợt nghĩ, chuyện này đáng ra là chuyện bọn họ phải bận tâm chứ, sao mình lại ở đây rối rắm nửa ngày trời? Muốn theo đuổi mình thì theo đuổi đi, ai có thể khiến mình gật đầu thì là bản lĩnh của người đó, mình cần gì phải ngồi phân chia này nọ trong hai ngày nay chứ.”

Đồng Dĩ Dịch nghe hiểu, hơn nữa còn rất tán thưởng đối với kiểu giác ngộ này của cô, “Ừ, thế mới là cô gái tốt của mình. Đàn ông có là gì đâu, chúng ta phải dựa vào bọn họ trong lòng bàn tay.”

“Đúng rồi, mình đồng ý cho bọn họ theo đuổi đã nể mặt bọn họ lắm rồi.” Tieu Tieu bị da mặt dày của mình chọc cười, le lưỡi một cái.

“Đúng vậy, thực sự không được nữa, thì làm hai người cùng một lúc cũng được, làm xong người này tới người kia, nếu không thì NP gì đó cũng được.”

Khẩu bị này cũng nặng quá rồi đấy..... Cảnh tượng tốt đẹp quá, cô có chút không dám tưởng tượng.

“Chỉ là lúc NP cậu phải cẩn thận một chút, đừng để bọn họ chơi với nhau luôn nhé.”

“Phụt ha ha ha ha—”

Hôm nay Tiêu Tiêu thấy Đoạn Mặc Ngôn ở công ty, vẫn vui vẻ không thôi vì cảnh tượng H trong đầu. Không bằng giới thiệu anh cho anh Hiếu Nhiên biết cho rồi, có lẽ bọn họ mới là tình yêu thực sự.

Đoạn Mặc Ngôn dĩ nhiên không biết ý nghĩ vừa gay vừa hủ của cô, chỉ cảm thấy cô bé này hôm nay khá vui vẻ, trông có vẻ như thật sự ném chuyện anh cắn cô ra sau đầu rồi.

Giữa trưa anh thoa thuốc cho cô một lần nữa, đồng thời bảo cô chuẩn bị một chút, đi theo anh đến trụ sở.

Cô thế mà không hề nhăn nhó, nhận lời ngay. Ngược lại Đoạn Mặc Ngôn nhíu mày, cảm thấy có chút không bình thường. Lúc này Viên Kha đi vào, hình như có chuyện muốn báo cáo, Tiêu Tiêu tự động đi ra ngoài.

Cô không hề biết, chuyện Viên Kha báo cáo chính là chuyện riêng của cô.

“Người bạn mà hôm kia Tiêu Tiêu gặp, là hàng xóm thanh mai trúc mã của cô ấy, là một bác sĩ tâm lý, tên là Tống Hiếu Nhiên.”

“Cái gì?” Động tác cầm khăn ướt lau tay của Đoạn Mặc Ngôn bỗng dừng lại, nheo mắt lại nhìn sang anh ta, “Tên là gì?”

“Tống Hiếu Nhiên, Tống trong triều Tống, Hiếu trong hiếu thảo, Nhiên trong tự nhiên.” Viên Kha thấy vẻ mặt của ông chủ khác thường, không dám chậm trễ, giải thích cặn kẽ.

Viên Kha không biết Tống Hiếu Nhiên, mỗi lần Đoạn Mặc Ngôn đi gặp anh ta, xưa nay đều đi một mình, bên Tống Hiếu Nhiên cũng sẽ tách những người khác ra. Nói cách khác, chuyện Đoạn Mặc Ngôn có bệnh tâm lý, chỉ có hai người, bản thân anh và bác sĩ tâm lý biết mà thôi.

“Đưa đây.” Đoạn Mặc Ngôn ném khăn ướt đi, vươn tay lấy phần tư liệu trong tay Viên Kha. Anh dựa vào phần lưng ghế êm ái, nhìn vào liên thấy tám ảnh chân dung của Tống Hiếu Nhiên.

Anh mặt không cảm xúc lật tư liệu xem, đây chính là người mà Tiêu Tiêu nói rằng “cô ấy cũng thích hần, hần cũng thích cô ấy”? Có lẽ còn là mối tình đầu của cô ấy nữa?

Dấu hôn đó là do Tống Hiếu Nhiên làm ra? Anh ta không biết quan hệ của anh với Tiêu Tiêu? Hay là cố ý để Tiêu Tiêu tiếp cận anh?

Đoạn Mặc Ngôn bảo Viên Kha ra ngoài, xoay chiếc ghế da lớn sang hướng đối diện với phong cảnh bên ngoài, một tay chống đầu, một tay cầm cặp tư liệu gỗ cạch cạch vào cạnh ghế.

Sao cố tình lại là Tống Hiếu Nhiên chứ? Trái đất nhỏ đến mức con mẹ nó ba người cũng chia ra không được à?

Đại khái qua khoảng hơn mười phút, Tiêu Tiêu gõ cửa, nói xe đã chuẩn bị xong hết rồi, lúc nào cũng có thể xuất phát.

Đoạn Mặc Ngôn đáp lại một tiếng, ném phần tư liệu vào ngăn kéo, đốt một điếu thuốc, cúi đầu cầm di động và chìa khóa trên bàn lên, chọt một con ếch giấy nhảy đến trước mặt anh.

Anh nhướn mày ngẩng đầu lên, thấy Tiêu Tiêu cười híp mắt hai tay để sau lưng nhìn anh, “Tặng anh đó.”

“Tặng anh?” Đoạn Mặc Ngôn dè cái móng con ếch lại, làm nó nhảy thêm một lần nữa.

“Phải, coi như là quà cảm ơn anh khoảng thời gian này đã hướng dẫn em.”

Đoạn Mặc Ngôn như cười như không nhìn cô một cái, “Được thôi, anh nhận, cảm ơn.”

Về mặt bình tĩnh của anh khiến Tiêu Tiêu ngạc nhiên, “Chỉ thế thôi?” Cô còn tưởng đầu anh ít nhất cũng sẽ nói một câu ghét bỏ, ngay cả câu “quà nhẹ tình nghĩa nặng” cô cũng đã chuẩn bị sẵn rồi.

“Đây chẳng phải ý là quà nhẹ tình nghĩa nặng sao, thế nên anh chấp nhận tình nghĩa của em.” Đoạn Mặc Ngôn nhả một ngụm khói ra, nhìn cô chăm chú, nói như lẽ đương nhiên.

Sao câu nói này nói ra từ miệng của anh, dường như ý nghĩa đã bị thay đổi vậy?

Đoạn Mặc Ngôn đặt con ếch giấy bên cạnh máy tính, “Em tặng anh một con ếch giấy, thì anh tặng em một chiếc máy bay giấy vậy.”

Tiêu Tiêu ngây thơ nghĩ rằng máy bay giấy mà Đoạn Mặc Ngôn nói sẽ rất khác người, nhưng dù sao ít nhất cũng là máy bay làm bằng giấy, ai biết khi cô theo anh đến trụ sở, trông thấy cái gọi là máy bay giấy thì coi như đã được mở rộng tầm mắt.

“Đây là máy không người lái OVE, vận dụng tạo hình của máy bay giấy, hình dáng và cơ cấu động lực không khí đều được làm từ giấy, dùng sợi cacbon làm giá đỡ, phối hợp với camera điện tử ở phía trước, góc quay xoay tròn 360 độ, hai tên lửa thúc đẩy ở phía sau, có thể giống như máy bay giấy nhờ vào sự thúc đẩy mà bay lên. Đây là kính VR.” (Kính VR: Kính thực tế ảo.)

Tiêu Tiêu cầm một cái máy không người lái tinh xảo, gọn nhẹ, xen kẽ hai màu trắng đen, kim lòng không được phát ra tiếng khen ngợi, qua một lúc mới nhớ ra phải phiên dịch câu nói của kỹ sư cho Đoạn Mặc Ngôn nghe.

“Em đeo lên thử xem.”

“Em không biết đâu, em sợ làm rớt máy bay.”

“Đừng lo, còn nhiều mà. Anh dạy em.”

Kỹ sư đứng một bên âm thầm phỉ nhổ, tổng giám đốc Đoạn ngài tán gái, nói dối cũng không cần bản nháp nữa, cái này rõ ràng là hàng mẫu có được không hả?

Tiêu Tiêu nghe Đoạn Mặc Ngôn nói, yên tâm đeo kính vào, cảm giác như đeo một cái kính cực nặng vào vậy, cảnh tượng trước mắt không khác nhiều so với lúc nhìn bằng mắt trần. Đoạn Mặc Ngôn bảo kỹ sư đẩy OVE ra, mình thì nắm lấy tay cô đưa máy bay lên.

“Woa—” Xuyên qua kính thực tế ảo, Tiêu Tiêu trông thấy thế giới bầu trời, “Lợi hại quá.”

Đoạn Mặc Ngôn dứt khoát ôm cô từ phía sau, nắm tay cô điều khiển máy bay, Tiêu Tiêu đắm chìm trong sự mới lạ, không hề chú ý đến động tác của anh.

Tốc độ của máy bay rất nhanh, Tiêu Tiêu cười kêu to say máy bay rồi, say máy bay rồi, Đoạn Mặc Ngôn không nhìn máy bay chỉ lo nhìn cô. Bỗng nghe cô kinh hãi “á” một tiếng, cả người chột đưng vào lồng ngực của anh, anh mới giữ vững cô lại ngẩng đầu lên.

Thì ra là một con chim sẽ bay đến thiếu chút nữa đụng vào máy bay.

“Đừng sợ, chỉ là một con chim mà thôi.” Đoạn Mặc Ngôn nói bên tai cô.

Hơi thở ấm nóng xộc vào màng nhĩ, khiến Tiêu Tiêu vô cớ run nhẹ một cái. Lúc này Tiêu Tiêu mới phát hiện cả người mình đều bị anh ôm vào lòng, lồng ngực vững chắc, cường tráng cách lớp áo mỏng truyền đến hơi nóng, khiến cho tinh thần cô có chút không yên. Nhớ lại lúc trước anh dạy cô đánh golf cũng không khác thế này là bao, nhưng lúc đó cô hoàn toàn không có cảm giác đỏ mặt tim đập nhanh, tại sao bây giờ lại có rồi? Là do tâm trạng thay đổi sao?

“Tổng giám đốc Đoạn, khách đến rồi.” Tổng giám sát trụ sở bước đến nói.

Đoạn Mặc Ngôn đáp lại một tiếng, cũng không vội đi, ở lại cùng chơi máy bay với Tiêu Tiêu thêm một lúc, mới nói: “Anh phải đi gặp hai người, em cứ ở đây chơi đi.”

Sau khi anh dặn dò tổng giám sát trông nom Tiêu Tiêu cho tốt, thì đi cùng đi với Viên Kha.

Tiêu Tiêu thấy hơi lạ, nếu như là khách hàng thì khoảng thời gian gần đây cô cũng đi theo anh gặp qua rồi, sao hôm nay không để cô theo nhỉ? Hơn nữa không chỉ cô không đi, hai kỹ sư của trụ sở cũng không đi nữa.

“Kỹ sư Liễu, các anh không đi à?”

“Bọn tôi đi làm gì, những người đó muốn gặp cố vấn cao cấp – tổng giám đốc Đoạn thôi.” Kỹ sư Liễu cười cười, nhặt OVE ở dưới đất lên.

Cố vấn cao cấp? Tiêu Tiêu nhìn theo hướng Đoạn Mặc Ngôn rời đi, anh nhiều thân phận thật đấy.

Thế là Tiêu Tiêu yên tâm lái máy bay cả một buổi chiều ở trụ sở, nói cho oai chính là điều chỉnh máy móc. Chủ yếu là chơi OVE đến quen thuộc, cảm giác mình tựa như thông qua nó mà biến thành một chú chim tự do bay lượn trên bầu trời vậy.

Lúc Đoạn Mặc Ngôn đi ra, cô vẫn còn đeo kính thực tế ảo, cười rạng rỡ nhìn lên bầu trời, anh đi qua đó đứng trước mặt cô, nghiêng đầu xuống liền hôn cô.

43. Chương 42: Chương 40

44. Chương 42: Chương 40

“Sao anh lại về nước vậy, Tống Hiếu Nhiên.”

Trong căn phòng tư vấn gọn gàng, sạch sẽ mà tao nhã, Tống Hiếu Nhiên bưng một ly cà phê cho khách, nghe câu hỏi thăm, hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Anh ta nhìn sang Đoạn Mặc Ngôn đang ngồi chéo chân trên sofa, trước tiên nói một câu “Mời dùng”, lại quay đầu lấy ly cà phê của mình qua, “Sao đột nhiên có hứng thú với tôi thế?”

“Chẳng phải anh đề nghị, tôi nên ‘giao lưu’ với người khác nhiều hơn sao?”

Tống Hiếu Nhiên cười khẽ. “Phải, không sai.” Anh ta ngồi vào ghế của mình, uống một ngụm cà phê, “Tôi về nước là vì việc riêng.”

“Chuyện gia đình?”

“Chuyện tương lai.”

Đoạn Mặc Ngôn yên lặng một lúc, hiểu rõ gập đầu, “Phụ nữ.”

Tống Hiếu Nhiên cười mà không đáp.

“Sao rồi, giải quyết được chưa?”

“Đang cố gắng đây.”

Một tay Đoạn Mặc Ngôn đặt lên đùi, “Trên thực tế, tôi mang đến cho anh một tin tốt.”

“Hả?”

Ngón tay thon dài gõ lên đầu gối, Đoạn Mặc Ngôn không nhanh không chậm nói: “Tôi có một người bạn cùng trường, bây giờ đang ở Los Angeles, định tìm người cộng tác cho phòng khám tư vấn tâm lý của mình, tôi thấy anh không tệ, nên đã đề cử với anh ta, anh ta rất có hứng thú với anh, hi vọng có thể bàn với anh một chút.”

Suy cho cùng mọi người vốn có hiểu lầm về bệnh tâm lý, đa số đều thuộc loại giấu bệnh sợ thầy. Bác sĩ tâm lý ở trong nước rất khó phát triển, những phòng khám tư vấn tâm lý chính quy thì cực ít, người cùng lúc có hai thân phận bác sĩ tâm lý và bác sĩ khoa tâm thần giống như Tống Hiếu Nhiên thì đã ít lại càng ít hơn. So ra thì nước Mỹ chính là thiên đường của bác sĩ tâm lý. Người Mỹ chấp nhận trị liệu tâm lý, chỉ bình thường như là uống thuốc cảm vậy.

Bạn cùng trường có thể qua lại với Đoạn Mặc Ngôn, dĩ nhiên cũng không phải hạng xoàng. Tống Hiếu Nhiên thoáng sửng sốt, “Chuyện này, cảm ơn nhé.” Anh ta nhìn sang sắc mặt hơi hợt của Đoạn Mặc Ngôn, nói thật là có chút kinh ngạc.

“Sao hả, anh có muốn trò chuyện với anh ta không?”

Tống Hiếu Nhiên do dự một lúc. Đây quả thực là một cơ hội cực kỳ tốt, có lẽ bỏ lỡ rồi thì sẽ không thể có nữa. Nhưng..... Gương mặt tươi cười của Tiêu Tiêu chợt lóe lên trong đầu, anh ta vẫn ra quyết định, “Cảm

ơn ý tốt của anh, tôi rất vinh hạnh, nhưng trước khi tôi về nước đã quyết định rồi..... Trước khi tôi chưa hoàn thành chuyện riêng của mình, thì tôi sẽ không rời khỏi đây.”

“Ồ?” Âm cuối mang theo sự nghi ngờ hơi lên cao, “Xem ra chuyện riêng này đối với anh rất quan trọng nhỉ?”

“Vô cùng quan trọng.” Tống Hiếu Nhiên cảm thấy mình cũng nên giải thích một chút, nếu không sẽ cho thấy mình không biết điều, “Tôi đã từng..... vì đã tâm mà bỏ rơi cô ấy một lần, mãi cho đến khi thật sự rời khỏi cô ấy, tôi mới phát hiện ra rằng mình có thành công hơn nữa, cũng không có người cùng chia sẻ niềm vui, những người phụ nữ khác không thể cho tôi cảm giác mà tôi cần. Vậy nên lần này tôi không muốn giẫm lên vết xe đổ nữa.”

“Người phụ nữ đó ưu tú đến thế cơ à?”

“Cũng không phải vấn đề ưu tú hay không, bây giờ cô ấy vẫn là một cô gái chưa từng trải đời, không biết tương lai cô ấy sẽ nở ra đóa hoa như thế nào, nhưng tôi cho rằng, trái tim của cô ấy sẽ không thay đổi.” Bởi vì anh ta sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ nó.

Đoạn Mặc Ngôn nói: “Là một thiếu nữ à? Không giới thiệu cho tôi quen biết một chút ư?”

“Đây là cô gái của tôi, xin lỗi, tôi không muốn để cho bất cứ người đàn ông nào thấy được.” Tống Hiếu Nhiên cười từ chối.

Đoạn Mặc Ngôn nghe thế, thả chân xuống, khom lưng lấy điều thuốc trên bàn, tiện tay đưa cho anh ta một điếu, trong khoảng thời gian này tầm mắt của anh vẫn luôn dừng lại trên mặt của anh ta. Mãi cho đến khi anh ta cúi đầu đón lấy ánh lửa mà anh đưa tới, hít vào một hơi thật sâu, rồi mới nheo mắt lại chuyển tầm nhìn đi.

Hai người yên lặng hút thuốc một hồi, Đoạn Mặc Ngôn búng tàn thuốc vào gạt tàn thuốc, trầm trầm mở miệng lần nữa, “Có phải anh rất lấy làm lạ vì sao tôi lại chiều cố anh như thế?”

“Có một chút.”

“Đó là vì tôi muốn cảm ơn anh.”

“Cảm ơn tôi?”

“Đúng, đề nghị của anh, để cho tôi có được một cô gái vô cùng hợp khẩu vị.” Đoạn Mặc Ngôn khẽ nhả ra một làn khói, “Hai ngày trước, tôi phát hiện ở chỗ này của cô ấy,” Anh chỉ lên xương quai xanh, “Có một dấu hôn, lửa giận của tôi bùng cháy lên trong nháy mắt.”

“Lửa giận bùng cháy?”

“Đúng, lửa giận bùng cháy.” Đoạn Mặc Ngôn chắc chắn mình không dùng sai từ, “Cảm giác của tôi lúc đó, giống y như một ngọn lửa không thể khống chế đốt lên cơn lửa lớn, cháy hừng hực khắp người tôi, có cảm giác kích động muốn phá hủy tất cả vậy.”

“.....Đối với anh mà nói, đây có lẽ là một chuyện tốt.”

“Tôi dọa cô ấy mất rồi, ngay cả đang trong giờ làm việc cũng trực tiếp trốn luôn.”

“Sau đó thì sao? Anh cảm thấy thế nào?”

“Sau đó, đợi cơn giận qua đi, tôi có một suy nghĩ.”

“Suy nghĩ gì?”

Đoạn Mặc Ngôn dụi tắt điếu thuốc, ngược mắt lên nhìn anh ta, khóe môi cong lên, nói từng câu từng chữ: “Ai cũng đừng hòng giành cô gái này với tôi, ai dám động đến cô ấy, thì tôi giết kẻ đó”

Tống Hiếu Nhiên thấy anh nói vô cùng nghiêm túc, quan sát anh một lúc, bất chợt cảm thấy trong mắt của anh dường như xuất hiện thái độ thù địch, “Đến bây giờ anh vẫn còn suy nghĩ này?”

“Phải.”

Tổng Hiếu Nhiên nói: “Cô gái này thật sự là nhân vật vô cùng quan trọng, cô ta khiến anh sinh ra dự vọng chiếm hữu rồi.”

“Dự vọng gì đó tôi không quan tâm, cô gái này đã định sẵn là của tôi.”

Nhân dịp ngày nghỉ, Tiêu Tiêu đến Tiểu Thiên Sứ làm tình nguyện một ngày, sắp năm giờ rồi cô vẫn chưa muốn về, lại bị viện trưởng Vương cười kì quái tiến ra ngoài cửa, cô khó hiểu băng qua đường đi về phía trạm xe buýt, lại phát hiện trước trạm xe buýt có một chiếc Aston Martin đậu ở đó.

Một bàn tay mở cửa bên ghế phụ phía trước ra, nhưng mãi cũng không thấy có người bước ra, dường như đang chờ ai đó bước vào vậy.

Tiêu Tiêu không thể tin nổi đi lên phía trước, khom lưng trông người đàn ông đeo kính đen ngồi trên ghế lái, “Anh mua chuộc viện trưởng Vương rồi à?”

Đoạn Mặc Ngôn hất hất cằm bảo cô lên xe, “Anh gọi điện hỏi thử em có ở đó không, thì viện trưởng Vương đã hiểu ngay rồi, còn ra sức khen điểm tốt của em nữa, anh thấy hình như có ý đẩy mạnh tiêu thụ đó.”

Trên trán Tiêu Tiêu hiện lên ba vạch đen, ngay sau đó đóng cửa xe lại, mình thì đứng ngoài xe.

Hạ cửa sổ xe xuống, Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chằm chằm, nhấn kèn hai cái.

“Tôi không dám ngồi xe của ngài đâu, không biết chừng lại có người bị yêu râu xanh nhập.” Bây giờ anh hôn cô càng ngày càng tự nhiên, càng ngày càng cần quấy.

“Được rồi, hôm nay không hôn em.” Lại khó chịu nữa rồi.

Tiêu Tiêu dường như cân nhắc một chút, rồi mới mở cửa xe ra ngồi vào.

Đoạn Mặc Ngôn lấy một cái kính mát Chanel ở bên cạnh đưa cho cô, “Đeo lên đi.”

Tiêu Tiêu nhìn cái kính mát gọng cánh bướm màu rượu đỏ mới tinh, lại nhìn sang anh, chơi đùa với cái gọng kính, rồi cúi đầu đeo lên.

Đoạn Mặc Ngôn liếc mắt nhìn sang, thành thạo khởi động xe, “Đi ăn cơm trước đã, Phó Thái Nhiên lấy được một món đồ chơi, tối nay muốn khoe khoang, anh dẫn em đi xem nhé.”

“Em không đi đâu, nhưng ăn cơm thì được, nhưng phải do em thanh toán, với lại địa điểm cũng do em chọn.”

Đoạn Mặc Ngôn thấy mới mẻ nhìn cô một cái.

“Sao? Không đồng ý à? Vậy chúng ta cũng khỏi ăn cơm luôn.” Tiêu Tiêu khiêu khích nghiêng đầu sang.

“Được, đồng ý.” Đoạn Mặc Ngôn cảm thấy anh cũng không có bao nhiêu sự lựa chọn.

Tiêu Tiêu âm thầm nhếch môi lên.

“Em có hộ chiếu không?”

“Không..... Sao thế?”

“Qua hai ngày nữa anh phải đi New York, em muốn đi theo không?”

“Không muốn.” Tiêu Tiêu trả lời vô cùng dứt khoát. Mặc dù ra nước ngoài ngắm nhìn thế giới là chuyện cô đã hướng tới từ lâu, nhưng nói đến những phương diện khác, thì cô không thể nào đi được.

Đoạn Mặc Ngôn hừ một cái.

“Anh phải đi bao lâu?”

“Khoảng mười ngày đến nửa tháng.”

Tiêu Tiêu im lặng gật đầu.

Xe chạy theo ý của Tiêu Tiêu, đến một quán ăn món cay Tứ Xuyên quy mô không lớn ở gần trường đại học thì dừng lại.

Hai người xuống xe, Tiêu Tiêu dắt anh đi vào quán ăn, vừa giới thiệu: “Quán ăn này là quán ngon nhất gần trường của bọn em đó, rất nhiều học sinh đều đến đây ăn một bữa ngon, ký túc xá bọn em tụ tập, cũng thường đến đây.”

Tuy đã đến giờ cơm, nhưng do đang trong kì nghỉ, trong quán ăn không có bao nhiêu người, rất nhanh Tiêu Tiêu đã tìm được chỗ ngồi gần cửa sổ rồi ngồi xuống. Trên chiếc bàn gỗ hơi cũ còn vết dầu mỡ bóng loáng, tay cũng không dám để lên, khay bạc đựng gia vị đặt ở một bên vẫn còn vài giọt tương ớt vẫn chưa lau sạch. Bà chủ đeo chiếc tạp dề không mấy sạch sẽ cầm thực đơn đi qua, tuy đã đến tuổi trung niên, qua nửa đời người rồi, nhưng nhìn thấy trai đẹp vẫn không tránh khỏi nhìn thêm vài cái, mang theo chất giọng vùng Tứ Xuyên nói: “Anh đẹp trai, dẫn người đẹp đến ăn cơm hả?”

Mí mắt của Đoạn Mặc Ngôn cũng không nhìn lên.

Bà chủ tự tìm mất mặt, nhưng những cô gái trong quán ăn đều lén lút quan sát anh chàng đẹp trai không hề phù hợp với cái quán ăn nhỏ này.

Tiêu Tiêu hắng giọng, cầm lấy thực đơn Đoạn Mặc Ngôn không nhận, quen thuộc gọi các món nổi tiếng của tiệm, cá chần nước sôi, gan heo xào ớt, đậu hũ sốt cay, cuối cùng hỏi anh một câu, “ Bao nhiêu đây đủ chưa?”

“Đủ rồi.”

Bà chủ lấy thực đơn rồi rời đi, Tiêu Tiêu tháo đôi đũa dùng một lần trước mặt mình ra, đồng thời có chút hàm súc nhìn anh một cái.

Ai ngờ Đoạn Mặc Ngôn không hề cảm thấy không tự nhiên khi ngồi giữa một quán ăn mà giá trị cộng lại cũng không bằng chiếc đồng hồ trên tay anh, anh học theo Tiêu Tiêu xé màng ni lông mỏng bên ngoài ra, ném vào cái xô nhỏ.

Người ít nên tự nhiên món ăn cũng được đưa lên nhanh hơn, không bao lâu sau, những món Tiêu Tiêu gọi đã đưa lên đủ hết. Cá chần nước sôi là món chính nên được đặt ngay giữa, trong phần nước dầu đỏ nổi lên những miếng ớt và những miếng cá thơm lừng, không biết có phải dầu cặn không, hi vọng không phải, nhưng Tiêu Tiêu biết rõ cũng chỉ có bên trên là cá thôi, bên dưới toàn là những món phụ gia dọn thêm.

“Tuy vệ sinh không biết có bảo đảm hay không, nhưng mùi vị cũng khá ngon đó.” Tiêu Tiêu cầm đũa lên nói.

Đoạn Mặc Ngôn cũng không nói nhiều, ăn chung với cô.

Tiêu Tiêu nghĩ rằng anh sẽ chê môi trường ăn uống và thức ăn ở đây, dù sao những chỗ anh dắt cô với Nhiễm Huy đi đều là những chỗ tinh tế sang trọng, không ngờ cả quá trình anh không hề nhú mày một cái, khẩu vị cũng khá lớn, cuối cùng gần như quét sạch cả cái đĩa nữa.

“Anh ăn no chưa?” Tiêu Tiêu chần chừ đưa một tờ khăn giấy qua, hỏi, đang suy nghĩ có nên thêm món không.

“Khá no rồi.” Đoạn Mặc Ngôn đặt đũa xuống, cầm khăn giấy tao nhã lau miệng.

“Ngon không?”

Đoạn Mặc Ngôn nói: “Ngon hay không cũng vậy thôi, anh không kén ăn.”

Thì ra là vậy! Thì ra anh này đi theo hướng lót bụng mà thôi, nhưng thể này hoàn toàn không hợp với cách hưởng thụ cuộc sống của anh nha!

“Anh tự nấu ăn giỏi quá ha.”

“Nấu ăn có gì khó à?”

“.....”

Kết quả của bữa cơm này, nói thế nào nhỉ, mục đích của Tiêu Tiêu không đạt được, ngược lại hình như bị chiếu tướng rồi, nhưng không thể phủ nhận rằng, cô ăn rất vui vẻ.

Lúc tính tiền, Đoạn Mặc Ngôn vốn muốn lật lọng, móc túi trả tiền, cuối cùng sinh viên ngoan Tiêu Tiêu đã mượn cơ đi vệ sinh để tính tiền từ sớm rồi.

Hai người đi ra quán ăn, thì trời đã tối, Tiêu Tiêu nói ăn nhiều quá, muốn tản bộ đi về kí túc xá, bảo anh tự lái xe về trước đi.

“Thật sự không đi với anh?”

“Em sẽ không đến mấy bữa tụ tập của các anh nữa đâu.” Có trời biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, Tiêu Tiêu lắc đầu, chợt như nghĩ ra chuyện gì đó, nói, “Nếu như là bạn trai của em, em sẽ không cho anh ấy mỗi đêm đều đến mấy chỗ như vậy đâu.” Cho dù không ngoại tình, nhưng như vậy cũng chẳng khác ngoại tình gì mấy.

Đoạn Mặc Ngôn nói: “Anh không đi thì chúng ta thành đôi phải không?”

Logic cướp bóc gì thế này? Tiêu Tiêu tức tối đẩy anh lên xe.

Đợi xe của Đoạn Mặc Ngôn lái đi rồi, Tiêu Tiêu không khỏi có chút thất vọng, cô đứng ở đó một lúc, lắc đầu, đeo ba lô đi từ từ về trường.

Về đến kí túc xá, Liên Hoan Hoan còn chưa về nữa, cô đi tắm rửa thay bộ đầm ngủ trước, ngồi bên bàn học luyện nói với máy tính. Tống Hiếu Nhiên gọi đến, “Tiểu Tiểu, đêm nay có một bộ phim suất 12 giờ, chắc chắn em rất thích, có muốn đi xem cùng không?”

“Phim gì ạ?”

“Phim hoạt hình, Doraemon.”

Trong lòng Tiêu Tiêu rung động, cuốn truyện tranh đầu tiên mà cô đọc chính là cuốn Doraemon mà Tống Hiếu Nhiên cho cô mượn, nó là một trong số những niềm vui ít ỏi trong tuổi thơ của cô, bây giờ nghe nói có bản điện ảnh, cảm thấy để hoài niệm thì cũng nên đi coi một lần. Chỉ là suất 12 giờ..... “Đêm nay trễ quá, em cũng đã tắm rồi, ngày mai được không?”

Tống Hiếu Nhiên ở đầu bên kia điện thoại cười, “Lẽ nào em đang sợ anh sao?”

Tiêu Tiêu bị nói trúng một chút tâm sự, nhưng bây giờ cô không to gan như thế nữa rồi, càng ngày càng thấy đàn ông đều y như sói vậy, hơi không để ý một chút thôi thì người đã hành động rồi. “Không phải, thật sự là trời tối quá rồi, không muốn đi đâu nữa, ngày mai tan làm em trực tiếp đi qua đó, chẳng phải cũng giống vậy sao?”

Thấy cô không phải muốn từ chối gặp mặt anh, Tống Hiếu Nhiên cũng không hỏi đến cùng, “Vậy được rồi, tối mai em trực tiếp ra đó nhé, chúng ta ăn một chút rồi đi coi phim.”

“Được.”

Tiêu Tiêu ngắt máy, cầm di động ngăn ra một lúc, hoàn hồn lại nhìn thời gian trên di động, đã hơn mười giờ rồi, “Sao Hoan Hoan còn chưa về nữa?” Cô vừa lẩm bẩm, vừa nhấn số điện thoại của Liên Hoan Hoan.

Ai ngờ di động vang lên bảy tám tiếng cũng không ai bắt máy, tự động ngắt.

“Kỳ lạ, cô ấy đi đâu rồi?” Tiêu Tiêu ngờ vực để di động xuống.

Lúc này trong một căn biệt thự to lớn ở ngoại thành, Liên Hoan Hoan mặc bikini đang cẩn thận tỉ mỉ rót rượu cho Đoạn Mặc Ngôn, “Đêm qua Tiểu Tiểu viết tên của ngài và một người tên Tống Hiếu Nhiên lên một tờ giấy, giống như viết danh sách vậy, em có chụp nó lại, có cần gửi đến email của ngài không ạ?”

“Gửi đi.” Đoạn Mặc Ngôn nằm trên ghế dựa dài, lười biếng nói.

“Dạ.” Liên Hoan Hoan vội lấy con 6S cô ta mới mua ra.

Phó Thái Nhiên đi tới, từ phía sau móc dây xích trên cổ của Liên Hoan Hoan lên, buộc cô ta phải khó chịu mà đứng dậy.

“Chủ nhân.” Cô ta quay đầu cung kính kêu một tiếng.

“Mặc Ngôn, cậu kêu vật cứng của anh ra cả buổi trời làm gì thế?” Phó Thái Nhiên vỗ vỗ mặt của Liên Hoan Hoan, một tay khác mở ra, một trái dâu tây nằm trong lòng bàn tay anh ta, “Ăn đi, ngoan.”

Liên Hoan Hoan nhẹ giọng nói một câu “Cám ơn chủ nhân”, sau đó cũng không dùng tay nhận lấy, mà trực tiếp cúi đầu dùng miệng cắn trái dâu tây.

45. Chương 43: Chương 41

46. Chương 43: Chương 41

“Cô gái nhỏ của cậu không đến à?” Thấy Liên Hoan Hoan ăn xong, Phó Thái Nhiên hài lòng để cho cô ta rời đi, ngồi xuống bên cạnh Đoạn Mặc Ngôn.

“Cô ấy không chịu tới.”

“Đáng tiếc, anh khá thích cô bé đó.” Phó Thái Nhiên nhún nhún vai.

“Bây giờ em ghét nhất nghe ai đó thích cô ấy, anh, cho dù anh là anh lớn, thì cũng có chừng mực chút đi.” Đoạn Mặc Ngôn hớp một ngụm rượu.

Phó Thái Nhiên nhướn mày, “Rung động thật rồi à?”

Đoạn Mặc Ngôn liếc anh ta một cái, “Đừng làm cổ tay của cô gái kia bị thương, lỡ như Tiểu Tiểu nhìn thấy sẽ sinh lòng nghi ngờ đấy.”

Phó Thái Nhiên cười lạnh một cái.

“Nghiêm Khác đâu rồi?”

“Còn có thể đi đâu được chứ? Vẫn đang mù quáng giày vò lẫn nhau cùng cô tình nhân ở Ngự Thế của cậu ta.” Nghiêm Khác cũng thật ngu muội. Lúc còn hạnh phúc thì đối xử với người ta tốt đến tận trời, lúc hận thì chính người ta đến chết. Ai mà hiểu được cậu ta muốn làm gì? “Cậu nghe anh nói một câu, đừng rung động tình cảm với phụ nữ, tất cả hậu quả cứ nhìn cử chỉ hiện tại của Nghiêm Khác thì thấy.”

Đoạn Mặc Ngôn bỏ một trái nho vào miệng, không nói gì.

Hôm sau, lúc Tiêu Tiêu sắp tan ca bị Đoạn Mặc Ngôn bắt kịp, “Đi đâu vậy? Hôm nay không mời anh ăn cơm à?”

“Em có hẹn với bạn rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn nghe thế, ngồi trên ghế, hai tay đan vào nhau, bỗng dưng hàm súc nhìn cô một lúc, “Cổ của em còn đau không?”

Tiêu Tiêu nghe ra ẩn ý, hung dữ nhìn anh một cái, “Anh còn muốn cắn em nữa hả?”

Đoạn Mặc Ngôn bị chiếu tướng ngược lại, “Anh chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Tiêu Tiêu mím môi nhìn anh một lúc, mới từ từ nói: “Còn có người khác đang theo đuổi em, trên cổ cũng là vô tình làm ra mà thôi. Bây giờ em không biết mình nghĩ như thế nào..... Dù sao em cũng chính là như vậy đó, nếu như anh cảm thấy em bắt cá hai tay, thì mau mau mặc kệ em đi.”

Thực ra mặc dù Tiêu Tiêu đã quyết định để cho hai người đàn ông kia phiền lòng, mình thì chỉ lo tiếp nhận thôi là được, nhưng đây chẳng qua chỉ là kế hoãn binh của cô thôi. Nội tâm thành thật của cô đâu thể nào hưởng thụ kiểu đối đãi như công chúa trắng hoa như vậy, thấy mình treo hai người đàn ông lơ lửng thế kia, luôn hận không thể lập tức nói rõ ràng một câu với mỗi người. Nhưng cô cũng biết chuyện tình cảm của mình không thể miễn cưỡng được, cũng không gấp được, mới bắt đầu đưa ra hạ sách này. Cô không từ

chối dứt khoát, cũng chính là vì muốn tiếp xúc với bọn họ nhiều hơn, làm rõ phương hướng trong trái tim mình. Rốt cuộc là cô thích người này, hay thích người kia, hoặc là cả hai đều không dám thích.

Thậm chí có lúc cô hi vọng cả hai người đều tự động rút lui, để cô được yên tĩnh một mình.

“Được rồi, em cứ từ từ mà chơi, thay anh hỏi thăm tổ tông nhà hần.” Về mặt Đoạn Mặc Ngôn lại vô cùng tự nhiên nói.

“.....”

Lúc kết thúc phim, Tiêu Tiêu vừa khóc vừa đi ra ngoài.

Tuy có người thất vọng mắng mỏ bộ phim, nhưng cô vẫn khóc bù lu bù loa. Tống Hiếu Nhiên lại rút ra một tờ khăn giấy, lau nước mắt cho cô, “Chẳng phải em đã xem qua kết thúc rồi sao, sao vẫn khóc thê thảm như vậy chứ?” Bộ phim không có nguyên tác, mà là tình tiết từ trong truyện tranh xâu chuỗi lại, nên những cái đó cô đều đã thuộc lòng rồi.

“Kết thúc đó xem một lần khóc một lần đó được không hả?” Giọng của Tiêu Tiêu khàn khàn.

Người thích cười đa phần cũng thích khóc, lúc Tiêu Tiêu chuẩn bị sẵn tâm lí, thì rất ít khi rơi nước mắt, nhưng lúc xem phim thì giới hạn khóc cực thấp, đặc biệt là loại phim đầy tình cảm hoài niệm thế này, lại càng khóc đến không thể kiềm chế được.

Để tâm trạng của cô trở lại bình thường, ra khỏi rạp chiếu phim, Tống Hiếu Nhiên mua cho cô một cây kem ốc quế, hai người đón xe đi đến bờ sông.

Bên bờ sông ánh đèn rực rỡ, chiếu rọi sự phồn hoa của thành phố lớn. Người đi đường và khách du lịch cũng rất nhiều, Tiêu Tiêu và Tống Hiếu Nhiên đi cùng với nhau, trong mắt người khác thì không khác gì một đôi tình nhân, nhưng lúc này Tiêu Tiêu không thể chú ý mấy chuyện đó, cô và Tống Hiếu Nhiên xuống xe, buồn buồn nói: “Nobita rời khỏi Doraemon, thì đã không phải là Nobita lúc đầu nữa rồi.”

Tống Hiếu Nhiên dịu giọng nói: “Con người luôn phải trưởng thành mà em.”

“Nhưng Doraemon không đi, Nobita cũng có thể trưởng thành mà.” Tiêu Tiêu dừng bước ngẩng đầu lên, “Cùng lắm thì chậm đi một chút thôi.”

Tống Hiếu Nhiên nhìn cô một lúc, ngay sau đó gật đầu, “Anh đồng ý.”

Tiêu Tiêu thấy anh đồng ý với quan điểm của cô, khẽ thở phào một hơi, cô cất bước đi tiếp, tiếp tục nói: “Em thấy đối với Nobita, Doraemon không chỉ là một chú mèo máy giúp đỡ cậu ấy, mà hơn thế nữa, đó chính là một người bạn tốt ở bên cạnh cậu ấy, không rời bỏ cậu ấy, một người bạn tốt nhất, bất Nobita đang học tiểu học phải chịu sự từ biệt vĩnh viễn không gặp lại như vậy, vẫn là đau lòng quá đi thôi.”

Lúc đó anh rời đi, có phải cũng trở thành Doraemon bỏ đi theo một nghĩa khác không? Anh không chỉ là mối tình đầu của cô, đồng thời cũng là bạn từ thuở nhỏ của cô. Tống Hiếu Nhiên nghiêng đầu nhìn chăm chăm về mặt hơi phiền muộn của Tiêu Tiêu, trong lòng siết lại.

Hai người yên lặng đi được một quãng, Tiêu Tiêu chợt cảm thấy tay ấm lên, kinh ngạc cúi đầu, lại thấy Tống Hiếu Nhiên nắm lấy tay cô.

Tuy Tiêu Tiêu ngạc nhiên, nhưng không giằng ra ngay tức thì, bởi vì cô chợt phát hiện, cảm giác Tống Hiếu Nhiên nắm tay cô, và cảm giác Đoạn Mặc Ngôn nắm tay cô, hoàn toàn không giống nhau.

Bây giờ tay cô được Tống Hiếu Nhiên nắm lấy, cô chỉ cảm thấy bàn tay ấm áp mạnh mẽ, không hề cảm thấy sợ hãi và bất an, nhưng chỉ cần Đoạn Mặc Ngôn vừa nắm lấy tay cô, thì cô sẽ cảm thấy có một dòng điện chạy thẳng vào tim, làm cho cô giật mình hoảng hốt.

“Tiểu Tiêu, có phải anh cũng đã từng là Doraemon của em không?” Tống Hiếu Nhiên siết chặt bàn tay của cô, về mặt lại vô cùng tự nhiên.

Tiêu Tiêu ngẩn ra vì câu hỏi này của anh, tức thì cười nói: “Anh đâu có đáng yêu như mèo máy.” Ngoài cái này ra, thì giống y hệt. Lúc còn nhỏ, thậm chí cô còn cho rằng Tống Hiếu Nhiên có thể lên trời xuống đất, không có gì không thể làm được.

“Vậy em cứ coi như anh Hiếu Nhiên là Doraemon đã rời đi, bây giờ lại trở về, có được không?” Tống Hiếu Nhiên nghiêng đầu nhìn cô.

Tieu Tieu cúi đầu cười khẽ một tiếng, cùng anh đi đến hàng lan can sắt đen như mực, nhìn những con tàu đang qua lại một lúc, rút tay mình ra, dựa lưng vào lan can, nghiêng đầu nhìn anh, “Trong mắt của anh, em vẫn là một cô bé chưa trưởng thành phải không?”

“Tiểu Tiểu, anh không có chứng bệnh yêu trẻ em.” Tống Hiếu Nhiên bật cười, nhìn cô chăm chú, “Bây giờ anh chỉ muốn hôn em.”

Tieu Tieu phản xạ có điều kiện lấy tay che miệng lại.

Tống Hiếu Nhiên hơi bị hụt hẫng, nhưng anh vẫn cười rất phong độ, bàn tay xoa xoa đầu cô, “Yên tâm đi, trừ khi được em đồng ý, anh sẽ không dọa em nữa đâu.”

Tieu Tieu ho khan một tiếng, hơi ngại ngùng cúi đầu.

Ánh mắt của Tống Hiếu Nhiên dịu xuống, cảm thấy mình cứ thế canh giữ bên người cô, từ từ phát triển, cũng đã là một chuyện rất vui rồi.

“Anh Hiếu Nhiên, có một chuyện, em nghĩ em nên nói với anh.” Qua một lúc, Tieu Tieu ngẩng đầu lên nói.

“Gì thế?”

“Thực ra, có một người vẫn luôn theo đuổi em.”

“Ồ?” Trong mắt Tống Hiếu Nhiên lóe lên tia sáng khác thường, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó..... Em từ chối anh ấy mấy lần rồi, nhưng anh ấy vẫn không bỏ cuộc.”

“Là bạn học của em à?”

Tieu Tieu lắc đầu, “Anh ấy cũng là người ngoài xã hội.”

Tống Hiếu Nhiên gật đầu, quan sát vẻ mặt của cô, “Vậy nên, em thích anh ta hả?”

“Em cũng không biết nói thế nào nữa, vốn hình như là rất ghét, bây giờ thì hình như không ghét nữa rồi.”

Xem ra người kia đang công phá lòng phòng bị của cô, trong lòng Tống Hiếu Nhiên không khỏi dâng lên sự ghen tị, cô gái như cô, không khóa lại thì không giấu đi được sao? Bây giờ thật sự anh rất muốn mang cô về nhà rồi nuốt vào bụng, chặn lại tất cả ong bướm, nhưng anh đã bỏ lỡ thời kì tốt nhất để giấu cô đi rồi, hơn nữa bản thân mình còn rơi xuống địa vị ngang hàng với những người đàn ông khác.

Trong lòng của cô, anh đã không còn là anh Hiếu Nhiên có một không hai nữa rồi.

“Tiểu Tiểu, bất kể có bao nhiêu người thích em, anh cũng sẽ không thua đâu. Trên đời này, anh là người hiểu em nhất, anh có thể cho em tất cả những thứ em muốn có, ngoài anh ra, không có người đàn ông nào có thể làm được.” Tống Hiếu Nhiên chăm chú nhìn cô thật sâu, “Em nhất định phải nhớ điều này.”

“Hành trình đi New York của ngài, phần lớn đã được sắp xếp hết rồi ạ, nếu không có gì bất ngờ thì khoảng mười ngày sẽ có thể kết thúc, ngài có muốn ở lại New York nghỉ ngơi hai ngày, ôn chuyện với bạn bè không?” Viên Kha đứng trước bàn làm việc của Đoạn Mặc Ngôn, hai tay đưa máy tính bảng vào tay anh, đồng thời hỏi thăm đầu ra đấy.

“Không cần.” Ngón tay thon dài lướt nhanh qua lịch làm việc, nhanh chóng xem qua một lần, Đoạn Mặc Ngôn trả lại máy tính bảng, “Thời gian chưa đủ chặt chẽ, buổi sáng sắp xếp lại một chút, có thể bắt đầu từ lúc chín, mười giờ.”

“Buổi sáng cũng phải sắp xếp ạ?” Viên Kha hơi ngạc nhiên.

“Phải, có vấn đề sao?”

Viên Kha lập tức nói: “Không ạ.”

Cửa phòng làm việc bị gõ hai cái, Đoạn Mặc Ngôn kêu một tiếng vào đi, Tiêu Tiêu nghe thế, mở cửa đi vào trong.

Thấy cô đi vào, Đoạn Mặc Ngôn hất cằm một cái, bảo Viên Kha ra ngoài.

Tiêu Tiêu đi lướt qua vai Viên Kha, kêu một tiếng, “Tổng giám đốc Đoạn, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Đoạn Mặc Ngôn nhìn chằm chằm gương mặt của cô, giống như cứ nhìn như thế thì có thể nhìn ra trên người cô có dấu hôn hay không. Chẳng mấy chốc, anh nheo mắt lại, “Khóc à?” Tức thì trong đầu anh hiện lên cảnh tượng cô và Tống Hiếu Nhiên quấn ra giường.

“À, ừ.” Tiêu Tiêu cúi đầu, không ngờ mình đã trang điểm để che đi rồi, mà anh vẫn có thể phát hiện ra, lẽ nào mắt sưng quá chẳng?

“Vì sao?” Trong giọng nói của anh tản ra một chút hơi lạnh.

Tiêu Tiêu ho khan một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

Tống Hiếu Nhiên đã chết hai lần trong đầu của Đoạn Mặc Ngôn, sau đó anh mới nghe cô ngại ngùng nói: “Coi phim coi tới khóc luôn.”

Trên gương mặt không cảm xúc của Đoạn Mặc Ngôn càng thêm lạnh, “Coi phim?” Anh chậm rãi hỏi, “Coi phim gì?”

“Doraemon.”

Đoạn Mặc Ngôn khó có khi phản ứng lại sau hai giây, “Phim hoạt hình?” Tuy anh không biết đã liếc thấy qua ở đâu rồi, nhưng cái đó là phim hoạt hình chứ nhỉ?

“..... Phải.” Thái độ đó của anh là sao hả, phim hoạt hình thì không được khóc à?

Đoạn Mặc Ngôn im lặng một lúc, ngay sau đó nói như ra lệnh: “Tối nay đi xem với anh.”

Tiêu Tiêu ngạc nhiên, đang muốn phản đối, lại có người gõ cửa, Đoạn Mặc Ngôn cho người đến báo cáo đi vào, không để ý đến cô nữa.

Chiều tối, Tiêu Tiêu phản đối lần nữa, “Tại sao em phải đi xem phim với anh chứ?”

“Em có thể đi với người đàn ông đó, mà không thể đi với anh à?” Đoạn Mặc Ngôn nói, “Trước kia em muốn đi đâu, anh đều đi với em mà.”

“.....Nhưng em đã coi qua rồi.” Có ai đi coi một bộ phim hai lần đâu chứ?

“Anh chưa coi.”

Tiêu Tiêu từ chối không có tác dụng, bị Đoạn Mặc Ngôn kéo đến rạp chiếu phim, lại còn là cùng một rạp mới chết. Lúc đi đến chỗ nhận kính 3D, Tiêu Tiêu tự biết ý thức cúi đầu xuống, sợ anh chàng phát kính phát hiện ra trong hai ngày cô đi với hai người đàn ông khác nhau đến xem cùng một bộ phim hoạt hình.

Kết quả xem lần thứ hai, cô vẫn khóc, hơn nữa khóc đến mức mắt trong kính 3D đều là hơi nước, cô tháo mắt kính xuống lấy khăn giấy lau nước mắt, lại phát hiện Đoạn Mặc Ngôn không đeo mắt kính, vẫn luôn nghiêng đầu nhìn cô chằm chằm.

“Anh không coi phim đi, nhìn em làm gì?” Tiêu Tiêu lấy khăn giấy che mặt.

Đoạn Mặc Ngôn kéo khăn giấy xuống, nghiêng người liền hôn cô.

Tiêu Tiêu thật sự khó lòng đề phòng, đặc biệt ngồi bên cạnh còn là một đứa bé, cô sợ quấy rầy đến cô bé nhỏ bên cạnh nên không dám lên tiếng, dùng sức vỗ anh hai cái.

Đoạn Mặc Ngôn đợi đến khi hôn đã rồi mới buông cô ra, trả lời câu hỏi của cô, “Nhìn em khóc còn hay hơn xem phim nữa.”

47. Chương 44: Chương 42

48. Chương 44: Chương 42

Lúc Đoạn Mặc Ngôn và cấp dưới ra nước ngoài, hoàn toàn im hơi lặng tiếng, không hề có cảnh tượng nhân viên xếp hàng cung tiễn. Một ngày trước đó, Tiêu Tiêu cũng không nghe anh nói gì, mãi cho đến ngày hôm sau cô không thấy có điện thoại gọi cô lên lầu, cô mới biết tối qua anh đã đi mất rồi.

Thoảng chốc cô trở nên cực kỳ rảnh rỗi. Tiểu Chu hoàn toàn không dám sai khiến cô làm việc, cô chủ động tìm Tiểu Chu, muốn sắp xếp tài liệu văn kiện, nhưng Tiểu Chu cứ nói không có gì để cô làm, còn bảo cô nhân lúc tổng giám đốc Đoạn không có ở đây, thì nghỉ ngơi cho khỏe đi. Cô xoay qua tìm các sinh viên thực tập khác, muốn chia bớt việc với bọn họ, nhưng bọn họ nói chuyện với cô đều khách sáo này kia, ai cũng từ chối khéo. Thậm chí từ nhân viên cho tới quản lý của phòng Phiên Dịch và phòng Quan hệ xã hội, đều vô cùng nhiệt tình, lễ phép với cô.

Cô bắt đầu đi, chỉ có thể ngồi một mình ở đó dùng máy tính. Di động vang lên một tiếng “tính tong”. Lôi Tiểu Trúc nhắn tin đến.

[Tổng giám đốc Đoạn đi công tác, sao cậu không đi theo?]

[Mình chỉ là một sinh viên thực tập thôi, đi công tác gì đó xa vời quá.]

[(^o^)/ ~ Vậy trưa nay cùng nhau ăn cơm nhé.]

[Được đó.]

Tiêu Tiêu rất thích Lôi Tiểu Trúc, cô thấy cô ấy là một cô gái rất đáng yêu, hơn nữa trên người cô ấy có thứ mà cô không có, hoặc là, thứ mà bản thân cô đã đánh mất từ lâu rồi.

Buổi trưa, vừa cười vừa nói ăn cơm với Lôi Tiểu Trúc xong, lại trải qua một buổi chiều không nóng không lạnh.

Đến tối, Tiêu Tiêu qua nhà cô mình ăn một bữa cơm quê nhà ngon tuyệt, trong bữa ăn, cô Tiêu hỏi cô chuyện du học, cô chỉ nói vẫn chưa có quyết định chắc chắn. Đậu Tiểu Huyền nói video cô thi dịch thuật song song đã truyền đến trường học của em ấy, em ấy nói với bạn học rằng đó là chị mình, còn nhận được hàng loạt những ánh mắt sùng bái nữa. Cô Tiêu nhân cơ hội quở trách trình độ tiếng anh của con gái, bảo em ấy học tập chị mình nhiều một chút.

Sau bữa cơm, cô và cô Tiêu cùng dọn dẹp chén đĩa, trò chuyện với cô Tiêu một lúc, lại quan tâm hỏi han tình hình ôn thi đại học của Đậu Tiểu Huyền, theo lời đề nghị mãnh liệt của cô Tiêu, cô nói đơn giản về những chỗ tâm đắc khi học tiếng anh với cô em họ. Thực ra cũng không có gì khác ngoài nghe nhiều, đọc nhiều, giao tiếp nhiều, dù sao cũng là ngôn ngữ mà.

Đậu Tiểu Huyền muốn kêu cô ngủ lại, nhưng Tiêu Tiêu lo một mình Liên Hoan Hoan ở ký túc xá sẽ sợ hãi, nên cô vẫn trở về trường.

Chỉ là về đến ký túc xá cũng đã hơn mười giờ rồi, Liên Hoan Hoan còn chưa về nữa. Mấy ngày trước cô ấy về cũng khá muộn, Tiêu Tiêu hỏi cô ấy cũng ập a ập ứng, trong lòng Tiêu Tiêu nghĩ đại khái là cô ấy đã có bạn trai nên ngại nói ra.

Nhưng Tiêu Tiêu đợi đến mười hai giờ, Liên Hoan Hoan vẫn chưa về, cô gọi mấy cuộc điện thoại rồi, cũng không ai bắt máy, chỉ là cuối cùng cũng nhắn lại một tin nhắn, nói là cô ấy muốn đi karaoke thâu đêm với đồng nghiệp, tối nay không về đâu. Lúc này Tiêu Tiêu mới thấy nhẹ nhõm, bảo cô ấy cẩn thận đừng uống say, sau đó đứng dậy khóa cửa phòng ký túc xá lại.

Trong kì nghỉ, kí túc xá cũng chẳng có được hai, ba con mèo, bình thường khoảng mười một, mười hai giờ vẫn có thể nghe thấy tiếng con gái ồn ào qua lại bên ngoài hành lang, nhưng bây giờ chỉ có một khoảng tĩnh lặng. Đặc biệt là khi chỉ có một mình ngủ trong phòng, cảm giác đó lại càng mãnh liệt. Tiêu Tiêu lên giường, sống lưng bỗng dưng lạnh run lên. Cô vớ lấy di động mở danh bạ ra, ngón tay lướt xem một hàng người liên lạc, dừng lại ngay dòng tên “Anh Đoạn” một lúc lâu, di động phản xạ ánh sáng thắm kín trong

mắt cô, nhưng vẫn lướt qua nó. Ở dòng tên “Anh Hiếu Nhiên” cũng dừng lại một lúc giống như vậy, cô khẽ thả dài một cái, trở người lấy dây cáp ghim vào lỗ sạc, rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, chuyện đầu tiên Tiêu Tiêu làm theo bản năng chính là mò lấy di động, phản ứng đầu tiên khi mở màn hình lên chính là không có cuộc gọi, cũng không có tin nhắn Wechat. Gối đầu lên cánh tay nhìn một hồi lâu, cô vút di động sang một bên, xoa xoa mặt, đứng dậy rời giường.

Chỉ là không chỉ một ngày không gọi điện thoại, mà liên tục một tuần lễ, cũng không có chút tin tức nào từ ai kia.

Mới đầu cô còn vui vẻ vì được yên tĩnh, gặp mặt Tống Hiếu Nhiên một hai lần, hai người ngẫm hiểu lẫn nhau, ở bên cạnh nhau cũng khá hòa hợp. Thế nhưng không biết vì sao, dường như tận đáy lòng có một sợi dây mỏng manh quán lấy, nó vừa dao động, thì tất cả dây thần kinh cũng dao động theo.

Ngày nghỉ trôi qua, cô tiếp tục về Thái Nhất thực tập, phát hiện những quản lí cấp cao đi theo Đoạn Mặc Ngôn đều đã về rồi, ngay cả Viên Kha cũng xuất hiện ở tầng trên, chỉ có anh là chưa về.

Tiêu Tiêu không muốn thừa nhận rằng hình như mình hơi nhớ anh.

Khoảng hơn mười một giờ tối ngày hôm đó, Tiêu Tiêu đang tập trung đọc sách, chợt di động ở bên cạnh vang lên, trong vô thức cô vội vàng cầm lên xem, bỗng sửng sốt. Thế mà lại là Nhiễm Huy.

Anh ta còn tìm cô làm gì? Tiêu Tiêu do dự một lúc, không bắt máy.

Điện thoại reo bảy tám tiếng thì ngắt, cô cầm di động vẫn chưa kịp để xuống, tức thì lại nghe nó reo lên lần nữa.

Vẫn là Nhiễm Huy.

Lần này Tiêu Tiêu mím môi, ấn xuống phím nhận cuộc gọi. Vừa để di động bên tai, đã nghe thấy giọng nói cực lớn của đối phương, tựa như muốn trút hết nỗi lòng ra vậy.

“Tiểu Tiểu, anh nhớ em lắm, em đang ở đâu.....”

Tiêu Tiêu không cần nghe kĩ cũng biết anh ta say rồi. Thế này là sao chứ? Anh ta đưa ra lời chia tay, bây giờ anh ta lại say rượu nổi điên à?

Trong loa nghe truyền đến âm thanh huyền ảo của chợ đêm và tiếng kèn xe hơi, Tiêu Tiêu rũ mắt, tận tình tận nghĩa nói một câu, “Nhiễm Huy, anh uống say rồi, mau kêu người đưa anh về nhà đi.”

Ai ngờ Nhiễm Huy hoàn toàn nghe không lọt tai, chỉ một mực kêu gào kiểu như “Tiểu Tiểu, anh nhớ em lắm, anh vẫn rất thích em”, thậm chí Tiêu Tiêu còn nghe thấy tiếng cười chế nhạo của những người bên cạnh.

“Sớm biết như vậy, sao lúc trước lại làm thế?”

“Tiểu Tiểu, anh chỉ là bất đắc dĩ thôi, là Đoạn Mặc Ngôn.....”

Nhưng Tiêu Tiêu không nghe thấy, bởi vì cô đã ngắt điện thoại rồi.

Cô cầm di động ngẩn ra, Nhiễm Huy bám riết không tha gọi lại lần nữa, lúc này bên ngoài yên tĩnh đột nhiên lại vang lên một tiếng lại một tiếng kèn xe, tựa như tài xế đang chạy trên con đường bị tắc nghẽn, không kiên nhẫn bấm kèn inh ỏi.

Ai mà phát điên lúc đêm khuya thế này? Tiêu Tiêu bị tiếng chuông điện thoại và tiếng kèn như đòi mạng kia làm cho lòng cô rối loạn, cô đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, bỗng chốc trừng to cả hai mắt.

Thế mà lại là Đoạn Mặc Ngôn đã nhiều ngày không gặp. anh đứng bên cạnh chiếc xe, một tay thả vào bấm kèn trong xe hơi của anh.

“Này! Cậu gì kia, xin cậu đừng bấm kèn nữa, mọi người đều đã ngủ rồi đấy!” Dì trực phòng bảo vệ quát.

Cũng không biết có phải lời uy hiếp của bà dì có tác dụng hay không, hay là anh đã nhìn thấy bóng dáng của cô, Đoạn Mặc Ngôn ngừng lại.

Tiêu Tiêu bấm ngắt máy, rồi gọi cho người đàn ông đang nổi điên ở dưới kia, “Anh làm cái gì vậy hả?!”

“Xuống đây, anh có thứ muốn đưa cho em.”

“Em ngủ rồi, không muốn đi xuống nữa.”

“Xuống đi, chỉ một chút thôi.” Nói rồi anh cúp máy ngay.

Tiêu Tiêu đứng bên cửa sổ nhìn người đàn ông bên dưới, cực kì bất mãn với hành vi gọi thì đến, đuổi thì đi của anh, cô kéo rèm cửa sổ lại, cô không xuống!

Nhiệm Huy vẫn đang không ngừng gọi đến, thật sự Tiêu Tiêu không biết năm nay mình bị cái gì nữa, rốt cuộc là gặp vận đào hoa hay là kiếp đào hoa đây, sao mà đời sống tình cảm lại nhiều màu sắc thế này. Thế này thật sự không phải là điều cô muốn, có được không hả!

Tiêu Tiêu bực bội khóa máy, tắt đèn, bò lên giường, nhắm mắt đếm cừ.

Không đến năm phút sau, bên dưới lại vang lên tiếng kèn xe điên cuồng.

“A..... Diên rồi, diên hết rồi.” Tiêu Tiêu hét lên trong bóng tối, sờ soạng mặc áo lót, xuống giường tùy tiện tìm một cái váy liền thay vào, tùy tiện chải đầu hai cái, xỏ đôi dép lê vào rồi đi xuống.

Bà dì trong phòng bảo vệ đang muốn ra đuổi người, Tiêu Tiêu đã ngăn bà ấy lại. “Để cháu đuổi anh ta đi cho.”

Bà dì vừa nhìn thấy Tiêu Tiêu, đôi mắt chợt sáng lên. Lẽ nào người ngoài kia chính là anh bạn trai cậu ấm trong lời đồn của cô bé này?

Tiêu Tiêu không rảnh để ý đến ánh mắt nhiều chuyện của bà dì, cô bước nhanh đến trước mặt Đoạn Mặc Ngôn, trực tiếp quát lên: “Anh làm cái gì vậy hả?!”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn gương mặt nhỏ nhắn đã lâu không gặp đang nổi giận ngay trước mặt, trong mắt lướt qua một chút ý cười, miệng lại hỏi: “Em gọi điện với ai thế?”

“Em gọi điện với ai cần gì anh lo? Đêm hôm khuya khoắt anh bấm kèn cái gì hả!”

Đoạn Mặc Ngôn không nói gì, mở cửa ghế ngồi phía sau, khom người lấy thứ gì đó ra. Chẳng mấy chốc, anh ôm ra một con Doraemon màu xanh mập mập khổng lồ, mập hơn cả anh, cao hơn cả cô nữa.

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm chú mèo máy tươi cười rạng rỡ trước mặt mình.

“Anh tiện đường ghé qua Tokyo, mang con thú nhồi bông đã đặt về. Ôm đi.” Đoạn Mặc Ngôn không nói nhiều, nhét con mèo xanh mập mập vào lòng cô.

Tiêu Tiêu dang hai tay ôm lấy theo bản năng, phát hiện cân nặng cũng không kém cô là bao luôn rồi, hơn nữa cái mặt bánh bao bự chảng ở trước mắt ít nhất cũng gấp mười lần cái đầu của cô.

“Được rồi, anh đi đây.”

“Anh đi đây?” Tiêu Tiêu không thể tin được lặp lại câu nói đó.

“Ừ, anh mệt rồi, ngày mai gặp.” Đoạn Mặc Ngôn nói xong, hình như muốn hôn cô một cái, nhưng Tiêu Tiêu lanh lẹ lấy mèo máy che mặt lại.

Đoạn Mặc Ngôn hừ một tiếng.

Tiêu Tiêu lộ mặt ra, thấy anh mở cửa chỗ ghế lái, “Chờ một chút, cái này.....” Con thú nhồi bông khổng lồ này chắc là tốn không ít tiền rồi đi? Anh còn đặc biệt chạy đến Tokyo lấy về, rốt cuộc cô có nên nhận hay không đây? Kêu anh đem về có tổn thương anh quá không? Nhưng cô thật sự có thể nhận được sao? Có cần nói cảm ơn không? Thật sự cô không muốn nói cảm ơn với người đàn ông thích tự làm theo ý mình như vậy.....

Đoạn Mặc Ngôn ngồi vào xe, hạ cửa sổ xe xuống: “Cái gì?”

Tiêu Tiêu ôm lấy con Doraemon khổng lồ hai tay cũng ôm không xuể, nhìn anh một lúc, vẫn nói một tiếng cảm ơn.

Đoạn Mặc Ngôn hơi hột đáp lại một tiếng, lái xe rời đi.

Tiêu Tiêu nhìn theo hướng anh chạy đi, cảm thấy cả cuộc đời này cũng không thể nào gặp được người đàn ông nào kì quái hơn anh.

Sau đó cô quay đầu qua mắt to tròn mắt nhỏ với con mèo máy, trong lòng chỉ có một câu hỏi, để tổ tông này lên giường rồi cô ngủ ở đâu?

Chiều ngày hôm sau, trụ sở tổ chức một cuộc thi đua máy bay không người lái quy mô không nhỏ cho những người có cùng sở thích về máy bay không người lái. Những người có cùng sở thích có thể đem theo máy bay không người lái của mình mua hoặc là tự mình lắp ráp đến tiến hành trận đua 100m. Người thắng sẽ giành được phần thưởng cực kỳ phong phú do Thái Nhất cung cấp.

Các sinh viên thực tập và nhân viên không có công việc khẩn cấp đều khó thể đến trụ sở quan sát thậm chí là tham gia thi đấu, hơn nữa buổi tối còn có một bữa tiệc đồ nướng, đây là lợi ích thường có của nhân viên Thái Nhất.

Tiêu Tiêu hưng phấn ghi danh thi đấu, còn rất có ý chí muốn giành giải nhất nữa cơ.

Nhưng vừa tới sân thi đấu, cô mới phát hiện mình thật sự đã nghĩ nhiều quá rồi. Bởi vì không phải đua bay nhanh theo đường thẳng, mà là thi đua trong rừng rậm! Người dự thi chỉ có thể thấy tình huống thực tế qua mắt kính VR, quả thật chính là một trận đua xe mini, à không, đua máy.

Tiêu Tiêu được chia vào nhóm 4, máy bay mà cô được công ty tài trợ hữu nghị chính là cái máy bay OVE cô thử nghiệm trước đó, nhìn kỹ lại mã máy thì vừa vặn lại là cái mà cô đã thao tác. Chỉ là đối với cô, máy bay đã qua tay cũng chẳng có tác dụng gì, trong cuộc thi, cô hoàn toàn tập trung tinh thần để..... thua đến nát bét. Máy bay vừa quẹo cua, thì đụng vào một bụi cây mất rồi.

“Haiz.....” Tiêu Tiêu ảo não tháo kính xuống, cô còn chưa kịp chơi nữa, vậy mà đã tiêu đời rồi sao?

Đợi đến khi nhóm 4 kết thúc trận đấu, những người dự thi ai nấy tự đi lấy máy bay của mình về, Tiêu Tiêu tìm được OVE, kiểm tra lại, may mà không bị hư. Cô cầm máy bay và mắt kính đi trả cho nhân viên công tác ở trụ sở, vừa vặn gặp phải Đoạn Mặc Ngôn vừa bước xuống xe. Hai người nhìn nhau một cái, Đoạn Mặc Ngôn hỏi: “Thắng rồi à?”

“Thua rồi.” Tiêu Tiêu nhún vai, tiếc hùi hụi nói, “Vừa mới bay ra đã đụng vào bụi cây rồi.”

“Hư rồi hả?”

“Hư thì không có hư.”

Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi, “Cầm lấy nó, đi theo anh.”

Tiêu Tiêu không biết anh có ý định gì, suy nghĩ một lúc rồi đi theo.

Đoạn Mặc Ngôn dắt cô đi vòng ra phía sau của trụ sở, đột nhiên, trước mắt cô hiện lên khu phía sau của một ngôi biệt thự độc lập. Đoạn Mặc Ngôn mở khóa cửa sau, nghiêng người để cô đi vào.

“Đây là đâu thế?” Tiêu Tiêu hỏi, hơi lưỡng lự bước vào trong.

“Chỗ ở của anh khi đến đây.” Đoạn Mặc Ngôn trả lời đơn giản.

Thật lòng Tiêu Tiêu cảm thấy anh khoa trương quá đi, một tháng anh đến trụ sở ở không được hai ba lần nữa, vậy mà xây cả một căn biệt thự ở đây luôn à?

Dường như Đoạn Mặc Ngôn hiểu được ánh mắt của cô, “Căn biệt thự này đã có từ trước rồi.” Thật ra khu đất của căn biệt thự này, bao gồm cả trụ sở, đều là của nhà họ Đoạn.

Hai người đi về phía trước khoảng 50m, một cánh rừng trúc cỡ nhỏ xuất hiện ngay trước mắt, đứng thẳng giữa trời hè, rừng trúc xanh tươi lung lay sinh động, làm cho người ta vui tai vui mắt, nhưng Đoạn Mặc Ngôn không phải dắt cô vào đây để thưởng thức, mà là để cho cô chơi máy bay.

Vừa rồi Tiêu Tiêu chưa được chơi thỏa thích, đúng lúc trong lòng đang ngứa ngáy, lập tức nói tiếng cảm ơn.

Đoạn Mặc Ngôn lấy một cái camera chụp ảnh nhiệt cỡ bằng cái di động trong túi áo ra, để lên máy điều khiển cho cô, “Dùng cái này thì không cần đeo mắt kính vào nữa.”

Sau khi camera chụp ảnh nhiệt kết nối với máy quay trên OVE, Đoạn Mặc Ngôn giúp cô đẩy OVE đi, Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm máy điều khiển từ xa và camera chụp ảnh nhiệt, bắt đầu thám hiểm rừng trúc.

Tay chân cô luống cuống điều khiển máy bay, đến lúc cô cảm thấy quen tay, Đoạn Mặc Ngôn đã nhặt máy bay cho cô mấy lần, chê cô vụng về quá, nên muốn tự tay dạy cô, Tiêu Tiêu cầm điều khiển từ xa, lấy cùi chỏ đẩy đẩy, “Anh đừng làm bậy nha, em đang có cảm giác lên tay rồi đó.”

“Có cảm giác lên tay mà này giờ vẫn không học queo cua được à?”

“Sẽ học được ngay thôi mà.”

“Đần độn cũng học được nữa là.”

“Anh mà nói móc em nữa là em cho máy bay đụng vào mặt anh đó.”

“Em cẩn thận đừng để đụng vào mặt mình nha.”

Tiêu Tiêu bực rồi, thật sự lái máy bay vòng ngược về, bay thẳng về phía hai người.

“Nhắm chuẩn một chút, quẹt trầy mặt em thì phiền đó.” Đoạn Mặc Ngôn gặp nguy mà không sợ, đứng sau lưng cô không nhúc nhích tí nào.

“Anh yên tâm, tuyệt đối sẽ đụng vào bản mặt dày của anh mà.”

Tiêu Tiêu giờ điều khiển lên cao, ngẩng đầu lên nhìn OVE bay tới, lại nhìn sang camera chụp ảnh nhiệt, đẩy mạnh một cái, máy bay bay sát qua bên mặt của Đoạn Mặc Ngôn.

Tiêu Tiêu cười lớn hét lên đáng tiếc quá, nghịch ngợm quyết định làm lại một lần nữa, cô điều chỉnh là phương hướng, lần tấn công này khiến Đoạn Mặc Ngôn phải nghiêng đầu mới tránh được nguy hiểm. Tiêu Tiêu vui ơi là vui, Đoạn Mặc Ngôn cười mắng một tiếng cô nhóc thối tha. Hứng thú chơi đùa của cô bùng phát, muốn tấn công lần thứ ba, bỗng dưng Đoạn Mặc Ngôn ôm cả người cô vào lòng, nắm lấy tay cô kiểm soát cái điều khiển, “Để anh quẹt vào cái mặt nhỏ xíu của em nè.”

Tiêu Tiêu cười thét lên, đọ sức với anh, muốn làm cho máy bay bay lệch quỹ đạo, ai ngờ OVE vô cùng kiên định bay thẳng tới, cô nhìn chăm chăm camera chụp ảnh nhiệt dậm chân cười to, bất chợt nụ cười của cô cứng lại trên môi.

Cô nhìn thấy hai gương mặt tươi cười trong máy camera chụp ảnh nhiệt. Một là của cô, một là của anh.

Lần đầu tiên cô thấy anh cười..... thoải mái như thế. Gương mặt anh tuần kia cũng vì nụ cười hiếm có này mà đẹp mắt thêm ba phần.

Xưa nay cô chưa bao giờ thấy anh cười như thế này, trên thực tế ngay cả số lần anh cười cũng có thể đếm trên đầu ngón tay, càng khỏi nói tới cười đến vui vẻ như vậy.

Đoạn Mặc Ngôn cũng nhìn thấy nụ cười của mình, dường như anh cũng ngạc nhiên giống như cô.

Máy bay ỉu xìu rơi xuống đất, nhưng không ai để ý. Tiêu Tiêu nín thở xoay người lại nhìn anh, người đàn ông không còn nụ cười đó nữa cũng nhìn cô chăm chú. Nhưng trong đầu cô vẫn hiện lên nụ cười của cả hai lúc này, tựa như đã khắc một dấu ấn vậy, xua đi không được.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, bỗng dưng Đoạn Mặc Ngôn hôn cô.

Cô nghẹn ngào một tiếng, kiễng chân đáp lại nụ hôn của anh.

49. Chương 45: Chương 43

50. Chương 45: Chương 43

Tiêu Tiêu từng đọc qua trong sách, tình yêu không phong lưu, bởi vì nó là chuyện của linh hồn. Tình yêu thật sự là khi linh hồn và linh hồn gặp nhau, sự thân mật của thể xác chỉ là kết quả của nó. Hai bên phải có sự rung động cực kì sâu sắc.

Cô nghĩ, trong khoảnh khắc đó cô đã nhìn thấy tình yêu.

Khi cô hoàn hồn lại từ trong nỗi rung động và choáng váng ngẩn ngui đó, thì phát hiện mình đã ngã trên sofa ở phòng khách của căn biệt thự rồi, thậm chí cô còn không biết mình vào cửa như thế nào nữa. Đoạn Mặc Ngôn nằm trên người cô, nụ hôn nóng bỏng mang theo hơi thở gấp gáp kéo đến như mưa bão. Bờ môi lạnh lạnh của anh sở sảng mút lấy cánh môi mềm mại của cô, cái lưỡi to thè ra chơi đùa với cái lưỡi nhỏ một lần lại một lần, âm thanh mờ ám do môi lưỡi quần quít nhau không ngừng vang lên bên tai. Cô biết mình nên đẩy anh ra, nhưng lại biến thành tiếng nói yếu ớt truyền đến từ một hành tinh xa xôi nào đó, một giọng nói khác thì đang kêu gào rằng hãy chạm vào anh ấy, hãy hôn anh ấy!

Đoạn Mặc Ngôn hôn cô không biết thỏa mãn, nụ hôn nóng bỏng hôn qua trán của cô, mũi của cô, mặt của cô, trượt qua cằm của cô rồi mút lấy cổ của cô, sau đó cái lưỡi to lướt theo đường cong lóng lánh kia, lại trở về đôi môi của cô, phớt qua môi cô, xâm nhập vào ép cô quần quít với anh lần nữa. Hai tay cô khoác lên vai anh, đầu óc trống rỗng, chỉ có niềm hạnh phúc rung động mãnh liệt vẫn chưa tan đi đang chống đỡ tinh thần của cô.

Hơi thở của hai người ngày càng nặng nề, bất chợt anh nâng người cô dậy, cô hét khẽ một tiếng, Đoạn Mặc Ngôn hôn mạnh cô một cái. Sau đó anh bế cô lên. Cô vòng qua cổ anh theo bản năng, anh vùi đầu vào cổ ngọc ngà của cô không ngừng hôn mút, gặm cắn, khiến cô hơi nhói lên.

Anh bế cô, bước nhanh về phía một căn phòng ở lầu một.

Mong đợi, thấp thỏm, vui sướng, hoảng sợ, xấu hổ đan xen lẫn nhau trong nội tâm của Tiêu Tiêu, môi của cô kề bên tai anh thở nhẹ, ngón tay cũng không tự chủ luồn vào mái tóc đen dày của anh. Anh quay đầu lại, hôn cô quần quít mà nóng bỏng.

Hai người cũng ngã vào chiếc giường lớn, người đàn ông hoàn toàn không lãng phí thời gian dè lên, nụ hôn nồng cháy mãnh liệt đổ ập xuống. Cô kêu lên một tiếng, theo bản năng rúc người ra sau kháng cự, anh dùng mấy phần sức cưỡng chế để hai tay của cô lên trên đỉnh đầu, từ trên cao nhìn xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, dường như có vô vàn cảm xúc đang đảo lộn trong ánh mắt.

Cô chăm chú nhìn vào gương mặt anh tuần nhuộm màu tình dục của anh lúc này, trong đầu lại bỗng dưng hiện lên gương mặt tươi cười của anh. Cơ thể của cô khẽ run lên, “Em là lần đầu tiên.....”

Đáp lại cô, là nụ hôn bá đạo gần như thô bạo của người đàn ông.

Trời chiều buông xuống, mang đi ánh tà dương cuối cùng của bầu trời. Trên bãi đất trống của trụ sở đã nổi lửa lên, xung quanh dựng đầy lò nướng thịt, những người còn ở lại trụ sở thì vây quanh thành vòng tròn, ai nấy tự lấy que xiên những thứ mình muốn ăn đặt lên bệ nướng, đồng thời cầm đồ uống trò chuyện tán gẫu, ca hát nhảy múa với những người quen biết lẫn không quen biết.

Các sinh viên thực tập sớm đã phát hiện Tiêu Tiêu đi trả máy không người lái thì không thấy về nữa, cô nữ sinh đáng yêu trông thấy cô và Đoạn Mặc Ngôn đi vào khu phía sau của trụ sở, nhưng đến bây giờ còn chưa thấy bọn họ trở lại, suy nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết bọn họ đi làm chuyện gì rồi, cô ta nhìn theo theo hướng bọn họ đi, hừ một tiếng.

Lúc này, Tiêu Tiêu đang nằm trên giường lớn, ngượng ngùng lấy hai tay che mặt lại.

Thì ra làm tình là chuyện vừa xấu hổ, vừa đau đớn, vừa vui sướng như vậy sao? Chỗ ấy của đàn ông khủng khiếp như thế ư? Da thịt gần gũi nhau nhất định phải mạnh mẽ như gió lốc mưa bão đến vậy à? Thường làm cho các cô gái ngất đến hôn mê như thế?

Nghĩ đến tất cả mọi thứ Đoạn Mặc Ngôn làm trên thân thể của cô không lâu trước đây, thì cả người cô đều đỏ lên như tôm luộc vậy. Khi trên giường anh vẫn bá đạo như thế, chỉ hơi kiềm chế một chút lúc vừa bắt đầu, tiếp sau đó thì anh căn bản không biết bốn chữ thương hoa tiếc ngọc viết như thế nào, hơn nữa không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cô càng xin tha, thì anh càng dùng sức.

Càng đáng xấu hổ hơn chính là cô cứ liên tục bị anh làm cho không thể khống chế được, cuối cùng nhìn thấy một khoảng không vỡ vụn rồi ngất đi.

Người đó không phải là cô, người đó không phải là cô, người đó không phải là cô.....

Đầu vai bị hôn mút ướt ươn ướt, một cánh tay thô to vòng qua ôm cả hai tay và người cô, siết vào, “Tỉnh rồi à?” Bờ môi nóng rực tiện đà trượt lên trên, ngậm lấy vành tai của cô, giọng nói trầm thấp hơn bình thường vài phần vang lên bên tai cô.

Toàn thân Tiêu Tiêu run lên, vẫn vùi mặt vào lòng bàn tay không dám ngẩng lên như trước, “Đừng để ý đến em.....” Giờ này phút này, rốt cuộc cô mới có cảm giác chân thật, cô và Đoạn Mặc Ngôn thật sự đã..... làm rồi.

Đoạn Mặc Ngôn cũng không rảnh để ý cô.

“Anh muốn làm gì thế..... Ừm!” Tiêu Tiêu hoảng hốt, còn chưa đợi cô kịp phản ứng, anh thế mà lại.....

“Không muốn, không muốn mà.” Tiêu Tiêu vẫn chưa hoàn hồn sau lần rung động đầu tiên, “Đau, đau thật đó.”

“Đau?” Từ bên cổ của cô, Đoạn Mặc Ngôn ngẩng đầu lên, trông có vẻ nghi hoặc khó hiểu, “Anh vừa xem giúp em rồi, không sao mà.”

Anh, anh, anh nói cái gì! Tiêu Tiêu thật sự muốn chết luôn cho rồi.

Đoạn Mặc Ngôn cũng không nhiều lời nữa, lật người cô qua, chặn môi của cô lại.

Tỉnh lại lần nữa, Tiêu Tiêu đã không biết là ngày nào giờ nào nữa.

Trong bóng tối, cô mở mắt ra, tầm mắt vừa vặn đối diện với cửa sổ đã kéo rèm, chỉ có một tia sáng xuyên qua cửa sổ rọi vào. Bây giờ là ban ngày? Hay là ban đêm? Cô chỉ cảm thấy như đã trải qua mấy đời. Bản thân mình giống như một con thuyền nhỏ trôi bồng bềnh trên ngọn sóng, bây giờ mới thực sự đứng vững trên bờ.

Cô hơi nghiêng đầu, nhìn không rõ gương mặt ngủ say của người đàn ông bên cạnh, chỉ có thể nghe tiếng thở đều đều của anh.

A, thật sự không muốn yêu người đàn ông này mà. Tiêu Tiêu nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng trong lòng lại không khỏi dâng lên nỗi ngọt ngào. Bây giờ cả người cô giống y như là đang bay lượn với đàn chim trên bầu trời, lại giống như đang chơi đùa với nàng tiên cá dưới đáy đại dương, cực kỳ vui vẻ.

Tình yêu kì diệu thật đấy! Tiêu Tiêu sờ vào lồng ngực của mình, khe khẽ cảm thán. Cô nhẹ nhàng giơ tay chạm vào gương mặt của người đàn ông, lại như sợ bị người ta phát hiện vội vàng rút về.

Cô mím môi cười trộm, lại sờ sờ mặt mình, búng hai cái, nhẹ nhàng chống tay ngồi dậy. Cô vừa đứng dậy, vừa thấp giọng phát ra tiếng rên rỉ “đau, đau”. Trong bóng tối, cô mò thấy quần áo rơi tứ tung dưới chân giường, tìm được một cái quần lót nam, cô đổ mặt xuống giường. Rất dễ dàng tìm được quần áo của mình, cô nhẹ tay nhẹ chân mặc đồ lót vào, bộ đồ lót chỉ thiếu chút xíu nữa thôi là đã bị xé nát, lúc mặc quần jean vào thì cảm thấy chỗ nào đó vẫn hơi đau nhói.

Dê xồm. Cô mắng thầm trong lòng, móc di động trong túi quần ra xem, đã mười giờ tối rồi. Để bảo đảm an toàn, cô còn nghiêm túc xem lại ngày tháng, xác định vẫn chưa qua ngày hôm nay, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Không biết người trong công ty có đi hết chưa nữa..... Cô để di động vào trong túi, lúc mặt áo sơ mi vào lại phát hiện một vấn đề. Nút áo của cô đã bị kéo hư hết rồi, ngay cả một cái cũng không cài được nữa.

Cầm thú. Cô lại mắng một câu nữa, lại mò mẫm trong bóng tối, tìm được áo sơ mi của anh, thay cái áo của mình ra.

Chiếc áo sơ mi không hề có mùi thơm chỉ thấm đẫm mùi vị của đàn ông, kề sát vào da thịt mình, khiến trái tim của Tiêu Tiêu không khỏi đập nhanh hơn vài nhịp. Cô cố gắng hết sức không để bị vướng tà niệm mà cài lại nút áo, theo thói quen nhét phần áo phía trước vào quần.

Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình khoác lên vai, Tiêu Tiêu cũng không kịp nghĩ nhiều như thế, cất bước đi ra ngoài.

Cô mượn ánh sáng đèn pin trong điện thoại đi ra ngoài căn nhà, ở cửa trước tìm được một đôi dép lê, xỏ vào. Ra cửa, xuống bậc thang, dựa theo trí nhớ, cô đi về phía con đường nhỏ ở hướng đông, quả nhiên vừa qua khúc quanh, rừng trúc đã xuất hiện ngay trước mắt.

Ánh trăng đêm nay rất đẹp, hàng trúc bị gió thổi phất qua vang lên tiếng xào xạc, kèm theo tiếng côn trùng kêu và tiếng chim hót, tựa như một ca khúc ánh trăng tuyệt vời.

Tiêu Tiêu không rãnh thưởng thức, cô đi thẳng qua đó, nhặt lên máy bay không người lái và bộ điều khiển bị bỏ quên, cô cẩn thận từng li từng tí mỗi tay cầm một cái, men theo con đường cũ mà đi về.

Còn chưa về đến cửa, cô ngẩng đầu lên, đã thấy Đoạn Mặc Ngôn trần nửa người đi ra. Ánh mắt của anh khóa chặt cô lại, chăm chú nhìn cô từ từ bước tới.

Dưới ánh trăng, cơ thể cường tráng hoàn mỹ và gương mặt anh tuần kia khiến người ta không thể kháng cự được, Tiêu Tiêu đứng lại dưới bậc thang, ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng nhộn nhạo.

Đoạn Mặc Ngôn híp mắt lại nhìn kẻ trộm mặc quần áo của anh, bờ vai rũ xuống thiếu chút nữa không giữ được cổ áo, màu đen nổi bật trên càn cổ ngọc ngà và xương quai xanh của cô, càng thêm gợi cảm, tuy cô mặc quần jean vào hơi thừa thãi, nhưng style bỏ áo vào quần phần trước, chừa lại phần sau, cũng tạo ra cảm giác nghịch ngợm đáng yêu. Ánh mắt của anh dần dần trở nên sâu sắc.

Hai người nhìn nhau rất lâu, Đoạn Mặc Ngôn từ từ bước xuống bậc thang.

Tiêu Tiêu ngượng ngùng hắng giọng, cúi đầu nhìn xuống máy bay không người lái, “Cái này có chức năng ghi nhớ chứ nhỉ?”

“Ừ.” Đoạn Mặc Ngôn đi đến trước mặt cô.

“Vậy ngày mai chép nó ra được không, em muốn lấy.” Tiêu Tiêu nói khẽ.

Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi không nói gì, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy hai cánh tay cô, cúi xuống hôn nhẹ lên đỉnh đầu của cô.

51. Chương 46: Chương 44

52. Chương 46: Chương 44

Hơi thở ẩm áp truyền tới, khiến Tiêu Tiêu không khỏi cong môi lên, nhắm mắt lại. Bờ môi mát lạnh từ từ trượt xuống, hôn lên mặt cô không dứt.

Hai người quấn quít nhau như mèo rất lâu, Tiêu Tiêu cảm giác cứ như thế rồi sẽ lại biến chất mất thôi, nhần tâm lùi về sau một bước, “Không biết mọi người đã giải tán hết chưa nữa.”

“Có liên quan gì đến chúng ta sao?” Cánh tay thô to vòng qua vòng eo nhỏ nhắn của cô, người đàn ông tiếp tục chuyện ban nãy, tiếng chụt chụt mờ ám lại vang lên.

Tiêu Tiêu đẩy anh ra, “Anh lặng lẽ lái xe qua đây, đưa em về được không?”

“Tối nay ở lại đây.”

“Không muốn.”

Đoạn Mặc Ngôn nhú mày, Tiêu Tiêu nhét máy không người lái vào lòng anh, vô cùng thẹn thùng nói: “Ngày mai nếu mà để bọn họ nhìn thấy hai chúng ta cùng nhau bước ra, thì ngại lắm! Với lại, anh xé hư quần áo của em hết rồi.”

“Thấy thì thấy thôi.” Đoạn Mặc Ngôn coi như không nghe thấy câu tố cáo phía sau.

“Em không muốn. Hoan Hoan không thấy em, cũng sẽ sinh lòng nghi ngờ.”

Một tay Đoạn Mặc Ngôn cầm máy không người lái, một tay nhéo nhéo cầm của cô, “Anh không thể gặp người ta được hả?”

Mặt Tiêu Tiêu đỏ bừng, đây là tình tiết ép buộc muốn có danh phận à? Hai tay cô kéo tay anh, vùi mặt vào khuỷu tay của anh, “Tại em mắc cỡ.”

Ngay cả chỉ đứng dưới ánh trăng cũng có thể thấy được vành tai đỏ ửng của cô, khóe môi của Đoạn Mặc Ngôn cong lên, hiếm khi anh đổi ý, miệng lại nói: “Cởi đồ ra.”

Tiêu Tiêu nghe thế, tưởng đâu anh vẫn không chịu bỏ lòng háo sắc, ngược mắt lên trừng anh một cái, như làm nũng lại như thẹn thùng.

“Trừng anh cái gì, em không trả áo cho anh bộ muốn anh trần truồng đi ra ngoài à?”

Tiêu Tiêu sững sốt, nhìn thấy đôi mắt mang theo ý cười của anh mới hiểu ra rằng anh đang trêu cô, “Anh xấu quá nha!” Thậm chí cô còn muốn dùng nắm đấm để chăm sóc anh nữa.

Rất dễ dàng đã về đến thành phố, đến gần trường đại học, Tiêu Tiêu bảo Đoạn Mặc Ngôn đi ra sạp hàng bên vỉa hè tùy tiện mua cho cô một cái áo, cô cũng đâu thể nào mặc áo sơ mi của anh về kí túc xá được.

Đoạn Mặc Ngôn ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp lái xe vào trường học. Hình như anh đã đánh tiếng với hiệu trưởng và bảo vệ, coi như biển số xe của anh là biển số xe của nhân viên trong trường, có thể ra vào tự do.

“Sao anh không mua áo cho em hả?!” Tiêu Tiêu dậm chân hỏi, nhưng lại phát hiện cử động mạnh quá làm cả người mình đau nhói lên.”

“Em mặc thế này đẹp lắm rồi.”

“Thế này có thể mặc ra ngoài gặp người khác sao?”

“Bây giờ kí túc xá của mấy em đâu có ai.”

“Nếu như Hoan Hoan về trước thì sao?”

Đoạn Mặc Ngôn nói mát: “Vậy thì nói với cô ấy, áo của em bị anh xé mất rồi.”

Tiêu Tiêu trừng anh một hồi lâu, mới thốt ra một câu, “Đoạn Mặc Ngôn, bây giờ địa vị của anh nguy hiểm lắm đấy.” Cô hơi hối hận rồi đây.

“Vậy à?” Đoạn Mặc Ngôn đậu xe dưới lầu kí túc xá của cô, tắt máy, quay đầu qua nhìn cô.

Tầm mắt của hai người giao nhau, gương mặt đang xị xuống của Tiêu Tiêu dần dần không kiềm được nữa, chợt tự mình phì cười, “Đáng ghét.....”

Đoạn Mặc Ngôn nghiêng người hôn lên lúm đồng tiền và khóe môi của cô.

“Vậy em đi nhé.” Tiêu Tiêu lấy túi xách của mình ở ghế sau ôm ở trước ngực, mở cửa xe rồi quay đầu lại nhìn Đoạn Mặc Ngôn, trong mắt có chút ẩn ý không thể nói rõ, “Sáng mai anh.....”

Bây giờ còn chưa tách ra, cô đã thấy hơi nhớ rồi. Đột nhiên cô hi vọng, sáng mai vừa mở mắt ra, thì có thể nhìn thấy anh đầu tiên. Nhưng chỉ mới nói được một nửa, cô nhớ ra anh là một con sâu lười, nên nuốt xuống nửa câu còn lại.

“Sáng mai làm gì?” Đoạn Mặc Ngôn không hiểu hỏi lại.

Tiêu Tiêu lắc đầu, “Không có gì, ngày mai gặp.” Dứt lời cô nhảy xuống xe, nhìn trái nhìn phải, ôm lấy túi xách che cái áo lại, nhanh chóng chạy vào trong kí túc xá, chạy lên lầu như một cơn gió lốc nhỏ vậy.

Cô chạy vọt đến cửa phòng kí túc xá của mình bằng tốc độ nhanh nhất, ổ khóa màu đen khóa chặt cho thấy Liên Hoan Hoan vẫn chưa về, cô yên lòng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng móc chìa khóa trong túi ra, chỉ là không biết có phải chìa khóa chống đối với cô hay không, sao mà tìm hoài không thấy. Một bạn học khác lớp ở phòng kế bên cũng vừa về tới, lúc đi ngang qua có lên tiếng chào cô một cái. Tiêu Tiêu có tật giật mình cúi mặt xuống đáp lại một tiếng, kéo lại cái áo lỏng lẻo của mình, rúc người lại tiếp tục tìm chìa khóa.

Tìm được chìa khóa rồi mở cửa rất dễ dàng, cô bước một bước dài vọt vào trong, bật đèn, khóa cửa, làm một hơi liền mạch. Cô hít một hơi thật sâu, ba bước thành hai bước chạy đến bên cạnh cửa sổ nhìn xuống bên dưới. Xe của Đoạn Mặc Ngôn đã đi mất rồi, cô cũng không thấy thất vọng, cười toe toét xoay người lại, vừa ngược lên đã thấy con Doraemon đang để tạm trên giường của chị cả, cô đi qua đó, nhìn chằm chằm bé mập xanh xanh kia rất lâu, cô kéo áo sơ mi của Đoạn Mặc Ngôn lên ngửi mùi thơm thoang thoang của anh, ôm lấy con thú bông ngây ngô cười khúc khích.

A..... Vui quá đi! Cô muốn nói cho cả thế giới biết! Đối tượng đầu tiên mà cô muốn thông báo dĩ nhiên là hai cô bạn thân của cô rồi, nhưng vừa lấy di động ra, màn hình đã sáng lên.

Người gọi đến chính là anh bạn trai đương nhiệm vừa mới rời đi – Đoạn Mặc Ngôn.

Tiêu Tiêu lại cười ngốc với cái điện thoại một lúc, rồi mới hắng giọng vờ như không sao cả, bắt điện thoại, “A lô?”

“Sáng mai anh qua đón em nhé.”

..... Cung phản xạ của anh có phải hơi bị dài không? Nhưng lúc này Tiêu Tiêu hoàn toàn không muốn châm chọc, chỉ cười toe toét nói: “Anh dậy nổi hả?”

“Dậy nổi.”

Không có câu nói ngọt ngào như là “vì em, dậy không nổi cũng phải dậy”, chỉ ba chữ đơn giản thôi đã làm cho Tiêu Tiêu thấy rất thỏa mãn, “Vậy em chờ anh.”

“Ừm.”

Hai người cũng không nói gì nhiều, Tiêu Tiêu cúp điện thoại, tức thì nhắn ngay một tin cho nhóm ba cô bạn thân trên weibo:

[Mình yêu rồi! Mình yêu rồi! Mình yêu rồi! Chuyện quan trọng phải nói ba lần ~ ~ ‘ Tung hoa khả khả khả ~ ()/~]

Ngay sau đó lướt màn hình gửi những biểu tượng tung hoa với đủ kiểu tư thế quái lạ.

Rất nhanh đã có tin nhắn trả lời.

YY: [Cưng à, cưng nên nói là lại yêu nữa rồi.]

VV: [Xê ra một bên đi, chẳng bao giờ nói vào trọng điểm hết.]

VV: [Ai vậy, ai vậy?]

Tiêu Tiêu mím môi cười, trình trọng gõ ra ba chữ trên khung đối thoại: [Đoạn Mặc Ngôn]

Tô Vi nhắn lại hai biểu tượng cảm xúc “mạnh dữ”.

Đồng Dĩ Dịch gửi trả lời bằng ghi âm: [Cậu chọn lựa cũng nhanh quá đi, nếu là mình thì mình sẽ treo bọn họ năm ba năm.]

Tiêu Tiêu gãi gãi trên lòng bàn chân trắng muốt của chú mèo máy, cũng gửi tin nhắn ghi âm qua: [Hết cách, anh ấy cười rồi.] Cô vừa nói, vừa nhớ lại gương mặt tươi cười kia, nụ cười trên môi không khỏi hé rộng hơn.

Tô Vi mở cuộc gọi thoại mời ba người vào trò chuyện.

“Mẹ nó, đúng chuẩn mỹ nam kế.” Giọng nói khinh thường của Đồng Dĩ Dịch bị ngắt quãng truyền đến.

“Lên hình trước, lên hình trước.” Tô Vi sốt ruột.

“Không có hình.” Tiêu Tiêu vừa nói vừa lắc đầu.

“Cậu như vậy là không được rồi đó, ngay cả hình cũng không có, không để tụi mình giám định một chút, cứ như vậy là xong với người ta rồi à?”

“Ặc..... Tình huống đột xuất mà.” Nhớ đến những chuyện không hề có chút lí trí nào vừa xảy ra liên tiếp trong buổi chiều ngày hôm nay, mặt Tiêu Tiêu lại nóng bừng lên.

“Nói vậy nghĩa là có điều mờ ám, còn có chuyện gì chưa khai báo hả?”

Vốn định hàm súc một chút, nhưng bất đắc dĩ vì bọn họ hiểu cô rõ quá rồi, Tiêu Tiêu chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Mình với anh ấy..... lên giường rồi.”

Hai cô bạn thân cùng lúc lên tiếng. Chỉ là một người kích động một người bình tĩnh, khác biệt quá lớn.

“Cái.... gì...”

“Ồ, cảm thấy thế nào?”

Tiêu Tiêu dựa vào cạnh giường, nhìn gương mặt đỏ bừng của mình trong gương, một lúc lâu mới nói một chữ, “Tốt.”

“Ôi chu choa, háo sắc nha ~ ~ ”

“Tốt thì còn được, không tốt thì mau mau đá anh ta đi đi.”

Tiêu Tiêu cúi đầu chơi đùa với góc áo của chiếc áo sơ mi nam, ho khan một tiếng. Cô vẫn còn nhớ anh chủ của chiếc áo này ôm chặt cô như thế nào, sau đó bá đạo chiếm lấy cô..... A a, cô đang nghĩ cái gì thế này, thật là háo sắc quá mà!

“Tiểu Tiểu, chúc mừng cậu nhé, nghe giọng của cậu vui vẻ đến thế, hẳn là đã thoát khỏi nỗi ám ảnh đó rồi.” Tô Vi mừng cho cô bạn thân, “Vậy thì mặc kệ ba lần bảy hai mốt, cứ yêu đương cho tốt vào nhé! Tụi mình ủng hộ cậu!”

“Cám ơn, yêu các cậu lắm ~ ~ ”

“Chỉ là, bên phía anh Hiếu Nhiên của cậu làm sao đây, cậu muốn nói thế nào với anh ta?”

Tiêu Tiêu sững sốt, trong đầu hiện lên bóng dáng của Tống Hiếu Nhiên, thoáng bình tĩnh lại.

“Cái gã đề tiện đó à, mặc kệ anh ta, cứ nói thẳng với anh ta, lấy đạo của người trả lại cho người thôi.”

“Chỉ sợ sẽ có cùng một kiểu kết quả, mình phải suy nghĩ thật kỹ nên nói với anh ấy như thế nào.” Tiêu Tiêu than nhẹ.

Ba người lại tán gẫu thêm mấy gâu, rồi ngắt điện thoại. Ngay sau đó Tô Vi gọi lại cho Đồng Dĩ Dịch, “Tiểu Tiểu từng nói điều kiện gia đình của cái tên Đoạn Mặc Ngôn đó rất tốt, bản thân anh ta cũng là tổng giám đốc, mình thấy bối cảnh chênh lệch xa quá, có chút không yên lòng. Cũng không biết anh ta thật lòng hay là muốn đùa giỡn với Tiểu Tiểu nữa.....”

“Bây giờ cậu ấy vui vẻ như thế, cậu đành lòng kích thích cậu ấy sao?”

“Thì chính là không đành lòng mới không nói đó.”

Đồng Dĩ Dịch im lặng một lúc. “Mình gần cậu ấy hơn, khoảng hai ngày nữa qua đó xem sao, kiểm tra giúp cậu ấy một chút.”

“Ừ!”

Bên này, Tiêu Tiêu đặt di động xuống, lập tức lại nghe ngoài cửa có tiếng động, cô vọt vào nhà vệ sinh nhanh như chớp, thò đầu ra nhìn Liên Hoan Hoan vừa mới vào, ngốc nghếch cười hì hì.

Hôm sau, Tiêu Tiêu thức dậy từ sớm, suy nghĩ cả nửa ngày mới mặc một chiếc váy liền chữ A chấm bi tuyệt đẹp, phối thêm một kiểu tóc xinh xắn, dặm một lớp phấn mỏng, soi gương lại. Đợi đến khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, cô rót một ly nước nóng ngồi bên bàn, nhìn di động một cái, mỉm cười yên lặng chờ bạn trai mới nhậm chức đến.

Sáng nay Liên Hoan Hoan cũng thức dậy, hơi lấy làm lạ hỏi: “Hôm nay cậu không đi làm à?”

“À, chuyện đó.....” Câu nói bị tiếng chuông di động cắt đứt, Tiêu Tiêu cầm di động cười rạng rỡ, vọt qua bên cửa sổ, nhìn thấy ngay chiếc Aston Martin đậu bên dưới, cầm túi xách cười hì hì nói, “Hoan Hoan, have a nice day!”

Liên Hoan Hoan còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Tiêu Tiêu lướt ra ngoài như một cơn gió. Cô ta cũng đi đến cửa sổ nhìn xuống, trông thấy chiếc xe màu đen cực kì khí phách kia, bỗng sững sốt.

Tiêu Tiêu chạy xuống lầu, đến lầu một thì bước chậm lại, nhẹ nhàng nhảy xuống bậc thang đi về phía người đàn ông trong xe. Ấy da da, ông trời hôm nay nắng thật đó, sao mà mới sáng sớm đã chiếu rọi cả xe và người lung linh lóng lánh thế này?

Nhìn cô gái vô cùng dễ thương của anh. Đoạn Mặc Ngôn tháo kính mát xuống, nghiêng đầu nhìn cô, nhếch môi lên.

Tiêu Tiêu đi đến trước mặt anh, hai tay khoác lên khung xe, đôi mắt lấp lánh mang theo ý cười nhìn anh một hồi lâu, chợt kích động nghiêng người sang, in một dấu hôn dịu dàng bên khóe mắt của anh, “Chào buổi sáng.”

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước làm cho Đoạn Mặc Ngôn ngứa ngáy trong lòng, “Chào buổi sáng.” Bàn tay lớn nắn lại cái đầu muốn rời đi của cô, ngứa đầu lên cho cô một nụ hôn hàng thật giá thật.

Gò má hơi đỏ lên, Tiêu Tiêu lui người ra che miệng lại, “Giữa chốn đông người đấy.” Ồ, vị cà phê nha.

53. Chương 47: Chương 45

54. Chương 47: Chương 45

Bắt đầu từ ngày hôm đó, mỗi buổi sáng Đoạn Mặc Ngôn đều qua đón cô đi làm, chở cô đến công ty rồi, thì nằm ngủ bù trên sofa trong phòng làm việc của mình. Đến trưa, Đoạn Mặc Ngôn thường gọi Tiêu Tiêu lên lầu cùng ăn trưa, vành tai tóc mai chạm nhau, ôm hôn ngọt ngào thăm thiết. Sau khi tan làm, thì hai người dính nhau như hình với bóng, hoặc là nắm tay dạo phố, hoặc là lái xe hóng gió, hoặc là đến bãi biển bơi lội, lướt sóng, ngắm hoàng hôn.

Hai người về nhà của Đoạn Mặc Ngôn nhiều nhất, cùng nấu một bữa tối đơn giản mà ngon lành, sau khi hưởng thụ xong, người đàn ông nọ kiên trì ép cô “tập thể dục sau bữa ăn”, thậm chí có lúc cô đang xào rau, thì bàn tay xấu xa kia đã mò tới rồi.

Nhưng Tiêu Tiêu chưa từng qua đêm ở nhà anh, vì Liên Hoan Hoan, mỗi đêm cô đều bắt Đoạn Mặc Ngôn đưa cô về kí túc xá. Chỉ là, tối thứ bảy, Liên Hoan Hoan nhắn tin cho cô nói muốn đi happy với đồng nghiệp suốt đêm, bị Đoạn Mặc Ngôn bắt gặp, nói thế nào cũng không chịu thả cô về, trước sau trái phải bắt nạt cô đủ điều.

Cảm giác này hoàn toàn khác với khi hẹn hò với Nhiễm Huy, khiến Tiêu Tiêu cảm thấy toàn thân như đang ngâm trong hồ mật vậy, ngay cả không khí hít vào cũng ngọt lịm.

Điều duy nhất làm cô buồn phiền chính là ở trên giường anh quá bá đạo, cực kì bá đạo, mỗi lần đều muốn làm cho cô đau, làm cho cô khóc mới chịu, dấu vết trên người cô còn chưa tan đi thì lại xuất hiện thêm cái mới.

Ngày hôm sau, Tiêu Tiêu dậy trễ hơn cả Đoạn Mặc Ngôn, khắp người đều là dấu vết tàn phá bữa bãi của anh, bụng lại đói đến kêu òng ọc. Cô tức tối kêu Đoạn Mặc Ngôn còn đang nằm trên giường trêu chọc cô đi xuống giường nấu ăn.

Tắm rửa xong, quần áo hôm qua toàn là mùi mồ hôi, dĩ nhiên là không thể mặc nữa rồi, cô chạy vào phòng thay đồ của Đoạn Mặc Ngôn, tùy tiện lấy một cái áo t-shirt từ trong tủ áo đen như mực khoác lên người, cũng phủ xuống che đi cái mông, nhưng Tiêu Tiêu vẫn mặc cái quần jean ngắn của mình vào.

Đi ra trông thấy Đoạn Mặc Ngôn vừa hút thuốc vừa chiêm bít tét, bóng lưng đó thật là gợi cảm đến không chịu được. Cô hé đôi má lúm đồng tiền ra, ôm lấy eo anh từ phía sau.

Đoạn Mặc Ngôn nhướn mày, kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, xoay đầu qua nhìn cô, cánh tay dài vươn tới ôm cô ra đằng trước, cúi đầu xuống hôn cô.

Trải qua sự “dạy dỗ tận tình” của anh, bây giờ Tiêu Tiêu đã có thể đáp lại anh thật nhuần nhuyễn. Hai người trao nhau một nụ hôn dài quần quít, cô thở hổn hển nói: “Mau trở mặt lại, sắp già rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn nhếch môi, vỗ nhẹ một cái lên mông cô, cầm xẻng trở mặt miếng thịt bò thật gọn gàng. Sau đó bàn tay lại thò qua xoa bóp hai cái trên mông của cô, “Sao còn mặc quần nữa?” Cô gái này không biết thú vị chút nào hết.

Tiêu Tiêu le lưỡi.

Hai người ăn xong bữa trưa, ngồi trên sofa nghe nhạc kịch. Tiêu Tiêu vừa no bụng lại có chút buồn ngủ, cô dứt khoát nằm trên đùi anh, vừa nghe nhạc kịch, vừa chơi đùa với bàn tay của anh.

Đoạn Mặc Ngôn đang nhận điện thoại, mặc cho cô giầy vò, có lúc còn tấn công ngược lại trêu đùa bàn tay của cô, Tiêu Tiêu chơi với tay của anh vui vẻ không thôi, cười khanh khách mãi, thấy trên bàn có một cây bút bi, đứng dậy lấy qua, ngồi dựa vào anh, hai chân cong lên, để tay của anh lên, nghịch ngợm vẽ ba đường vòng cung thành một mặt cười trên gan bàn tay.

Đoạn Mặc Ngôn thấy tay hơi ngứa, cúp điện thoại giơ tay lên xem, biểu cảm có chút quái lạ.

“Hi hi, đừng nhúc nhích, còn chưa vẽ xong đâu.” Tiêu Tiêu vốn đã vẽ xong, chợt lóe lên ý tưởng, kéo tay của anh lại, thêm hai chấm hai bên nụ cười cong cong, lại đặc ý giơ tay của anh lên hỏi, “Giống em không?”

Theo ý cô thì hai chấm này chính là lúm đồng tiền. Đoạn Mặc Ngôn nghiêm túc nhìn một hồi lâu, gật đầu một cái.

Anh nhìn quá mức nghiêm túc, tựa như trong lòng bàn tay không phải là nét vẽ nguệch ngoạc, mà là kiệt tác có một không hai. Tiêu Tiêu không khỏi buồn cười, cảm thấy anh nể mặt cô quá đi.

“Anh phải đi ra ngoài một lúc.” Đột nhiên Đoạn Mặc Ngôn nói.

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, rõ ràng anh nói hôm nay không bận việc mà, chẳng lẽ cuộc gọi vừa rồi gọi anh ra ngoài? Cô có chút thất vọng, nhưng cũng không ương bướng, “Đi bao lâu thế?”

“Một hai tiếng, em ngủ một chút đi, anh về dắt em đi chơi.”

“Vậy em cũng về ký túc xá thôi.”

“Đợi ở đây.”

Đoạn Mặc Ngôn không cho phép từ chối, cầm chìa khóa đi ra ngoài, Tiêu Tiêu quỳ trên sofa, chống tay lên lưng ghế nói: “Anh lau cái mặt cười trên tay của anh trước rồi hãy đi.” Để người ta thấy sợ là sẽ bị cười đó.

Đoạn Mặc Ngôn chỉ phất phất tay, mang giày vào, đóng cửa lại rồi đi mất.

Căn nhà rộng lớn thoáng chốc trở nên vắng lặng, tuy dàn âm thanh vẫn vang lên bài nhạc kịch náo nhiệt, nhưng bỗng dưng Tiêu Tiêu cảm thấy có chút cô đơn, cô mất hết hứng thú ngồi một lúc, rồi đi vào phòng tắm lấy quần áo của mình đi giặt, trời nắng thế này, trong một buổi chiều sẽ khô ngay thôi.

Chỗ phơi quần áo nằm ở sân thượng lầu hai, Tiêu Tiêu cầm bộ đồ ướt đi lên lầu, đi ra sân thượng treo đồ lên giá phơi.

Thời tiết nóng nực đến nỗi không khí cũng muốn co rút lại khiến cô không thể đứng ở bên ngoài nhiều thêm một phút nào nữa, cô bước nhanh vào hành lang, đóng cửa sổ sát đất lại thật chặt.

“Thời tiết quái quỷ.” Tiêu Tiêu lau mồ hôi đi xuống dưới, trong lòng nghĩ thầm, Đoạn Mặc Ngôn ra ngoài chắc chắn cũng nóng đến muốn xỉu luôn rồi.

Cô vừa suy nghĩ vừa đi xuống lầu, ngược mắt lên bỗng nhìn thấy căn phòng khóa chặt ở bên kia hành lang.

Đó là phòng ngủ của Đoạn Mặc Ngôn. Nhưng cô chưa từng đi vào đó bao giờ.

Xưa nay bọn họ luôn làm tình trong căn phòng trước kia cô ở, ngay cả tối qua ở lại qua đêm, bọn họ cũng ở đó.

Chị Linh từng nói anh không cho phép bất cứ ai vào phòng của anh hết.

Rốt cuộc trong đó có bí mật gì, một ngày nào đó anh sẽ để cô vào xem chẳng?

Bất chợt Tiêu Tiêu rất dễ tâm chuyện này, tuy là dễ tâm, nhưng cũng cực kỳ hiểu rõ, rằng đây là chuyện riêng tư của anh, hoàn toàn không hề nghĩ tới muốn lén lút nhìn trộm một chút.

Đi xuống lầu, cô chỉ cảm thấy bị ánh nắng làm cho đầu óc choàng váng, cộng thêm tối qua bị giày vò dữ dội quá, cô nằm xuống chiếc sofa êm ái kia, chẳng mấy chốc đã ngủ mất.

Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Tiêu mơ thấy di động của mình cứ vang mãi, tìm cả nửa ngày cũng không tìm thấy, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ mới phát hiện thì ra di động của mình vang lên thật. Cô mở mí mắt lên một cách khó khăn, tưởng đâu là Đoạn Mặc Ngôn, nhận điện thoại để bên tai, “A lô.....”

“Tiểu Tiểu.” Giọng nói bình tĩnh mà ấm áp quen thuộc truyền đến, làm cho cô tỉnh táo ngay tức thì, đồng thời ngồi bật dậy.

“Anh Hiếu Nhiên.”

Ngày thứ hai kể từ khi xác định quan hệ với Đoạn Mặc Ngôn, cô đã đắn đo rất lâu, mới nhắn một tin cho Tống Hiếu Nhiên, không có nói cô với Đoạn Mặc Ngôn đã thành đôi, chỉ nói là cảm thấy hai người họ không thích hợp làm người yêu, vẫn nên làm anh em thì tốt hơn.

Rất lâu sau, Tống Hiếu Nhiên mới nhắn lại một tin, nói rằng cô muốn coi anh như anh trai cũng được, hoàn toàn không có vấn đề, nhưng cũng không thể ngăn cản tình cảm mà người anh này dành cho cô.

Tiêu Tiêu bất đắc dĩ, chỉ có thể nhắn tâm nói cho anh biết, mình đã chọn một người khác rồi.

Tống Hiếu Nhiên không trả lời nữa.

Kể từ đó, hai người chưa từng liên lạc với nhau.

“Đang ở đâu thế?” Giọng nói của Tống Hiếu Nhiên nghe qua không có gì khác thường.

“Ồ, ở kí túc xá ạ.”

“Trời nóng thế này, làm tổ trong phòng kí túc xá không có điều hòa của các em làm gì, ra đây đi, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi trò chuyện.”

Tiêu Tiêu nghĩ thầm trong lòng, chuyện nên đến thì sớm muộn gì cũng sẽ đến thôi, đang muốn nói được, cúi đầu nhìn thấy quần áo trên người mình, lời nói đến bên miệng lại thay đổi, “Trễ một chút được không anh?”

Tống Hiếu Nhiên lại hiểu lầm, “Sợ bạn trai của em không yên tâm à?”

“Không phải.” Tiêu Tiêu vội nói.

“Hay là em kêu cậu ta đi cùng đi, chúng ta tụ tập với nhau một chút?”

“Chuyện này.....” Tiêu Tiêu cứ cảm thấy không thích hợp cho lắm.

“Sao thế, hay là sợ ông anh này ăn thịt anh ta hả?”

Tiêu Tiêu nghe thấy anh xưng tiếng anh trai, trong lòng thoáng nhẹ nhõm, nhưng nhớ lại trước kia mình cũng miễn cưỡng tươi cười tự nói mình là em gái trước mặt anh và bạn gái anh, trong lòng lại căng thẳng.

Lẽ nào bây giờ anh ấy cũng giống như mình năm xưa, trong hoàn cảnh này mà cô dắt Đoạn Mặc Ngôn theo, chẳng phải đâm thêm một dao vào tim anh ấy sao?

Cô cũng có kinh nghiệm từng trải trong chuyện này, thế là cô nói dối trắng trợn, “Hôm nay anh ấy tặng ca, bữa khác đi.”

Tổng Hiếu Nhiên cười cười, cũng không ép buộc nữa.

Tiêu Tiêu vừa để di động xuống, liền nghe thấy tiếng khóa điện tử bắt đầu mở khóa, cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, quả nhiên vẫn chưa đến hai tiếng đồng hồ, anh đi làm việc gì mà nhanh dữ vậy nhỉ?

Đoạn Mặc Ngôn sải bước lớn đi vào trong, Tiêu Tiêu chợt lóe lên ý tưởng, vội ngã đầu xuống, nằm giả vờ ngủ.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, tiếng chìa khóa chạm vào mặt bàn vang lên giòn giã, Tiêu Tiêu nhắm chặt mắt, mím môi lại, sợ cười ra tiếng.

Người đàn ông đứng bên cạnh sô pha một lúc, Tiêu Tiêu chưa mở mắt ra, cũng cảm thấy tầm mắt của anh đang chuyển động tới lui trên người cô, làm cho da cô cũng hơi ngứa lên. Chợt dường như anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, hơi nóng cũng phả lên mặt cô. Cô nhin không được phỉ cười, đang muốn mở mắt ra, không ngờ đôi môi đã bị chặn lại kín kẽ trước một bước.

Nụ hôn bá đạo giống y như thời tiết bên ngoài, nóng đến mức gần như bỏng cả người, chẳng bao lâu sau Tiêu Tiêu đã mê đắm, hai tay mềm yếu gác lên sau cổ của anh.

Ai ngờ người đàn ông kia đâu chỉ muốn một nụ hôn, rất nhanh, anh đã chen chúc với cô trên chiếc sô pha, trên người còn mang theo hơi nóng từ bên ngoài, đè cô xuống sô pha, bàn tay đã bắt đầu không biết phép tắc rồi.

“Ừm, dừng, đây là sô pha đó.....”

“Vậy thì sao?”

Bờ môi nóng bỏng kề sát vào mặt cô nói hết một câu, rồi không nói thêm chữ nào nữa, chỉ dùng hành động chứng minh một lần nữa, rằng anh không hề kiêng kị gì cả.

Mỗi lần làm tình với anh xong, Tiêu Tiêu vẫn luôn có một cảm giác phấn khích và xấu hổ tồn tại song song, đến bây giờ cô vẫn chưa quen với chuyện vừa vui sướng vừa xấu hổ đến chết người thế này.

Cho dù có mấy điều hòa, toàn thân cả hai đều đổ mồ hôi, nhấp nháp dựa vào nhau, nhưng hai người đều không muốn nhúc nhích.

Đoạn Mặc Ngôn lấy tay vén phần tóc ướt trên trán của cô qua.

Tiêu Tiêu khẽ híp mắt lại, thở nhẹ cảm nhận sự dịu dàng của anh, hoàn toàn khác với trước đó, chợt ánh mắt lóe lên, phát hiện hình như tay anh có máu.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cô vội bắt lấy bàn tay của anh nhìn tỉ mỉ, phát hiện tay của anh vừa đỏ vừa sưng, chỗ chảy máu lại là chỗ vừa nãy cô vẽ mặt cười lên. Mặt cười vẫn còn, nhưng hình như hơi lớn hơn lúc trước một chút, hiện giờ vẫn đang rỉ máu ra ngoài, mặt cười đều đã biến thành mặt khóc mất rồi.

“Không có chuyện gì hết.” Đoạn Mặc Ngôn rút tay về, dùng lưỡi liếm liếm.

“Vậy sao lại chảy máu?” Tiêu Tiêu kinh ngạc kéo tay của anh về, không xác định hỏi, “Đây là..... hình xăm à?”

“Ừ.” Đoạn Mặc Ngôn hời hợt thản nhiên trả lời.

55. Chương 48: Chương 45.1

56. Chương 48: Chương 45.1

Bài đăng xen ngang: Tư vấn tâm lý sau đêm đầu tiên

“Hai người kết hợp rồi?”

“Ừ?”

“Vậy tôi nên chúc mừng anh rồi.”

“Cám ơn.”

Sau ngày triển miên đầu tiên với Tiêu Tiêu, Đoạn Mặc Ngôn đã tìm thời gian hẹn gặp Tống Hiếu Nhiên.

“Theo sự hiểu biết gián tiếp của tôi, thì cô thiếu nữ này hẳn là một gái rất tự trọng, đột nhiên xác định quan hệ với anh, chắc là đã phát hiện ra chuyện lớn gì rồi chẳng?”

“Cũng không phải chuyện lớn gì, tôi với cô ấy chơi máy không người lái, cô ấy nhìn thấy tôi cười.

“Anh cười?”

“Phải.”

“Tại sao?”

“..... Muốn cười, thì cười thôi.”

“Cười như thế nào?”

Đoạn Mặc Ngôn khẽ nhú mồm, dường như không muốn trả lời vấn đề này tỉ mỉ như thế.

Tống Hiếu Nhiên cũng không thúc giục, kiên nhẫn chờ đợi đáp án của anh.

“Dùng từ ngữ để nói, thì hẳn là thoải mái.”

“Thoải mái?” Tống Hiếu Nhiên lặp lại một lần.

“Phải.”

Tống Hiếu Nhiên gật đầu một cái, “Về cơ bản, tôi đã hiểu được tâm trạng của cô thiếu nữ đó, vậy anh thì sao, lúc đó có cảm giác gì?”

“Không có cảm giác gì, chỉ muốn hôn cô ấy.”

Tống Hiếu Nhiên cười, chuyển đề tài trở lại, “Khi kết hợp với cô ấy có tâm trạng như thế nào?”

Đoạn Mặc Ngôn cong khuỷu tay chống đầu, chậm rãi nói: “Lúc vừa mới đi vào, hình như cô ấy rất đau, giọng nói vang lên y như trẻ con vậy. Mặt mày trắng bệch. Lúc đó, tôi chỉ muốn lấy một tấm vải mềm mại nhất, nhẹ nhàng bọc cô ấy lại, ôm vào lòng, hôn lên trán cô ấy. Nhưng khi đã đi vào hoàn toàn, cô ấy khóc ra tiếng, nghe vào tai tôi chỉ có thể làm cho tôi càng hưng phấn, tôi chỉ muốn làm cho cô ấy khóc lớn tiếng hơn nữa. Lúc hôn cô ấy, thì muốn thương tiếc cô ấy, khi đi vào cô ấy, thì muốn bắt nạt cô ấy.”

Tống Hiếu Nhiên nhướn mày, viết hai câu gì đó trên giấy, ngẩng đầu lên tiếp tục hỏi: “Lúc kết hợp với cô ấy có gì khác với khi lên giường với những người phụ nữ khác không?”

Vấn đề này khiến Đoạn Mặc Ngôn suy nghĩ cả nửa ngày, “Chỗ khác biệt, cũng có. Quan hệ tình dục là nhu cầu sinh lý, tôi có thể có được sự vui sướng trên người những phụ nữ khác, nhưng trên người cô ấy..... dường như có thứ gì đó còn nhiều hơn cả sự vui sướng. Trong một khoảnh khắc, tôi dường như không thể điều khiển bản thân, đầu óc trở nên trống rỗng.”

Tống Hiếu Nhiên gật đầu, “Đây là hiện tượng tốt. Anh có thể nói một cách cụ thể về cảm giác khi có thêm một chút cảm xúc đó không?”

Đoạn Mặc Ngôn nheo mắt lại, “Không thể.”

Tống Hiếu Nhiên hơi sững lại, “Tôi nghĩ chúng ta đều hiểu rõ, trong đoạn đối thoại vừa rồi của chúng ta, anh hơi giữ bí mật đấy.”

Đoạn Mặc Ngôn không nói gì.

Về mặt của Tống Hiếu Nhiên không thay đổi, “Anh biết, nhưng anh không muốn nói. Tôi hiểu rồi, mời anh nói tiếp vậy.”

“..... Cô ấy ngất đi.” Ánh mắt của Đoạn Mặc Ngôn mơ hồ, dường như đang nhớ lại tình hình lúc đó, “Tôi ôm cô ấy, vẫn luôn chăm chú nhìn cô ấy, mãi cho đến khi cô ấy tỉnh lại.”

“Rất tốt.”

“Phải không?”

“Phải, tôi cho rằng đây là một bước quan trọng để đi đến thành công của chúng ta.” Tống Hiếu Nhiên nói, “Từ trên người cô thiếu nữ đó, anh sẽ nhận được nhiều hơn nữa.”

Đoạn Mặc Ngôn dựa vào lưng ghế sofa, không nói gì.

“Bây giờ anh có thể nói một cách xác định rằng từ khi nào thì anh cảm thấy cô gái này không giống với những người khác không?”

Đoạn Mặc Ngôn nhíu mày, im lặng một lúc, “Không biết.”

Qua lớp mắt kính, Tống Hiếu Nhiên quan sát anh một lúc, tỏ ra nghi ngờ với câu trả lời của anh, “Không biết? Anh chắc chứ?”

“Không biết.” Đoạn Mặc Ngôn ngược mắt lên nhìn anh ta.

“Nếu như cô thiếu nữ này đột nhiên hối hận, hoặc là muốn rời khỏi anh, anh có suy nghĩ gì?”

“Chẳng có suy nghĩ gì cả?” Đoạn Mặc Ngôn cười lạnh.

Tống Hiếu Nhiên cười cười, hiểu ý trong câu nói của anh, ý của anh chẳng có suy nghĩ gì chính là sẽ không để khả năng đó xảy ra. Anh ta đẩy gọng kính một cái, “Tôi đổi câu hỏi khác, nếu như cô gái này đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ rồi chết đi, anh sẽ thế nào?”

“Con người ai rồi cũng sẽ phải chết, đối với chuyện này, tôi chỉ có thể tỏ ra bất lực.” Vấn đề này, Đoạn Mặc Ngôn trả lời rất nhanh.

Tống Hiếu Nhiên nhìn anh, “Tôi nóng vội quá rồi.”

Đoạn Mặc Ngôn im lặng.

“Tôi hiểu rồi, như thế này tốt lắm, tất cả đều phát triển theo hướng tôi hi vọng. Chúng ta chỉ cần tiếp tục duy trì trạng thái này là được, cho đến khi.....” Tống Hiếu Nhiên còn chưa nói hết câu, ngẫm hiểu nhau mà cười với Đoạn Mặc Ngôn.

Tiếp theo anh ta lại hỏi Đoạn Mặc Ngôn một vài vấn đề, anh lần lượt trả lời từng câu.

Khi lần gặp mặt này sắp kết thúc, Đoạn Mặc Ngôn hộp một ngụm cà phê, “Anh sao rồi?”

Tống Hiếu Nhiên cười khê, “Sao thế, tình cảm thỏa mãn, lại rảnh rỗi quan tâm người khác rồi à?”

Đoạn Mặc Ngôn chột hàm súc cười một cái, “Có lẽ vậy.”

Tống Hiếu Nhiên đóng nắp bút lại, “Bên tôi thì không phát triển thuận lợi được như anh vậy.”

Đoạn Mặc Ngôn nói: “Có phải tôi nên tỏ ý đáng tiếc không?”

“Không cần, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ chọn tôi thôi.”

“Ồ?”

Tống Hiếu Nhiên cười mà không đáp.

Đoạn Mặc Ngôn nhìn anh ta một cái, lại dựa vào ghế, chọn một tư thế ngồi thoải mái, “Tôi đang suy nghĩ, lúc trước anh là người đưa ra lí luận thiếu nữ này, bây giờ xem ra, anh lấy cảm hứng từ cô gái thanh mai trúc mã của anh phải không? Hoặc là nói cách khác, hình mẫu của thiếu nữ chính là cô gái nhỏ kia?”

Tống Hiếu Nhiên sững sờ, trong một lúc cũng không biết câu nói của anh có đúng hay không. Hoặc là trong tiềm thức của mình nghĩ đến Tiểu Tiểu cũng không chừng.

“Tóm lại tôi nên cảm ơn anh, nếu như không có anh, tôi cũng sẽ không chú ý đến thiếu nữ như thế, dĩ nhiên cũng sẽ không phát hiện ra cô gái này.”

“Có lẽ là duyên phận.”

“..... Tôi cũng có thể có được thứ như duyên phận, nghĩ lại cũng thấy rất hiếm lạ.” Đoạn Mặc Ngôn đứng lên, chuẩn bị tạm biệt.

Tổng Hiếu Nhiên đứng lên tiễn anh ra cửa, “Tôi có một lời khuyên, vì tốt cho hai người, đừng để cô ấy phát hiện bộ mặt thật của anh.”

Đoạn Mặc Ngôn nhìn anh ta, ý tứ hàm súc gật đầu một cái, “Ừm.”

Tiến Đoạn Mặc Ngôn đi rồi, Tổng Hiếu Nhiên cầm tay nắm cửa có điều suy nghĩ, trong tư vấn tâm lý có hiệu ứng tay nắm cửa rất quan trọng, khi sắp kết thúc, người đến thăm hỏi thường sẽ nói một số chuyện quan trọng. Nhưng Đoạn Mặc Ngôn lại hỏi đời sống tình cảm của anh ta?

Anh ta đứng một lúc, sau đó cười tự giễu, e rằng mình đã nghĩ nhiều rồi.

Đêm hôm đó, anh nhận được tin nhắn từ Tiêu Tiêu.

Ngoại truyện: Nhật kí bữa sáng

Đoạn Mặc Ngôn không ăn sáng, điều ngày làm cho Tiêu Tiêu rất phiền muộn. Uy hiếp dụ dỗ, cách nào cô cũng thử qua, chính là không có tác dụng gì cả.

Hôm nay cô quyết định đến phố Nam Kinh ăn bánh bao hấp. Đoạn Mặc Ngôn đảm nhận chức vụ tài xế không có ý kiến khác.

Hai người đi đến đó, tìm một chỗ ngồi sát tường trong một quán nhỏ lâu năm chật chội mà náo nhiệt, người phục vụ rất nhanh đã đưa lên hai lồng bánh bao hấp và hai chén canh gừng. Tiêu Tiêu cầm cái đĩa nhỏ, hỏi anh có muốn thử không, Đoạn Mặc Ngôn châm một điếu thuốc, “Em ăn đi, anh không ăn đâu.”

“Bánh bao hấp ở đây ngon lắm đó.” Tiêu Tiêu lấy đĩa ra gấp một cái bánh bao căng đầy ngon lành, triển lãm trước mặt anh một chút, “Da mỏng thịt nhiều, tươi mềm nhiều nước.”

Đoạn Mặc Ngôn lại không biết nghĩ đi đâu, ánh mắt nhìn cô khiến cô nổi da gà.

“Anh nhìn cái gì hả.” Cô bị dọa đến nỗi không dám ăn.

“Không có gì, em ăn đi.” Đoạn Mặc Ngôn rít một hơi thuốc, ý tứ sâu xa nói.

Tiêu Tiêu nhìn anh một cách quái lạ, ăn một cái, vị ngon vừa vào miệng đã tan ra, thoáng chốc làm cho cô quên đi những thứ khác, “Ừm, ngon thật!” Cô hạnh phúc híp mắt lại.

Đoạn Mặc Ngôn cong môi lên.

“Anh cũng ăn một cái đi, chắc chắc anh chưa ăn qua ở đây, thử một cái cũng tốt.” Tiêu Tiêu cực lực đề cử.

Đoạn Mặc Ngôn vẫn không nhúc nhích như trước.

“Nếu không thì anh ăn một nửa cũng được, một nửa còn lại em ăn giúp anh cho.” Tiêu Tiêu một lòng muốn dụ anh ăn sáng, buột miệng nói ra.

Không ngờ, cô chỉ tùy tiện nói một câu, vậy mà khiến người đàn ông nọ nhướn mày, không nói nhiều trực tiếp dùng tay lấy một cái.

“Coi chừng nóng.....” Tiêu Tiêu chưa dứt lời, Đoạn Mặc Ngôn đã cắn hết một nửa.

Cái miệng to đó nuốt cả một cái cũng hoàn toàn không có trở ngại, chỉ cắn một nửa cũng khó cho anh quá.

“Ngon không?” Thấy anh cuối cùng cũng bị cô thuyết phục, Tiêu Tiêu rất vui, nghiêng đầu cười hỏi.

Đoạn Mặc Ngôn gật đầu, không nói tiếng nào đưa nửa cái còn lại đến bên miệng của cô.

Không ngờ đến anh thật sự nghe lời như vậy, kêu ăn nửa cái thì chỉ ăn nửa cái. Tiêu Tiêu đỏ mặt hời, giọng tay muốn cầm lấy, lại bị một bàn tay khác của anh kéo xuống, “Ăn.”

Dường như anh kiên trì muốn dứt cho cô, hơn nữa anh cũng không đổi góc độ của cái bánh bao hình trăng khuyết kia, cứ cầm lấy chỗ anh vừa cắn đè lên môi cô.

Bỗng dưng Tiêu Tiêu hơi đỏ mặt, nhưng trong lòng nghĩ nước miếng của anh cũng không biết đã nuốt hết bao nhiêu rồi, cũng đâu kém một miếng này. Thế là quyết tâm há miệng ăn nửa cái bánh bao này.

Thấy cô ăn xong, Đoạn Mặc Ngôn nhìn cô chăm chú, vuốt ve trên môi cô.

Sao mà dường như có chút sắc thể này, cảm giác.....

Cô ngược mắt lên, thấy một cô nữ sinh trung học hình như đỏ mặt nhìn bọn họ, cô càng thêm không tự nhiên, cúi đầu giả bộ uống canh gừng.

Ai ngờ Đoạn Mặc Ngôn lại ăn thêm nửa cái nữa, lại đưa nửa cái còn lại đến trước mặt cô.

“Anh.....” Lần này Tiêu Tiêu xác định rồi, anh chính là có ý khác. Cô thật sự khóc không ra nước mắt, rõ ràng suy nghĩ của cô rất đơn thuần có được không hả?

“Ăn.” Cánh tay thô to đè cánh tay của cô xuống để ở bên hông, Đoạn Mặc Ngôn cúi đầu nhìn cô, trầm giọng nói.

“Không ăn nữa, anh tự ăn đi.” Tiêu Tiêu cúi đầu càng thấp hơn.

“Vừa nãy còn nói ăn mà.”

“Không phải ăn nửa cái giúp anh rồi sao, đừng đùa nữa, có người nhìn kia.” Tiêu Tiêu đẩy đẩy anh.

“Ăn cái này đi.”

Tiêu Tiêu hết cách, ngẩng đầu lên thấy cô nữ sinh trung học kia còn nhìn chăm chăm bọn họ, chỉ là thấy cô nhìn qua thì vội vàng cúi đầu xuống. Cô nhân cơ hội này há miệng nuốt nửa cái bánh bao vào. Đoạn Mặc Ngôn hài lòng bóp bóp ngón út của cô.

“Sao mà anh ăn một bữa sáng cũng.....” Có hứng thú tệ hại vậy chứ. Xưa nay Tiêu Tiêu chưa bao giờ ăn bánh bao hấp mà ăn thành thế này.

Cô sợ anh lại làm vậy nữa, vội đầu xuống ăn, nhưng cô ăn xong một lồng thì ăn không nổi nữa, sau khi Đoạn Mặc Ngôn ăn tổng cộng một cái, thì không ăn tiếp.

Anh đúng là một đứa con nít mà! Tiêu Tiêu thật sự cạn lời, “Anh lớn như vậy rồi, ăn đồ cũng muốn người ta dỗ nữa.”

Về mặt của Đoạn Mặc Ngôn chính là “anh thích thế”, Tiêu Tiêu gấp một cái, cắn một nửa, đưa nửa cái còn lại đến trước mặt anh, “Nè.”

Đoạn Mặc Ngôn nương theo đôi đũa nuốt bánh bao vào bụng, ăn xong rồi còn liếm môi, “Thêm một cái nữa.”

“Em ăn không nổi nữa rồi.” Tiêu Tiêu đỏ mặt khóc dở cười. Rốt cuộc anh đang ăn sáng hay là đang làm gì thế?

Đoạn Mặc Ngôn nghe vậy, bỗng chốc cụt hứng.

Tiêu Tiêu thấy thế, không khỏi giơ tay xoa xoa đầu anh, “Ngoan, đừng lãng phí, ăn hết thì hôn anh một cái.”

“Hôn thế nào?”

Cái gì gọi là hôn thế nào hả? Trên trán Tiêu Tiêu nổi lên ba vạch đen, nhỏ giọng nói: “Thì hôn kiểu đó đó.”

“Được.” Đứa con nít to xác lấy được lời hứa lập lờ nước đôi như thế, hai ba ngụm đã ăn hết một lồng bánh bao.

Tiêu Tiêu thấy anh dễ nói chuyện thế này, đột nhiên sống lưng có chút lạnh.

Kết quả sau khi ăn sáng xong, ngay lập tức cô đã ném được hậu quả của việc nói chuyện không cẩn thận, ở ghế sau trong xe hơi, cô bị Đoạn Mặc Ngôn ôm trên đùi, bị yêu cầu hôn mút.

Chiếc lưỡi lớn của anh quấn quít với đầu lưỡi của cô, một lần lại một lần, anh không biết thỏa mãn, cả người cô đỏ lên như tôm luộc vậy,

Từ nay Tiêu Tiêu không dám ăn nói lung tung nữa, con đường khuyên Đoạn Mặc Ngôn ăn sáng vẫn là gánh nặng đường xa như trước.

57. Chương 49: Chương 45.2

Có một năm Đoạn Mặc Ngôn đi cùng với Tiêu Tiêu về quê của cô đón năm mới.

Buổi chiều đêm giao thừa, Tiêu Tiêu kéo anh đi ra ngoài sắm đồ tết, tuy phải đi đến mấy con đường, nhưng Tiêu Tiêu không chọn phương tiện giao thông, mà cùng anh đan mười ngón tay vào nhau, vui vẻ chen chúc trên đường cái. Người qua lại trên đường đều mang theo vẻ mặt bận rộn và vui tươi, đi sắm đồ hoặc là tụ tập với bạn bè thân thiết, trên gương mặt bình thường luôn vội vã, vô cảm bây giờ đều là nụ cười tươi tắn.

Đoạn Mặc Ngôn chẳng có hứng thú gì với trò đón năm mới, xưa nay chưa bao giờ phải lo liệu những chuyện thế này, hưởng chi nhà họ Đoạn cũng không cần anh phải sắm sửa đồ tết gì, chỉ cần anh có thể về nhà ăn một bữa cơm tất niên đằng hoàng là tốt lắm rồi. Hôm nay đi ra ngoài sắm đồ tết, là lần đầu tiên được trải nghiệm.

Mỗi khi đến tết, tâm trạng của Tiêu Tiêu cũng không tốt lắm, thậm chí có thể nói là bị áp lực, nhưng từ đáy lòng, cô vẫn luôn hâm mộ không khí đón năm mới vui vẻ, náo nhiệt của những gia đình khác. Năm nay có người yêu cực kì thân mật ở bên cạnh, lần đầu tiên cô có thể buông thả nụ cười của mình trong đêm giao thừa, vui tươi như một chú chim nhỏ, đi trên đường cũng nhảy nhót tung tăng, nếu không phải Đoạn Mặc Ngôn kéo cô lại, có khả năng cô sẽ bay lên trời luôn cũng không chừng.

Hai người đi một mạch đến một con phố được bố trí bốn khối đá to tròn làm chướng ngại vật tạo thành lối đi dành riêng cho người đi bộ, một loạt những căn lều màu đỏ tươi được dựng lên thành hàng dài ở hai bên đường, bày đầy các kiểu các loại chữ Phúc, câu đối, thần tài, lồng đèn lớn nhỏ, còn có tranh tết con giáp, rực rỡ muôn màu, chiếu rọi cho cả người bán lẫn người sắm đồ tết mặt đầy sắc đỏ, vui tươi dào dạt.

Những năm trước, thường thì Tiêu Tiêu chỉ đi một mình đến đây chọn hai chữ Phúc coi như cho hợp với hoàn cảnh, hôm nay cũng đến chọn chữ Phúc, nhưng dường như những chữ Phúc này cũng rực rỡ lên hẳn, lúc cầm trên tay liền có một loại dự cảm, rằng năm sau nhất định sẽ may mắn.

Tiêu Tiêu đi ở đằng trước, kéo theo Đoạn Mặc Ngôn hòa vào dòng người đông đúc trên con phố chợ tết, nhìn trái nhìn phải, thấy cái nào cũng đẹp, chữ Phúc cũng đẹp, câu đối cũng đẹp, lồng đèn cũng đẹp, hoàn toàn không thể quyết định chắc chắn, hỏi anh bạn trai cũng không có tác dụng gì, anh chỉ biết nói một chữ, “Mua.”

“Chữ Phúc này thì có kim tuyến, chữ Phúc này thì kiểu chữ đẹp hơn, chữ Phúc này thì lớn hơn một chút, rốt cuộc dán cái nào lên cửa thì đẹp đây?” Tiêu Tiêu hỏi dồn.

Lần này Đoạn Mặc Ngôn nói nhiều hơn một chữ, “Mua hết.”

“.....”

Bà thím bán đồ tết nhìn chằm chằm Đoạn Mặc Ngôn một hồi lâu, cũng tới tham gia náo nhiệt, “Anh đẹp trai này, cậu có phải là ngôi sao không, thím là fan của cậu đấy! Ha ha ha, kí tên cho thím với nhé! Chúng ta chụp chung một

58. Chương 50: Chương 46

“Anh lấy hình em vẽ nguệch ngoạc hai ba nét đi xăm hả?” Tiêu Tiêu không thể tin nổi, hỏi lại một lần nữa, nhìn tỉ mỉ vào, lại còn có thể thấy được hai chấm tượng trưng cho lúm đồng tiền nữa.

“Ừ.”

Tiêu Tiêu sững sờ nhìn hình xăm nho nhỏ vừa được liếm qua lại bắt đầu rướm máu, trong lòng bắt đầu lặn tăn dậy sóng. Trước đây, trên người anh không có đến một cái hình xăm, nhưng anh lại xăm hình mặt cười cô vẽ tượng trưng cho cô lên bàn tay, giấu trong lòng bàn tay..... bất kể là kiểu giải thích nào, đều làm cho trái tim của cô đập điên cuồng không thôi.

Đoạn Mặc Ngôn cũng nhìn chăm chú vào hình xăm còn chưa hoàn tất kia, sâu trong đáy mắt có chút gợn sóng.

Tiêu Tiêu quay đầu qua, đến gần anh, hôn lên môi anh thật sâu.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Tiêu chủ động, Đoạn Mặc Ngôn hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh đã vô cùng phối hợp.

Hôn một cái rồi thôi, Tiêu Tiêu khẽ thở gấp, nhìn anh hồi lâu, lại ngốc nghếch hỏi: “Nếu như sau này chúng ta chia tay thì làm sao đây?”

Nổi xúc động trong lúc này quá lớn, ngược lại khiến cô tỉnh táo lại từ vòng xoáy tình yêu cuồng nhiệt kia. Khoảng thời gian này, đối với cô, cứ như mải mê bay bổng trên thiên đường mà không biết đường về, lại giống như người đã say, mê man mờ mịt nhìn xung quanh đều thấy toàn là ảo mộng. Bây giờ xem như cô đã rơi xuống rồi, nhưng không phải là một chậu nước lạnh, mà như vừa tắm hơi xong vậy, lúc nóng lúc lạnh. Cả người cô nhẹ bẫng trở lại với mặt đất, mọi thứ xung quanh không còn lung linh như trong mơ nữa, lúc này trong lòng bàn tay mang theo nhiệt độ ẩm ướt, ùi ỉu lên tim cô, thậm chí khiến cô thấy có chút cảm giác như bị bỏng vậy.

“Em muốn chia tay với anh?” Đoạn Mặc Ngôn nghiêng đầu qua, ngay vị trí gần trong gang tấc, thấp giọng hỏi. Đôi mắt đen nhìn cô chằm chằm cứ y như động không đáy.

“Lỡ như, chúng ta chia tay rồi, cái hình xăm này chẳng phải.....?” Sẽ thành trò cười sao. Bọn họ mới qua lại với nhau được bao lâu chứ? Sao anh lại ra quyết định như thế? Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ tới sao?

“Em muốn chia tay với anh?” Đoạn Mặc Ngôn hỏi lại lần nữa.

Tiêu Tiêu chăm chú nhìn anh rất lâu, “Chúng ta có tương lai không?” Cô đã hỏi ra vấn đề mà mấy ngày nay cố tình bỏ quên. Vừa nghĩ đến cuối cùng giữa bọn họ có thể chỉ là một giấc mơ huyền ảo, thì cô.....

Bàn tay to buông xuống đặt lên eo của cô, “Chúng ta có tương lai không?” Anh hỏi ngược lại.

Đôi mày thanh tú nhíu lại, “Sao anh hỏi em?”

Đoạn Mặc Ngôn nắm tay cô, khoe môi khẽ cong lên.

Loading...

Tiêu Tiêu kéo tay anh kê vào mặt cô, hơi dùng sức nhấn một cái lên vết khắc mới của anh, “Đau không?”

Đoạn Mặc Ngôn khẽ hít vào một hơi, “Hơi hơi.”

“Lúc này anh có chích thuốc tê không?”

“Không có.” Đoạn Mặc Ngôn khẽ dịch người, chậm rãi hôn mút trên xương quai xanh của cô. Bàn tay to đỡ khách thành chủ vuốt ve gương mặt cô.

“Vậy phải đau đến mức nào chứ?” Tiêu Tiêu mặc cho anh hôn nhẹ, cúi đầu hỏi tiếp. Da lòng bàn tay vốn mềm mại hơn những chỗ khác, tùy tiện bị chút gì thôi cũng xót đến tận tim.

Đoạn Mặc Ngôn chậm rãi để lại một dấu hôn trên cổ của cô, “Chẳng qua chỉ là đâm vài đường kim thôi mà.”

Tiêu Tiêu cong môi, “Lúc anh để người ta xăm lên thì đang nghĩ gì thế?”

“..... Không nghĩ gì cả.” Đoạn Mặc Ngôn tiếp tục mút nhẹ.

“Chẳng phải nên nghĩ đến em sao?”

“Có thể vậy.”

Tiêu Tiêu khẽ cười ra tiếng, nắm lấy tay anh, hôn lên hình xăm còn vương mùi tanh của máu kia.

Ngón cái thô ráp đè lên bờ môi của cô, Đoạn Mặc Ngôn từ từ tiến vào trong cô, trở người nằm lên người cô.

Cô nhỏ giọng rên lên một tiếng, hai tay vòng qua cổ anh.

Tình cảm của anh giống như trọng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-gap-khong-nen-duyen>